Între rai și pământ

NORA ROBERTS

Între rai şi pământ

Traducere din limba engleză de
Diana Ţuţuianu
EDITURA LITERA*
2019

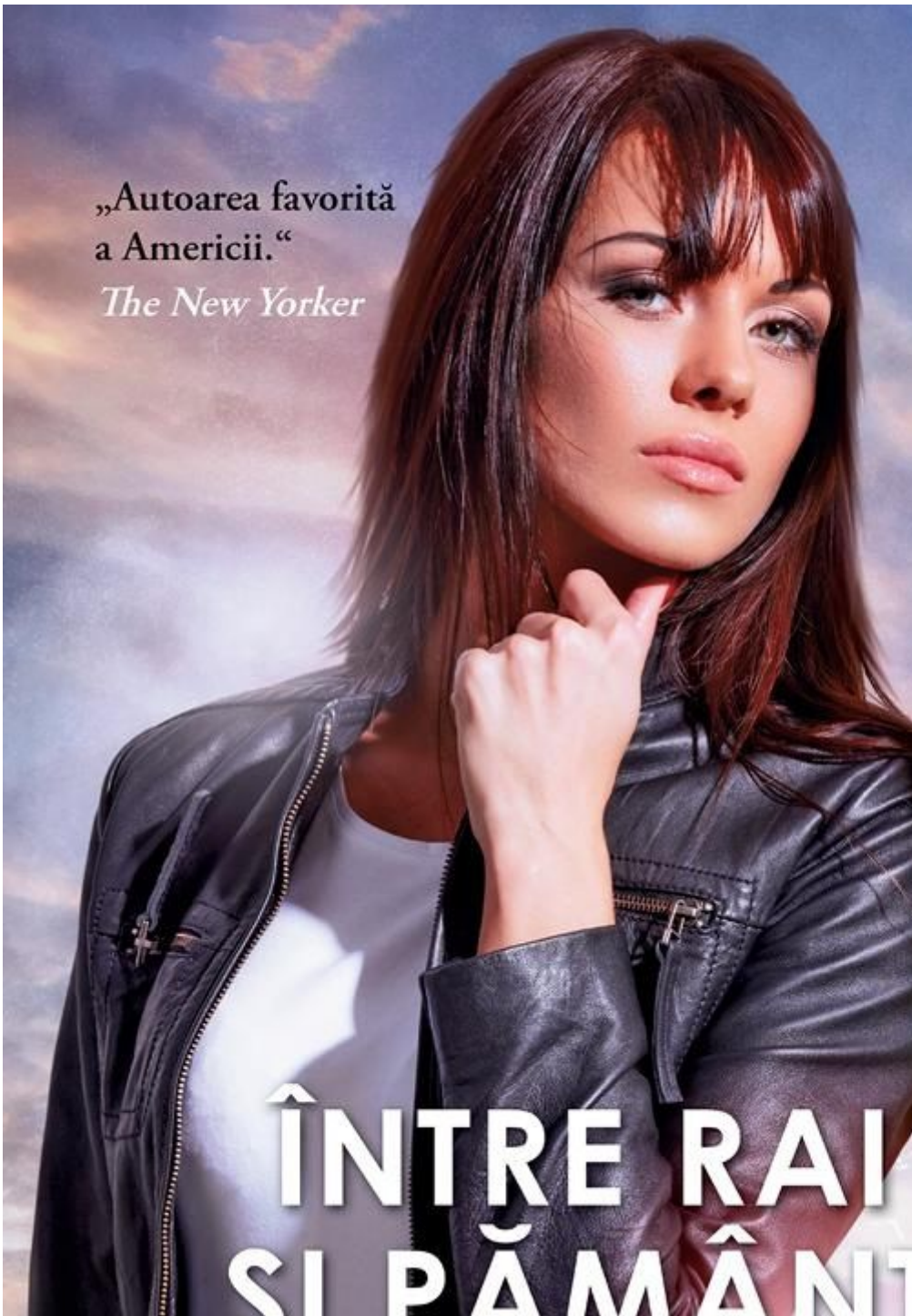
„Autoarea favorită
a Americii.“
The New Yorker
ÎNTRE RAI
ȘI PĂMÂNT

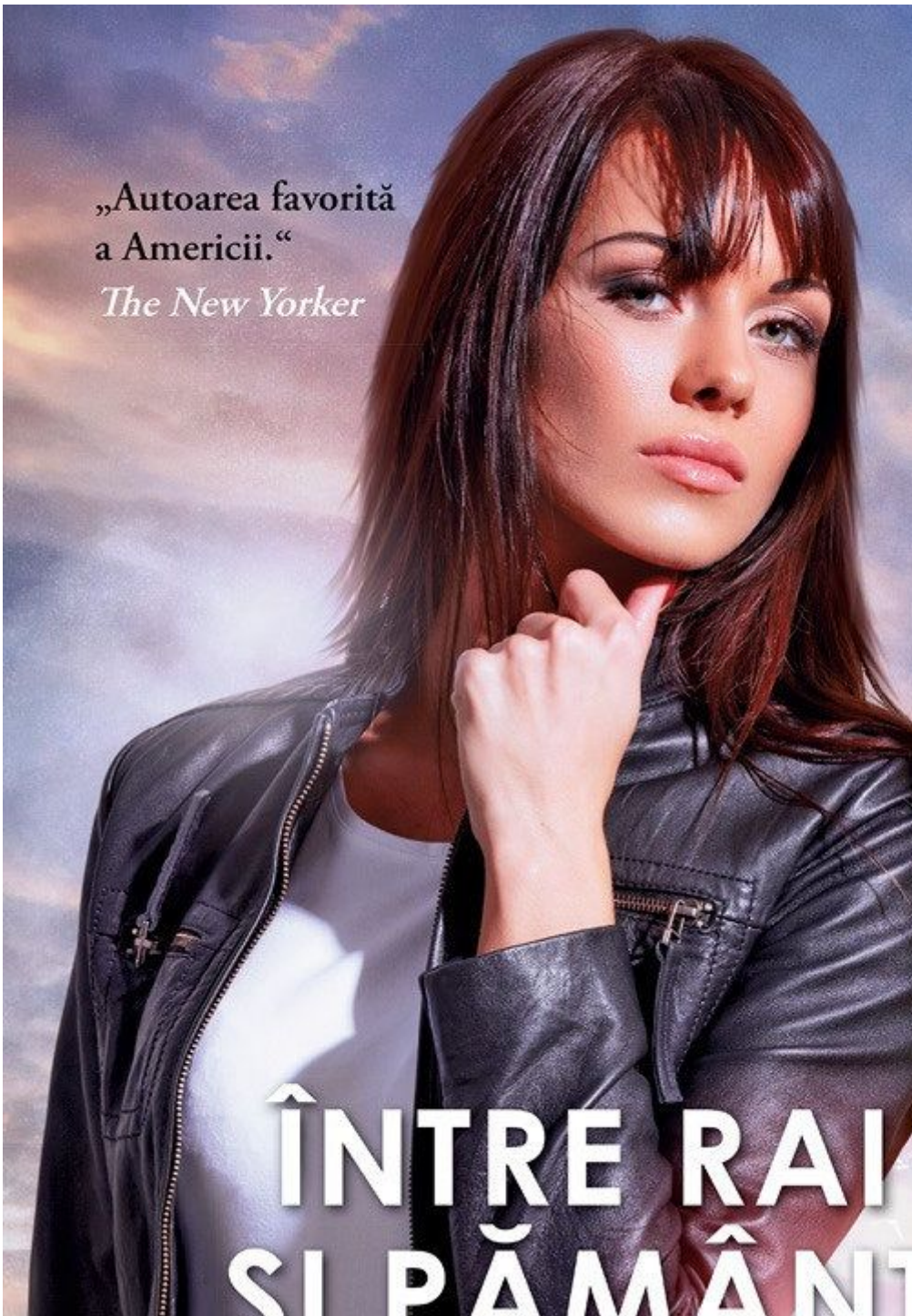
„Autoarea favorită
a Americii.“
The New Yorker
ÎNTRE RAI
ȘI PĂMÂNT

NORA ROBERTS

Între rai şi pământ

Nora Roberts
Heaven and Earth
Copyright © 2001

Toate drepturile rezervate

Lira şi Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteți vizita pe www.litera.ro

Între rai şi pământ
Nora Roberts
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Roberts, Nora
Între rai şi pământ / Nora Roberts;
trad.: Diana Ţuţuianu
Bucureşti: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3564-8
ISBN EPUB 978-606-073-297-6
I. Ţuţuianu, Diana (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Între rai şi pământ

Traducere din limba engleză
Diana Ţuţuianu

LITERA®
2019

Prolog

Septembrie 1699

Ea chemă furtuna.

Palele de vânt, fulgerele, furia mării care îi era închisoare, dar şi adăpost. Chemă forţele, cele care trăiau înlăuntrul ei, cele care trăiau în afară. Cele strălucitoare şi cele întunecate. Subțire, cu mantia fluturându-i în spate ca nişte aripi de pasăre, stătea singură pe plaja bătută de curenții puternici de aer. Singură, fără nimic în afară de furia şi durerea ei. Şi de puterea ei. Puterea aceea era cea care o umplea acum, amenințând să dea pe dinafară, aruncând-o în vâltoare, izbindu-i-se de suflet şi de trupuri ca şi cum ar fi fost cuprinsă de nebunie.

Ceea ce poate că şi era.

Îşi părăsise bărbatul şi copiii ca să vină aici, îi lăsase căzuți într-un somn adânc, vrăjit, un somn menit să îi protejeze şi să-i lase complet neştiutori. Odată ce avea să facă ceea ce venise să facă, îi era imposibil să se mai întoarcă la ei. Niciodată nu avea să le mai țină în palme căpşoarele pe care le iubea atât de mult.

Bărbatul ei avea să sufere după ea, şi copiii aveau s-o plângă de-a pururi. Dar nu se putea întoarce la ei. Şi nu putea şi nici nu voia să se întoarcă din drumul pe care o apucase.

Exista un preț care trebuia plătit. Şi trebuia făcută dreptate, oricât de dureros ar fi fost asta. Rămase acolo, în picioare, cu brațele întinse în furtuna pe care o chemase. Părul îi flutura lung şi despletit, asemenea unor panglici sălbatice spintecând întunericul ca nişte bice.

— Îți este interzis să faci asta.

— Deja am început.

— Opreşte-te imediat! Soră, opreşte-te înainte de a fi prea târziu. N-ai dreptul să o faci.

— Dreptul?

Ea, cea căreia i se spunea Gaia, se răsuci cu ochii văpăi de mânie.

— Cine altcineva are dreptul mai mult decât mine? Când au ucis nevinovatele acelea în Salem, când au persecutat, au vânat şi au spânzurat sufletele acelea inocente, noi nu am făcut nimic să-i oprim.

— Opreşti un potop, dar stârneşti un altul. Ştii bine asta. Noi am făcut locul acesta, strigă, şi flăcări îi ţâşniră din braţe ca şi cum ar fi vrut să înconjoare insula ce se clătina în mijlocul mării. Pentru a fi în siguranţă, pentru a supravieţui, pentru a ne apăra Meşteşugul.

— Siguranţă? Cum poţi vorbi despre siguranţă, despre supravieţuire acum? Sora noastră este moartă.

— Şi eu îi jelesc moartea, la fel ca tine, răspunse ea încrucişându-şi braţele la piept. Îmi plânge inima din mine la fel ca ţie. Va trebui să avem grijă de copiii ei acum. O să-i abandonezi şi pe ei aşa cum ai făcut cu ai tăi?

Răsuna nebunia în vocea ei, o nebunie ce-i smulgea inima din piept aşa cum vântul aproape că-i smulgea părul din cap. Şi, deşi îşi dădea seama, cu nebunia asta nu se putea lupta.

— El nu va rămâne nepedepsit. Nu va rămâne în viaţă după ce ea nu mai e.

— A-i face vreun rău ar însemna să-ţi încalci jurămintele. Ar însemna să-ţi distrugi puterile, şi tot ce vei transmite spre întuneric ţi se va întoarce întreit.

— Dreptatea are un preţ.

— Nu acesta. Nicicând acesta. Bărbatul tău îşi va pierde nevasta, copiii tăi îşi vor pierde mama. Şi eu îmi voi mai pierde una dintre preaiubitele mele surori. Şi, mai grav decât atât, vei sfărâma credinţa în ceea ce suntem nou. E

imposibil ca ea să-şi fi dorit aşa ceva. E imposibil că acesta să fie răspunsul ei.

— Ea a murit în loc să se apere. A murit pentru ceea ce este ea, pentru ceea ce suntem noi. Sora noastră a renunțat la toate puterile ei pentru ceea ce considera a fi iubire. Şi asta a ucis-o.

— A fost alegerea ei.

O alegere ce le lăsase un gust amar oribil mult timp după ce se dusese.

— Şi totuşi, n-a făcut rău nimănui. Dacă tu faci asta, dacă îți foloseşti puterile pentru magie neagră, eşti pierdută. Eşti condamnată pe veci, şi la fel vom fi noi toate.

— Nu pot trăi ascunsă aici, răspunse ea cu lacrimi în ochii ce se vedeau în lumina fulgerelor roşii ca sângele. Nu am cum să nu-mi îndeplinesc menirea. Alegerea mea. Destinul meu. Voi lua viața lui pentru viața ei şi-l voi arunca în fundul iadului.

Şi, în numele răzbunării, scoase un strigăt ca o săgeată mortală, strălucitoare, țintită dintr-un arc, şi ea, cea căreia i se spunea Gaia, îşi sacrifică sufletul.

Capitolul 1

Ianuarie 2002

Nisip şi pietriş înghețat din cauza frigului se auzeau scrâşnind sub picioarele ei în timp ce alerga de-a lungul țărmului curbat. Valurile ce veneau scăldau nisipul lăsau în urmă spumă şi bule întinse pe suprafața acoperită cu o crustă asemenea unei dantele jerpelite. Deasupra capului, pescăruşii strigau întruna, fără să obosească. Muşchii i se încălziseră şi i se mişcau cu relaxare, precum nişte mecanisme unse, la cel de-al treilea kilometru al alergării ei de dimineață.

Ritmul şi viteza îi erau rapide şi controlate, iar aerul pe care îl expira se transforma instantaneu în aburi albi. Când inspira – la fel de iute –, îl simțea pe gât rece şi ascuțit precum nişte ace de gheață.

Se simțea nemaipomenit.

Plaja rece nu avea niciun fel de urme de paşi cu excepția celor lăsate de ea, urme noi clar conturate peste cele vechi, în timp ce tot alerga înainte şi înapoi de-a lungul plajei întinse, fără denivelări.

Dacă s-ar fi hotărât să îşi facă alergarea de cinci kilometri în linie dreaptă, ar fi putut traversa insula Trei Surori dintr-o parte în alta, pe lățimea sa maximă.

Şi această idee o încântase întotdeauna.

Mica întindere de pământ de lângă coasta statului Massachusetts era a ei, fiecare deal, fiecare stradă, fiecare culme şi bucățică de plajă. Şeriful adjunct Ripley Todd simțea mai mult decât afecțiune pentru insula Trei Surori, pentru orăşelul aşezat aici, pentru locuitorii şi bunăstarea ei. Simțea o doză considerabilă de responsabilitate.

Putea să vadă pâlpâirile strălucitoare ale soarelui ce abia răsărea pe vitrinele de sticlă ale magazinelor de pe High Street. În vreo două ore, magazinele aveau să fie deschise, oamenii să iasă pe străzi ducându-se să îşi vadă de treburile zilei.

Activitatea turistică nu era cine ştie ce în ianuarie, însă urmau să vină ceva turişti de pe continent, care să intre rapid prin magazine, să meargă cu maşina până sus pe culmile dealurilor, să cumpere nişte peşte proaspăt de lângă docuri. În ciuda acestora, iarna era în bună măsură un anotimp doar pentru cei de pe insulă.

Iar ei îi plăcea iarna cel mai mult.

La capătul plajei, acolo unde se înălța marginea digului chiar sub orăşel, se întoarse şi o luă înapoi pe nisipiul de pe plajă. Ambarcațiunile de pescuit se vedeau în zare

legănându-se pe apa oceanului albastru pal ca de gheață. Culoarea avea să se schimbe odată cu creşterea în intensitate a luminii, de îndată ce cerul avea să se deschidă şi mai mult. Şi nu-şi amintea să fi privit vreodată apa fără să se simtă absolut fascinată de nebunia de culori pe care putea să le aibă.

Văzu ambarcațiunea lui Carl Macey şi cineva de la pupa, mic precum o jucărie, ridică o mână. Ea răspunse la salut şi continuă să alerge. Dat fiind că erau mai puțin de trei mii cei care locuiau pe insulă tot timpul anului, nu era greu să ştie pe toată lumea. Îşi reduse puțin ritmul de alergare, nu doar ca să se răcorească, dar şi ca să prelungească momentul acesta de solitudine. Adesea îşi făcea alergarea de dimineață cu Lucy, câinele fratelui ei, însă în dimineața asta se strecurase afară de casă de una singură. Să fie singură era un alt lucru care îi plăcea cel mai mult.

Şi dorise să-şi limpezească mintea. Avea o grămadă de lucruri la care să reflecteze. La unele din ele prefera să nu se gândească însă, aşa că pentru moment lăsă la o parte acele probleme şi chestii enervante. Trebuia să se ocupe de nişte lucruri care nu erau cu adevărat o problemă. Nu puteai considera o problemă ceva ce te făcea fericit. Fratele ei abia se întorsese din luna de miere şi nimic nu îi putea face ei mai multă plăcere decât să vadă cât de fericit era alături de Nell. După toate cele prin care ei trecuseră şi care aproape că îi costase viața, văzându-i cum se instalaseră confortabil în casa în care crescuseră ea şi Zack îi adusese cea mai mare mulțumire. Şi de-a lungul ultimelor luni, din vară încoace, când Nell îşi încheiase în sfârşit goana aceea nebunească cu groaza în suflet, ele două deveniseră prietene adevărate. Era o plăcere să vadă cum Nell înflorise pur şi simplu şi cât de puternică devenise. Însă, dincolo de dulcegăriile astea, se gândi Ripley, mai exista în continuare un mic neajuns. Iar numele acestuia era Ripley Karen Todd.

Tinerii căsătoriți nu trebuiau să îşi împartă cuibuşorul de iubire cu sora mirelui.

Nu se gândise la asta nici măcar o dată înainte de nuntă, şi imediat după eveniment, când îşi luase la revedere făcându-le cu mâna la plecarea lor spre insulele Bermude, tot nu-şi dăduse seama de toate implicațiile.

Când ei se întoarseră însă, îmbătați de fericire din luna de miere, imaginea îi deveni cât se poate de clară.

Cei proaspăt căsătoriți aveau nevoie de intimitate. Căci în niciun caz nu s-ar fi putut deda la partide fierbinți de sex spontan pe podeaua din living dacă ea putea intra peste ei oricând, la orice oră din zi şi din noapte.

Nu că vreunul dintre ei ar fi spus ceva în privința aceasta. Firește că nu. Cei doi ar fi putut la fel de bine să poarte în piept nişte insigne de merit care să certifice cât de cumsecade şi de minunați erau amândoi. Iar de genul acesta de insignă, se gândi Ripley, ea, una, era imposibil să aibă parte vreodată.

Se opri şi folosi stâncile ce ieşeau la iveală la capătul îndepărtat al plajei ca suport pentru a-şi întinde gambele, tendoanele genunchilor şi bicepşii.

Corpul ei era la fel de zvelt şi de tonifiat precum cel al unui tigru tânăr. Se mândrea cu el şi cu controlul pe care îl avea asupra lui. Se îndoi de la talie, aplecându-se, iar şapca de schi pe care şi-o trăsese pe cap căzu pe nisip lăsându-i liber părul, de culoarea stejarului lăcuit.

Îl purta lung, căci în felul acesta nu avea nevoie de tunsori şi coafuri regulate.

Era doar un alt tip de control asupra propriului trup.

Ochii ei erau verzi, profunzi şi pătrunzători. Când avea chef, le sublinia frumusețea cu rimel şi creion dermatograf. După ce se gândise foarte mult, se hotărâse că ochii ei erau cea mai bună parte a unei fețe cu linii ascuțite şi trăsături ce nu se potriveau unele cu altele.

Dinții din față îi ieşeau uşor în față fiindcă îşi disprețuise aparatul dentar. Şi mai avea fruntea lată şi sprâncenele negre aproape orizontale moştenite din ramura Ripley a familiei sale.

Nimeni nu ar fi acuzat-o că este frumuşică. Cuvântul era prea blând pentru ea – şi în orice caz l-ar fi perceput drept o jignire. Prefera să ştie că are o față puternică şi sexy. Genul ce ar putea să atragă bărbați. Când avea chef de unul.

Ceea ce nu fusese cazul, se gândi ea, de câteva luni bune.

Pe de-o parte din cauza planurilor de nuntă, a planurilor de vacanță, a timpului pe care îl petrecuse ajutându-i pe Zack şi Nell să descâlcească hățişurile legale astfel încât să se poată căsători. Iar pe de altă parte, era nevoită să recunoască, din cauza propriei stări de iritare şi de îngrijorare pe care o simțea de la Halloween încoace, când îşi deschisese forțat nişte încăperi secrete din sufletul ei, pe care le zăvorâse în mod intenționat în urmă cu câțiva ani.

Nu avusese încotro, se gândea ea acum. Făcuse ceea ce trebuia făcut. Şi nu avea nicio intenție să repete povestea. Indiferent de cât de multe priviri atotştiutoare ori ironice îi arunca Mia Devlin. Gândul la Mia o făcu pe Ripley să deruleze toată povestea în minte.

Mia avea o cabană goală. Nell o închiriase, apoi se mutase de-acolo când se măritase cu Zack. Pe cât de mult ura Ripley ideea de a avea vreun fel de înțelegere, ca să nu mai vorbim de afaceri propriu-zise, cu Mia, cabana galbenă era soluția perfectă.

Era mică, simplă, conferea intimitate.

Deci avea sens, hotărî Ripley şi o porni în sus pe treptele de lemn tocit ce urcau în zigzag de pe plajă spre casă. Era enervant, însă era practic. Cu toate astea, poate nu strica să-şi îngăduie o marjă de câteva zile, în care să răspândească vorba că e în căutarea unui loc de închiriat.

Poate că se putea lipi de un loc – de un loc care să nu-i aparţină Miei.

Însufleţită de posibilitatea aceasta, Ripley urcă în fugă pe scări şi alergă până la veranda din spate. Nell precis pusese deja ceva să se coacă la cuptor, ştia ea, aşa cum ştia şi că bucătăria mirosea dumnezeieşte. Cel mai mare avantaj era că nu avea să trebuiască să caute prin frigider să găsească ceva pentru micul dejun. Pur şi simplu totul avea să fie acolo. Delicios, încântător şi gata de mâncat.

În timp ce întindea mâna spre mânerul sferic al uşii de la intrare, îi văzu prin geam pe Zack şi pe Nell. Erau încolăciţi unul în jurul celuilalt, se gândi ea, precum iedera pe un stâlp. Încolăciţi unul în jurul celuilalt şi complet absorbiţi unul de celălalt.

— Oh, fir-ar!

Şuieră expirându-şi aerul din plămâni, se trase înapoi, după care reveni pe verandă tropăind asemenea unui cal şi fluierând. Asta avea să le dea timp să se descleşteze din strânsa lor îmbrăţişare. Sau cel puţin, aşa spera ea.

Dar nu avea să rezolve cealaltă problemă a ei. La urma urmei, trebuia să aibă de-a face cu Mia. Intenţiona să o abordeze cu nonşalanţă. După felul în care gândea Ripley, dacă Mia ştia că ea îşi dorea cu adevărat cabana galbenă, avea să refuze să o închirieze.

Femeia asta avea un talent să te contrazică, ceva de speriat!

Desigur, cea mai bună modalitate să ajungă la o înţelegere era să o roage pe Nell să intermedieze tranzacţia. Mia avea o slăbiciune pentru Nell. Însă ideea de se folosi de cineva pentru a-i bătători calea o enerva la culme. Aşa că se hotărî să treacă pur şi simplu pe la magazinul de cărţi al Miei, aşa cum făcea aproape în fiecare zi de când Nell preluase responsabilitatea gătitului pentru cafeneaua de la etaj.

În acest fel putea să aibă parte de un prânz pe cinste şi de noi aluzii răutăcioase, toate dintr-o singură trecere pe-acolo. Merse cu paşi energici de-a lungul High Street, mai mult pentru că voia să încheie afacerea şi să termine cu asta decât din cauza vântului ce bătea cu putere. Şi care o trăgea jucăuş de coada lungă şi dreaptă a părului strâns, pe care, din obişnuinţă, o trecuse prin deschizătura părţii din spate a şepcii.

Când ajunse la Cafeneaua cu Cărţi, se opri şi îşi ţuguie buzele.

Mia refăcuse vitrina de prezentare. Un mic scăunel pentru picioare cu ciucurei, o pătură moale de un roşu-închis şi o pereche de sfeşnice înalte cu nişte lumânări roşii groase erau aranjate împreună cu grămezi de cărţi aparent puse la întâmplare. Şi fiindcă ştia că Mia nu făcea niciodată nimic la întâmplare, Ripley trebui să admită că întregul aranjament inspira căldură şi bun gust. Şi mai era şi subtil – foarte subtil – chiar sexy.

„E frig afară", te anunţa vitrina. „Intră şi cumpără nişte cărţi ca să le iei acasă şi să te tolăneşti la căldură, să le citeşti."

Indiferent ce orice altceva putea spune Ripley despre Mia – şi putea spune o mulţime – ce era al ei era al ei: femeia ştia să-şi conducă afacerea. Intră la căldură, desfăcându-şi automat fularul de la gât. Rafturile de un albastru-închis erau pline cu cărţi, aranjate cu grijă. În diferite vitrine din sticlă erau dispuse diferite mărunţişuri şi tot felul de bibelouri ori diverse nimicuri. Focul din şemineu mocnea cu o flacără joasă, aurie, iar o altă pătură, de data aceasta una albastră, fusese măiestru aruncată peste unul dintre scaunele adânci ce te invitau parcă să te afunzi în ele.

Da, se gândi ea, Mia ştia să-şi facă treaba.

Şi chiar mai mult de atât. Pe alte rafturi se vedeau lumânări de diferite forme şi mărimi. Nişte boluri adânci erau umplute cu pietre şi cristale de toate culorile.

Cutii viu colorate pentru cărți de tarot şi rune erau puse ici-colo. Din nou, totul foarte subtil, observă Ripley încruntându-se. Mia nu făcea nicăieri reclamă faptului că locul era deținut de o vrăjitoare, dar nici nu ascundea asta. Ripley îşi imaginã cã factorul curiozitate – atât a turiştilor, cât şi a localnicilor – justifica în bunã mãsurã considerabilele profituri anuale ale magazinului.

Asta nu era treaba ei.

Din spatele marii tejghele sculptate, angajata Miei, Lulu, terminã de înregistrat la casa de marcat cumpărăturile unui client, după care îşi trase uşor în jos ochelarii cu ramă de argint ca să îi arunce o privire atentă peste ei.

— Ai pornit în căutare de ceva pentru minte şi ceva pentru stomăcel?

— Nu. Am avut destule lucruri care să-mi ocupe mintea.

— Cu cât citeşti mai mult, cu atât ştii mai mult.

Ripley zâmbi larg.

— Deja ştiu totul.

— Mda, aşa mă gândeam şi eu. Am primit o carte nouă în transportul adus săptămâna asta pe mare, care-i chiar pe culoarul pe care eşti acum. 101 de fraze de agățat – ediție de colecție, unisex.

— Lu. Ripley îi afişă un zâmbet plin de înfumurare în timp ce o lua spre scările ce duceau la etajul magazinului: Eu am scris cartea aia.

Lulu chicoti:

— Nu prea te-am mai văzut să socializezi în ultima vreme, strigă ea.

— În ultima vreme n-am prea avut chef de socializat.

La etaj erau şi alte cărți, şi alte persoane care le răsfoiau. Însă aici, marea atracție era cafeneaua. Ripley putea deja să

miroasă supa zilei, ceva sățios şi condimentat. Mulțimea venită devreme, ce se călcase în picioare pentru brioşele lui Nell şi pentru plăcintele ei sau, mă rog, celelalte bunătăți pe care avusese chef să le facă în ziua respectivă, se transformase într-o altă mulțime de oameni veniți să ia prânzul. Într-o zi ca asta, lui Ripley i se părea absolut normal să caute ceva fierbinte şi consistent, înainte să se delecteze cu unul din deserturile lui Nell dulci ca păcatul. Trecu rapid în revistă oferta etalată şi oftă. Rulouri cu cremă.

Nimeni în toate mințile nu se dădea în lături de la rulourile cu cremă, chiar dacă celelalte opțiuni erau la fel de tentante: eclere, tarte, prăjiturele şi ceva ce părea a fi un tort făcut din multe straturi lipicioase de bezea ce te duceau automat cu gândul la iadul cel plin de plăceri.

Artista care crease toate aceste tentații dulci înregistra o comandă la casa de marcat. Ochii ei erau de un albastru profund şi limpezi, părul ei scurt şi cârlionțat părea o aureolă aurie în jurul feței ce îi strălucea de sănătate şi voioşie. Făcu gropițe în obraji când îi zâmbi unui client arătându-i spre una din mesele de la geam ale cafenelei. Căsătoria, se gândi Ripley, chiar le pria unora. Iar Nell Channing Todd era un exemplu cât se poate de concludent.

— Arăți destul de exuberantă astăzi, comentă Ripley.

— Mă simt minunat. Ziua parcă zboară. Supa zilei este de zarzavaturi şi paste, sendvişul este...

— O să iau doar supă, o întrerupse Ripley. Fiindcă îmi trebuie neapărat şi un rulou cu cremă, ca să mă simt bine. O să iau şi cafea la el.

— Imediat. Am pus la cuptor nişte jambon pentru diseară, mai adăugă ea. Aşa că să nu cumva să iei pizza în drum spre casă.

— Îhî, bine. Desigur.

Ceea ce îi aminti lui Ripley de cea de-a doua parte a întregii tărăşenii. Se foi un pic înainte de a mai trece o dată cu privirea peste toți cei aflați în încăpere.

— N-am văzut-o pe nicăieri pe Mia.

— Lucrează la ea în birou.

Nell puse supa cu polonicul, apoi mai adăugă pe o farfurioară şi un rulou rumen proaspăt făcut la cuptor în dimineața aceea.

— O aştept să apară din moment în moment. Ai intrat şi-ai ieşit din casă atât de repede azi-dimineață că nici n-am apucat să vorbesc cu tine. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, nimic.

Poate că nu era prea politicos să-şi găsească un alt loc în care să stea fără să spună ceva mai întâi. Ripley se întrebă dacă asta avea de-a face cu manierele elegante şi traiul în societate, o sferă destul de delicată în ceea ce o privea.

— Te încurc dacă înfulec astea în bucătărie? o întrebă ea pe Nell. În felul acesta pot să stau de vorbă cu tine în timp ce-ți vezi de treabă.

— Desigur. Vino-n spate.

Nell duse mâncarea spre masa ei de lucru.

— Eşti sigură nu s-a întâmplat nimic?

— Absolut nimic, o asigură Ripley. E al naibii de frig afară. Fac pariu că ție şi lui Zack vă pare rău că n-ați rămas în sud până la primăvară.

— Luna de miere a fost perfectă. Simplul gând la luna de miere o făcu să strălucească de mulțumire. Dar tot mai bine e acasă.

Nell deschise frigiderul ca să ia oala în care pusese una dintre salatele zilei.

— Aici este tot ce-mi trebuie, ceea ce vreau. Zack, familia, prietenii mei, un cămin al meu. În urmă cu un an, n-aş fi crezut că voi sta aşa aici, ştiind că într-o oră sau ceva de genul o să plec acasă.

— Păi ți-ai câştigat cu vârf şi îndesat dreptul ăsta.

— Aşa e.

Ochii lui Nell se întunecară, iar în ei Ripley putu să vadă un sâmbure de forță, de putere – un miez pe care toată lumea, inclusiv Nell, îl subestimase.

— Doar că nu de una singură.

Clinchetul vioi al clopoțelului o avertiză că are un client în aşteptare.

— Vezi să nu ți se răcească supa.

Se strecură afară, ridicând uşor tonul ca să-l salute pe nou-venit.

Ripley luă o lingură de supă şi oftă plină de satisfacție când gustă prima oară.

Pur şi simplu avea să se concentreze asupra prânzului său şi să se gândească la restul mai târziu.

Însă abia dacă apucase să mănânce ceva din bol când o auzi pe Nell strigând numele Miei.

— Ripley este în bucătărie. Cred că voia să te vadă.

La naiba, la naiba, la naiba! Ripley se uită încruntându-se la supă şi îşi făcu de lucru umplându-şi gura.

— Nu te jena, simte-te ca acasă.

Mia Devlin, cu coama ei rebelă de păr roşcat ce îi cădea peste umerii rochiei lungi verde-închis, se sprijinea cu grație de pragul uşii. Fața ei era un miracol al Creației, cu pomeții înalți şi ascuțiți, o gură cărnoasă, bine definită, rujată cu un roşu la fel de îndrăzneț precum părul său, piele fină precum catifeaua şi ochi fumurii de vrăjitoare.

Ochii aceia se uitau cu nonşalanță la Ripley, cu o sprânceană ridicată, perfect şi ironic arcuită.

— Chiar mă simt. Ripley continuă să mănânce. Noroc că ştiu că mâncarea asta provine din minunata bucătărie a lui Nell. Dacă aş fi crezut altceva, aş fi căutat în supă după smocuri de păr de liliac sau colți de balaur.

— Şi-atât e de greu să dai de colți de balaur în perioada asta a anului... Ce pot face pentru tine, dragă domnişoară şerif adjunct?

— Absolut nimic. Pe de altă parte, însă mie mi-a trecut prin cap să fac ceva pentru tine.

— Acum sunt de-a dreptul şocată.

Înaltă şi zveltă, ea se duse spre masă şi se aşează. Purta tocurile acelea subțiri şi înalte ce îi plăceau atât de mult, observă Ripley. Nu putuse înțelege niciodată de ce şi-ar fi pus cineva picioarele nevinovate în asemenea camere de tortură fără să fie amenințată cu pistolul la tâmplă.

Rupse o altă bucată de rulou şi o mestecă zgomotos.

— Când s-au căsătorit Nell şi Zack, ți-ai pierdut chiriaşa. Am înțeles că nu prea te-ai agitat să faci ceva în privința închirierii cabanei galbene, şi întrucât mă gândesc să-mi fac rost de un loc al meu, mi-a trecut prin cap că pot se te ajut.

— Mai zi.

Intrigată, Mia îşi rupse şi ea o bucată din ruloul lui Ripley.

— Hei, vezi că eu plătesc pentru ăla.

Ignorând-o, Mia luă mici înghițituri din ce rupsese.

— E puțin cam aglomerat pentru tine acasă?

— E o casă mare. Ripley dădu nepăsătoare din umeri, după care mută restul ruloului astfel încât Mia să nu mai poată ajunge la el. Întâmplarea face ca tu să ai una care-i goală. E un loc mic şi drăguț, dar nici nu-mi trebuie ceva prea mare.

Aş vrea să negociez o chirie pentru ea.

— O chirie pentru ce?

Nell veni înapoi cu paşi iuți, ducându-se direct la frigider ca să scoată ingredientele pentru a onora o comandă de sendviş.

— Cabana galbenă, îi spuse Mia. Ripley îşi caută un loc unde să stea.

— Oh, dar... începu Nell. Tu ai deja un loc unde să stai. Împreună cu noi.

— Hai să nu îngreunăm situația asta. Era prea târziu ca să regrete că nu aranjase să vorbească cu Mia între patru ochi. Mă gândeam doar cât de tare ar fi să am un locşor numai pentru mine, şi întrucât Mia are unul care cerşeşte deja să...

— Din contră, spuse Mia pe un ton dulce. Nici eu şi nimic din ce-mi aparține nu ar cerşi vreodată ceva.

— Nu vrei să-ți fac o favoare? întrebă Ripley ridicându-şi un umăr. Pe mine nu mă afectează cu nimic.

— E atât de amabil din partea ta să te gândeşti la mine. Glasul Miei parcă fusese înmuiat în miere. Ceea ce întotdeauna era semn rău. Însă întâmplarea face să fi semnat exact acum un contract cu un nou chiriaş, nu-s nici zece minute de-atunci.

— Vrăjeală. Ai fost la tine în birou, iar Nell n-a spus c-ai fi cu cineva.

— La telefon, continuă Mia. Cu un domn din New York. Un doctor. Am semnat un contract pe trei luni pentru cabană prin fax. Sper că acum eşti mai liniştită.

Ripley nu reuşi să-şi mascheze enervarea suficient de iute.

— După cum am spus, pe mine nu mă afectează cu nimic. Ce mama naibii are de gând un doctor să facă trei luni pe insula Trei Surori? Noi deja avem un doctor pe insulă.

— Nu-i doctor în medicină. E cercetător, doctor în ştiințe – şi, fiindcă pari atât de interesată, să ştii că vine aici ca să muncească. Dr. Booke se ocupă de domeniul puterilor paranormale şi abia aşteaptă să petreacă ceva timp pe o insulă, unde se adună vrăjitoarele.

— Se-adună pe dracu'!

— Întotdeauna atât de succintă, zâmbi Mia amuzată şi se ridică. Ei bine, să spunem că mi-am terminat treaba aici. Mă duc acum să văd dacă pot s-aduc bucurie şi în viaţa altcuiva. O luă înspre uşă şi aşteptă o secundă înainte să se întoarcă. Oh, tipul vine mâine. Sunt sigură că îi va plăcea la nebunie să te cunoască, Ripley.

— Ţine-ţi ciudaţii vânători de fantome departe de mine. Fir-ar al dracului să fie!

Ripley muşcă din ruloul ei cu cremă. Mi l-a mâncat aproape pe tot.

— Nu pleca. Nell îşi ridică farfuria pe care trebuia să o ducă afară. Peg vine în cinci minute. Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Trebuie să-mi fac turele de patrulare.

— Aşteaptă, şi gata!

— La naiba, aproape că mi s-a dus toată pofta de mâncare, se plânse Ripley, însă nu ezită să devoreze ruloul.

În cincisprezece minute era din nou afară, mergând cu paşi apăsaţi, cu Nell lipită de ea.

— Trebuie să vorbim despre asta.

— Uite ce e, Nell, nu-i mare lucru. Doar mă gândeam...

— Da, te gândeai. Nell îşi trase rapid şi cu forţă fesul de lână peste urechi. Şi nu ne-ai spus nimic mie sau lui Zack. Vreau să ştiu de ce simţi că nu poţi sta în propria casă.

— Bine, bine.

Ripley îşi puse ochelarii de soare şi-şi lăsă umerii în jos, învinsă, în timp ce o luau de-a lungul High Street, spre sediul poliţiei.

— Pur şi simplu, mie mi se pare normal ca atunci când oamenii se căsătoresc să aibă parte de intimitate.

— E-o casă mare. Nu ne încurcăm şi nu ne împiedicăm unul de altul. Dacă ai fi fost genul de femeie casnică, aş fi putut înţelege că nu-ţi mai găseşti locul, de vreme ce eu trebuie să petrec atât de mult timp în bucătărie.

— Asta-i cea mai mică dintre grijile mele.

— Exact. Tu nu găteşti. Sper că nu-ți trece prin cap măcar că nu-mi face plăcere să gătesc pentru tine.

— Nu, nu cred asta. Şi chiar îți sunt recunoscătoare, Nell, chiar sunt.

— E din cauză că mă trezesc atât de devreme?

— Nu.

— Din cauză că am transformat unul dintre dormitoarele neocupate în birou pentru firma de catering?

— Nu. Dumnezeule, doar nu-l folosea nimeni. Ripley se simțea de parcă o izbea fără milă cu o bâtă de catifea. Uite cum stă treaba, nu-i vorba de gătit sau de camere neocupate sau obiceiul tău de neînțeles de a te da jos din pat înainte de răsăritul soarelui. Este vorba de sex.

— Poftim?

— Tu şi cu Zack faceți sex.

Nell se opri şi îşi înălță capul studiind expresia de pe fața lui Ripley.

— Da, facem. Nu neg asta. De fapt, facem destul de mult sex.

— Poftim.

— Ripley, şi înainte să mă mut oficial în casă, eu şi Zack făceam adesea sex acolo. Ceea ce n-a părut niciodată a fi vreo problemă pentru tine.

— Era diferit. Ăla era sex obişnuit. Acum faceți sex legal, ca soți ce sunteți.

— Înțeleg. Ei bine, pot să te asigur că procesul în sine funcționează aproape exact în acelaşi fel.

— Ha-ha.

Nell parcursese o cale lungă până aici, cugetă Ripley. Fusese o vreme în care chiar cel mai mic semn că ar fi urmat o dispută ar fi făcut-o să dea imediat înapoi.

Vremurile acelea se duseseră.

— E doar ciudat, OK? Tu şi Zack sunteţi acum în postura de domn şi doamnă şi mă aveţi şi pe mine a cincea roată la căruţă. Dacă v-ar apuca cheful de tango la orizontală pe covorul din living sau doar să luaţi cina într-o seară în piele goală?

— De fapt, prima chestia am făcut-o deja, iar acum chiar o să mă gândesc serios la cea de-a doua. Ripley... Nell îi atinse braţul lui Ripley şi o mângâie uşor. Nu vreau să te muţi din casă.

— Dumnezeule mare, Nell, asta-i o insuliţă. Nu-i ca şi cum ar fi greu să ajungi la mine, indiferent unde m-aş aciua.

— Nu vreau să te muţi, spuse ea din nou. Eu vorbesc în numele meu, nu pentru Zack. Poţi vorbi cu el separat dacă vrei să afli ce simte şi el în privinţa asta.

Ripley... Eu, una, n-am mai avut o soră până acum.

— Oh, Dumnezeule! Se crispă ruşinată şi se uită în jur de dincolo de lentilele întunecate ale ochelarilor. Te rog, nu deveni sentimentală, nu aşa pur şi simplu pe stradă.

— Nu mă pot abţine. Îmi place să ştiu că eşti acolo, că pot oricând să vorbesc cu tine. Am avut parte de doar câteva zile în compania părinţilor tăi, când s-au întors pentru nuntă, însă acum că-i cunosc şi avându-te pe tine, am din nou o familie. În sfârşit, măcar pentru moment, nu putem lăsa lucrurile aşa cum sunt?

— Zack apucă vreodată să-ţi zică nu în momentul în care te uiţi la el cu ochii ăia mari şi albaştri ca două faruri?

— Nu, când ştie că-i cu adevărat important pentru mine. Şi dacă rămâi, o să-ţi promit că atunci când eu şi Zack facem sex, o să ne prefacem că nu suntem căsătoriţi.

— Asta s-ar putea să ajute. Oricum, ţinând cont că nu ştiu ce nemernic din New York mi-a suflat cabana de sub nas, o să trebuiască să las lucrurile aşa cum sunt.

Scoase un oftat trist. Cercetător în domeniul paranormal, ce rahat! Doctor în ştiinţe. Rânji şi continuă ironic: Mia probabil că i-a închiriat locul acela doar ca să mă enerveze pe mine.

— Mă îndoiesc, dar sunt sigură că se bucură de acest beneficiu colateral. Mi-aş dori mult ca voi două să nu vă mai împungeţi atâta. Chiar sperasem că, după...

După ce s-a întâmplat de Halloween, o să fiţi din nou prietene.

Imediat Ripley se apropie de ea.

— Toată lumea a făcut ce trebuia făcut. Acum s-a terminat. Nu s-a schimbat nimic pentru mine.

— O singură fază s-a terminat, o corectă Nell. Dacă legenda...

— Legenda-i o aiureală.

Simplul gând la asta îi alungă lui Ripley dispoziţia de discuţie.

— Dar ceea ce suntem noi nu este o aiureală. Ce-i înlăuntrul nostru nu este.

— Iar ceea ce fac eu cu ce-i înlăuntrul meu e treaba mea. Nu te băga în asta, Nell.

— Bine, bine.

Însă Nell îi strânse mâna lui Ripley şi chiar şi prin mănuşile pe care ambele femei le purtau, trecu o scânteie de energie.

— Ne vedem la cină.

Ripley îşi strânse mâinile căuş în timp ce Nell se îndepărta. Pielea încă îi fremăta de la contact. „Mică şi şireată vrăjitoare ce-mi eşti”, se gândi Ripley.

Nu avea cum să nu admire asta.

Visele îi veniră târziu în noapte, când mintea îi era deschisă, iar voinţa i se odihnea. Putea nega totul ziua, se putea închide în ea, respectând alegerea pe care o făcuse cu

mai mult de zece ani în urmă. Însă somnul avea o putere de sine stătătoare şi te lăsa convins să visezi.

În vise, ea stătea pe plajă, unde valurile se înălțau terifiante. Loveau cu putere țărmul, sumbre şi feroce, ca o mie de bătăi nebuneşti ale inimii, sub un cer ascuns.

Singura lumină era şfichiuitul muşcător ca de şarpe al trăsnetului ce despica văzduhul de fiecare dată când ea îşi ridica brațele. Iar lumina aceea, care venea de la ea, era în nuanțe aurii teribile, înconjurate de un roşu criminal.

Vântul vuia.

Violența acestuia, imensitatea, puterea descătuşată, o înfioră până în adâncul sufletului sau al cine ştie cărui alt loc adânc şi secret al său. Acum era dincolo de orice, dincolo de ceea ce era corect, dincolo de reguli.

Dincolo de orice speranță.

Iar o parte din ea, încă tremurând, vărsa lacrimi amare pentru pierderea suferită.

Ea făcuse ceea ce făcuse, iar acum nedreptățile făcute erau răzbunate. Moarte morții aducătoare de moarte. Un cerc format din ură. Multiplicat de trei ori.

Urlă triumfătoare în timp ce fumul malefic al magiei negre se revărsa înlăuntrul ei, întinzându-se ca o pată şi sufocând ceea ce fusese ea, ceea ce promisese. Ceea ce crezuse.

Versiunea asta a ei, se gândi în timp ce mâinile puse una peste alta îi tremurau de forță şi lăcomie, era mai bună. Ceea ce fusese înainte era derizoriu şi slab, precum un abdomen fleşcăit, în comparație cu forța şi tăria a ceea ce era acum.

Putea face totul şi orice. Putea să cucerească şi să conducă. Nu exista ceva sau cineva care să o oprească. Se învârti în piruete de-a lungul nisipului, într-un dans nebunesc, iar deasupra ei, brațele i se întindeau asemenea unor aripi, iar părul îi zbura în toate direcțiile în cârlionți lungi ca nişte şerpi. Putea simți gustul morții ucigaşului

surorii sale, gustul metalic şi savuros ca de cupru al sângelui pe care îl vărsase şi ştia că nu se înfruptase niciodată atât de bine.

Râsul ei izbucni ca o săgeată aprigă şi străpunse cupola întunecată a cerului. Un torent de ploaie mohorâtă coborî pe nisipul de pe jos precum acidul, făcându-l să sfârâie ca ars.

El o strigă.

Undeva în noaptea sălbatică şi dincolo de propria ei furie, auzi vocea bărbatului.

Palida strălucire a ceea ce fusese cândva înlăuntrul ei se lupta să ardă cu mai multă putere.

Îl văzu, o simplă umbră zbătându-se să ajungă la ea prin vântul şi ploaia de afară. Dragostea se străduia, cu greu, chinuindu-se să iasă la suprafaţă într-o inimă de acum împietrită.

— Du-te înapoi! strigă ea la el, iar vocea ei tună, cutremurând lumea.

Însă el continuă să se apropie, cu braţele întinse spre ea – să o strângă, să o ia înapoi. Iar ea văzu, pentru o fracţiune de secundă doar, că în strălucirea din ochii lui vizibilă în întunericul nopţii din jur, se desluşeau limpede şi dragostea, şi teama. Din cer se pogorî o lance de foc. Chiar când ea ţipă, când lumina din interiorul ei crescu brusc în intensitate, lancea de foc îl străpunse.

Simţi moartea bărbatului înlăuntrul ei. Durerea şi groaza a ceea ce ea însăşi răspândise în jur acum revenea întreit. Iar lumina din interiorul ei pâlpâi pentru ultima oară şi se stinse. Şi o lăsă rece, rece, rece.

Capitolul 2

El nu se deosebea prea tare de ceilalţi pasageri de la bordul feribotului. Pardesiul negru şi lung îi flutura în vânt. Părul lui, o nuanţă obişnuită de blond-închis, i se ciufulise

din cauza vântului, fără să fi fost de fapt deloc tuns într-un stil anume.

Îşi adusese aminte să se bărbierească şi nu se tăiase decât de două ori cu lama, chiar sub linia fermă a maxilarului. Faţa lui – cu trăsături absolut remarcabile –

era ascunsă în spatele unuia dintre aparatele lui de fotografiat în timp ce tot făcea fotografii ale insulei folosind un teleobiectiv.

Pe pielea lui se mai vedeau încă urmele bronzului căpătat de la soarele tropical de care se bucurase în Borneo. Pe faţa bronzată, ochii îi sclipeau luminoşi, într-o nuanţă auriu-cafenie, precum mierea abia îmbuteliată în borcane. Nasul îi era drept şi subţire şi era cam tras la faţă. Scobiturile din obraji îi deveneau şi mai pronunţate de fiecare dată când se cufunda în muncă pentru lungi perioade de timp, uitând de mesele regulate. Ceea ce îi conferea aspectul fascinant al unui savant mort de foame.

Gura lui zâmbea uşor şi inedit de insinuant.

Era înalt şi deşirat.

Şi destul de neîndemânatic.

Trebui să se apuce de balustradă pentru a împiedica trepidaţia feribotului să-l arunce în apă. Desigur, se aplecase prea tare în afara acesteia. Ştia că nu trebuia, însă nerăbdarea anticipării îl făcea adesea să uite realitatea momentului. Îşi regăsi echilibrul şi-şi băgă imediat mâna în buzunarul hainei după o lamă de gumă de mestecat. Scoase o bomboană mică cu aromă de lămâie, extrem de veche, vreo două bucăţi mototolite de hârtie de scris, cotorul unui bilet la cinema – care îl nedumeri, întrucât nu prea îşi amintea când fusese ultima oară la film – şi un capac de protecţie al lentilei aparatului foto, pe care îl crezuse pierdut.

Se mulţumi cu bomboana de lămâie şi se uită atent la insulă.

Se consultase cu un şaman din Arizona, vizitase un bărbat care susținea că este vampir undeva în munții din Ungaria, fusese blestemat de un înțelept maiaş după un incident regretabil din Mexic. Trăise printre fantome într-o cabană din Cornwall şi făcuse un documentar despre drepturile şi ritualurile unui maestru al spiritismului din România, care putea discuta cu morții. De aproape doisprezece ani, MacAllister Booke studiase, consemnase şi înregistrase, fusese martorul imposibilului. Intervievase vrăjitoare, fantome, vârcolaci, persoane răpite de extratereştri şi mediumuri. În procent de nouăzeci şi opt la sută, numai escroci sau şarlatani. Însă cele două procente rămase... ei bine, astea îl făceau să continue. Căci nu doar că era perfect convins de existența fenomenelor paranormale. Le transformase în însăşi munca lui de-o viață. Ideea de a-şi petrece următoarele câteva luni pe o bucată de pământ despre care umbla vorba că fusese ruptă din zona de coastă continentală din Massachusetts de un trio de vrăjitoare şi transformată în sanctuar i se părea absolut fascinantă. Făcuse cercetări masive asupra insulei Trei Surori şi săpase după fiecare bucățică de informație pe care o putea găsi cu privire la Mia Devlin, actuala vrăjitoare a insulei. Femeia nu promisese să îi dea interviuri sau să îl lase să fie martor la vreun aspect legat de munca ei. Însă spera să o convingă în acest sens.

Un om care se convinsese să ia parte drept cobai într-o ceremonie ținută de neodruizi trebuia să fie în măsură să convingă o vrăjitoare solitară să îl lase să privească vreo câteva clipe la vrăjile pe care le făcea.

În plus, îşi imagină că puteau face un târg. Căci avea ceva ce era sigur că ar fi fost de mare interes şi pentru ea, şi pentru oricine altcineva fusese prins în blestemul vechi de trei sute de ani.

Îşi ridică din nou aparatul de fotografiat, ajustând câmpul de încadrare a imaginii ca să prindă în detaliu tija ca o suliță a farului alb, poteca misterioasă, uşor sumbră a vechii case de piatră, ambele înălțându-se semețe spre faleza stâncoasă.

Ştia că Mia locuise acolo, la înălțime față de orăşel, aproape de fâşia deasă de pădure.

Exact aşa cum ştia şi că era proprietara librăriei din orăşel, din care făcuse o afacere de succes. O vrăjitoare foarte practică, deci, care, după toate aparențele, ştia cum să trăiască, şi încă să trăiască bine în ambele lumi.

De-abia aştepta să se întâlnească față în față cu ea.

Semnalul sonor al sirenei navei îl avertiză să se pregătească de acostare. Se duse înapoi la Land Roverul său, îşi băgă aparatul foto în husa de pe scaunul pasagerului.

Capacul de protecție al lentilei aparatului foto din buzunar fu, încă o dată, uitat.

Îşi folosi aceste ultime minute de unul singur ca să actualizeze nişte notițe, după care adăugă consemnările pe care le trecea zilnic într-un jurnal.

Călătoria cu feribotul a fost plăcută. Ziua este senină şi rece. Am putut să fac nişte poze din diferite poziții avantajoase, deşi o să trebuiască să închiriez o barcă pentru imagini ale laturii insulei aflate în bătaia vântului.

Din punct de vedere geografic, topografic, insula Trei Surori nu are nimic neobişnuit. Suprafața ei este de aproximativ 25 de kilometri pătrați, iar numărul celor care locuiesc aici permanent – în mare parte ocupându-se cu pescuitul ori cu vânzarea cu amănuntul sau turismul – este mai mic de trei mii. Insula are o plajă micuță cu nisip, numeroase golfuri, golfulețe şi plaje stâncoase acoperite de argilă. Este parțial împădurită, iar fauna locală include căprioara cu coadă albă, iepuri şi ratoni. Şi obişnuitele păsări marine pentru zona asta.

Şi, la fel, bufniţe, şoimi şi ciocănitoarea cu creastă roşie specifică regiunilor împădurite.

Există un singur orăşel. Majoritatea rezidenţilor locuiesc aici, pe o suprafaţă circulară cu raza de opt sute de metri, deşi există şi case şi apartamente de închiriat mai departe de atât. Nu există nimic legat de înfăţişarea insulei care ar indica-o ca pe sursă de activitate paranormală. Însă am aflat că aparenţele sunt instrumente de documentare pe care nu te poţi baza. Abia aştept să o cunosc pe Mia Devlin şi să-mi încep studiul.

Simţi uşoara zdruncinătură de la acostarea feribotului, însă nu îşi ridică privirea.

„Acostat, insula Trei Surori, 6 ianuarie 2002.” Îşi aruncă rapid privirea la ceasul de la mână. „12.03 P.M. EST.”

Străzile orăşelului erau aranjate ca la carte, cu semafoare. Mac conduse prin intersecţie, ocoli, înregistrând diferite locaţii în reportofonul său. Căci, deşi era în stare să găsească o străveche ruină maiaşă în junglă cu o hartă mâzgălită pe un şerveţel mototolit, avea obiceiul de a uita când venea vorba de locaţii la care ajungeai mai mult la pas. Bancă, oficiul poştal, piaţa. Ah, pizzeria, fir-ar să fie!

Găsi un loc de parcare fără probleme la numai câteva case distanţă de Cafeneaua cu Cărţi. Îi plăcu imediat locul – vitrina de prezentare, vederea la mare. Cotrobăi prin maşină după servietă, aruncă minireportofonul înăuntru, pentru orice eventualitate, şi coborî.

Înăuntru îi plăcu chiar mai mult cum arată magazinul. Focul voios dintr-un şemineu de piatră, marea tejghea de la casă sculptată cu simboluri cu luna şi stelele. Din secolul al şaptesprezecelea, îşi spuse în sinea lui, perfectă pentru un muzeu. Mia Devlin avea tot atâta gust bun cât talent.

Începu să traverseze încăperea spre ea şi spre femeia micuţă ca un pitic care stătea pe un taburet înalt din

spatele ei. O mişcare, o străfulgerare de culoare îi atrase atenţia. Mia ieşi de după stivele de cărţi şi îi zâmbi.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Primul lui gând lucid fu doar o exclamaţie: „Mamă!”

— O, ah, hmm. O caut pe domnişoara Devlin. Mia Devlin.

— Iată că aţi găsit-o.

Păşi spre el şi îi întinse mâna.

— MacAllister Booke?

— Îhâm.

Mâna ei era lungă şi îngustă. Inelele îi luceau pe ea precum bijuteriile pe mătasea albă. Îi fu teamă să nu o strângă prea tare.

— Bine aţi venit pe insula Trei Surori! De ce nu veniţi sus? Vă invit la o ceaşcă de cafea sau chiar la ceva de mâncare pentru prânz. Suntem foarte mândri de cafeneaua noastră.

— Ah... nu m-ar deranja ceva de mâncare de prânz. Am auzit lucruri bune despre cafeneaua dumneavoastră.

— Perfect. Sper că aţi avut parte de-o călătorie lipsită de evenimente.

„Până acum”, se gândi el.

— A fost bine, mulţumesc de întrebare. O urmă în sus pe scări. Îmi place magazinul dumneavoastră.

— Şi mie. Sper că o să-l folosiţi cu încredere pe durata şederii dumneavoastră pe insulă. Aceasta este prietena mea şi artista cafenelei noastre, Nell Todd. Nell, dr.

Booke.

— Încântat să vă cunosc.

Femeia îşi arătă gropiţele din obraji zâmbind şi se aplecă peste tejghea ca să dea mâna cu el.

— Dr. Booke tocmai a ajuns de pe continent şi îmi imaginez că ar putea să-i fie de folos o masă. Din partea casei, dr. Booke. Doar spuneţi-i lui Nell ce aţi vrea.

— O să iau sendvişul special şi cappuccino acela mare, vă mulțumesc. Tot dumneavoastră faceți şi prăjiturile?

— Exact. Azi vă recomand plăcinta cu mere.

— O s-o încerc.

— Mia? întrebă Nell.

— Doar o porție de supă şi un ceai de iasomie.

— Imediat. Mă duc în bucătărie să vă aduc ce-ați comandat.

— Îmi dau seama că n-o să-mi fac deloc griji cu privire la mâncare atâta vreme cât sunt aici, comentă Mac în timp ce se aşezau la o masă de la geam.

— Nell are şi o firmă de catering. Se numeşte Bucatele Surorilor. Face livrări la domiciliu.

— E bine de ştiut.

El clipi de două ori, însă fața ei – acea splendoare pură – nu îşi atenuă deloc frumusețea aparte.

— OK, trebuie să vă spun ceva şi sper să nu fiți ofensată. Sunteți cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea.

— Vă mulțumesc. Ea se lăsă uşor pe spate. Şi nu sunt câtuşi de puțin ofensată.

— Bun. Nu vreau ca lucrurile să înceapă pe picior greşit, întrucât sper să lucrez cu dumneavoastră.

— Şi după cum v-am explicat la telefon, eu nu... lucrez pentru public.

— Sper să vă răzgândiți după ce o să ajungeți să mă cunoaşteți mai bine.

Tipul avea un zâmbet extrem de sugestiv, decise ea. Un surâs în colțul gurii încântător, sigur mai periculos decât părea.

— O să mai vedem în privința asta. Cât despre interesul manifestat de dumneavoastră față de insula în sine şi istoria ei, n-o să duceți lipsă de date.

Majoritatea rezidenților permanenți de aici provin din familii care locuiesc pe insulă de generații întregi.

— Cum ar fi familia Todd, de exemplu, spuse el, aruncându-şi rapid privirea înapoi spre tejghea.

— Nell s-a măritat cu un Todd, de fapt, chiar acum mai puțin de două săptămâni.

Cu Zachariah Todd, şeriful nostru. Şi, deşi ea este... nouă pe insulă, familia Todd a trăit aici, într-adevăr, de generații bune încoace.

El ştia cine este Nell. Fosta soție a lui Evan Remington. Un tip cu o putere şi o influență considerabile în industria spectacolelor de divertisment. Un bărbat care fusese dovedit a fi un adevărat satrap. Şi care acum era considerat în mod legal nebun şi era ținut închis. Şeriful Todd fusese cel care îl arestase, chiar aici pe insula Trei Surori, după ce se întâmplaseră nişte evenimente ciudate în noaptea de Halloween.

Sărbătoarea de Samhain[1].

Ceea ce Mac intenționa să investigheze în profunzime.

Chiar când dădu să aducă subiectul în discuție, ceva din expresia Miei îl avertiză să aştepte momentul potrivit pentru asta.

— Arată super. Mulțumesc, îi spuse el, în schimb, lui Nell, care apăruse cu felurile de mâncare.

— Poftă bună! Mia, a rămas valabil pentru diseară, da?

— Categoric.

— Atunci o să vin pe la şapte. Să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de orice altceva, dr. Booke.

— Nell tocmai s-a întors din luna de miere, spuse Mia cu voce scăzută când rămase din nou singură cu el. Nu cred

---

[1] Veche sărbătoare precreştină, corespunde aproximativ calendaristic sărbătorilor Ziua Morților şi Halloween (n.tr.)

că-n momentul de față e cazul să puneți întrebări referitoare la anumite aspecte din viața ei.

— Aveți perfectă dreptate. E-n regulă.

— Sunteți întotdeauna atât de cooperant, dr. Booke?

— Mac. Probabil că nu. Însă nu vreau să vă exasperez imediat ce-am venit.

Muşcă din sendviş. Bun, reuşi el să spună. Chiar bun.

Ea se aplecă uşor în față, jucându-se cu lingura în supa din fața ei.

— Îi amăgeşti pe localnici ca să se simtă în largul lor?

— Şi tu eşti foarte bună. Ai abilități de medium?

— N-avem cu toții, până la un punct? Oare nu ai explorat tu însuți întruna dintre lucrări dezvoltarea a ceea ce ai numit al şaselea simț neglijat?

— Mi-ai citit lucrările.

— Exact. Ceea ce sunt eu, Mac, nu e nici pe departe ceva ce se poate neglija. Nici nu este ceva ce sunt dispusă să exploatez sau să permit să fie exploatat. Am fost de acord să-ți închiriez cabana şi să vorbesc cu tine când am chef, datorită unui lucru simplu.

— Aşa... Ce anume?

— Ai o minte sclipitoare şi, mai important de-atât, o minte flexibilă. Admir asta.

Cât despre încrederea pe care mi-o inspiri, asta vom vedea în timp. Aruncă rapid o privire în spate şi făcu un gest explicit. Şi iată aici pe cineva cu o minte suficient de sclipitoare, dar foarte inflexibilă. Domnişoara şerif adjunct Ripley Todd.

Mac se uită într-acolo şi văzu o brunetă atrăgătoare care se îndreptă cu paşi mari spre tejgheaua cafenelei şi se aplecă peste ea ca să vorbească cu Nell.

— Ripley este un alt nume de familie destul de obişnuit pe insulă.

— Da, e sora lui Zack. Mama lor a fost o Ripley. Au legături adânci, din ambele laturi ale familiei, cu insula Trei Surori. Legături foarte adânci, repetă Mia. Dacă eşti în căutarea unei persoane cinice pe care să o evaluezi în cercetarea ta, Ripley este fata potrivită.

Incapabilă să se abţină, Mia îi captă atenţia lui Ripley şi îi făcu semn să se apropie. În mod normal Ripley n-ar fi făcut altceva decât să surâdă batjocoritor şi s-ar fi dus în direcţia opusă. Însă o faţă necunoscută pe insulă merita o verificare atentă.

„Un tip arătos", se gândi ea îndreptându-se spre ei. Genul studios. Îi pică fisa imediat şi se încruntă. Studios. Doctorul în chestii ciudate al Miei.

— Dr. MacAllister Booke, şerif adjunct Ripley Todd.

— Încântat să vă cunosc.

El se ridică în picioare, surprinzând-o pe Ripley cu înălţimea lui în momentul în care se ridică de pe scaun. Picioarele lungi, aprecie ea, îl făceau de fapt atât de înalt.

— Nu ştiam că se acordă titlul de doctor pentru studierea aiurelilor.

— Nu-i aşa că-i adorabilă? zâmbi Mia larg. Tocmai îi spuneam lui Mac c-ar trebui să-ţi ia un interviu, date fiind vederile tale limitate. La urma urmei, nici n-ar dura prea mult.

— Mă plictiseşti de moarte. Ripley îşi băgă degetele mari în buzunarele blugilor şi studie expresia de pe faţa lui Mac. Nu cred c-aş avea multe chestii de spus pe care ţi-ai dori tu să le auzi. Mia este zeiţa spiritismului pe-aici prin zonă. Dacă ai vreo întrebare despre chestiunile practice ale vieţii de zi cu zi de pe insulă, poţi însă să mă găseşti pe mine sau pe şerif pe-aici prin zonă.

— Îţi sunt recunoscător. Şi, apropo, nu am decât un master în aiureli. Încă nu mi-am terminat teza de doctorat în domeniul acesta.

Buzele ei se ţuguiară.

— Ce drăguţ. Roverul acela din faţă e al tău?

— Da.

Oare îşi uitase iar cheile de la maşină înăuntru? se întrebă, deja pipăindu-şi uşor buzunarele.

— E vreo problemă?

— Nu. Drum bun! Mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

— Să ştii că nu e aşa dură şi enervantă în mod voit, spuse Mia când Ripley se îndepărtă. Pur şi simplu aşa s-a născut.

— E-n regulă. Se aşează la loc, îşi luă sendvişul şi continuă să mănânce. Mă confrunt adesea cu genul ăsta de atitudine. Dădu din cap spre Mia. Îmi imaginez că şi tu la fel.

— Câteodată. Eşti al naibii de echilibrat şi de amabil, nu-i aşa, dr. MacAllister Booke?

— Mi-e teamă că aşa este. Ceea ce poate fi foarte plictisitor.

— Nu prea cred. Mia îşi luă ceaiul şi îl studie peste buza ceştii. De fapt, nu cred absolut deloc.

Mac îşi lăsă lucrurile în Rover şi făcu un tur al cabanei galbene. O asigurase pe Mia că nu era necesar să vină cu el. De fapt, voia să se familiarizeze cu locul fără ea. Căci femeia reprezenta o prezenţă puternică ce-i distrăgea atenţia.

Cabana era mică, încântător de pitorească şi în mod clar se situa deasupra majorităţii locurilor de cazare de care, de regulă, avea parte într-o călătorie în scop de cercetare. Ştia că multă lume credea că i se potrivea mai bine o bibliotecă întunecată şi prăfuită. Adesea chiar aşa şi era, însă se simţea la fel de bine în elementul său într-un cort în junglă, atât timp cât avea suficientă baterie pentru alimentarea cu energie electrică a echipamentului lui.

Livingul mic şi confortabil, cu o canapea a cărei tapiţerie părea uşor lăsată şi un mic şemineu deja pregătit ca să fie făcut focul în el. Hotărî ca mai întâi să se ocupe de asta şi

îşi pipăi uşor buzunarele absent înainte să dea cu ochii de cutia de chibrituri de pe polița îngustă a şemineului.

Recunoscător pentru micile favoruri, aprinse focul şi îşi continuă turul. Cum în mod obişnuit vorbea de unul singur, vocea i se auzi cu un uşor ecou:

— Două dormitoare. Pe acela îl voi face birou. Cred că o să mă instalez pentru început în living. Bucătăria o s-o folosesc dacă o să ajung suficient de disperat ca să gătesc. Nell Todd.

Căută din nou prin buzunare şi scoase cartea de vizită de la Bucatele Surorilor, pe care o luase de pe tejgheaua cafenelei. O puse în mijlocul aragazului unde avea să o vadă dacă îi trecea prin cap să-şi facă de mâncare. Se uită pe geam afară, mulțumit că vedea pădurea aproape lipită de casă şi că în vecinătatea apropiată nu se vedeau alte case. Adesea lucra la nişte ore ciudate. Aici nu avea vecini suficient de aproape ca să se plângă. Aruncă singura geantă pe care o adusese cu el pe patul dormitorului mai mare din cele două şi se trânti şi el acolo să verifice cât era de elastic.

Imaginea Miei îi apăru brusc în minte.

— Calmează-te, băiete, se avertiză el de unul singur. Niciun fel de gânduri carnale legate de-o femeie care ar putea fi în stare să ți le scoată cu totul din cap şi care mai este şi ținta ta principală de cercetare.

Satisfăcut de cum arăta locuința închiriată, se duse afară să descarce Roverul. La a doua tură se opri văzând maşina cu însemnele şerifului trăgând în fața cabanei şi pe Ripley coborând din ea.

— Domnişoară şerif adjunct Todd.

— Dr. Booke.

Ea se simțea uşor vinovată pentru comportamentul ei la prima lor întâlnire. Ceea ce n-ar fi simțit absolut deloc, se gândi ea iritată, dacă Nell n-ar fi cicălit-o în privința asta.

— Ai adus o grămadă de chestii.

— Oh, astea-s numai o parte. Mai am şi altele pe care le-am trimis şi ajung mâine.

Curioasă din fire, ea aruncă o privire în portbagajul Roverului.

— Mai multe de-atât?

— Îhâm. O grămadă de chestii ca lumea.

Ea întoarse capul spre el.

— Ca lumea?

— Da, absolut. Senzori, scanere, dispozitive, aparate de fotografiat şi filmat, calculatoare. Nişte jucărioare foarte tari.

Părea atât de mulţumit de toate astea, încât pe ea nu o lăsă inima să se strâmbe ironic cum i-ar fi venit.

— O să-ţi dau o mână de ajutor să cari înăuntru ce ţi-ai adus deja.

— Stai liniştită. O parte din ele sunt foarte grele.

Acum ea chiar se strâmbă ironic şi ridică o cutie grea din spatele maşinii.

— Mă descurc.

Nu era nicio îndoială în privinţa asta, hotărî el şi o luă înainte.

— Mulţumesc. Mergi la sală? Câte ridicări de la piept faci din poziţia culcat pe spate?

Ea îşi arcui sprâncenele.

— Douăsprezece repetări a câte patruzeci de kilograme pe serie.

Nu-şi putea da seama bine de conformaţia corpului lui, aşa îmbrăcat în pardesiul lung şi puloverul gros de dedesubt.

— Tu?

— Oh, cam la fel, ţinând cont de greutatea corporală.

El ieşi din nou din casă, lăsând-o să îl urmeze şi să încerce să facă o evaluare a umerilor lui. Şi a fundului.

— Şi ce faci cu toate... chestiile astea ca lumea?

— Studiez, observ, înregistrez, mă documentez. Cu privire la chestiuni oculte, paranormale, misterioase. Înțelegi ce vreau să spun, orice este ieşit din comun.

— Adică aberații.

El zâmbi doar. Şi nu numai cu gura, observă ea, ci şi cu ochii.

— Unii aşa consideră.

Cărară împreună înăuntru restul cutiilor şi bagajelor.

— O să-ți ia o săptămână să despachetezi.

El se scărpină în cap, măsurând din priviri grămezile de lucruri ce umpleau spațiul livingului.

— N-am avut intenția să aduc atât de multe, însă, pe de altă parte, nu se ştie niciodată de ce ai putea avea nevoie. Tocmai m-am întors din Borneo şi pot să-ți spun că mi-aş fi reproşat că am cărat după mine şi detectorul de energie de rezervă – ceva asemănător cu un detector de mişcare – dacă nu s-ar fi întâmplat să am nevoie de el. Mi-ar fi fost absolut imposibil să găsesc o sculă dintr-asta în Borneo.

— Sunt convinsă.

— Stai să vezi.

Îşi scoase haina de pe umeri, o aruncă nepăsător într-o parte şi se ghemui ca să cotrobăie printr-o cutie.

„Surprize, surprize”, se gândi Ripley. Doctorul Cel Ciudat avea un fund superb.

— Vezi, acesta este unul manual. Complet portabil. L-am proiectat eu însumi.

În minte, ea asocie dispozitivul cu un mic aparat Geiger de măsurare a radiațiilor, deşi nu credea că văzuse vreodată un aparat real de măsurare a radiațiilor.

— Detectează şi măsoară forțele pozitive şi negative, explică el. În termeni simpli, reacționează la particulele încărcate energetic din aer sau dintr-un obiect solid, chiar şi din apă. Exceptând faptul că modelul acesta nu este submersibil. Lucrez acum la unul care va fi. Pot să-l cuplez,

când am nevoie, la calculator şi să generez o imagine grafică a mărimii şi densităţii forţei şi alte date pertinente.

— Oho.

Îi studie expresia feţei. Bărbatul părea atât de serios şi sincer, se gândi ea, atât de mulţumit de micul lui dispozitiv de mână.

— Eşti cu-adevărat un tocilar sadea, nu-i aşa?

— Da, cam aşa ceva.

El porni minidispozitivul ca să verifice gradul de încărcare al bateriilor.

— Întotdeauna am fost pasionat de paranormal şi de electronice. Am găsit o modalitate de a-mi satisface ambele pasiuni.

— Fiecare face ce-i place.

Însă trecu şi ea rapid în revistă grămezile de echipamente băgate în cutii. Totul arăta de parcă explodase Radio Shack[2].

— Toate prostiile astea hi-tech. Pariez că sunt extrem de scumpe.

— Mmm.

El nu îi acorda întreaga sa atenţie. Senzorul lui activat îi reda o indicaţie joasă, dar clară.

— Se acordă burse de cercetare pentru chestii precum asta?

— Hmm, poate că da, dar eu n-am avut niciodată nevoie. Sunt un tocilar sadea, care-i şi foarte bogat.

— Pe bune? N-o lăsa pe Mia să afle sau o să-ţi crească considerabil chiria.

Curioasă, se duse mai departe croindu-şi calea printre cutii. Îi plăcuse întotdeauna căbănuţa şi încă mai era puţin

---

[2] Companie americană de vânzare cu amănuntul a produselor electronice, operând atât în magazine specializate, cât şi, ulterior, în mediul on-line. (n.tr.)

ofticată că nu era ea cea care se mută acolo. Însă avea senzația că lucrurile cu MacAllister Booke nu prea se legau.

— Uite cum stă treaba, de obicei chiar îmi văd de treburile mele, iar domeniul tău de interes mă lasă absolut rece... însă chiar trebuie să spun că pur şi simplu ceva mi se pare complet aiurea în ceea ce te priveşte. Eşti profesor în tot felul de ciudățenii, eşti un tocilar bogat pasionat de scule electronice, ai închiriat o căbănuță galbenă. Ce naiba cauți, de fapt?

Acum el nu mai zâmbi. Fața îi căpătă o expresie liniştită, aproape ciudată.

— Răspunsuri.

— Ce răspunsuri?

— Toate pe care le pot obține. Ai nişte ochi minunați.

— Poftim?

— Acum am băgat de seamă. Complet verzi. Fără pic de gri, fără pic de albastru, doar un verde intens. Frumoşi.

Ea îşi întoarse capul.

— Te dai la mine, Dr. Tocilar?

— Nu. Se făcu aproape stacojiu la față. Doar am observat asta, atâta tot. De multe ori nu-mi dau seama că vorbesc cu voce tare. Bănuiesc că mi se trage de la faptul că petrec o grămadă de timp de unul singur, gândind cu voce tare.

— E-n regulă. În sfârşit, trebuie să plec.

El îşi îndesă senzorul în buzunar, fără să-l oprească.

— Mulțumesc mult pentru ajutor. Şi sper că nu te-a deranjat remarca mea de mai devreme, OK?

— OK.

Îi întinse mâna. În momentul în care degetele li se strânseră, senzorul din buzunarul lui țiui nebuneşte.

— Mamă! Stai aşa. Aşteaptă un moment!

Ea mai încercă o dată să se tragă să-şi elibereze mâna, însă strânsoarea lui devenise surprinzător de puternică. Cu cealaltă mână, el îşi scoase senzorul din buzunar.

— Uită-te la ăsta! Entuziasmul îi răsuna în glas, făcându-l să sune şi mai grav. N-am măsurat niciodată ceva atât de puternic. Aproape că iese din scală.

El începu să murmure numere ca şi cum le-ar fi memorat în timp ce o trăgea de mână de-a lungul camerei.

— Stai puțin, amice. Ce mama naibii crezi că...

— Trebuie să înregistrez numerele astea. Cât e ceasul? Două şi douăzeci de minute şi şaisprezece secunde.

Fascinat, îşi plimbă dispozitivul pe deasupra mâinilor lor împreunate.

— Dumnezeule mare! Uită-te la creşterea asta bruscă. Nu-i aşa că-i tare?

— Dă-mi drumul. Chiar acum... altfel te pun la pământ.

— Ce?

El se uită din nou la fața ei, clipind de câteva ori nedumerit, să-şi vină în fire.

Ochii pe care îi admirase erau acum la fel de duri şi de neclintit precum o stâncă.

— Îmi cer scuze. Îi eliberă imediat mâna, iar țiuitul senzorului începu să se rărească. Îmi cer scuze, repetă el. Mi se întâmplă să mă ia valul, mai ales când se întâmplă chestii noi. Dacă poți sta puțin să înregistrez asta, după care să-mi conectez dispozitivul portabil la calculator...

— N-am timp de pierdut ca să mă uit la tine cum te joci cu jucăriile, spuse ea aruncând o privire furioasă spre senzor. Aş spune că ai nevoie de o verificare a echipamentului.

— Nu prea cred. El întinse palma care o ținuse strâns pe-a ei. Vibrează. A ta?

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Zece minute, spuse el. Lasă-mi zece minute ca să asamblez chestiile esențiale şi hai să mai încercăm o dată. Vreau să testez semnele noastre vitale.

Temperatura corpului, temperatura ambientală.

— Eu, una, nu-i las pe bărbaţi să-mi testeze semnele vitale înainte să mă invite la cină. Îi făcu un semn sugestiv cu degetul mare. Îmi stai în drum.

El se trase într-o parte.

— Te invit la cină.

— Nu, mulţumesc. Ea se duse direct spre uşă fără să se mai uite înapoi. Nici c-ar putea fi mai clar de-atât că nu eşti deloc genul meu...

În loc să îşi piardă timpul să se enerveze când ea trânti uşa în urma ei, Mac îşi căută reportofonul şi începu să înregistreze datele.

— Ripley Todd, încheie el. Ajutorul de şerif Ripley Todd, cu vârsta în jur de 28-29 de ani. Dură, suspicioasă, uneori complet nemanierată. Incidentul s-a produs la contactul fizic. Când am dat mâna cu ea. Reacţiile fizice personale resimţite au fost o senzaţie de furnicătură şi căldură de-a lungul pielii, din punctul de contact, de-a lungul braţului în sus, spre umăr. O creştere a bătăilor inimii şi un sentiment temporar de euforie. Reacţia fizică a şerifului adjunct Todd este necunoscută.

Oricum, am impresia că şi ea a simţit aceleaşi reacţii sau ceva similar, de unde şi enervarea şi negarea ei.

Se aşează pe braţul canapelei, gânditor.

— Din primele ipotezele la care a condus cercetarea anterioară, observaţiile actuale şi datele înregistrate, rezultă că Todd este o altă urmaşă directă a uneia dintre surorile care au pus bazele insulei. Ţuguindu-şi buzele, Mac opri reportofonul. Şi aş spune că tocmai ideea aceasta o enervează la culme.

Lui Mac îi trebui tot restul după-amiezii şi toată seara ca să despacheteze şi să aranjeze toate lucrurile. Când o scoase în cele din urmă la capăt, livingul arăta precum un laborator ştiinţific cu aparatură de înaltă tehnologie, cu

monitoare, tastaturi, camere de filmat şi senzori, toate aranjate exact conform preferinţelor sale.

Ceea ce îi lăsa foarte puţin spaţiu de manevră, însă nici nu se aştepta la altceva.

Mută puţina mobilă existentă într-un colţ şi testă fiecare piesă de echipament în parte. Când, în cele din urmă, termină, focul se stinsese de mult, iar lui îi era o foame de lup. Amintindu-şi de pizzerie, îşi luă în grabă haina şi ieşi din cabană.

În faţa ochilor i se înfăţişă un întuneric aproape desăvârşit. Pe cer se zărea o rază minusculă a luminii lunii şi câteva stele împrăştiate. Orăşelul, care după câte îşi amintea, era la aproximativ jumătate de kilometru distanţă înspre sud, se vedea la distanţă cu forme vagi, cât de cât conturat sub becurile numeroşilor stâlpi de iluminat.

Confuz, se uită la ceas. Înjură. Era trecut de unsprezece noaptea şi se găsea la periferia unui orăşel de pe o bucăţică de pământ.

În seara asta nu avea cum să mănânce pizza.

Stomacul lui, acum chiar trezit la viaţă, protestă arţăgos. Mai fusese aşa de înfometat şi altă dată, adesea din cauza propriei neglijenţe şi a faptului că era atât de distrat. Însă nu trebuia să-i şi convină această stare de fapt.

Fără prea multă speranţă, reintră în casă să caute nişte resturi prin bucătărie.

Poate că avea prin geantă vreo pungă veche cu amestec de fructe uscate, nuci şi alune. Însă dădu lovitura când căută în frigider. Găsi o caserolă cu mâncare cu o etichetă pe care scria „supă din fructe de mare”, cu instrucţiuni de încălzire. Cu urări de bun venit din partea firmei Bucatele Surorilor.

— O iubesc pe Nell Todd. Sunt absolut sclavul ei.

Încântat la limita delirului, puse caserola în cuptorul cu microunde, pe care îl programă la intervalul de timp şi

temperatura din instrucțiuni. Primele arome aproape îl făcură să plângă. Mâncă tot, stând în picioare.

Sătul, revigorat şi iarăşi plin de energie, se hotărî să facă o plimbare lungă până pe plajă. Peste două minute, se întoarse să-şi caute o lanternă.

Îi plăcuse întotdeauna sunetul mării, îndeosebi noaptea când părea că umple totul în jur. Vântul rece era bine-venit, iar întunericul precum catifeaua moale era cât se poate de liniştitor.

Se plimbă fixându-şi în minte treburile şi sarcinile de care trebuia să se ocupe a doua zi. Faptul că ştia că majoritatea dacă nu cumva întreaga sa listă aveau să fie uitate nu îl împiedica deloc să o facă. Trebuia să facă nişte provizii. Să transfere nişte bani către banca locală ca să fie mai convenabil pentru plăți. Să facă aranjamente pentru a instala o linie telefonică. Şi o cutie poştală. Voia să aprofundeze cercetările cu privire la obârşia familiei Todd şi, în aceeaşi măsură, şi asupra istoriei familiei Ripley.

Se întrebă câte informații putea scoate de la Mia. Îi era clară tensiunea fățişă dintre ea şi şeriful adjunct. Ar fi fost interesant să ştie ce anume o provocase.

Trebuia să petreacă mai mult timp cu amândouă, deşi niciuna din ele nu avea să fie uşor de convins. Îşi simți brusc părul zbârlindu-i-se pe ceafă şi se opri, apoi se întoarse uşor.

Ea strălucea. O aură vagă de lumină îi contura corpul, fața şi spiralele lungi ale părului ei cârlionțat. Ochii îi erau verzi ca ai unei pisici în noapte. Şi se uitau cu atenție la el, cu privirea cercetătoare şi răbdătoare a unei feline.

— Ripley. Nu era uşor de speriat, însă ea reuşise să o facă. N-am ştiut că mai umblă cineva pe-aici noaptea.

Dădu să se îndrepte înapoi spre ea. Un curent brusc de aer tremură înspre el.

Nisipul i se mişcă sub picioare. Văzu o singură lacrimă, strălucitoare ca diamantul, scurgându-i-se încet pe obraz. Înainte să dispară precum fumul.

Capitolul 3

Insula Trei Surori era liniştită, albă şi perfectă ca, se gândi Ripley, unul dintre globurile de sticlă cu zăpadă de pe raftul de la Comorile Insulei. Furtuna ce măturase locul pe timpul nopții acoperise plaja, peluzele, străzile. Copacii parcă ornați cu blană de hermină stăteau nemişcați asemenea unei picturi, iar în aerul din jur plutea o linişte ca de biserică. Nu-i plăcea deloc că trebuia să strice toată armonia aceea.

Chiar atunci Zack îl suna pe Dick Stubens şi îi spunea să-şi pornească plugul. În curând, lumea avea să se pună din nou în mişcare. Însă momentan era liniştită şi tăcută. Irezistibilă.

Cei câțiva centimetri de zăpadă depusă reprezentau unul dintre puținele lucruri care o rețineau de la alergarea ei de dimineață pe plajă. Îşi aruncă pe umăr geanta cu echipament de sport, adulmecă încă o dată, cu nesaț, aroma îmbietoare a mâncării pregătită de cumnata ei la cuptor şi se strecură afară din casă.

De acum, pe tot drumul pe jos până la hotel şi la sala de sport de acolo, insula îi aparținea doar ei şi numai ei. Din coşurile de pe acoperişuri ieşea fum. Luminile străluceau în spatele ferestrelor bucătăriilor. Terciul de ovăz era amestecat în cratițe, îşi imagină ea, şunca sfârâia. Şi înăuntrul acelor case călduroase şi confortabile, copiii dansau de bucurie. Nu mergeau la şcoală. Ziua de azi era dedicată bătăilor cu bulgări şi construirii de cazemate din zăpadă, săniuşului şi cănilor cu ciocolată caldă la masa din bucătărie.

Şi viaţa ei fusese cândva atât de simplă.

Înaintă cu greu prin zăpadă spre orăşel, lăsând în urmă o dâră adâncă. Cerul era un alb pufos, parcă în aşteptare, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să mai îngroaşe stratul de pe jos cu încă vreo câţiva centimetri buni, aşa, doar ca o măsură de siguranţă. Oricum ar fi, se gândi ea, îşi va face ora de mişcare la sala de sport, după care se va duce înapoi acasă ca să îl ajute pe Zack să deszăpezească maşina de poliţie şi maşina lui Nell. Intră în orăşel, se uită în jos şi se încruntă. Zăpada nu era neatinsă aici, după cum se aşteptase, după cum îşi dorise să fie. Mai era şi altcineva care ieşise tot la fel de devreme ca şi ea şi lăsase în urmă o potecă îngustă.

Ceea ce o irită. Era o tradiţie, aproape un ritual, ca ea să fie prima care să păşească pe întinderea de zăpadă din această parte a insulei. Acum cineva îi stricase rutina şi îi distrusese sentimentul de satisfacţie cu care se înconjurase.

Trase un şut în zăpadă şi merse grăbită mai departe.

Poteca ducea, la fel ca drumul ei, spre hotelul din piatră gotică, Hanul Magic.

Cineva de pe continent, decise ea, un vizitator, deci, ieşise devreme din camera sa de hotel ca să vadă un adevărat orăşel din New England acoperit cu zăpadă.

Ceea ce era greu de condamnat, admise ea, dar ar fi putut să mai aştepte încă o oră. Urcă cu paşi energici pe platforma scurtă a scărilor, îndepărtă zăpada de pe bocanci bătând din picioare şi intră. Făcu din mână spre recepţioner, ridicându-şi geanta de sport şi o luă la fugă pe scările din hol spre etajul superior. Avea o înţelegere de lungă durată cu hotelul să plătească ori de câte ori le folosea facilităţile pentru sport. Prefera să facă mişcare în aer liber pe cont propriu, iar pe timpul verii folosea marea pe post de piscină, aşa că un abonament permanent nu se justifica.

Luând-o la stânga, se îndreptă direct spre vestiarul femeilor. Din câte ştia, săptămâna sigur erau doar câţiva

clienți cazați aici. Mai mult ca probabil că avea să aibă sala de forță şi piscina numai pentru ea.

După ce îşi aruncă haina în dulăpiorul pe care hotelul i-l păstra rezervat, se dezbrăcă până rămase într-o bustieră neagră de sport şi pantaloni mulați de ciclism, îşi trase ciorapii în picioare şi se încălță cu adidaşii.

Starea ei de spirit se îmbunătățise simțitor la gândul unei reprize intense, în care va transpira din abundență, în compania aparatelor de fitness şi a ganterelor.

Întrucât disprețuia banda de alergare, avea să se ocupe mai târziu de partea de aerobic, la piscina hotelului.

Înconjură vestiarul până la uşa ce dădea spre sala de forță. Auzi zgomotul de metal pe metal înainte să vadă pe cineva. Deveni din nou agitată. Televizorul era pornit, fixat pe unul din show-urile matinale pline de flecăreală şi voioşie.

Ea, una, prefera muzica dată la maximum când făcea sport.

Însă privirea scurtă aruncată spre băncuța de ridicat greutăți la piept îi transformă mimica încruntată întruna neaşteptat de interesată.

Nu se vedea prea mult din tipul de acolo, însă ceea ce putea vedea era de calitate superioară.

Picioare lungi, tonifiate şi musculoase şi deja lucioase de la transpirație. Brațe lungi, bicepşi ce se încordau între ridicare şi coborâre. Îi aproba alegerea privind încălțămintea de sport, o marcă bună, într-un stil simplist şi departe de a fi nouă.

Omul făcea 120 de ridicări la piept, în reprize continue şi regulate. Din ce în ce mai bine. Acesta nu era un simplu vizitator de weekend, ci unul care mergea regulat la sală. Iar dacă restul corpului lui se ridica la înălțimea membrelor lui inferioare şi superioare, tipul era chiar sexy. Dacă tot avea să fie nevoită să împartă echipamentele sportive cu cineva,

foarte bine că era vorba despre un tip sexy, pasionat de sport şi transpirat.

„Exact aşa cum îmi plac mie bărbaţii”, se gândi ea încântată. Îi lipseau bărbaţii – sau cel puţin îi lipseau partidele de sex. Avea să îi facă o verificare lui Mister Fitness de-aici să vadă dacă se ridica la înălţimea reclamei făcute. Luă un prosop, şi-l atârnă pe umeri şi o porni agale înspre el.

— Ai nevoie să te asiste cineva? începu ea, apoi aproape că se înecă dând cu ochii de faţa lui Mac.

El mormăi coborând bara cu greutăţi.

— Hei, salut? A fost ceva zăpadă astă-noapte, ha?

— Îhâm, a fost ceva zăpadă.

Profund dezamăgită, se întoarse într-o parte ca să îşi înceapă încălzirea, întinzându-şi braţele.

Cum să nu fi ştiut asta? Exact când începuse să simtă fiori în stomac, Mister Fitness se dovedise a fi Dr. Tocilar.

— Reuşită sală, comentă el, gâfâind uşor în timp ce împingea bara de greutăţi în sus. Am fost surprins să văd că-i goală.

— Nu-i prea multă aglomeraţie în hotel în perioada asta a anului.

Îl străfulgeră cu privirea. El nu se bărbierise, iar acea brumă de barbă abia mijită îi transformă părerea pe care şi-o formase anterior faţă de orice şoarece de bibliotecă într-o senzaţie aparte. Sexy. La naiba, tipul acesta chiar era sexy.

— Ţi-ai făcut abonament? îl întrebă ea.

— Îhâm. Fir-ar să fie, am pierdut numărătoarea. Bine. Agăţă bara pe suportul de siguranţă şi se ridică. Tu vii aici, la sală, în mod regulat?

— Nu. Am ceva amenajat acasă. Gantere, un aparat complex cu greutăţi pentru toate grupele de muşchi. Însă când nu pot alerga afară, îmi place să folosesc aparatele şi piscina de aici. Te uiţi la mizeria asta?

El reglă greutatea şi gradul de dificultate la un alt aparat şi îşi aruncă rapid privirea spre televizor.

— Nu în mod deosebit.

Luând asta pe post de „nu”, ea îl închise în timp ce el se aşează la aparatul de împingere a greutăţilor cu picioarele. Ea deschise muzica şi o dădu la maximum ca să descurajeze orice conversaţie.

Deloc afectat, Mac îşi făcu antrenamentul de rutină în timp ce ea şi-l făcea pe al ei. Din când în când, se uita la ea, în mare parte cu coada ochiului. Nu era genul care să privească cu jind la femei în sălile de sport. Nu era... mă rog, nu era politicos să facă aşa ceva. Însă era şi el om. Nu erau decât ei doi acolo, iar ea avea un corp superb, bine lucrat.

Păcat de atitudine.

Se gândi la ce văzuse pe plajă în urmă cu două nopţi, la acel moment când avusese senzaţia că se uită la Ripley. Bineînţeles că nu fusese ea. Îşi dăduse seama de asta aproape imediat. Ochii fuseseră aproape la fel. Acel verde pur, intens şi pătrunzător. Însă femeia, sau viziunea, sau, în sfârşit, entitatea care fusese pe plajă, nu avea nici pe departe corpul acela, numai fibră, ca al ei. Iar părul, deşi la fel de negru şi de lung, era format din bucle spiralate, în timp ce părul lui Ripley era drept, chiar lins.

Iar faţa, deşi notase o oarecare asemănare, fusese mai puţin ascuţită, mai tristă şi mai rotundă. La toate astea se adăuga şi faptul că nu credea în ruptul capului că Ripley Todd ar fi putut să se afle, în lacrimi, pe o plajă învăluită în întuneric, după care să dispară în ceaţă.

Fusese una dintre surori, era sigur de asta. Iar conform cercetărilor pe care le făcuse, paria pe cea numită Gaia.

Pe de altă parte, şeriful adjunct Todd avea o anumită legătură cu toate astea. Era la fel de sigur.

Însă nu era sigur deloc cum să-i învingă atitudinea aceea dură şi lipsită de emoţii şi să lucreze la... adică, să lucreze

cu ea. Deoarece chiar asta avea de gând să facă; nu era o simplă coincidență că-şi luară ganterele exact în acelaşi timp. Că ea începu cu ridicări laterale. Iar el făcu acelaşi lucru.

În ciuda muzicii, erau suficient de aproape acum încât să vorbească fără să țipe şi să se simtă ca un idiot.

— Cum e mâncarea în restaurantul de-aici?

— Sunt două restaurante. E-n regulă. La cel mai de calitate e mai scumpă.

— Mergi să iei micul dejun după asta? Fac cinste.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Mulțumesc, dar trebuie să mă întorc.

Mac îi văzu privirea pe care o aruncă ganterelor din mâinile lui. El lucra cu unele de zece kilograme. Ea folosea unele de cinci. Însă între ritmul trepidant al muzicii şi mişcările lor parcă în oglindă, ganterele se ridicau la unison.

— Mi-am instalat toate echipamentele acasă. Spuse asta cu nonşalanță în timp ce amândoi schimbau mişcările. O să trebuiască să treci pe-acolo s-arunci o privire.

— De ce-aş face aşa ceva?

— Din curiozitate. Dacă nu te simți prea confortabil cu privire la ce s-a întâmplat ultima oară, pot să-ți promit să nu te ating.

— Nu sunt îngrijorată cu privire la nimic.

Era suficient de multă îndârjire în vocea ei ca să îi arate exact cum să o învingă.

Anumite femei dădeau dovadă de vanitate când venea vorba despre frumusețea sau despre inteligența lor. Ripley dădea dovadă de vanitate când venea vorba de puterea ei.

— N-am putut să te învinovățesc pentru că ai fost reticentă să mai vii pe-acolo sau chiar să mai vorbeşti cu mine după acel episod. Zâmbetul lui revenise, relaxat, aproape spăsit. Uneori uit că amatorii nu sunt obişnuiți cu

evenimentele paranormale. Li se pot părea absolut înspăimântătoare.

— Crezi că mi-e frică? Ea strânse din dinți şi îşi continuă seriile de exerciții. Nu mă sperii deloc, Booke, nici tu şi nici jucărelele tale stupide.

— Mă bucur să aud asta.

Cu voioşie în glas şi o expresie luminoasă pe față, el termină repriza de exerciții de pe saltea şi se ridică în picioare ca să-şi lucreze bicepşii.

— Am fost puțin îngrijorat de modul în care ai şters-o.

— N-am şters-o. Ea spuse asta răstit şi începu să îşi lucreze tricepşii. Doar am plecat.

— Mă rog.

— Aveam nişte treabă de făcut.

— OK.

Ea respiră adânc şi îşi imagină ce s-ar întâmpla cu rânjetul ăla prostesc de pe fața lui dacă l-ar pocni cu gantera drept în față.

— Poate că tu oi fi atât de bogat încât să nu trebuiască să faci nimic, însă eu muncesc ca să-mi câştig existența.

— Evident. Dacă nu eşti îngrijorată cu privire la creşterea aia subită de energie de mai deunăzi, chiar mi-ar plăcea să revii. Acum, că sunt gata şi că îmi merg toate echipamentele, o să mă poți ajuta să recreez evenimentul sau să văd măcar dacă poate fi recreat.

— Nu mă interesează.

— Pot să te plătesc pentru timpul acordat.

— N-am nevoie de banii tăi.

— Ceea ce nu-i face mai puțin folositori. Gândeşte-te la asta. El se hotărî să îşi scurteze antrenamentul şi să îi lase şi ei timpul să se gândească. Apropo, adăugă el în timp ce punea greutățile la loc. Frumoase pătrățele.

Ea rânji uşor, arătându-şi dinții, în timp ce el ieşi. „Imaginează-ți”, se gândi ea în timp ce îşi termina

antrenamentul, „un tocilar ca ăsta să mă acuze că mi-e frică”.

Dacă n-ar fi fost de râs, ar fi fost chiar jignitor. Şi apoi să creadă că poate să o angajeze practic pentru experimentele lui ridicole ori studiile, ori indiferent cum numea el ceea ce făcea...

Era păcat, mare păcat că el era cel mai arătos şi cu siguranţă cel mai bine clădit tip pe care îl întâlnise de luni bune încoace. Dacă n-ar fi fost un idiot atât de enervant, s-ar fi putut bucura împreună de nişte exerciţii fizice de o cu totul altă natură.

În schimb, era nevoită să facă un efort să îl evite ori de câte ori era posibil. Nu avea să fie uşor, însă era deja proiectul ei pentru sezonul de iarnă.

Cu muşchii obosiţi, dar mulţumită, se înapoie în vestiar, făcu un duş, îşi puse costumul de înot dintr-o singură piesă şi se îndreptă spre zona bazinului.

Şi îşi dădu seama, imediat, că ar fi trebuit să-şi închipuie. Bărbatul era deja în apă, făcând lungimi de bazin cu mişcări încete ale braţelor, aproape leneşe. Fu surprinsă să vadă că era bronzat pe fiecare centimetru al corpului, sau fiecare centimetru vizibil. Slipul negru marca Speedo pe care el îl purta nu ascundea prea mult.

Nu era dispusă să renunţe la repriza ei de înot, chiar dacă asta însemna să împartă apa cu el. Aruncându-şi prosopul într-o parte, sări în apă.

Când ieşi la suprafaţă, el se afla la o lungime de braţ distanţă de ea, înotând cu un aer degajat.

— Mi-a venit o idee.

— Fac pariu că eşti plină de idei.

Ea îşi înmuie capul în apă şi îşi dădu părul pe spate.

— Uite ce e, vreau să-mi fac lungimile de bazin şi să plec. Bazinul ăsta e suficient de mare. Tu stai pe partea aia, iar eu, pe asta.

— Hai să n-o numim idee, hai s-o numim propunere.

— Booke, începi să mă enervezi.

— N-am vrut să...

El chiar roşi acum, o combinaţie de-a dreptul adorabilă cu acea barbă nerasă ce emana virilitate. Mica senzaţie de dorinţă pe care o simţi chiar în stomac o lăsă cu gura căscată.

— N-am avut de gând să sugerez că...

Respiră de două ori cu grijă, ştiind că în caz contrar avea să se bâlbâie.

— M-am referit să... facem o întrecere.

Ştia că îi atinsese latura competitivă după modul în care ochii ei străluciră chiar înainte ca ea să se întoarcă în apă şi să înoate spre marginea bazinului.

— Nu mă interesează.

— O să-ţi dau un avans de un sfert de lungime de bazin.

— Mda, nu mai e nicio îndoială, chiar ţii cu tot dinadinsul să mă enervezi.

— Facem patru lungimi, continuă el, agăţându-se de ideea asta precum un ogar de un os. Dacă câştigi, nu te mai deranjez niciodată. Dacă câştig eu, primesc o oră din timpul tău preţios. O oră, faţă de trei luni de linişte. Mi se pare o ofertă foarte tentantă în ceea ce te priveşte.

Ea dădu să-l alunge. Voia să-l refuze. La urma urmei, el nu putea să o deranjeze dacă ea nu-i permitea să o facă. Exista o singură mică problemă. Nu putea să reziste unei provocări.

— Patru lungimi de bazin, începute umăr la umăr. Îşi trase ochelarii de înot peste cap şi îi reglă. După ce câştig, ai grijă să păstrezi distanţa faţă de mine, să nu-mi mai spui nimic despre proiectul tău sau, mă rog, cum îl numeşti tu, şi în niciun caz să nu mai încerci să flirtezi cu mine sau să mă abordezi la nivel personal.

— Ultima parte mi se pare chiar prea drastică, domnişoară şerif adjunct, dar sunt de acord. Dacă o să câştig, o să vii la cabană şi-o să mă ajuți să fac nişte teste. O oră de lucru, în care să am parte de întreaga ta cooperare.

— S-a făcut.

Când el îi întinse mâna, Ripley pur şi simplu se uită la ea cu o privire goală.

— Ia-ți gândul.

Ea aşteptă ca el să i se alăture la capătul bazinului şi se pregăti, cu respirații lungi şi lente.

— Stil liber de înot?

— OK. La trei?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Unu, doi...

Se împinseră de marginea bazinului şi țâşniră amândoi la trei, tăind apa. Ea nu avea de gând să piardă, nici măcar nu considera asta ca posibilitate. Înota aproape în fiecare zi din viață, iar aici se afla pe terenul ei. Îi observă forma fizică în timp ce se întreceau de-a lungul primei lungimi de bazin. Nu era de lepădat, însă a ei era mai bună. Atinseră marginea îndepărtată a bazinului şi se împinseră înapoi pentru cea de-a doua lungime de bazin.

Era superbă când o privea, iar el spera să aibă şansa să facă mai mult de-atât.

Asta în nişte circumstanțe mai puțin intense. Nu era vorba doar de forța ei, observă el. Femeia avea grația plină de disciplină şi fluiditate a unui adevărat sportiv. Iar el nu se amăgise niciodată că s-ar fi ridicat la asemenea standarde.

Însă dacă exista un singur lucru pe lumea asta la care se pricepea el, acela era înotul. Trebui să admită că nu se aşteptase să aibă forțe egale. El avea o detentă mai bună şi un adaos de optsprezece centimetri în lungimea corporală, însă femeia avea un ritm susținut şi puternic. El crescu

ritmul, ca să o testeze, la a treia tură de bazin. Îl crescu şi ea. Descoperi că se simte atât provocat, cât şi amuzat. Femeia se juca cu el. El mări şi mai mult viteza şi recunoscu că fusese un lucru al naibii de bun faptul că ea îi refuzase indignată avansul pe care i-l oferise inițial.

Nemernicul era ca un țipar, se gândi Ripley. Când se înhămară la ultima tură în tandem, îşi dădu seama cât de greşit îi apreciase abilitățile bărbatului.

Adunându-şi puterile, ieşi din ritm şi trecu rapid pe lângă el cu un sfert din lungimea corpului, simțind valul de adrenalină cum o învăluie în acea ultimă sforțare.

Şi fu brusc izbită de şoc şi ameţitoare admirație când el trecu ca o zvârlugă pe lângă ea şi atinse marginea bazinului înaintea ei cu două lungimi de braţ.

Cu pieptul urcându-i şi coborându-i accelerat, ea ieşi la suprafață şi îşi împinse ochelarii de înot pe spate. Nimeni, nici măcar Zack, nu putea să o întreacă la patru lungimi de bazin. Era demoralizant.

— Deci. El gâfâia şi îşi dădu părul peste creştet. E vreo oră azi la care ți-ar conveni?

Nemernicul nu avusese nici măcar amabilitatea de a-i arunca în față faptul că o învinsese. Ceea ce nu făcea decât ca gustul înfrângerii să-i pară şi mai amar.

Fusese atât, atât de amabil cu privire la toată povestea asta. Începu să se întrebe dacă nu cumva el se droga. Cu siguranță nimeni nu putea să rămână atât de calm, în astfel de circumstanțe, fără ceva chimicale în organism.

Ea îşi consumă o parte din nervi curățând zăpada cu lopata şi îşi alină egoul afectat cu unul din faimoasele rulouri cu scorțişoară ale lui Nell. Însă ideea o măcină de-a lungul întregii zile, asemenea unei unghii pe coaja unei răni.

Avusese un număr apreciabil de apeluri ca să o țină ocupată: maşini care derapaseră şi ieşiseră de pe carosabil, un geam spart din cauza unui bulgăre de zăpadă aruncat

aiurea şi obişnuita gamă de boroboaţe pe care copiii dezlănţuiţi le puteau face într-o zi cu ninsoare. Cu toate acestea, gândul la ce se întâmplase o ţinuse tot timpul distrată şi prost dispusă.

În sediul secţiei de poliţie, Zack îi ascultă înjurăturile spuse în barbă şi o urmări turnându-şi încă o cană de cafea. Era răbdător din fire şi îşi cunoştea sora. Îşi încrucişase drumurile cu ea de mai multe ori în ziua aceea pe timpul patrulării şi recunoscuse semnele unei crize pe cale să izbucnească.

Cum starea asta de spirit nu trecuse încă, din câte se părea, el era cel care trebuia să o facă să se descarce. Iar acum părea tocmai momentul prielnic pentru asta.

Se bucura de o pauză de cafea, de unul singur, cu picioarele proptite sus pe birou.

— Ai de gând să continui să bombăni cu privire la ceea ce te-a scos din sărite sau pur şi simplu vorbeşti odată despre asta?

— Nu m-a supărat nimic.

Ea sorbi din cafea, îşi arse limba şi înjură.

— Tot fierbi şi te consumi de când te-ai întors de la sală, azi-dimineaţă.

— Ba nu fierb deloc. Tu fierbi.

— Eu reflectez, o corectă el. Ceea ce este un proces meditativ, solitar, menit să afle soluţia unui conflict sau ieşirea dintr-o situaţie dificilă. Să te consumi şi să fierbi este ca şi cum ai amesteca într-o oală care a dat în clocot până când se revarsă şi curge pe cineva. Şi cum sunt singurul care momentan se află în calea pericolului, mă recunosc cât se poate de interesat de conţinutul oalei cu pricina.

Ea se întoarse spre el cu un rânjet ironic, rău prevestitor pe faţă.

— Ăsta-i cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Vezi? Îşi îndreptă degetul spre ea. Încerci să-ți dai seama cum să te descarci pe mine. Spune-mi cine anume te-a enervat şi-o să mergem împreună să-i bătucim fundul.

Omul avea un stil aparte, trebui să recunoască Ripley în sinea ei, ce o putea face să râdă în cele mai rele momente posibile. Se apropie de biroul lui şi se aşează pe margine.

— L-ai cunoscut pe tipul ăsta pe nume Booke?

— Pe marele creier venit de la New York? Îhâm, l-am cunoscut ieri când ieşise la plimbare prin orăşel să vadă ce pe unde se află. Pare destul de în regulă.

— În regulă, fornăi ea. Ştii pentru ce se află aici?

Zack mormăi în semn de aprobare. Nu fusese nevoie decât să îl menționeze pe MacAllister Booke, pentru ca Zack să aibă indiciul clar pentru sursa enervării ei.

— Rip, avem de-a face cu variațiuni pe-această temă tot timpul. Nu putem să locuim pe Insula Surorilor şi să evităm asta.

— De data asta e altceva.

— Poate că este.

Se încruntă şi el şi se ridică ca să-şi umple din nou cana de cafea.

— Ce s-a întâmplat cu Nell toamna trecută i-a nedumerit pe mulți. Şi nu doar pentru că ea s-a întors, metaforic vorbind, din morți sau că nenorocitul ăla de Remington a fost demascat în public că se excita prin bătăile pe care i le trăgea când erau căsătoriți. Şi nici măcar din cauza faptului că el a amenințat-o cu moartea de îndată ce-a dat de urma ei aici.

— Şi că te-a înjunghiat pe tine.

Rosti vorbele pe ton scăzut, căci vedea încă sângele de pe cămaşa lui şi sclipirea lui întunecată în umbra pădurii.

— Toate astea au constituit un subiect bun de presă, continuă Zack. Un scandal imens, deci un subiect gras, plin

de savoare. Dar prezența ta şi turnura pe care a luat-o totul...

— Am încercat să nu prea răsufle nimic în privința asta.

— Mda, atât cât am putut, încuviință el.

El se opri lângă ea şi o mângâie pe obraz. Ştia că în noaptea aceea ea îşi încălcase o promisiune făcută sieşi. Unindu-şi mâinile cu Mia, folosind ceea ce era înlăuntrul ei ca să o salveze pe Nell, ca să îl salveze pe el.

— Au ieşit destule la iveală, spuse el încet. Zvonuri şi speculații şi bolboroseli îngăimate de un țicnit. Suficient cât să suscite interesul, suficient cât să-l sporească şi mai mult. Era de aşteptat ceva de genul ăsta.

— M-am aşteptat la comportamente ciudate, recunoscu ea. Poate la o creştere a numărului de turişti care să se holbeze aiurea, genul ăsta de lucruri. Acest Booke este diferit, însă. Este un tip serios, are impresia că are un fel de misiune, ca un cruciat. Şi are pregătire profesională şi experiență în domeniu. Poate că-s o grămadă care-şi închipuie că nu-i decât un idiot, dus cu capul, însă sunt o grămadă care nu cred asta. În plus, e posibil ca Miei să-i fi intrat în cap să vorbească cu el. Să coopereze cu el.

— Îhâm, s-ar putea.

Nu vru să adauge că era mai mult ca sigur că şi Nell avea să facă la fel. Deja avuseseră o discuție în privința asta.

— Este alegerea ei, Rip. Nu trebuie să conteze şi s-o afecteze în vreun fel pe-a ta.

Ea aruncă o privire plină de dezgust cafelei sale.

— Individul ăsta a câştigat o oră de la mine.

— Poftim?

— Nemernicul ăsta viclean şi insidios m-a prostit să fac un pariu cu el în dimineața asta. Am pierdut, aşa că trebuie să-i acord o oră pentru rahaturile lui gen voodoo.

— Aoleu! Cum de-ai pierdut?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, mormăi ea.

Însă el deja încerca să înțeleagă toată povestea.

— Azi-dimineață nu te-ai mai dus nicăieri în afară de sala de sport, nu-i aşa? Am auzit că şi-a făcut abonament acolo. Acolo ai dat de el?

— Da, da, da. Se îndepărtă de birou începând să se mişte înainte şi înapoi prin încăpere. Cine s-ar fi gândit că se poate mişca aşa? La un sprint, OK, aş putea să înțeleg, desigur, dat fiind avantajul său în înălțime. Dar nu şi într-o cursă de 200 de metri de înot în stil liber.

— O întrecere de înot? îşi manifestă Zack mirarea cu voce tare. Te-a învins la o cursă de înot?

— Am spus că nu vreau să vorbesc despre asta. N-am fost în formă, asta-i tot. Se răsuci brusc pe călcâie aruncându-i o privire piezişă. Ce-am auzit a fost un chicotit?

— Absolut. Atunci nu-i de mirare că acum fierbi.

— Mai tacă-ți fleanca! Oricum nu ştiu ce crede el că poate dovedi într-o oră. Cu detectoarele lui de energie şi senzorii de spirite. E-o pierdere de timp.

— Atunci n-ai motive să te îngrijorezi. La ce distanță în fața ta a ajuns?

— Taci odată, Zack!

Se decise să găsească o modalitate să treacă peste povestea asta cumva, aşa cum ar fi făcut-o confruntată cu o obturație de canal. Şi decise să meargă pe jos, lăsându-l pe Zack cu maşina de poliție, deoarece asta amâna uşor momentul în care rezolva totul, o dată pentru totdeauna. Era întuneric complet când o luă pe drumul ce ducea spre cabana galbenă, iar afară era lună nouă ce nu răspândea niciun fel de lumină. De dimineață se mai depuseseră încă vreo opt centimetri de zăpadă, însă norii se risipiseră până seara. Întinderea clară a cerului spălăcit şi stelele îți retezau orice speranță cum că aerul s-ar fi putut încălzi. Dimpotrivă, gerul era tăios şi ascuțit precum o lamă, săgetând asupra oricărei suprafețe de piele expusă.

Mergea repede, folosindu-se de lanternă că să vadă pe unde s-o ia.

Clătină din cap când plimbă fasciculul luminos peste Roverul lui Mac. Nu se deranjase să deszăpezească maşina. Comportament tipic pentru Profesorul Trăsnit, hotărî ea. Ignorarea aspectelor pur practice.

Se duse clătinându-se spre uşă şi bătu cu un pumn acoperit de mănuşa din lână.

El răspunse îmbrăcat într-un tricou cu mânecă lungă gri, ce avusese parte şi de zile mai bune, şi nişte blugi ce păreau la fel de uzaţi ca tricoul. Simţi mirosul inconfundabil al supei de orz cu carne de vită a lui Nell şi hotărî rapid că acesta, şi numai acesta, era motivul pentru care simţi că-i lasă gura apă.

— Bună. Dumnezeule mare, afară e-un ger de crapă pietrele. Probabil că sunt în jur de minus optsprezece grade.

Chiar când se trase înapoi ca să îi facă loc să intre, aruncă o privire în urma ei.

— N-ai venit cu maşina? Ai mers pe jos pe vremea asta? Ai înnebunit?

Ea studie echipamentul înghesuit, aşezat claie peste grămadă în micul living.

— Tu trăieşti în condiţiile astea şi mă întrebi pe mine dacă am înnebunit?

— E prea frig afară chiar şi pentru o plimbare de seară.

Instinctiv, îi luă mâinile înmănuşate şi le frecă între mâinile lui.

— Dacă devii libidinos, o faci pe timpul tău, conform înţelegerii.

— Ai grijă cu atitudinea.

Acum vocea lui nu mai era blândă şi relaxată, ci iute şi fermă. Asta o făcu să se uite la el întrebător.

— Ai văzut vreodată o degerătură?

— De fapt... hei!

Ea se trase înapoi când el îi scoase mănuşile ca să-i examineze degetele.

— Eram cu un grup în Nepal în urmă cu câțiva ani. Unul dintre studenți a fost neglijent. Ignorându-i rezistența, el îi mişcă degetele de colo-colo. Şi-a pierdut două dintr-astea.

— Eu nu sunt neglijentă.

— OK. Dă-mi voie să-ți iau haina.

Ea şi-o scoase dând din umeri, apoi fularul de la gât, căciula de lână, vesta cu izolare termică, punându-i în brațe, unul peste celălalt, fiecare strat de haine pe care le dezbrăca.

— Mda, pot spune şi eu că nu eşti neglijentă.

După aceea, aruncă o privire de jur-împrejur, căutând un loc unde să pună tot ce avea acum în brațe.

Ea nu se putu abține – zâmbi larg.

— E bine şi pe podea, nu-i problemă.

— Ba nu, o să le punem... pe pat, îşi aminti el şi le duse de-a lungul potecii înguste pe care o crease printre aparate, spre dormitor.

— Ți-e teamă de întuneric? strigă ea în urma lui.

— Ha?

— Ai toate luminile aprinse în casa asta.

— Aşa? El reapăru din dormitor. Mereu uit să sting lumina sau să opresc aparatura. Astăzi am cumpărat un litru din supa lui Nell, abia am încălzit-o la cuptorul cu microunde. Vrei o porție? El aşteptă o secundă, citindu-i gândurile la perfecție. Partea cu mâncatul nu intră în ora pe care am convenit-o.

— Nu mi-e foame, răspunse ea imediat, simțindu-se cuprinsă de o doză considerabilă de proastă dispoziție.

— OK, o să mănânc şi eu mai târziu ca să putem începe. Unde am pus... Îşi pipăi buzunarele, se învârti în cerc. Oh, da, spuse găsindu-şi reportofonul lângă un monitor. Vreau

ca mai întâi să obțin câteva date personale de bază, aşa că doar vom...

El se opri din nou, cu fruntea încruntată. Pe canapea pusese grămezi peste grămezi de articole decupate din ziare, cărți din domeniu, fotografii şi tot felul de alte instrumente. Nici măcar podeaua nu oferea suficient spațiu pentru doi oameni ca să stea jos.

— Ştii ceva... o să ne ocupăm de partea asta în bucătărie.

Ea ridică din umeri, îşi băgă mâinile în buzunare şi îl urmă.

— Am de gând să şi mănânc, dacă tot facem asta aici.

El scoase un bol din dulap, după care se decise să se milostivească totuşi de ea.

— Ce-ar fi să te răzgândeşti şi tu ca să nu mă simt eu aiurea că mănânc în fața ta?

— Bine. Ai o bere?

— Nu, îmi pare rău. Deşi am o sticlă de Merlot, destul de bun.

— Merge şi ăla.

Rămase în picioare în timp ce el puse supă în boluri şi turnă vin în pahare.

— Ia loc.

El se aşează în fața ei la masă, apoi se ridică imediat.

— Fir-ar să fie, mai scuză-mă încă un moment. Dă-i drumul şi mănâncă.

Ripley îşi luă lingura în timp ce el ieşea în mare grabă. Ea auzi murmure, foşnet de hârtii şi o mică bubuitură în momentul în care ceva căzu pe podea.

El se întoarse cu un carnețel cu spirală, două creioane şi o pereche de ochelari cu ramă metalică.

În momentul în care şi-i puse pe nas, ea simți cum i se strânge stomacul. Oh, Dumnezeule, se gândi ea, era un tocilar incredibil de sexy.

— O să iau notițe, explică el. Ca rezervă pentru înregistrarea de pe bandă. Cum e supa?

— E-a lui Nell, spuse ea simplu.

— Îhâm, confirmă şi el începând să mănânce. Mi-a salvat viața acum două seri când am pierdut noțiunea timpului. Am găsit în frigider o caserolă cu supă de fructe de mare şi aproape c-am cedat nervos şi am izbucnit în lacrimi. Fratele tău este un bărbat norocos. L-am cunoscut ieri.

— Aşa a spus şi el.

Ea începu să se relaxeze, gândindu-se că atâta timp cât el trăncănea, ceasul ticăia în avantajul ei.

— Sunt minunați împreună.

— Şi eu am rămas cu impresia asta. Câți ani ai?

— Ce?

— Vârsta ta... pentru a înregistra datele.

— Nu ştiu ce naiba are asta de-a face cu... Mă rog, am împlinit treizeci luna trecută.

— În ce zi?

— Pe paisprezece.

— Zodia Săgetător. Ştii şi ora la care te-ai născut?

— Nu prea eram atentă la momentul respectiv. Ea îşi ridică paharul de vin. Cred că mama a spus c-a fost pe la opt seara, după un travaliu de şaisprezece ore între viață şi moarte sau aşa ceva. De ce ai nevoie de asta?

— O să inserez datele într-un program ca să-ți fac o hartă astrologică. Îți dau şi ție o copie dacă vrei.

— Chestiile astea sunt nişte făcături.

— Ai fi surprinsă să vezi că nu... Te-ai născut pe insulă?

— Îhâm, acasă – cu doctor şi moaşă de față.

— Ai... ai avut vreodată parte de vreo activitate paranormală?

Pe ea nu o deranja să mintă, însă ura faptul că întotdeauna când o făcea avea senzația că o strânge ceva de gât.

— De ce aş fi avut?

— Îți aminteşti ce visezi?

— Desigur. Am avut un vis extrem de neplăcut azi-noapte despre Harrison Ford, o pană de păun şi o sticlă de ulei de canola. Ce crezi că înseamnă asta?

— Întrucât un trabuc este uneori un simplu trabuc, fanteziile sexuale sunt uneori legate doar de sex. Visezi în culori?

— Da, desigur.

— Întotdeauna?

Ea îşi mişcă umerii.

— Scenele alb-negru sunt bune pentru filmele lui Bogart şi arta fotografică.

— Visele tale sunt vreodată premonitorii?

Ea aproape că răspunse afirmativ înainte să-şi dea seama ce face.

— Până acum eu şi Harry nu ne-am implicat în ceva incitant. Însă nutresc în continuare speranțe.

El schimbă tactica.

— Ai vreun hobby?

— Hobby? Vrei să spui ceva de genul... cusutului plăpumilor sau observatului păsărilor? Nu.

— Ce faci în timpul tău liber?

— Nu ştiu. Aproape că începu să se foiască înainte să se poată controla. Tot felul de lucruri. Mă uit la TV, la filme. Fac şi navigație cu vele.

— Filmele lui Bogart? Care-i preferatul tău?

— Şoimul maltez.

— Cu ce navighezi?

— Cu mica barcă a lui Zack. Ea bătu uşor cu degetele pe masă, lăsându-şi mintea să colinde. Deşi, cred că o să-mi iau propria barcă cu vele.

— Nimic nu se compară cu o zi petrecută pe apă. Când ți-ai dat seama de puterile pe care le ai?

— N-a fost niciodată o... Îşi îndreptă poziția şi îşi şterse cu grijă orice expresie de pe față. Nu ştiu la ce te referi.

— Ba da, fireşte că ştii, dar pentru moment putem să lăsăm asta dacă te face să te simți stânjenită.

— Nu sunt stânjenită. Doar că nu înțeleg întrebarea.

El îşi lăsă creionul jos, împinse bolul de supă într-o parte şi se uită direct la ea.

— Atunci, hai s-o spunem altfel. Când ți-ai dat seama că eşti vrăjitoare?

Capitolul 4

Ea auzi vâjâitul sângelui în urechile-i zvâcninde, plusând în ritmul inimii ce i-o luase la galop. Bărbatul stătea calm, studiind-o ca şi cum s-ar fi aflat în fața unui interesant experiment de laborator.

I se sui sângele la cap.

— Ce fel de întrebare tâmpită mai e şi asta?

— Pentru unii, e un fel de instinct – provenit din cunoştințele ereditare. Alții învață asta precum învață copiii să meargă şi să vorbească. Pe urmă sunt unii care descoperă ce pot la debutul pubertății. Şi nenumărați alții, cred, sunt cei care trec prin viață fără a deveni vreodată conştienți de potențialul pe care-l au.

Acum o făcea să se simtă ca o studentă uşor prostănacă.

— Nu ştiu de unde scoți chestiile astea – sau de unde ți-a trecut prin cap aiureala asta cum că aş fi... Nu avea de gând să rostească acest cuvânt, nu avea de gând să-i dea satisfacția să o audă spunând-o. Domeniul ăsta fantasmagoric este în întregime al tău, nu al meu, domnule Doctor Bizar.

Nedumerit, el înălță capul.

— De ce te-ai enervat?

— Ba nu m-am enervat deloc, răspunse ea aplecându-se în față. Vrei să mă vezi enervată?

— Nu țin morțiş. Dar pun pariu că, dacă aş pune un senzor pe tine în momentul acesta, aş obține nişte date foarte interesante.

— Nu mai pun pariuri cu tine. De fapt, nu mai vreau să am nimic de-a face cu tine.

El o lăsă să se ridice în picioare, continuând să noteze ceva.

— Mai ai încă patruzeci şi cinci de minute din timpul tău. Dacă ai de gând să...

Ridică ochii şi îi întâlni privirea de om scos din sărite.

— Nu pot decât să presupun că îți este teamă. Nu a fost intenția mea să te sperii sau să te supăr. Îmi cer scuze.

— Poți să-ți bagi scuzele undeva.

Se chinui să-şi înghită mândria; ca întotdeauna, războiul cel mai greu era cu ea însăşi. Făcuse pariul acela idiot, acceptase termenii lui. Cu un dobitoc prost crescut, se gândi târşâindu-şi scaunul pe podea ca să-l tragă şi să se aşeze din nou. El nu păru amator să-i râdă în nas, continuă doar să scrie, ca şi cum, îşi spuse Ripley, scrâşnind din dinți, ar fi ştiut tot timpul acesta că va câştiga.

— O să încerc marea cu degetul cu tine. Nu eşti practicantă.

— Nu am ce să practic.

— Nu eşti o femeie proastă. Şi impresia mea este că te controlezi foarte bine, tot timpul.

Îi urmări expresia de pe față. Ea se chinuia să rămână calmă, nemişcată. Doar că sub poleiala aceasta de calm se întrezăreau emoții puternice, izbucniri pătimaşe.

El voia cu disperare să cunoască toate astea. Să le descopere. Să o descopere pe ea. Dar nu avea cum să aibă şansa asta dacă o îndepărta atât de repede.

— Presupun că este un subiect delicat pentru tine. Îmi pare rău.

— Ți-am spus deja ce poți face cu scuzele alea. Poți face același lucru și cu presupunerile.

— Ripley... Ridică mâna cu degetele întinse ca într-un gest de împăcare. Eu nu sunt un reporter în căutarea unui subiect gras. Nu sunt un exaltat care să caute un spectacol și niciun neofit în căutarea unui mentor. Asta este munca mea. Pot să-ți promit că îți voi respecta intimitatea, că nu-ți voi menționa numele în cercetările mele. Nu voi face absolut nimic ce te-ar putea răni.

— Nu-mi fac griji din pricina ta, Booke. Va trebui să-ți cauți în altă parte șoarecii de laborator. Pe mine nu mă interesează... munca ta.

— Nell este cea de-a treia?

— Pe Nell să o lași în pace! strigă ea și fără să se gândească se întinse și-i apucă încheietura mâinii. Dacă te iei de ea, te fac bucățele!

El nu se mișcă, nici măcar nu respiră. Pupilele ei se întunecaseră, acum erau aproape negre. În locurile în care îl strângea de încheietură simțea puncte de presiune atât de fierbinți că nu s-ar fi mirat dacă și-ar fi văzut pielea fumegând.

— Să nu faci rău nimănui, reuși el să spună pe un ton care rămăsese cumva egal.

Nu este doar un precept al filosofiei Marilor Vrăjitori. Eu chiar cred în asta. Nu voi face nimic care s-o rănească pe cumnata ta. Nici pe tine, Ripley.

Cu o mișcare foarte domoală, fără să-și dezlipească ochii din ai ei, ca și cum ar fi avut de-a face cu un câine ce scăpase din lanț, își aduse mâna cealaltă să o acopere pe a ei.

— Nu poți controla chestia asta, nu-i așa? Avea vocea liniștită și blândă. Sau cel puțin nu în totalitate. O strânse

uşor de mână, aproape cu simpatie. Îmi arzi încheietura mâinii.

La auzul vorbelor lui, ea îşi desfăcu degetele instantaneu, ridicându-le. Dar nu se putu împiedica să nu tremure uşor când se uită în jos şi văzu pielea roşie ca arsă în locurile unde îi fuseseră degetele.

— Nu voi face asta.

Se chinui să-şi facă răsuflarea să revină la normal, să încheie acea izbucnire violentă de energie.

— Poftim.

Nu-l auzise ridicându-se sau mergând la chiuvetă. Într-o clipă, îl văzu lângă ea, cu un pahar de apă în mână, pe care i-l întinse.

După ce-l luă şi îl dădu pe gât cu înghiţituri hulpave, nu mai era sigură dacă se simţea în continuare furioasă sau era mai degrabă ruşinată. Dar era sigură că era vina lui.

— Nu ai niciun drept să vii aici să te bagi în viețile oamenilor.

— Cunoaşterea şi adevărul sunt cele care ne salvează de haos. Avea un ton liniştit, înțelept. Care o făcea să-i vină să-l muşte. Doar dacă le tratăm cu toleranță şi compasiune ne putem chema cu adevărat oameni. Fără aceste trăsături, fanaticii se hrănesc din teama şi ignoranța lumii. Aşa cum făceau în Salem, acum trei sute de ani.

— Faptul că vrăjitoarele nu mai sunt spânzurate nu îi face pe oameni toleranți. Eu nu vreau să fac parte din studiul tău. Aceasta este concluzia.

— În regulă.

Brusc, i se păru extrem de obosită, se gândi el. Epuizată de-a dreptul. Ceea ce reverberă în el, stârnind un vârtej de vinovăție şi compasiune în acelaşi timp.

— În regulă. Dar există ceva ce s-a petrecut în noaptea aceea şi asta nu are cum să ne lase indiferenți nici pe tine, nici pe mine.

Aşteptă un moment, în timp ce ea se foi puțin pe scaun, după care, evident în silă, îi acordă atenția ei.

— Am văzut o femeie pe țărm. La început am crezut că erai tu. Aceiaşi ochi, aceleaşi culori. Mi s-a părut foarte singură şi sfâşietor de tristă. S-a uitat la mine o clipă foarte, foarte lungă. Şi-apoi a dispărut.

Ripley strânse din buze, după care îşi luă paharul de vin.

— Poate că ai băut prea mult Merlot.

— Femeia aceea e în căutarea izbăvirii. Iar eu vreau s-o ajut să ajungă la ea.

— Ba vrei date, vrei informații, îi replică ea pe dată. Vrei ceva care să te ajute să-ți legitimezi într-un fel cruciada, poate chiar să obții un angajament gras pentru o carte.

— Vreau să înțeleg. Ba nu, recunoscu el, acesta nu era singurul motiv. Nu era motivul esențial. Vreau să ştiu.

— Atunci vorbeşte cu Mia. E nebună după atenție.

— Voi două ați crescut împreună?

— Da. Şi ce?

Era mai uşor, îşi spuse el, ba chiar şi mai plăcut să aibă de-a face cu ea când avea atitudinea aceea războinică.

— Mi s-a părut că între voi există un fel de... tensiune.

— Trebuie să mă repet: Şi ce?

— Curiozitatea este cel dintâi instrument al omului de ştiință.

— Mda, dar tot curiozitatea a fost şi cea care a omorât pisica, spuse Ripley cu o zicală, şi pe buze i se ivi zâmbetul arogant de mai devreme. Şi în accepțiunea mea nici nu se poate spune că să umbli de colo până colo pe tot globul jucându-te de-a vânătorul de vrăjitoare se poate defini drept ştiință.

— Ştii, exact asta spune şi taică-meu, spuse el vesel ridicându-se ca să ducă bolurile de supă la chiuvetă.

— Tatăl tău mi se pare un om foarte deştept.

— O, chiar este. Eu reprezint o mare şi constantă dezamăgire în ceea ce-l priveşte.

Sau, nu, nu e corect să spun asta, zise Mac înapoindu-se şi reumplând paharele de vin. Mai degrabă sunt un fel de puzzle pentru el şi cu siguranţă are senzaţia că-i şi lipsesc câteva piese. Deci. Povesteşte-mi tu despre părinţii tăi.

— Sunt pensionari. Tata a fost şerif înaintea lui Zack, mama a fost contabilă.

Acum ceva timp s-au hotărât că vor să-şi petreacă restul zilelor călătorind, aşa că au plecat la drum cu o rulotă imensă.

— Spre parcurile naţionale.

— Da, şi cine ştie mai unde. Se distrează de minune. Zici că-s doi copii într-o nesfârşită vacanţă de primăvară.

Nu vorbele ei, ci mai degrabă felul în care le rosti îi spuse că familia Todd era o familie foarte unită şi fericită. Problema pe care părea că o avea femeia nu provenea, deci, din vreun conflict de familie. Era sigur de asta.

— Tu şi fratele tău lucraţi împreună.

— Evident.

Nu exista nicio îndoială, îşi revenise.

— L-am cunoscut acum câteva zile. Nu semeni prea tare cu el, spuse ridicând privirea scurt din notiţele lui. Doar la ochi.

— Zack a avut parte de toate genele de băiat bun din familie. Pentru mine n-a mai rămas niciuna.

— Erai acolo când a fost rănit în timp ce-l aresta pe Evan Remington.

Faţa ei deveni din nou complet imobilă.

— Vrei să citeşti raportul poliţiei?

— De fapt, l-am citit deja. Probabil că a fost o noapte foarte grea. „Şi hai să rămânem puţin la subiectul ăsta”, se hotărî el. Îţi place să fii poliţist?

— Nu fac nimic care să nu-mi placă.

— Ce norocoasă eşti! De ce Şoimul maltez?

— Ha?

— Mă întrebam de ce ai ales filmul ăsta în loc de, să zicem, Casablanca, de exemplu?

Ripley clătină din cap, limpezindu-şi gândurile.

— Habar n-am. Pentru că mă gândesc că Bergman ar fi trebuit să-i spună lui Bogart, „La dracu' cu Parisul!" în loc să urce în avionul ăla. În Şoimul chiar şi-a făcut treaba. A dat-o în gât pe Astor. Şi s-a făcut dreptate.

— Eu mereu mi-am închipuit că Ilsa şi Rick s-au împăcat după război, iar Sam Spade... Ei bine, el a continuat să fie Sam Spade. Ce fel de muzică îți place?

— Poftim?

— Muzică. Spuneai că-ți place să faci sport şi să asculți muzică în acelaşi timp.

— Ce-are de-a face asta cu proiectul tău?

— Mi-ai spus că nu vrei să te implici în munca mea. Am putea în cazul acesta să ne petrecem restul timpului încercând să ne cunoaştem.

Ea expiră zgomotos, apoi sorbi din vin.

— Chiar că eşti un tip foarte ciudat.

— În regulă, atunci, destul despre tine. Hai să vorbim despre mine.

Se lăsă pe spate pe spătarul scaunului şi când trăsăturile feței ei i se părură neclare îşi aminti că trebuia să-şi scoată ochelarii de citit.

— Am treizeci şi trei de ani, sunt ruşinos de bogat. Al doilea fiu al familiei Booke din New York. Agenții imobiliari. Ramura MacAllister – avem acest nume în comun, al lor de familie, al meu de botez – se ocupă cu legea corporatistă.

Subiectele paranormale au început să mă intereseze încă din copilărie. Legate de istorie, de diferitele variațiuni pe tema vrăjitoriei, de efectele asupra culturilor şi societăților umane. Interesul acesta neobişnuit i-a făcut pe ai mei să

ceară sfatul unui psiholog, care i-a asigurat că este vorba numai de o simplă formă de rebeliune.

— Te-au dus la psiholog numai pentru că-ți plăceau chestiile fantastice?

— Când ai paisprezece ani şi eşti în primul an de liceu, se găseşte tot timpul cineva care să trimită după psiholog.

— Paisprezece ani? plescăi ea din buze. Asta cred că a fost tare aiurea.

— Păi, să spunem doar că îmi era foarte greu să fac o fată să iasă cu mine.

Zâmbetul ce dădu să apară pe buzele ei îl bucură.

— Aşa că mi-am canalizat energia pe care aş fi investito probabil în primele experiențe sexuale înspre studiu şi ceea ce mă interesa personal.

— Deci te excitai cu cercetări şi cărți.

— E un fel de-a spune. Până când am ajuns la optsprezece ani, părinții mei renunțaseră deja să-mi găsească locul potrivit în una dintre companiile familiei.

Pe urmă am împlinit douăzeci şi unu şi am primit prima tranşă a fondului de investiții pe numele meu, aşa că am putut face ceea ce voiam.

Ea îşi înclină capul într-o parte. Acum era interesată sa afle mai mult, nu se putea abține.

— Şi ai reuşit vreodată să faci o fată să iasă cu tine?

— Da, pe câteva, da. Ştiu ce înseamnă să fii împins într-o direcție în care nu vrei să mergi, ori pentru care nu eşti pregătit. Oamenii îți spun că ştiu ei ce e mai bine pentru tine. Poate că uneori chiar este adevărat. Dar nu contează dacă nu renunță la împinsul ăsta până nu-ți iau orice posibilitate de a alege.

— De asta mă laşi tu în pace în seara asta?

— Da, este unul din motive. Altul este fiindcă te vei răzgândi chiar tu. Nu te aprinde, spuse el iute când văzu că ea capătă expresia aceea îndărătnică. Când am venit aici, la

început, am crezut că Mia este cea cu care am nevoie să lucrez.

Dar, de fapt, tu eşti – sau cel puțin tu eşti personajul principal.

— De ce?

— Asta aş vrea să aflu şi eu. Între timp, consideră că ți-ai achitat pariul. O să te conduc acasă.

— Nu mă voi răzgândi.

— Foarte bine, în cazul acesta e bine că am o grămadă de timp de pierdut. Mă duc să-ți aduc haina.

— Şi nu am nevoie de tine să mă conduci acasă.

— Putem să facem un scandenberg în privința aceasta, strigă el înspre ea. Dar nu am de gând să te las să te întorci pe jos acasă, pe întuneric, la temperaturile astea sub zero grade.

— Nu poți să mă duci acasă. Nu ți-ai deszăpezit maşina.

— Atunci o să o deszăpezesc acum şi pe urmă te conduc acasă. În cinci minute.

L-ar fi contrazis ea, dar uşa din față se trânti şi se trezi singură fierbând în suc propriu în casă. Curioasă, deschise încet uşa din spate şi rămase acolo tremurând, privindu-l cum ataca zăpada din jurul Roverului cu o lopată. Trebui să recunoască încă o dată că avea, într-adevăr, muşchii aceia pe care îi văzuse de dimineață la sală şi că nu erau doar pentru spectacol. Se părea că domnul doctor Booke ştia cum să-şi pună fundul la treabă şi când era vorba de munci fizice. Pe de altă parte, nu lucra chiar atât de atent ca să îndepărteze fiecare fir de zăpadă de pe maşină. Aproape că strigă spre el ca să-l critice, când îi trecu prin cap că orice comentariu dovedea doar că o interesa destul de mult cât să stea să-l privească. Aşa că închise uşa şi-şi frecă mâinile şi brațele să se încălzească.

Când uşa din faţă se trânti din nou şi îl auzi tropăind, se rezemase din nou de blatul din bucătărie, cu o expresie plictisită pe faţă.

— E-al dracului de frig afară, strigă el din hol. Unde oare ţi-am lăsat lucrurile?

— În dormitor.

Şi cum avea o clipă, se apropie iute de masă ca să-i răsfoiască prin notiţe. Fluieră a pagubă când văzu că erau stenografiate, sau, oricum, scrise cu un fel de simboluri şi prescurtări ce aduceau a stenografie. În orice caz, nu se vedea nicăieri altceva decât linii, pătrăţele şi cercuri şi alte simboluri ciudate care nu-i spuneau nimic. Doar că schiţa din centrul paginii îi tăie respiraţia.

Era figura ei. Iar trăsăturile erau al naibii de asemănătoare cu ale ei. O schiţă făcută rapid, cu creionul, a feţei ei, cu totul. Părea... enervată, se gândi ea. Şi îngrijorată. Ei bine, avea dreptate şi în privinţa asta. Prin urmare, nu încăpea îndoială că MacAllister Booke merita urmărit. Când bărbatul se întoarse, ea stătea la jumătate de metru de masă, cu mâinile vârâte inocent în buzunare.

— Mi-a luat puţin mai mult fiindcă nu mi-am putut găsi cheile. Tot nu-mi dau seama ce naiba căutau în chiuveta de la baie.

— Poltergeist? spuse ea dulce făcându-l să izbucnească în râs.

— Aş vrea eu. Am impresia că nu reuşesc niciodată să pun lucrurile în acelaşi loc de două ori la rând.

Lăsase urme de zăpadă peste tot prin casă. În loc să-i atragă atenţia, Ripley îşi puse iute vesta şi fularul. El îi ţinu haina şi o făcu să clatine din cap când realiză că bărbatul intenţiona să o ajute să se îmbrace.

— Niciodată n-am putut să înţeleg. Cum naiba credeţi voi, tipii, că ne punem hainele când nu sunteţi voi prin preajmă?

— Habar nu avem.

Amuzat, îi puse căciula pe cap, apoi îi scoase părul pe deasupra hainei aşa cum observase că-l purta.

— Mănuşi ai?

— Vrei să mi le pui şi pe astea tot tu, tati?

— Sigur, draga mea.

Dar când întinse mâna, Ripley îl plesni peste ea. Zâmbi, asta până ce-i văzu urmele roşii de pe încheietură. O cuprinse un sentiment arzător de vinovăție. Nu o deranja să rănească pe cineva care merita. Dar nu în felul acesta. Niciodată în felul acesta.

Totuşi, ceea ce fusese făcut putea fi şi desfăcut, chiar dacă asta însemna să-şi înghită mândria. El văzu schimbarea din privirea ei când se uită spre încheietura lui.

— Nu e mare lucru, începu el şi dădu să-şi tragă mânecile în jos.

— Pentru mine, este.

Nu se deranjă să scoată şi un oftat, dar îl apucă din nou de încheietură. Ochii ei se ridicară străpungători spre ai lui.

— Asta e în afara timpului pe care trebuia să-l petrec aici şi nu poate fi povestit.

Practic, nici nu s-a întâmplat. Ai înțeles?

— În regulă.

— Ceea ce din furie am lovit, regret c-a avut de suferit. Vraja aceasta nouă alinare să v-aducă vouă. Prin puterea uneia înmulțită de trei ori. Şi cum s-a spus aşa să fie.

El simți durerea uşoară de mai devreme, fierbințeala ce-i arsese pielea, ridicându-se. În locurile unde se aflaseră degetele ei, rămase doar pielea curată şi rece, ca şi cum atingerea ei scosese arsura din ele. Şi atunci simți un nod în capul pieptului, nu atât din pricina schimbării fizice, cât datorită schimbării din ochii ei.

Mai avusese şi altă dată de-a face cu puteri paranormale pure şi ştia că în momentul acesta se afla exact în prezența

lor. Şi nu uitase niciodată de respectul pe care trebuia să-l acorde unor astfel de lucruri.

— Mulțumesc, îi spuse.

— N-ai pentru ce, spuse ea întorcându-se. Literalmente. Nu s-a întâmplat.

Dădu să pună mâna pe mânerul uşii de bucătărie, când mâna lui, cu încheietura fără pată, se închise mai înainte pe ea.

— Nu se cunoaşte nici cum reuşiți să deschideți uşi, spuse el. Doar sunt atât de grele şi de complicate.

— Foarte amuzant.

Când ieşiră afară, mâna lui i se strecură pe sub braț, să o sprijine. Şi privirea lungă şi războinică pe care i-o aruncă ea nu-l făcu decât să ridice din umeri.

— E puțin cam alunecos. Nu am ce face, nu mă pot abține. E foarte dificil să rezişti obiceiurilor pe care ți le-ai însuşit în copilărie.

Ea nu mai spuse nimic şi nici nu avu inima să-i frece ridichea când bărbatul ocoli Roverul ca să deschidă porțiera din dreapta pentru ea.

Drumul cu maşina nu dură cine ştie ce, dar, în timp ce-i spunea pe unde să o ia, realiză că era, într-adevăr, recunoscătoare pentru faptul că se oferise să o ducă acasă. Nu era suficient timp să se încălzească maşina, dar măcar nu erau în aer liber – aerul ce părea suficient de rece să se spargă în bucăți.

— Dacă eşti încă în căutare de lemn pentru foc, să ştii că Jack Stubens vinde lemn la metru cub, îi spuse ea.

— Stubens. Poți să-mi scrii numele? întrebă el conducând cu o singură mână şi căutându-se în buzunar cu cealaltă. Ai ceva de scris?

— Nu.

— Încearcă în torpedo.

Ea îl deschise şi rămase perplexă. Torpedoul era plin de zeci de hârtiuțe cu notițe, pixuri fără număr, o punguță începută de covrigei, trei lanterne, un briceag de vânătoare şi mai multe obiecte neidentificate. Scoase unul care părea a fi fost confecţionat din coardă de iederă roşie, diverse mărgele şi păr de om.

— Ce-i asta?

El îi aruncă o privire.

— O amuletă. Am primito cadou. Nu găseşti hârtie?

Ea se mai uită o clipă la el, apoi puse amuleta la loc şi scoase una dintre multele hârtiuțe mâzgălite dinăuntru.

— Stubens, repetă ea, scriind numele pe bucățica de hârtie. Jack, de pe Owl Haunt Lane.

— Mulțumesc.

Luă hârtia şi şi-o îndesă în buzunar.

— Întoarce aici. E casa cu două etaje, cu veranda de jur-împrejur.

Cum pe aleea din față se vedea maşina poliției, ar fi putut foarte bine să-şi dea şi singur seama de asta. Geamurile erau luminate vesel şi pe coş ieşea fum.

— Ce casă drăguță!

Coborî din maşină şi, deşi ea sărise deja jos înainte să apuce el să se apropie să-i deschidă porțiera, o luă din nou de braț.

— Uite ce e, Mac, foarte amabil din partea ta, dar nu e nevoie să mă conduci până la uşă. Doar nu am ieşit împreună la o întâlnire.

— Este obligația mea. În plus, am luat masa, am făcut conversație. Am băut vin.

Deci, iată, avem mai multe chestii care se fac la întâlniri.

Ea se opri pe verandă şi se întoarse. El îşi pusese o căciulă de schi de sub care se vedea ieşindu-i ici, colo părul blond-închis şi ciufulit. Nu se putea abține să nu o privească foarte intens.

— Deci, ce zici, crezi că vrei să-ți dau un sărut de noapte bună?

— OK.

Reacția veni atât de repede, atât de veselă, atât de copilăroasă parcă, încât ea zâmbi. Dar doar pentru o clipă. Omul avea... tehnică. O tehnică neașteptată, delicioasă, incredibilă.

Nu se grăbi, dar se manifestă cu atâta agilitate, cu atâta naturalețe, că ea nu avu timp să-și revină. Să gândească. Brațele lui o cuprinseră, o lipiră ușor de el, trup lângă trup, așa că, fără niciun fel de presiune, se trezi mulată practic pe corpul lui. O lăsă ușor pe spate, o idee doar, și reuși astfel cumva să-i creeze pe negândite iluzia că erau la orizontală.

Intimitatea gestului o traversă ca un fior ce-o făcu să i se învârtă capul chiar înainte ca gura lui să o atingă pe a ei. Moale. Caldă. Profundă. Buzele lui nu doar se lipiră de ale ei și nici nu o mușcară jucăuș, pur și simplu o absorbiră. Și așa amețeala ei se transformă într-un val de fierbințeală pe care îl simți începând din degetele de la picioare și i se răspândi în tot trupul până ce îi topi fiecare oscior.

Un sunet ușor – de plăcere uluită – i se ivi pe neștiute în gât. Buzele i se deschiseră doritoare. Oh, voia mai mult! Îi trebuiră două încercări să-și poată face brațele inerte parcă să se ridice și să i se înfășoare în jurul gâtului.

Genunchii i se înmuiară. Nu ar fi mirat-o să-și simtă trupul pur și simplu dizolvându-se și prelingându-se în picături mici, formând o băltoacă la picioarele lui.

Când el se trase încet înapoi și o ținu cu blândețe să-și revină, ochii îi erau încețoșați și mintea complet golită.

— Trebuie să mai repetăm chestia asta la un moment dat, spuse el.

— Of...

Nu-și amintea cum se formau cuvintele. El o împinse ușurel.

— Mai bine intri înainte să îngheți de tot.

— A...

Renunță să mai încerce să vorbească, se întoarse în loc ca un robot şi porni spre uşă.

— Lasă-mă să ți-o deschid. Vorbi încet, destul de calm, şi răsuci mânerul, apoi împinse uşa să se deschidă. Noapte bună, Ripley!

— Mmm.

Păşi înăuntru şi apoi, neavând încotro, se rezemă cu spatele de uşa pe care o închisese el aşteptând să-şi recapete răsuflarea şi simțul direcției.

Copilăroasă? Chiar îi trecuse prin cap că reacția lui fusese una copilăroasă?

Reuşi să urce clătinându-se câteva trepte, apoi se aşează pe una dintre ele, la baza scării. Avea să aştepte până ce-şi simțea din nou cum trebuie picioarele, decise, înainte să încerce să ajungă sus, la camera ei.

8 ianuarie 2002

9-10 P.M. EST

Voi transcrie imediat notițele şi înregistrarea audio pe care le-am făcut la interviul inițial cu Ripley Todd. Nu am progresat prea tare în ceea ce o priveşte, aşa cum speram. Pe de altă parte, au avut loc două evenimente pe care le voi preciza mai clar şi amănunțit în jurnalul oficial. Reacția la nivel personal însă îşi are locul aici. Temperamentul lui Ripley şi atitudinea ei protectoare față de cumnata ei, Nell Todd (date despre Nell Todd sunt cuprinse în secțiunea adresată ei), pot şi cu siguranță îi vor învinge reținerea în a discuta despre puterile ei paranormale. Or, după cum am aflat în seara asta, să-şi şi demonstreze aceste puteri. Impresia mea este că avertismentul pe care mi l-a dat când am menționat numele lui Nell a fost instinctiv şi rezultatul a fost neplanificat. Faptul că m-a rănit a fost un efect suplimentar, nu un scop. Arsurile de pe încheietura mea, judecând după formă şi apariție, se

potriveau perfect cu strânsoarea degetelor ei. Nu a fost o arsură bruscă, de flacără, ci mai degrabă o creştere constantă a temperaturii. Ca atunci când o flacără creşte în intensitate.

Modificările fizice în timpul acestui fenomen au fost dilatarea pupilei şi înroşirea uşoară a pielii. Furia ei s-a propagat imediat în interior.

Cred că această incapacitate de a se stăpâni şi teama de ce ar fi în stare să facă sunt motivele pentru care refuză să discute sau să cerceteze natura puterilor ei neobişnuite.

Este o femeie interesantă şi în mod evident foarte apropiată de familia ei. Sub toate aspectele în afară de acesta, simt şi se observă cu ochiul liber o mare stăpânire de sine şi multă încredere în propria persoană.

E frumoasă când zâmbeşte.

Se opri şi aproape că tăie ultima observaţie. Nici măcar nu era exactă. Femeia nu era frumoasă – era atrăgătoare, interesantă, dar nu frumoasă.

Totuşi, îşi aminti el, jurnalul era pentru impresii. Gândul că era frumoasă sălăşluise probabil în mintea lui suficient de mult timp cât să-i vină să-l noteze.

Aşa că nu şterse ultima propoziţie.

Al doilea incident a avut loc chiar înainte să plecăm şi a fost, nu am nicio îndoială, mai dificil pentru ea. Faptul că e în stare să înlăture arsurile demonstrează clar capacităţile pe care le are şi indică faptul că e guvernată de un foarte puternic simţ al dreptăţii – ce este corect şi ce e greşit. Acest simţ, la fel ca instinctul de a proteja persoanele la care ţine, îi depăşeşte nevoia de a-şi nega harul.

Sper că, odată cu trecerea timpului, voi putea să descopăr ce eveniment ori evenimente au influenţat-o astfel încât să-şi nege sau renege chiar puterile.

Trebuie să mai văd o dată asta, ca să-mi verific supoziţiile.

— O, la dracu'! murmură el.

Dacă nu putea fi cinstit aici, atunci unde?

Vreau să o mai întâlnesc, din motive pur personale. Mi-a făcut plăcere prezența ei, chiar dacă e nepoliticoasă şi pe alocuri agresivă. De fapt, mă îngrijorează puțin că îmi face plăcere prezența ei chiar şi atunci când e nepoliticoasă şi agresivă. Dincolo de asta, mai este şi o puternică atracție sexuală. Spre deosebire de admirația pură pe care am simțito pentru frumusețea Miei Devlin – şi sentimentul de plăcere complet natural şi uman pe care l-am avut în prezența ei –, ceea ce simt acum e mai adânc, mai instinctual şi de aceea şi mai puternic. Aş vrea, pe de-o parte, la un anumit nivel, să pot descompune femeia aceasta complexă, bucată cu bucată, pentru a înțelege ce e cu adevărat. Pe de altă parte, la alt nivel n-aş vrea decât să...

Nu, hotărî Mac, chiar şi un jurnal personal avea nevoie de o anumită cenzură. Nu putea să scrie cuvânt cu cuvânt exact ce ar fi vrut să facă cu Ripley Todd.

Mă trezesc întrebându-mă cum ar fi să fiu iubitul ei.

Poftim, exprimarea asta era acceptabilă. Nu avea niciun rost să intre în detalii concrete.

Am condus-o acasă în seara asta, având în vedere că temperaturile sunt în jur de –18° C. Faptul că a venit pe jos până aici şi ar fi fost dispusă să se întoarcă pe jos acasă în astfel de condiții demonstrează cât e de încăpățânată şi, la fel, şi cât e de independentă. A fost, foarte evident, amuzată de gesturile mele simple de curtoazie, cum ar fi faptul că i-am ținut haina sau că i-am deschis uşa. Nu ofensată, ci amuzată, ceea ce mi s-a părut ceva complet aparte.

Nu aş fi sărutat-o dacă nu ar fi pomenit ea despre asta. Cu siguranță nu aveam nicio intenție să o fac la acest moment, atât de devreme în relația noastră.

Reacția ei a fost neaşteptată şi... excitantă. E o femeie puternică, şi fizic, şi psihic, şi în clipa în care am simțito

predându-se aşa, aproape complet, în braţele mele, inertă aproape...

Trebui să se oprească să tragă aer în piept şi să înghită lacom nişte guri de apă.

Să-i simt reacţia trupului ei lipit de al meu şi căldura... Cunoaşterea cauzelor chimice şi biologice pentru creşterea căldurii ei corporale în timpul unui asemenea eveniment nu diminuează cu nimic minunea experienţei pe care am avut-o. Încă îi simt gustul – puternic, desigur, puternic şi cumva aromat. Şi aud zgomotul din gât pe care l-a scos, ca un fel de tors. Mi s-au înmuiat picioarele şi în momentul în care şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului meu, am avut senzaţia că sunt cumva complet înconjurat de ea. Încă un minut, încă o clipă, şi aş fi uitat că ne aflăm pe o verandă deschisă, în mijlocul unei nopţi geroase de crăpau pietrele. Dar cum eu fusesem cel care – dincolo de tachinările ei – iniţiasem îmbrăţişarea, responsabilitatea era a mea. Cel puţin am avut satisfacţia de a-i vedea faţa şi expresia ameţită, visătoare, ce-i rămăsese în ochi. Şi de a-i deschide uşa să intre.

A fost bine.

Desigur, aproape că am alergat ca nebunul înapoi spre cabană – şi m-am rătăcit, dar partea aceasta nu e atipică nici măcar în lipsa stimulilor.

Da, vreau să o revăd, şi asta pe mai multe niveluri. Şi nu mă aştept să dorm prea bine în noaptea asta.

Capitolul 5

Nell puse glazura pe ultima tranşă de rulouri cu scorţişoară şi-şi calculă timpul.

Avea o oră până să trebuiască să-şi încarce maşina cu produse pentru cafenea.

Supa zilei era cremă de ciuperci şi deja pusese capacul recipientului greu ca un samovar. Cele trei varietăţi de salată erau pregătite, brioşele erau coapte.

Terminase şi fursecurile. Doar se trezise şi se apucase de ele de la cinci şi jumătate.

Diego, motanul ei cenuşiu, cu blană lucioasă, era strâns colac pe unul dintre scaunele din bucătărie, urmărind-o cu privirea. Lucy, labradorul mare şi negru, era tolănită într-un colţ, urmărindu-l cu privirea pe Diego. Ajunseseră să se împace – Diego dictase termenii armistiţiului – şi acum trăiau împreună într-o stare acceptabilă de lipsă de încredere şi de suspiciune.

În timp ce se coceau prăjiturile, Nell dădu radioul mai încet şi aşteptă.

Când intră Ripley, cu ochii înceţoşaţi şi îmbrăcată în pantalonii de trening şi tricoul de fotbal pe care le folosise drept pijama, Nell îi întinse simplu o cană de cafea.

Ripley mormăi ceva, pe post de mulţumesc, singurul lucru pe care îl putea scoate din ea înainte de a avea parte de un gât de cafeină şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Prea multă zăpadă pentru alergarea ta de dimineaţă.

Ripley mormăi încă o dată. Niciodată nu se simţise pe deplin în largul ei fără cei cinci kilometri pe care îi alerga în zori. Dar cafeaua era şi ea bună. Sorbi din ea, mângâind-o pe cap absentă pe Lucy, când labradorul veni să o salute. Avea să trebuiască să folosească nenorocita aia de bandă de alergat. Pe care o ura de altfel. Doar că nu putea să reziste două zile fără să alerge. Zack era în schimbul întâi – unde dracu' era Zack? –, aşa că putea aştepta până mai târziu să se ducă la sală.

Nu voia să dea peste Mac.

Nu că îşi făcea griji din pricina lui sau ceva. Deja găsise o mulţime de scuze raţionale şi perfect plauzibile pentru reacţia pe care o avusese la sărutul acela de noapte bună.

Doar că nu voia să aibă de-a face cu el, asta era tot. Nell îi puse un bol în față.

Ripley clipi nedumerită la el.

— Ce?

— Terci de ovăz.

Cu o mutră suspicioasă, departe de a se simți entuziasmată în vreun fel, Ripley se aplecă şi mirosi mâncarea.

— Şi ce conține?

— Nutrienți, spuse Nell scoțând o tranşă de fursecuri din cuptor şi mai băgând una. Încearc-o înainte să faci fețe-fețe.

— Bine, bine.

Făcuse fețe-fețe pe la spatele lui Nell. Era cam jenant că fusese prinsă aşa. Gustă, îşi țuguie buzele, pe urmă mai luă o lingură. Se părea că nu exista vreun fel de mâncare pe care să-l facă Nell şi să nu-i iasă.

— E bun. Făcea şi maică-mea terci de ovăz, dar semăna cu un fel de clei cenuşiu.

Şi avea gustul şi mai rău.

— Mama ta are alte talente.

Nell îşi turnă o ceaşcă de cafea. Aproape că fusese nevoită să-l scoată pe sus pe Zack afară din casă ca să aibă parte de puțin timp singură cu Ripley. Aşa că nu intenționa să-l irosească. Se aşeză jos.

— Deci, cum a mers?

— Ce?

— Seara ta cu Mac Booke.

— N-a fost o seară. A fost o oră.

„Atitudine defensivă”, se gândi Nell. Chiar țâfnoasă. „Ce avem noi aici?”

— Atunci, cum a mers ora ta?

— Ca o oră obişnuită, a venit şi a trecut, ceea ce mă absolvă de obligații.

— M-am bucurat că te-a adus acasă, spuse Nell întâmpinând sprâncenele arcuite întrebător ale lui Ripley cu o fluturare inocentă a genelor peste ochii albaştri de copil. Am auzit maşina.

Şi se uitase pe fereastră. Îl văzuse pe Mac conducând-o pe Ripley până la uşă. Şi mai observase şi timpul scurs până ce-l văzuse înapoindu-se la maşină.

— Da, m-a înnebunit cu chestii de genul „Este prea frig afară. O să degeri şi-o să mori înainte de a ajunge acasă". Mai băgă nişte terci de ovăz în gură, apoi dădu din lingură spre ea. Ca şi cum eu n-aş şti să am grijă de mine. Genul ăsta de bărbaţi mă scot din sărite. El nu e în stare nici măcar să-şi găsească propriile chei cea mai mare parte a timpului, dar zice de mine că plec de-acolo şi mă transform instantaneu într-un ţurţur de gheaţă. Hai să fim serioşi.

— Mă bucur că te-a adus acasă, repetă Nell.

— Ei, da, mă rog, oftă Ripley jucându-se cu terciul din faţa ei, făcând mici ridicături în formă de semilună cu vârful lingurii.

I se părea că acum semăna cu un peisaj lunar.

Dacă nu ar fi condus-o acasă, ea nu ar fi avut nicio problemă, dar nici nu ar fi avut parte de un sărut absolut fabulos. Nu că era obsedată de el sau ceva.

— Nici n-ai recunoaşte cabana acum, continuă ea. Seamănă cu vizuina unui savant nebun. E plină de computere şi de tot felul de aparatură. N-ai unde să te aşezi, în afară de bucătărie. Şi tipul e complet captivat de aiurelile cu care se ocupă. Are chiar şi un fel de amuletă gen păpuşă voodoo în torpedo. Ştie despre mine, adăugă ea în grabă în cele din urmă şi-şi ridică privirea spre ochii lui Nell.

— Oh, oftă Nell scurt. I-ai spus tu?

Ripley clătină din cap. Simţi fiori în stomac, ceea ce o înfurie.

— Pur şi simplu ştia. Ca şi cum pe fruntea mea scria „vrăjitoare locală”. Totul la el e foarte ştiinţific. „Vai, ce interesant, şerif adjunct Todd! Poate ai putea face o vrajă acum şi pentru mine, să te pot înregistra.”

— Ţi-a cerut să faci aşa ceva?

— Nu, spuse ea frecându-şi faţa cu palmele. Nu, repetă. Dar... La dracu’, m-a enervat la culme şi l-am... ars.

— Doamne, Dumnezeule.

Cafeaua aproape că dădu pe dinafară când Nell puse ceaşca brusc jos.

— Nu i-am dat foc sau ceva de genul ăsta, nu te speria. I-am ars încheietura mâinii cu degetele.

Acum rămase cu privirea aţintită asupra lor. Nişte degete absolut obişnuite, inofensive, poate puţin cam lungi, cu unghii scurte, nedate cu lac. Nimic special.

Letale.

— Nu m-am gândit la asta, cel puţin, nu conştient. Toată furia mea s-a transformat în fierbinţeală, şi fierbinţeala mi s-a dus până în vârful degetelor. N-a fost nevoie să mă gândesc la asta, să-mi fac griji din pricina asta, atâta vreme. În ultimele câteva luni...

— De când te-ai deschis din nou ca să mă ajuţi pe mine, termină Nell fraza încet.

Se ridică auzind cronometrul de la cuptor.

— Nu-mi pare rău că am făcut-o, Nell, în niciun caz. A fost alegerea mea şi aş face din nou exact acelaşi lucru. Doar că a fost mult mai greu să zăvorăsc totul din nou înăuntrul meu. Nu ştiu de ce...

Nu voia să recunoască de ce, de fapt, îi trecu prin minte, dar alungă iute gândul acesta.

— Pur şi simplu asta e. Am rănit fizic pe cineva. A trebuit să rezolv apoi, dar asta nu compensează faptul că am fost în stare să o fac.

— Şi el cum a reacţionat?

— Ca şi cum nu a fost mare lucru. Mi-a adus un pahar de apă, practic m-a bătut pe cap, înţelegător, şi s-a întors la discuţia noastră ca şi cum nu făcusem mai mult decât să vărs nişte vin pe faţa de masă. Tipul ăsta are cajones, trebuie să recunosc!

Nell se întoarse, se apropie de Ripley şi o mângâie pe păr ca şi cum ar fi făcut-o cu un copil.

— Eşti prea dură cu tine. Eu nici nu pot să număr măcar greşelile pe care le-am făcut în ultimele câteva luni, chiar dacă Mia a stat lângă mine să mă îndrume pas cu pas.

— Nu-i un moment bun să pomeneşti de Mia. Ripley se înclină din nou deasupra mesei şi începu să mănânce ca şi cum mâncarea avea s-o ajute să nu mai simtă nodul pe care îl simţea în stomac. Dacă nu l-ar fi adus ea aici...

— Nu ea l-a adus, Ripley.

Nota uşoară, abia simţită, de exasperare din glasul lui Nell o făcu pe Ripley să-şi plece umerii.

— Şi dacă nu i-ar fi închiriat ea cabana, ar fi găsit alta ori ar fi stat la hotel. Ţi-a trecut vreo clipă prin cap că prin faptul că i-a închiriat cabana ei, prin faptul că a fost de acord să discute cu el, reuşeşte să controleze situaţia într-o aşa măsură cum nu ar fi putut altfel?

Ripley dădu să spună ceva, dar închise gura la loc. Apoi zise:

— Nu, nu mi-a trecut. Ar fi trebuit. Doar nu-i scapă nimic.

— O să discut şi eu cu el.

Lingura zăngăni în bol.

— Asta e o idee proastă. O idee foarte proastă.

— M-am gândit la asta. I-a promis Miei că nu va folosi numele noastre reale fără permisiune. Pe mine mă interesează munca lui, continuă ea, scoţând fursecurile din tavă şi punându-le pe un grătar să se răcească. Şi mie mi-ar

plăcea să ştiu mai multe despre ea. Eu nu-ți împărtăşesc simțămintele în privința puterilor pe care le avem.

— Eu nu-ți pot spune ce să faci.

Dar Ripley avea să se asigure că Mac nu o va presa prea tare şi nici nu o va lua pe câmpii.

— Zack ce părere are?

— M-a lăsat pe mine să decid. Are încredere în mine, îmi respectă judecata. Ceea ce este la fel de minunat ca şi faptul că ştiu că mă iubeşte. Nu-mi fac griji în privința domnului doctor Booke.

— E mai şmecher decât pare, murmură Ripley. Apucă de te induce în eroare şi ai senzația că e un cățeluş inofensiv. Dar nu este.

— Şi-atunci ce este?

— E deştept, e viclean. A, şi desigur are şi trăsăturile alea de cățeluş la el, iar combinația te dă pe spate. Acum se uită în jur cu privirea aia pierdută, întrebându-se unde şi-a pus capul ultima dată când şi l-a scos. Şi imediat apoi...

Nell se aşează jos din nou.

— Şi imediat apoi?

— Mă sărută.

Nell îşi împreună degetele.

— Pe bune?

— Trebuia să fie o glumă. Ştii şi tu, când tipul trebuie să te conducă până la uşă ca şi cum v-ați întoarce de la balul de absolvire. Şi pe urmă se apucă să... Se opri încercând să exemplifice cu gesturi modul în care o luase în brațe. Şi pur şi simplu m-a atras în jocul ăsta. Fără să se grăbească, aşa că totul a devenit difuz şi fierbinte. Şi pe urmă am avut impresia că mă înghite un abis, cu totul, cu încetinitorul.

— O, Doamne.

— Parcă nu mai aveam niciun os în corp, aşa că m-am lipit pur şi simplu de el, lăsându-l să-mi facă chestiile alea fantastice cu gura. Expiră rapid, după care trase adânc aer

în piept. M-au sărutat o mulțime de bărbați, şi mă pricep de minune la asta. Dar n-am putut ține pasul.

— Mamă! Ce să zic... Nell îşi trase scaunul câțiva centimetri mai aproape. Şi pe urmă, ce-a mai fost?

— Am intrat în uşă, se crispă Ripley. A fost groaznic. Pur şi simplu, am dat cu capul de uşă. Poc. Şi domnul doctor Romeo, foarte politicos, mi-a deschis-o ca să intru. A fost prima oară din viața mea când un sărut m-a făcut să mă simt ca o idioată şi va fi sigur ultimul.

— Dacă simți că te atrage...

— E drăguț, e bine făcut, e sexy, normal că mă atrage. Ripley clătină iute din cap.

Dar nu asta e problema. Nu ar fi trebuit să poată să-mi dizolve aşa creierii cu un amărât de sărut. Problema este că nu am mai ieşit de ceva vreme. Au trecut mai bine de patru luni de când nu am mai... ştii tu...

— Ripley! Nell izbucni în râs.

— Mă gândesc că a fost ceva gen combustie spontană sau mă rog, ceva de felul ăsta şi din cauza asta. Se pricepe la mişcări, aşa că bum! Acum, că ştiu cum e, pot să mă descurc fără probleme cu treburi de-astea. Simțindu-se mai bine, termină ovăzul. Pot să mă descurc fără probleme cu el.

Mac colindă librăria frunzărind cărți, uitându-se la titluri şi coperte. Deja făcuse rost şi citise materiale despre insula Trei Surori, dar mai erau câteva cărți de care nu dăduse încă. Le găsi acum şi le băgă sub braț continuându-şi căutările.

Librăria avea o varietate frumoasă de titluri, din multe domenii. Găsi o ediție frumos tipărită a operei lui Elizabeth Barrett Browning, Sonetele unei portugheze; ultimul volum dintr-o serie cu vampiri care îi plăcea, două cărți despre meleagurile acelea, cu flora şi fauna lor şi un îndrumar pentru vrăjitoarele singuratice. Şi alte două cărți despre

puteri paranormale care să le înlocuiască pe cele pe care le pusese... cine ştie pe unde.

Şi pe urmă dădu de un pachet de cărți de tarot.

Nu că ar fi făcut colecție sau ceva.

Nefiind niciodată în stare să rateze o ocazie când venea vorba despre cărți, le luă pe toate. Se gândi că aveau să-i țină de urât în timpul liber şi să-i ofere şi pretextul pe care îl voia să vorbească cu Lulu. Duse cărțile la tejgheaua unde se afla casa şi îşi lipi de buze zâmbetul cel mai nevinovat cu putință.

— Aveți o librărie extraordinară. Nu te-ai fi aşteptat să găseşti o varietate atât de mare de cărți bune într-un orăşel.

— Pe-aici sunt o mulțime de lucruri pe care nu te-ai aştepta să le găseşti.

Lulu se uită urât la el peste ochelari ca să-l facă să înțeleagă că încă nu se dumirise pe deplin ce hram poartă.

— Numerar sau card?

— Aaa, card. Îşi scoase portofelul şi înclină capul ca să vadă titlul cărții pe care o citise femeia înainte să o întrerupă. Criminali în serie: Ce simt, ce gândesc. Oh, frate! Cum e cartea?

— Prea multe aiureli psiho-pupu, nu suficient sânge. Genul academic de scriitor care nu prea prezintă faptele reale.

— Păi o mulțime de scriitori din comunitatea academică nu prea au contact cu lumea reală, de unde fapte? Prea mult studiu în clasă, prea puțină muncă de teren.

Se rezemă prietenos de tejghea ca şi cum femeia nu i-ar fi răspuns în doi peri, ci ar fi fost încântată de cineva cu care să schimbe o vorbă.

— Ştiai că există o teorie conform căreia Jack Spintecătorul avea puteri supranaturale şi că, deşi în epoca în care a trăit el în Londra a fost primul caz atestat

documentar de ucidere în serie, într-o altă existență a fost tot un ucigaş în Roma, în Galia, în Britania?

Ea continuă să-l privească pe deasupra ochelarilor în timp ce scana codurile cărților.

— Nu cred aşa ceva.

— Nici eu. Dar mi se pare o poveste reuşită. Spintecătorul – Crime de-a lungul timpului. Din câte am citit eu, el a fost cel dintâi care a folosit țapul fără coarne – sacrificiul uman, explică el când Lulu îngustă privirea spre el – într-un ritual magic. De magie neagră. Foarte neagră.

— Asta ai venit tu să cauți pe-aici? Sacrificii de sânge?

— Nu, doamnă. Wicca nu foloseşte sacrificii de sânge. Vrăjitoarea albă nu face nimănui niciun rău.

— Lulu. Nu-mi spune doamnă, pufni ea spre el. Te crezi tare isteț, nu?

— Mda. Ceea ce uneori îi irită pe cei din jur.

— Păi ai cam greşit adresa, flăcău frumos. Eu nu sunt vrăjitoare.

— Nu, doar că ai crescut una. Probabil a fost foarte interesant să o vezi pe Mia crescând. Şi pe Ripley, adăugă, uitându-se absent la volumele pe care le cumpărase. Sunt cam de aceeaşi vârstă, nu-i aşa?

„Ba da”, îşi spuse ea. Pe flăcău clar îl ducea capul.

— Şi ce-i cu asta?

— Ştii cum e genul ăsta provenind din lumea academică. Suntem plini de întrebări. Aş vrea să stau de vorbă cu tine, dacă Mia n-are nimic împotrivă.

Precauția se confruntă cu încântarea.

— Pentru ce?

— Să spunem că din interes pur uman. Majoritatea oamenilor nu înțeleg obişnuitul, nu înțeleg viața de zi cu zi a unei femei absolut excepționale. Şi chiar dacă îşi deschid mintea față de ceea ce este excepțional, tind să considere că nu există nimic obişnuit, nimic simplu în asta. Cum ar fi o

temă la matematică, sau o pedeapsă pentru că te-ai întors acasă după ora ce-ți fusese fixată, ori cum e să ai un umăr de care să te sprijini.

Lulu trecu prin POS cardul de credit pe care i-l întinsese.

— Ai un interes personal cu privire la Mia?

— Nu. Dar, fireşte, îmi face plăcere să o privesc.

— N-am timp să vorbesc cu un puştan care vrea să ia o notă bună la proiect.

Mac semnă chitanța, observă Lulu, fără să se uite la sumă.

— Pot să te plătesc.

Ea auzi vag în urechi sunetul scos de casa de marcat când se încasa.

— Cât?

— Cincizeci pe oră.

— Ce, eşti nebun?

— Nu. Doar plin de bani.

Clătinând din cap, Lulu îi întinse sacoşa cu cărți.

— O să mă gândesc.

— În regulă. Mulțumesc.

Când el ieşi pe uşă, ea clătină din nou din cap. Să o plătească pentru a vorbi.

Oare era ceva mai tare de-atât? Se întreba încă ce şi cum să facă, când apăru Mia plutind parcă în jos pe scări.

— E prea linişte aici azi, Lu. Cred că o să fac o lansare de carte de bucate la preț redus sus, ca să atrag clienți. Nell ar putea face o selecție de rețete din unele dintre cărțile noastre.

— Fă cum vrei. Vezi că tocmai a fost aici puştiul de la colegiu.

— Cine? Aha! exclamă Mia întinzându-i lui Lulu cana de ceai pe care o adusese din cafenea. Interesantul şi arătosul MacAllister Booke.

— Care a făcut praf o sută cincizeci de dolari pe cărți fără să clipească.

Inima de femeie de afaceri a Miei începu să bată mai tare.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze.

— Din câte se pare, își permite. Mie mi-a oferit cincizeci de dolari pe oră să stau de vorbă cu el.

— Pe bune?

Sorbindu-și ceaiul, Mia ridică dintr-o sprânceană. Știa că Lulu fusese dintotdeauna interesată de bani, de activități din care să scoată profit, îndeletnicire pe care o căpătase și ea încă de când era de-o șchioapă și se ținea de fustele lui Lulu.

— Ar fi trebuit să-i iau o chirie mai mare. Despre ce vrea să-ți vorbească?

— Despre tine. Spunea că din pur interes față de omul care ești. De câte ori a trebuit să te articulez la popou când erai mică și alte chestii de genul acesta.

— Nu cred că e cazul să ne întoarcem în timp la incidentele nefericite cu articulatul la popou, spuse Mia sec. Dar chestia asta este interesantă și neașteptată. Eu mă gândisem că va veni să mă bată pe mine la cap să discut cu el, să-i fac demonstrații. Și, în loc de asta, el lasă totul baltă pe partea asta, dar se oferă să-ți plătească să-i dai lămuriri privind anii copilăriei și adolescenței mele.

Își bătu ușurel cu degetul arătător în buza de jos. Ambele erau vopsite în roșu aprins.

— Foarte isteț din partea lui.

— A recunoscut că e isteț și că asta îi enervează pe unii.

— Pe mine nu mă enervează. Mă intrigă, doar, ceea ce bănuiesc că a și urmărit.

— Susține că nu are nicio treabă cu tine din punct de vedere strict personal.

— Acum chiar că mă simt ofensată, spuse Mia râzând şi sărutând-o pe Lulu pe obraz. Dar ce, în continuare încerci să ai grijă de mine?

— Păi ai putea nimeri şi mai rău decât să arunci o privire în direcţia lui. E politicos, bogat şi are şi creier – în plus, nici nu e vreun strâmb.

— Nu e pentru mine, oftă Mia uşor, rezemându-şi o clipă capul de părul lui Lulu.

Aş şti dacă ar fi.

Lulu dădu să spună ceva, pe urmă îşi ţinu gura şi doar o cuprinse pe Mia de mijloc.

— Nu mă mai gândesc la Samuel Logan, continuă Mia, deşi se gândise. Era singurul bărbat căruia îi dăruise inima ei. Singurul care o zdrobise. Doar că nu mă simt atrasă romantic de interesantul, isteţul şi apetisantul doctor Booke. Şi ai de gând să vorbeşti cu el?

— Depinde.

— Dacă-ţi faci griji că aş avea obiecţii, să ştii că nu am. Pot să mă protejez foarte bine şi singură dacă este să am nevoie de protecţie. Şi nu am nevoie, cel puţin nu în ceea ce-l priveşte pe el.

Mai exista ceva, o prezenţă invizibilă ce plutea în atmosferă şi pe care o simţea uneori dând târcoale casei. Dar vibraţiile acestea negative nu aveau legătură cu MacAllister Booke.

Se îndepărtă şi-şi luă din nou cana cu ceai.

— De fapt, s-ar putea să fiu de acord să vorbesc şi eu cu el. Pentru cincizeci de dolari ora, exclamă râzând încântată. Fascinant!

Aproape cocoşat de echipamentele portabile pe care le căra, Mac se luptă cu troienele de zăpadă din păduricea îngustă din apropierea cabanei lui. Raportul poliţiei şi relatările reporterilor pe care le citise menţionau acest loc ca

fiind cel în care Nell fusese silită să se refugieze când Evan Remington îi atacase pe ea şi pe Zack Todd.

Scanase deja cu atenţie zona bucătăriei, locul atacului. Nu găsise niciun fel de energie negativă acolo, nicio rămăşiţă de violenţă. Ceea ce-l mirase până ce îi trecuse prin cap că era imposibil ca fie Nell, fie Mia să nu fi curăţat şi purificat casa.

Spera să găsească însă ceva în pădure.

Aerul era neclintit şi rece. Gheaţa sclipea pe trunchiurile întunecate şi pe ramurile copacilor. Pe deasupra, zăpada îi acoperea ca o blană.

Văzu nişte urme pe care le recunoscu încântat ca fiind de căprioară şi-şi verifică automat camera de filmat ca să se asigure că pusese şi film în ea.

Traversă un pârâiaş unde firişoare timide de apă îşi forţau drum peste pietre şi gheaţă. Şi, deşi indicatoarele lui nu înregistrară nicio anomalie, el simţi ceva. Îi trebui o clipă să realizeze că era vorba pur şi simplu de pace. De linişte şi pace.

Se auzi ţipătul unei păsări ce trecu pe lângă el ca un glonţ. Mac rămase în loc, fericit şi mulţumit. Se simţea bine aici, se gândi el. Era un loc unde mintea se putea linişti. Un loc pentru picnicuri şi contemplarea naturii. În pofida sentimentelor sale, lăsă în urmă locul acesta, promiţându-şi că avea să se întoarcă să se bucure de el. Merse mai departe şi, deşi nu ar fi vrut să-şi strice starea de spirit, nu se putu abţine să-şi închipuie cum fusese să trebuiască să fugi pe aici, pe întuneric, încercând să scapi de un om îngrozitor de violent. Un bărbat înarmat cu un cuţit deja însângerat. „Nemernicul”, se gândi el.

Nemernicul o vânase ca un lup turbat ce alerga după o căprioară. Asta numai pentru că putea. Pentru că ar fi preferat să o vadă mai bine moartă decât să se elibereze de

el. Gata să îi taie beregata cu cuțitul decât să piardă ceea ce considera el că-i aparține.

Furia îl cuprinse pe negândite, o furie îngrozitoare ce-i făcu sângele să-i fiarbă în vene. Aproape că simțea mirosul sângelui, ura amarnică. Frica. Adâncit în senzații, îi trebuiră câteva minute să realizeze că senzorii lui țiuiau de mama focului.

— Dumnezeule! Se trase înapoi, se scuturăşi imediat redeveni savantul rece, cu mintea limpede. Aici, chiar aici.

Trecu peste tot aparatele de scanat, scoțându-şi reportofonul şi murmurând în el datele înregistrate. Traversă zona dintr-o parte în alta de câteva ori, folosind alt aparat pentru a măsura distanța, raza, diametrul. Se puse în genunchi în zăpadă şi înregistră, calculă, notă datele. Se gândi, în timp ce numerele şi acele de pe ecranele aparatelor zvâcneau nebuneşte.

— Cu cea mai mare încărcătură, o energie pozitivă aproape pură e cuprinsă într-o zonă de trei metri şi jumătate, formând un cerc perfect. Cele mai multe ritualuri paranormale se desfăşoară în cercuri protectoare. Acesta este cel mai puternic pe care l-am găsit până acum.

Îşi băgă instrumentele în buzunar şi-şi folosi mâinile să sape, să curețe locul de zăpadă. Broboane de sudoare îi udau deja spatele înainte să apuce să scoată la iveală o porțiune semnificativă din cercul de energie.

— Nu se văd semne pe sub zăpadă. Nu există simboluri. Voi reveni cu o lopată ca să curăț întregul cerc. Dacă a fost făcut în noaptea în care a fost arestat Evan Remington, asta s-a întâmplat cu mai bine de două luni în urmă şi probabil a fost închis prin ritual în aceeaşi noapte. Totuşi, există încă un ecou pozitiv ce reverberează înregistrând o valoare constantă de şase virgulă doi pe scara mea.

Şase-virgulă-doi! În minte i se făcu brusc lumină. Bingo!

— Din experienţe anterioare, un cerc activ în timpul unui ritual de iniţiere nu înregistrează mai mult de 5,8. Să verific datele acelea.

Se ridică din nou în picioare, cu zăpadă lipită peste tot pe el, şi făcu poze. Scăpă reportofonul, înjură şi petrecu ceva timp încercând să-l scoată dintr-un morman de zăpadă, după care îşi făcu griji că-l stricase.

Însă nimic nu-i putu diminua încântarea. Rămase în picioare în pădurea tăcută şi se întrebă dacă nu dăduse cumva din întâmplare chiar peste centrul, peste inima insulei Trei Surori.

O oră mai târziu, fără să se deranjeze să se mai întoarcă la cabană, Mac tropăia pe plaja plină de zăpadă. Venise fluxul, apoi refluxul şi înghiţise o parte din zăpadă. Dar ceea ce rămăsese în urmă se transformase în bucăţi solide, îngheţate şi tari precum cărămizile.

Aerul era departe de a fi nemişcat aici, dimpotrivă, briza îngheţată sufla dinspre mare, aducând un frig şi mai tăios. În ciuda tuturor straturilor de haine de pe el, degetele de la mâini şi de la picioare începuseră să îi amorţească.

Se trezi visând cu ochii deschişi la un duş fierbinte şi la o cafea din care să iasă aburi în timp ce studia zona unde îşi amintea că o văzuse pe femeia aceea în prima lui noapte pe insulă.

— Ce mama naibii faci?

Privi în sus şi dădu cu ochii de Ripley care stătea pe stânci, exact la marginea lor, înspre apă. Şi se ruşină puţin când îşi dădu seama că simplul fapt că o văzuse îi îndreptase automat gândurile la o partidă de sex fierbinte.

— Muncesc. Tu?

Ea îşi puse mâinile în şolduri. Nu îi vedea ochii, căci femeia purta ochelari negri.

Îl făcu să-şi dorească să-şi fi amintit şi el să şi-i ia pe-ai lui, căci soarele reflectat în zăpadă era absolut orbitor.

— La ce lucrezi? Cum să devii Omul de Zăpadă Abominabil?

— Yeti nu trăieşte în partea asta a lumii.

— Uită-te puțin la tine, Booke.

El îi urmă recomandarea şi aruncă o privire în jos. Era, într-adevăr, plin de zăpadă. Ştia că avea să fie un adevărat dezastru acasă când avea să-şi scoată toate hainele ca să facă în sfârşit duşul fierbinte la care visase.

— Cred că m-am luat cu treaba şi nu mi-am dat seama.

Ridică din umeri. Din câte se vedea, Reiley nu avea de gând să vină spre el, aşa că porni el înspre ea. Ceea ce nu se dovedi prea uşor, căci reuşi să găsească nişte troiene în care se cufundă până mai sus de genunchi. Dar se chinui să ajungă până la stânci şi se cățără pe ele până sus, cu respirația întretăiată.

— Ai auzit vreodată de degerături? întrebă ea sec.

— Încă îmi simt picioarele, dar îți mulțumesc pentru grijă. Ce zici de-o cafea?

— Din întâmplare, n-am niciuna la mine.

— Îți iau eu una.

— Sunt în timpul programului.

— Poate că până la urmă chiar am ceva degerături, spuse întorcând capul şi uitându-se la ea rugător. Nu ar fi de datoria ta, în calitate de om în slujba cetățeanului, să mă duci la un adăpost cald?

— Nu, dar pot să sun la clinică.

— Bine, unu-zero.

Se săltă peste peretele de stâncă, amintindu-şi în ultima clipă să-şi protejeze camera ce-i atârna, şi se apropie de ea.

— Unde te duci?

— De ce?

— Mă gândeam că oriunde te duci, trebuie să existe şi nişte cafea.

Ea oftă. Bărbatul părea înghețat complet, dar ridicol de adorabil.

— Bine, vino şi tu. Oricum voiam să mă duc la secție.

— Nu te-am văzut de dimineață la sală.

— Am plecat târziu de-acasă.

— Nu te-am văzut nici prin orăşel.

— Mă vezi acum.

Avea pasul lung, observă el. Aproape că trebui să se forțeze să meargă la fel de repede ca ea. Ea se opri în fața secției de poliție şi îl privi atentă.

— Scutură-ți şi tu zăpada de pe bocancii ăia.

El se conformă şi se scutură, trimițând împrejur un vârtej de fulgi de pe haină şi pantaloni.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Întoarce-te.

Bătu cu palmele şi dădu jos zăpada ce se prinsese de el, făcându-l cu ou şi cu oțet până ce-l întoarse cu fața. Atunci ochii i se ridicară şi îi văzu zâmbetul.

— De ce zâmbeşti?

— Pentru că poate-mi face plăcere să mă manevrezi aşa. Vrei să te fac şi eu pe tine?

— Ai grijă cum te porți dacă vrei cafeaua aia.

Împinse uşa să o deschidă şi constată crunt dezamăgită că Zack nu era acolo.

Îşi scoase mănuşile, haina şi îşi desfăcu fularul de la gât în timp ce şi el făcea acelaşi lucru.

— Ce naiba căutai acolo târându-te prin zăpadă?

— Chiar vrei să afli?

— Bine, nu vreau.

Se duse la filtrul de cafea şi turnă toată licoarea maronie şi densă rămasă în două ceşti.

— O să-ți spun, totuşi. Am fost în pădure mai devreme şi am găsit locul unde ați... unde v-ați ocupat de Remington în noaptea aceea.

Stomacul ei se smuci brusc şi se strânse, o senzaţie pe care, din câte se părea, bărbatul i-o producea aproape tot timpul.

— De unde ştii că l-ai găsit?

El luă ceaşca din mâna ei.

— E treaba mea să ştiu, doar cu asta mă ocup. Aţi închis cercul, nu-i aşa?

— Poţi vorbi cu Mia despre asta.

— Un simplu da sau nu ar fi de ajuns.

— Da, răspunse ea, căci o frământa curiozitatea. De ce?

— Pentru că există acolo nişte reverberaţii energetice. Fără precedent, în experienţa mea. Magie pură şi foarte puternică.

— După cum am spus, acesta e domeniul Miei.

Răbdător, el suflă în cafeaua fierbinte.

— Există vreun motiv anume pentru care voi două nu vă înţelegeţi sau e o chestie generală?

— E şi un motiv anume, e şi o chestie generală şi niciuna, nici cealaltă nu sunt treaba ta.

— OK. Sorbi din cafea. Avea gust de noroi fierbinte, dar băuse cafele şi mai rele la viaţa lui. Vrei să iei cina în seara asta?

— Da, vreau şi aşa am să şi fac.

El zâmbi uşor.

— Voiam să zic... cu mine.

— În cazul ăsta, nu.

— O să-mi fie greu să găsesc un pretext să te mai sărut încă o dată de noapte bună dacă nu luăm mai întâi cina împreună.

Ea se aplecă deasupra măsuţei pe care se afla filtrul de cafea.

— Aia a fost o chestie unică.

— S-ar putea să te răzgândeşti după ce împărţim o pizza.

Ea deja era pe punctul de a se răzgândi. Simplul fapt că se uita la el simțea că-i stârneşte apetitul.

— Te pricepi la fel de bine la toate celelalte chestii cum te pricepi la sărutat?

— Oare cum aş putea să-ți răspund la întrebarea asta fără să par un idiot?

— Ai dreptate. Hai să zicem că o să mă gândesc să împărțim o pizza la un moment dat. Dacă şi când se va întâmpla asta, trebuie să ştii că întâlnirea nu va avea nimic de-a face cu munca ta – în măsura în care m-ar implica pe mine.

— Pot fi de acord cu asta.

Îi întinse mâna.

Ea se gândi să o ignore, dar i se păru c-ar fi putut fi considerat un gest laş. Aşa că i-o întinse şi ea pe a ei, îi strânse mâna, simțindu-se extrem de uşurată că nu fusese vorba decât de o scurtă atingere a palmelor.

Doar că el nu-i dădu drumul.

— Cafeaua asta e chiar groaznică, spuse el.

— Ştiu.

Ceea ce se petrecea acum era complet natural, îşi spuse ea. Senzația aceea de fierbere a sângelui, pe care începuse să o aibă, era un instinct perfect normal al unei femei față de un bărbat. Fiorul acela de anticipație, amintirea lucrurilor de care era capabilă gura lui.

— Of, la dracu', exclamă ea împingându-se în el. Fă-o.

— Speram că vei spune asta.

Îşi puse cafeaua jos. De data asta îi luă fața în mâini, atingând-o uşor cu degetele, făcându-i pielea să vibreze. Gura lui o atinse pe a ei, se lipi de ea şi o făcu literalmente să simtă că-şi pierde mințile.

— Oh, frate! Prietene! Chiar te pricepi la chestia asta.

— Mulțumesc. Îşi strecură o mână pe sub ceafa ei. Acum fă linişte, bine? Încerc să mă concentrez.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul taliei lui, se lipi de el şi se lăsă în voia senzaţiilor.

Printre gene, văzu că bărbatul avea ochii deschişi, fixaţi asupra ei. Ceea ce o făcea să se simtă singura femeie de pe lume. Ceea ce era în sine altă premieră.

Nu mai simţise până acum nevoia să primească asta de la un bărbat, dar faptul că acum o primea o făcea să se simtă absolut încântată.

Degetele de la baza cefei ei începură să se mişte încet, apăsând cu blândeţe, găsind nişte puncte ciudate despre care ea nici habar nu avea că există. Îşi schimbă unghiul sărutului, ca şi cum ar fi vrut să experimenteze şi o dădu complet peste cap, purtând-o de la senzaţia de plăcere la cea de nevoie.

Aproape că se târî pe el, aproape că se băgă la propriu pe sub pielea lui. Inima îi bătea ca un ciocan, sângele i se urcase în obraji. El o ţinu o clipă în punctul acela, o ţinu tremurând aşa în puterea lui până ce-şi găsi şi el însuşi echilibrul şi o îndepărtă uşor cu mâini pe care nu şi le mai simţea defel ferme.

— OK, reuşi ea să spună încercând să respire. Uau! Trebuie să recunosc: ce-i al tău e-al tău. Dar de unde până unde? Ce, ai studiat tehnici sexuale exotice sau ceva?

— De fapt... Îşi drese glasul. Avea nevoie, pe bune avea nevoie să stea jos. Într-un fel, da, dar doar ca parte secundară, derivată, a cercetărilor mele.

Ea îl privi fix.

— Nu prea am impresia că glumeşti.

— Ritualurile şi obiceiurile sexuale sunt adesea o parte însemnată a... Ce-ar fi să-ţi arăt?

— Nu! Ridică mâna să-l oprească. Eu sunt în timpul programului şi deja ai reuşit să mă agiţi suficient. Te anunţ eu dacă şi când voi fi pregătită să mănânc pizza aia cu tine.

— Dă-mi cinci minute şi o să fii pregătită.

El păşi înspre ea până palma ei i se lipi de piept.

— În niciun caz. Pune-ţi haina la loc şi du-te.

Pentru o clipă, i se păru că nu va face ce îi ceruse. Şi-apoi, ca prin miracol, el făcu un pas înapoi.

— Când va veni momentul, să ştii că mie îmi place pizza mare, cu de toate.

— Ce interesant, la fel şi mie.

— În cazul acesta ne va fi simplu, zise el apucându-şi haina şi luându-şi camera în cealaltă mână. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, domnişoară şerif adjunct Todd.

Îți mulțumesc pentru cafea.

— Suntem aici ca să servim cetățeanul, domnule doctor Booke.

Ajuns afară, el îşi trase căciula de schi pe cap. Avea să se înapoieze pe plajă, decise, să se arunce cu totul în apa înghețată. Dacă nu se îneca, avea şanse să se răcorească.

Capitolul 6

Îi trebuiră ore întregi de parlamentări, destul mărunt pentru destule şpăgi şi tenacitatea unui buldog. Dar Jonathan Q. Harding era dispus să investească toate acestea când era în căutarea unei poveşti de primă pagină. Instinctele lui, pe care le considera cele mai bune din branşă, îi spuneau că Evan Remington avea să fie uşa lui spre cel mai tare subiect al ultimilor zece ani.

Nu era vorba numai despre faptul că ecourile scandalului nu se stinseseră cu totul şi peste tot. Era adevărat, toate fațetele lui Remington însuşi – cum de reuşise să-şi ascundă latura aceea violentă de lume, de clienții săi spilcuiți de la Hollywood, de pătura de sus a societății – fuseseră tocate şi în dungă, din punctul lui Harding de vedere. Chiar şi majoritatea detaliilor despre cum frumoasa lui soție scăpase de el, cum îşi riscase viața să se elibereze de abuzurile şi de

amenințările lui, toate erau cunoscute şi arhicunoscute acum.

Harding nu se deranja cu chestii comune.

Făcuse ceva săpături şi avea suficiente informații despre unde fugise, cum fugise, unde lucrase, unde trăise în primele opt luni după ce-şi aruncase Merce-desul de pe o stâncă. Erau chestii decente doar – fosta soție de bani gata, prințesa răsfățată din înalta societate locuise în camere de închiriat ieftine, cu mobilă ordinară, şi lucrase ca ajutor de bucătar sau chelneriță, mutându-se din oraş în oraş. Vopsindu-şi părul, schimbându-şi numele.

Putea sigur să scoată ceva din chestia asta.

Doar că el mirosise cumva că lucrurile cele mai spectaculoase se petrecuseră în perioada de timp de după ce femeia se stabilise pe bucata aceea de pământ din Atlantic, de unde Remington fusese târât într-o celulă.

În privința aceasta, lucrurile pur şi simplu nu se legau sau cel puțin nu suficient încât Harding să închidă acest capitol. Sau poate că totul era prea curat, prea evident.

Remington dă de urma ei. Pură coincidență. O ia la bătaie. Intră eroul, şeriful din localitate şi noul iubit al femeii. Este înjunghiat pentru asta, continuă Harding teoria, dar continuă să alerge după ea să o salveze. Pune mâna pe Remington şi îl arestează în pădure, convingându-l să nu îi taie beregata frumoasei eroine. E dus la puşcărie şi băgat apoi la nebuni.

Băiatul bun salvează fata. Băiatul rău ajunge într-o celulă cu pereți căptuşiți.

Băiatul bun se căsătoreşte cu fata. Trăiesc fericiți.

Povestea asta fusese întoarsă pe toate părțile în mass-media săptămâni întregi după arestarea lui Remington. Şi, la fel cum se întâmpla cu majoritatea subiectelor, se cam răsuflase.

Dar se stârniseră şi nişte zvonuri pe la colțuri. Genul de zvonuri pe care nimeni nu le putea confirma, cum că se întâmplaseră mai multe chestii în pădure în noaptea aceea în afară de arestarea aceea în ultima clipă.

Zvonuri legate de vrăjitorie. De faptul că se făcuseră farmece.

Harding fusese dispus la început să ignore ideea asta, să se refere la ea doar aşa, în trecere, în articolul lui, dar doar datorită elementului de inedit pe care îl aducea. La urma urmei, Remington era nebun de legat. Declarația lui despre ce se întâmplase în noaptea aceea, pentru care Harding plătise bani buni, nu prea putea fi înghițită nici dacă aveai gura cât un crocodil. Şi totuşi...

Domnul doctor MacAllister Booke, omul de ştiință, acest Indiana Jones al fenomenelor paranormale, se stabilise temporar pe insula Trei Surori.

Oare asta nu te făcea să-ți ciuleşti urechile?

Booke nu era genul care să-şi piardă vremea, Harding ştia asta. Bărbatul îşi croise drum cu maceta prin jungla sălbatică, traversase kilometri întregi de deşert, se cățărase pe munți ca să facă cercetări în domeniul neobişnuit pe care şi-l alesese. Şi o făcuse în bună măsură pe seama propriului buzunar, care era doldora.

Dar nu-şi pierdea vremea.

De cele mai multe ori infirmase teoriile ori întâmplările legate de magie pe care le verificase, dar fuseseră şi unele pe care le confirmase, iar când le confirmase, oamenii luaseră de bun ce spunea el. Oamenii învățați, de vază.

Dacă zvonurile acelea nu aveau nicio bază, de ce se dusese oare? Helen Remington, pardon, Nell Channing Todd, nu spusese nimic. Vorbise cu poliția, desigur, dar nu se adusese vorba deloc de vreo practică vrăjitorească în declarația ei. Şi nici de la avocații ei nu se scursese în presă ceva de genul.

Doar că MacAllister Booke considerase că Insula Surorilor era demnă de atenţia şi timpul lui. Iar asta îl interesa pe Harding. Îl interesa suficient încât să citească totul despre insula aceea, legendele, poveştile, versiunea oficială, absolut totul.

Şi nasul lui de reporter mirosise un subiect. Un subiect mare, gras, posibil foarte zemos. Mai încercase şi altă dată, fără succes, să scoată măcar un interviu de la Mac. Familia MacAllister Booke era peste măsură de bogată, influentă, conservatoare şi foarte scorţoasă. Cu puţină cooperare, ar fi reuşit să găsească nişte elemente interesante despre familie şi despre fiul lor care umbla după stafii.

Dar nimeni, şi cu atât mai puţin Booke însuşi, nu se arătase dispus să coopereze.

Şi asta îl enervase.

Cu toate astea, în continuare era vorba să găsească levierul corect şi să ştie exact câtă presiune să aplice. Harding era încredinţat că Remington însuşi avea să-l ajute să scoată capacul acesta al tăcerii. După care, el avea să se ocupe de restul.

Harding mergea de-a lungul coridorului în ceea ce numea colivia cu nebuni.

Remington fusese judecat şi declarat ca nefiind în deplinătatea capacităţilor mintale, ceea ce îi scutise pe plătitorii de taxe şi impozite de un proces lung şi complicat şi îi lăsase şi fără amănuntele suculente pe care mass-media le-ar fi scos la iveală dacă ar fi fost normal.

Era un fapt că pe arma cu care fusese înjunghiat şeriful de pe insulă se găsiseră amprentele lui Remington. Şeriful şi doi martori, inclusiv şeriful adjunct, depuseseră mărturie că Remington ţinuse cuţitul la gâtul soţiei sale şi că o ameninţase că-i va lua viaţa.

Ceea ce fusese şi mai rău, Remington nu numai că-şi mărturisise faptele, ci şi ţipase şi făcuse ca toate cele despre

cum o s-o ucidă, despre cum trebuia ca doar moartea să îi despartă şi tot felul de alte vorbe despre cum vrăjitoarea aceea adulterină trebuia pusă pe rug. Desigur că ţipase şi multe alte lucruri. Despre ochi care luminau în întuneric, fulgere albastre, şerpi care i se târau pe sub piele.

Date fiind dovezile fizice, declaraţiile martorilor şi propriul lui delir verbal neîntrerupt, Remington îşi asigurase o încăpere permanentă în secţiunea păzită, împrejmuită de zăbrele şi uşi metalice, a casei de nebuni.

Ecusonul de vizitator al lui Harding flutura la reverul sacoului lui făcut la comandă. Cravata, exact nuanţa cărbunelui gri-negru ca şi costumul, avea un nod perfect.

Avea părul întunecat, uşor cărunt la tâmple şi tuns cu atenţie ca să se armonizeze cu faţa lui pătrăţoasă şi rumenă în obraji. Avea trăsături aspre, şi ochii căprui-închis dispăreau îngustaţi când zâmbea. Gura îi era subţire şi când era supărat părea că nici nu avea buze.

Dacă faţa şi glasul i-ar fi fost măcar o idee mai atrăgătoare, poate că ar fi reuşit să-şi găsească un drum la jurnalele de ştiri televizate.

Odinioară îşi dorise asta, cu tot atâta înverşunare cum îşi doreau puştii să pună mâna măcar o dată pe un sân de femeie. Cu patimă fizică, cu dorinţă aprigă.

Doar că aparatul de filmat nu îi era prieten. Îi accentua trăsăturile şi îi făceau trupul scund şi îndesat să semene cu un trunchi de copac.

Glasul, după cum spusese o dată un tehnician spurcat la gură, aducea cu sunetul scos de o capră rănită la muls. Cruzimea pierderii acelui vis din copilărie contribuise la transformarea lui Harding în genul de jurnalist de investigaţii, în presa scrisă, care era astăzi. Rece ca gheaţa şi fără milă.

Ascultă ecoul zăvoarelor care erau trase şi al uşilor grele ce se deschideau.

Trebuia să-şi amintească să le descrie când avea să publice despre vizita asta, despre sunetul straniu al metalului pe metal, despre feţele impasibile ale gardienilor şi ale personalului medical, despre mirosul ciudat de dulceag al nebuniei.

Aşteptă în anticamera unei alte încăperi. Din nou. Aici avea loc ultima verificare, în faţa unui funcţionar de lângă uşă, cu o mulţime de monitoare pe birou.

Pacienţii din secţia aceasta, i se spusese lui Harding, se aflau sub supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Când păşea în camera lui Remington, şi el avea să fie supravegheat. Ceea ce era, trebui să recunoască, o chestie bună. Se deschise ultima uşă. Lui Harding i se aminti că avea treizeci de minute. Avea de gând să profite la maximum de ele.

Nici Remington nu mai arăta ca bărbatul pe care Harding îl văzuse de atâtea ori în paginile revistelor lucioase ori în culorile strălucitoare ale micului ecran.

Stătea pe un scaun, îmbrăcat într-o salopetă portocalie, drept ca un băţ.

Încheieturile îi erau prinse.

Părul lui, odinioară o coamă aurie, era un galben pal acum şi tuns scurt. Faţa lui chipeşă era acum umflată de la mâncarea de cantină, de la medicamente, de la lipsa tratamentelor la salon. Avea colţurile gurii lăsate şi ochii imobili precum păpuşile.

Îl sedaseră, îşi imagină Harding. Normal, dacă aveai de-a face cu un sociopat suferind de diverse psihoze şi tendinţe violente, era imposibil să nu fie trecut pe o astfel de medicamentaţie puternică.

Doar că nu se aşteptase să trebuiască să treacă singur de labirintul de reacţii chimice care avuseseră loc în creierul lui Remington. La uşa din spatele lui Remington era un gardian

cu o mutră deja plictisită. Harding se aşează pe scaun şi privi printre zăbrele.

— Domnule Remington, eu sunt Harding. Jonathan Q. Harding. Bănuiesc că aţi fost înştiinţat de vizita mea de astăzi, nu?

Niciun răspuns. Harding înjură în gând. De ce naiba nu aşteptaseră să îi dea pastilele de amorţire abia după interviul cu el?

— Am vorbit cu sora dumneavoastră ieri, domnule Remington.

Nimic.

— Ştiţi, Barbara, sora dumneavoastră.

Un firicel de salivă se prelinse într-un colţ al gurii. Enervat, Harding încercă să nu privească într-acolo.

— Speram să putem vorbi despre fosta dumneavoastră soţie, despre ce s-a petrecut pe insula Trei Surori în noaptea în care aţi fost arestat. Lucrez pentru First Magazine.

Sau, mă rog, cel puţin pentru moment. Redactorii lui deveneau deja mult prea sensibili şi prea zgârciţi pentru gustul lui.

— Aş vrea să fac un reportaj despre dumneavoastră, domnule Remington. Să spun povestea din perspectiva dumneavoastră. Sora dumneavoastră ar fi foarte încântată să staţi de vorbă cu mine.

Asta nu era chiar adevărat, dar el o convinsese că un interviu era posibil să conducă spre o poveste care să stârnească toată compasiunea opiniei publice, ceea ce, la rândul său, urma să atârne greu în balanţă în demersurile ei legale prin care încerca să-şi mute fratele într-o clinică privată.

— S-ar putea să reuşesc să vă ajut, domnule Remington. Evan, se corectă el, eu chiar vreau să te ajut.

Nu primi ca răspuns decât liniştea aceea mormântală şi o privire goală. Şi goliciunea aceea stranie îl făcu să simtă fiori pe şira spinării.

— Am de gând să vorbesc cu toți cei implicați, pentru a obține povestea exact cum a fost. Am de gând să vorbesc şi cu fosta ta soție. Voi aranja un interviu cu Helen.

La auzul numelui, în ochii aceia pustii sclipi o lumină.

„Deci până la urmă tot e cineva acasă", se gândi Harding şi se apropie puțin mai tare de el.

— Vrei să-i transmit ceva lui Helen din partea ta? Vrei să-i trimiți un mesaj?

— Helen.

Vocea era răguşită, aproape o şoaptă. Harding îşi spuse că acesta era motivul pentru care simțise un fior de gheață pe şira spinării la auzul ei.

— Exact, Helen. Mă voi întâlni cu Helen cât de curând.

— Am omorât-o. Gura aceea inertă se rotunji într-un zâmbet strălucitor, neaşteptat. În pădure, în beznă. O omor în fiecare noapte, fiindcă se tot întoarce acolo. Continuă să râdă de mine, aşa că o omor.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea în pădure? Cu Helen?

— A fugit de mine. Ştii, e nebună. De ce altceva ar fugi, cum să-i treacă prin cap că poate scăpa de mine? A trebuit să o omor. Ochii ei ardeau.

— Cu fulgere albastre? Ardeau ca nişte fulgere albastre?

— Nu era Helen, spuse Remington, şi ochii lui negri se înfipseră în privirea lui Harding. Helen era tăcută şi ascultătoare. Ştia cine e şeful. Ştia.

Vorbind, degetele începură să-i zgârie mânerele scaunului.

— Cine era?

— O vrăjitoare. Venită din iad, ca şi celelalte. Atâta lumină, atâta lumină. M-au orbit, m-au blestemat. Şerpi pe

sub pielea mea. Şerpi. Cerc de lumină. Cerc de sânge. Îl vezi?

Pentru o clipă, el îl văzu. Cât se poate de clar şi de înspăimântător, ca într-o oglindă. Harding trebui să-şi reprime un fior puternic.

— Cine sunt „celelalte”?

— Toate sunt Helen.

Începu să râdă, un râs ascuțit şi insidios ce răsună în urechile lui Harding făcându-i pielea de găină.

— Toate sunt Helen. Ardeți vrăjitoarea. Eu o omor în fiecare noapte. În fiecare noapte, dar ea se întoarce.

Acum țipa de-a dreptul, aşa că Harding, care avusese parte de suficientă groază pentru o singură întâlnire, sări în picioare chiar când paznicul se repezea înspre ei.

Un nebun, îşi spuse Harding în timp ce alți paznici îl scoteau în grabă din încăpere. Nebun de legat. Dar... totuşi... totuşi...

Povestea asta avea un iz aparte, prea puternic ca să-i reziste.

Era posibil ca unii să fi fost marcați de ideea că-şi vor petrece seara în casa unei vrăjitoare. Fiind astfel marcați, poate că şi-ar fi adus cu ei nişte plante magice ori şi-ar fi îndesat o mână de sare în buzunar. Mac se duse însă înarmat doar cu reportofonul, un caiet de notițe şi o sticlă de Cabernet bun. Aşteptase răbdător toată săptămâna, prima lui săptămână pe insulă, sperând că va primi această primă invitație. Mergea să ia cina la Mia Devlin.

Nu îi fusese uşor să reziste tentației de a conduce până acasă la ea de unul singur, de a hoinări prin pădurea ei, trăgând cu ochiul la umbrele ce înconjurau farul.

Dar toate astea ar fi constituit, după standardele lui, o mare impolitețe. Răbdarea şi buna creştere se dovediră utile însă, iar ea îl întrebă la un moment dat, pe un ton perfect

firesc, dacă voia să ia cina la ea. Iar el acceptă la fel de firesc.

Acum, în maşină, pe drumul de pe coastă, era cât se poate de entuziasmat. Avea atâtea s-o întrebe, mai ales că Ripley se închidea complet de fiecare dată când încerca să o chestioneze în privința asta. De Nell nu se apropiase încă, pentru a-i vedea reacția.

Primise două avertismente de la două vrăjitoare, ceea ce spunea multe. Aşa că urma să aştepte acolo, până ce venea Nell la el ori avea cale liberă să ia legătura cu ea.

Timp avea, o grămadă. Şi mai avea şi asul din mânecă.

Îi plăcea mult cum arăta casa ei, casa aceea de piatră veche, cocoțată pe stâncă, pavăză în calea timpului şi a mării. Măiestria cu care fusese construită, terasa circulară atât de romantică, turnulețele misterioase. Razele albe ale farului tăiau întunericul precum o spadă lată, măturând marea, casa de piatră, desişul întunecat al copacilor.

Era un loc singuratic, se gândi în timp ce parca. Aproape arogant în singurătatea aceea a lui şi de o frumusețe imposibil de negat. I se potrivea perfect.

Zăpada fusese îndepărtată frumos de pe aleea din față şi de pe poteca dinaintea intrării. Nu-şi imagina că o femeie care arăta ca Mia Devlin era în stare să dea la lopată. Se întrebă dacă asta era o opinie misoginã. Îşi spuse că nu. Nu avea nimic de-a face cu faptul că era vorba de o femeie, avea totul de-a face în schimb cu frumusețea ei. Pur şi simplu nu şi-o putea închipui făcând ceva care să nu respire eleganță.

În clipa în care ea deschise uşa, îşi spuse că avea dreptate.

Era îmbrăcată într-o rochie verde-închis, ca pădurea, genul acela care acoperea o femeie din cap până în vârful picioarelor şi reuşea totuşi să transmită unui bărbat că tot ce ascundea vederii era perfect. Era absolut fascinantă. Pietre prețioase îi sclipeau în urechi, pe degete. La gât avea

un lanț de argint împletit, cu un mic disc cu incrustații atârnându-i aproape de mijloc. Era desculță şi cu atât mai seducătoare.

Ea îi zâmbi şi-i întinse mâna.

— Mă bucur că ai putut veni, şi chiar cu daruri.

Primi cu grație sticla de vin. Era vinul ei preferat, observă.

— De unde ai ştiut?

— Ce? A, vinul. Căutarea tuturor informațiilor valoroase face parte din meseria mea.

Ea râse şi îl trase înăuntru.

— Fii bine-venit în casa mea! Să-ți iau haina.

Rămase aproape de el şi-şi trecu vârful degetelor peste brațul lui. Considera asta un fel de test, pentru amândoi.

— Îmi vine să te poftesc în salonul meu, cum s-ar zice, râse din nou bogat, cu tonuri joase. Aşa că o voi face. Făcu un gest cu mâna spre una din încăperile ce se deschideau în holul larg. Fă-te comod. Eu o să deschid vinul.

Uşor amețit, el intră în camera unde un foc ardea vesel în cămin. Peste tot se vedeau culori vii, materiale moi, lemnărie lustruită şi sticlă. Pe podeaua lată de lemn erau întinse covoare vechi, frumoase, purtând patina timpului.

Se simțea bogăția – totul era confortabil, plin de gust şi cumva bogat, cu o bogăție feminină aparte. Într-o vază înaltă, transparentă, se vedea un buchet de flori, crini cu petalele în formă de stea, albe ca zăpada de afară. Aerul avea aroma lor şi a ei.

Şi mort să fi fost, orice bărbat care intra aici nu avea cum să nu-şi simtă sângele încălzindu-i-se şi toate fluidele din corp luând-o razna. Pe rafturi se vedeau cărți aşezate la un loc cu sticluțe mici, frumos decorate, bucăți de cristal şi statuete delicate cu aspect interesant. Îşi îndreptă atenția asupra lor. Ceea ce citea cineva îți spunea multe despre ce fel de persoană era.

— Eu sunt o femeie practică.

El tresări. Intrase complet neauzită, precum fumul.

— Poftim?

— Practică, repetă ea, punând jos tava pe care o adusese cu vinul şi două pahare.

Cărţile sunt o pasiune de-a mea şi mi-am deschis şi o librărie ca să pot face şi profit de pe urma lor.

— Ai mai multe pasiuni.

— Ei, dacă ai doar una, viaţa îţi devine o rutină.

Turnă vinul şi se apropie de el să îi dea paharul, fără să-şi desprindă privirea din ochii lui.

— Bănuiesc că eşti de acord, dat fiind că şi interesele tale sunt la fel de variate.

— Da. Mulţumesc.

— În cazul acesta, pentru o mare varietate de pasiuni.

Ochii ei zâmbiră când îşi atinse paharul de al lui. Se aşeză pe canapeaua joasă, zâmbind în continuare şi apoi bătu cu palma pe perna de lângă ea.

— Vino, stai jos. Spune-mi cum ţi se pare insulița noastră de lângă mare.

El se întrebă dacă în cameră era foarte cald ori pur şi simplu femeia radia căldură oriunde mergea. Dar se aşeză.

— Îmi place. Orăşelul e suficient de ciudăţel, fără a fi sumbru, iar oamenii, suficient de prietenoşi fără a fi evident băgăcioşi. Librăria ta aduce o notă de sofisticare locului, aşa cum marea adaugă una de strălucire şi pădurea, una de mister. Mă simt bine aici.

— Minunat. Şi te simţi bine în micuţa mea cabană?

— Mai mult decât atât. Deja am avansat mult cu munca mea.

— Şi tu eşti un tip extrem de practic, nu-i aşa, MacAllister? spuse ea sorbind vinul roşu cu buzele ei la fel de roşii. În ciuda faptului că te ocupi de un domeniu pe care cei mai mulţi l-ar considera complet nepractic.

Avu senzaţia că brusc i se micşorase gulerul cămăşii.

— Cunoaşterea este întotdeauna practică.

— Şi asta este ceea ce cauți, sub orice formă. Cunoaşterea. Îşi trase picioarele sus şi genunchiul ei i-l atinse în treacăt pe al lui. O minte însetată de cunoaştere este foarte atrăgătoare.

— Da. Bine.

Îşi bău vinul. Practic îl dădu pe gât.

— Cum stai cu... apetitul?

El se făcu roşu la față.

— Apetitul?

Era, decise ea, absolut adorabil.

— Ce-ar fi să ne mutăm în sufragerie? Vreau să-ți dau de mâncare.

— Super. Bine.

Ea îşi lăsă picioarele jos şi-şi trecu încă o dată, uşor, degetele peste brațul lui.

— Adu tu vinul, frumosule.

„O, Doamne”, fu singurul gând inteligibil care îi trecu prin minte.

Sufrageria ar fi trebuit să i se pară formală, oficială cumva, intimidantă cu masa uriaşă de mahon, servantele late de-o parte şi de alta şi scaunele cu spătar înalt.

Dar era la fel de prietenoasă ca salonul. Şi aici culorile calde erau predominante, nuanțe de grena-închis amestecate cu unele aurii, întunecate.

Flori în aceeaşi gamă coloristică parfumau aerul ieşind din vaze de cristal gravat.

În şemineu trosneau vreascurile acompaniind muzica liniştită de harpă şi fluier.

Cele trei ferestre de-a lungul peretelui fuseseră lăsate neacoperite ca să aducă în cameră imaginea contrastantă a nopții întunecate şi a zăpezii albe. Perfectă ca o fotografie.

Pe masă se afla o bucată suculentă de friptură de miel şi o duzină de lumânări.

Dacă intenția ei fusese să pună în scenă decorul potrivit unei seri romantice, reuşise cu vârf şi îndesat. Se aşezară să mănânce, iar ea îndreptă conversația spre domenii variate, spre artă, spre teatru, urmărindu-l în acelaşi timp cu atenție flatantă.

Era aproape hipnotic, se gândi el. Felul acela aparte în care se uita la un bărbat, direct, intens. Lumina lumânărilor i se juca pe piele precum aurul pe alabastru, făcându-i ochii să sclipească fumurii. Îşi dori să fi fost în stare de chestii mai rafinate decât nişte schițe grosiere în creion. Fața ei era demnă de o pictură adevărată, pe pânză, cu ulei. Îl surprinse faptul că aveau atâtea în comun. Cărți preferate, muzică favorită. Pe de altă parte, era adevărat că fiecare dintre ei petrecuse timp considerabil aflând lucruri despre celălalt. El ştia că ea crescuse aici, în casa asta, că nu avea frați. Şi că părinții ei încredințaseră în bună măsură traiul ei de zi cu zi în mâinile lui Lulu. Se dusese la facultate în Radeliffe şi făcuse două facultăți, cea de filologie şi cea de afaceri.

Părinții ei plecaseră de pe insulă înainte ca ea să termine şcoala şi se întorceau rareori. Se trăgea dintr-o familie cu mulți bani, la fel ca el. Nu făcea parte din nicio organizație, nicio grupare ori ordin şi trăia singură, liniştită, în locul unde se născuse. Nu fusese niciodată căsătorită şi nici nu trăise cu vreun bărbat.

Se întrebă de ce o femeie atât de feminină, emanând practic erotism prin toți porii, în modul acela rafinat, nu o făcuse.

— Îți place să călătoreşti, spuse ea.

— Sunt multe de văzut. Adică, îmi plăcea şi mai mult pe la douăzeci şi ceva de ani. Fiorul acela pe care-l simțeam când făceam bagajul şi-o luam din loc, oriunde voiam ori aveam nevoie să merg.

— Şi să locuieşti în New York. Cu toată agitația aceea stimulativă.

— Da, are avantajele sale. Dar munca mea poate fi făcută oriunde. Tu te duci deseori la New York?

— Nu. Rareori plec de pe insulă. Am aici tot ce-mi trebuie şi ce vreau.

— Muzee, teatru, galerii?

— Nu sunt chiar atât de fascinată de astea. Prefer stâncile mele, pădurea, munca mea. Şi grădina, adăugă ea. Ce păcat că e iarnă, altfel am putea merge să ne plimbăm prin grădină. Va trebui în schimb să ne mulțumim să ne bem cafeaua şi să ne luăm desertul în salon.

Îi oferi un profiterol delicat, care îi plăcu. Îi oferi şi un brandy, pe care îl refuză.

Undeva în adâncul casei se auzi un ceas bătând ora fixă când ea se ghemui încă o dată pe canapea alături de el.

— Eşti un tip cu foarte multă voință şi capacitate de reținere, nu, domnule doctor Booke?

— Nu sunt sigur că mi-am pus vreodată problema. De ce?

— Pentru că te afli în casa mea, singur cu mine, de mai bine de două ore. Te-am încercat cu vinul, cu lumânările, cu muzica. Şi totuşi, nu ai adus deloc vorba despre interesele tale profesionale în ceea ce mă priveşte şi nici nu ai încercat să mă seduci. Mă întreb dacă să socotesc asta o realizare absolut admirabilă sau să mă simt jignită.

— Ba m-am gândit la ambele chestiuni.

— Chiar? Şi ce anume, mai precis, ți-a trecut prin minte?

— Că m-ai invitat la tine acasă, aşa că era nepotrivit să aduc în discuție interesele mele profesionale.

— Ah, exclamă ea înclinându-şi capul în mod deliberat, astfel încât să îşi apropie gura de a lui, să vadă dacă se apleacă să o sărute. Şi partea cu seducția?

— Dacă există vreun bărbat pe o rază de un kilometru de tine care să nu-şi fi imaginat cum ar fi să te seducă, are nevoie imediată de terapie.

— Of, îmi place de tine. Chiar mai mult decât mi-aş fi închipuit. Acum, aş vrea să-mi cer scuze pentru că ţi-am întins toate capcanele astea cu momeli.

— De ce? Mi-au plăcut.

— Mac. Se aplecă spre el şi-i atinse scurt buzele cu buzele ei. Vom fi prieteni, nu?

— Sper.

— Poate că mi-ar fi plăcut să fim mai mult de-atât, dar ar fi fost pentru o perioadă scurtă şi ne-ar fi complicat teribil destinul.

— Al meu sau al tău?

— Şi al meu, şi al tău, şi al altora. Nu suntem meniţi să fim iubiţi. Nu ştiam că tu ţi-ai dat seama deja de asta.

— Sper că nu te deranjează că îmi pare puţin rău.

— M-ar deranja dacă nu ţi-ar părea, spuse dându-şi pe spate cascada de bucle roşcat-închis. Pune-mi întrebarea profesională ce te preocupă cel mai mult. Îţi voi răspunde dacă pot.

— Cercul din pădure, de lângă cabană. Cum l-ai făcut?

Surprinderea o făcu să-şi ţuguie buzele. Se ridică pentru a avea timp o clipă să se gândească.

— Bună întrebare, spuse ea, îndreptându-se spre fereastră. Cum l-ai găsit?

Continuă, dar dădu din mână înainte ca el să apuce să răspundă. Ba nu, nu contează. Doar cu asta te ocupi. Nu pot răspunde la o întrebare care îi poate implica şi pe alţii care poate nu-şi doresc să fie implicaţi.

— Ştiu despre Ripley şi Nell.

Ea se uită înapoi spre el, peste umăr.

— Ştii?

— Din cercetările făcute, printr-un proces de eliminare, prin observație. Ridică din umeri. Prin faptul că mă pricep la chestiile astea. N-am abordat-o pe Nell fiindcă şi tu, şi Ripley ați avut obiecții.

— Înțeleg. Şi ți-e teamă de ce-am face dacă ai alege să ne ignori obiecțiile?

— Nu.

— Nu. Atât de rapid şi de simplu. Un tip curajos.

— Ba nu sunt deloc curajos. Tu nu ți-ai folosi puterile pentru a pedepsi sau a face rău – nu fără cauză ori fără a fi provocată –, şi în acest caz doar pentru a proteja pe cineva. Ripley nu are nici stăpânirea de sine, nici dedicarea ta, dar şi ea are propriul cod etic, posibil şi mai strict decât al tău.

— Te pricepi să citeşti oamenii. Şi ai abordat-o pe Ripley? Ai vorbit cu ea?

— Da, am vorbit.

Colțurile gurii ei se ridicară uşor, dar zâmbetul păru forțat.

— Şi mai spui că nu eşti curajos.

Cuvintele sunară destul de acid ca să-l intrige.

— Ce s-a petrecut între voi două?

— Asta e o a doua întrebare, şi eu încă mai trebuie să mă hotărăsc dacă să-ți răspund la prima. Până ce Ripley îți va confirma supoziția...

— Nu e o supoziție, e un fapt. Iar ea a confirmat-o.

— Acum chiar că mă surprinzi tu pe mine.

Derutată, Mia se duse spre cămin, apoi o luă spre locul unde se afla filtrul de cafea ca să-şi toarne puțină, deşi nu avea niciun chef de cafea.

— Ai proteja-o şi pe ea, spuse Mac încet. Contează pentru tine, şi-ncă foarte mult.

— Am fost prietene, cele mai apropiate prietene, de fapt, cam toată viața. Acum nu mai suntem.

Rosti vorbele acestea simplu, deşi situaţia la care se refereau nu era deloc simplă.

— Dar n-am uitat ce am însemnat una pentru alta sau ce am împărţit. Pe de altă parte, Ripley se poate proteja şi singură. Nu-mi dau seama de ce a recunoscut faţă de tine, atât de repede, ce poate face. Ce este.

— Am cam forţat-o s-o facă.

Ezită doar o clipă, apoi începu să-i povestească Miei despre izbucnirea de energie, despre femeia de pe plajă, despre ora pe care o petrecuse cu Ripley în cabană.

Mia îi luă încheietura şi o studie şi ea cu atenţie.

— Temperamentul ei a reprezentat întotdeauna o problemă. Dar conştiinţa îi este şi mai puternică, până la urmă. Sigur suferă pentru că te-a rănit. Ar fi preferat mai degrabă să transfere arsurile asupra ei, ştii?

— Poftim?

— Asta ar fi însemnat pentru ea penitenţă, o cale de a îndrepta lucrurile. Să ia arsurile din carnea ta şi să le simtă pe carnea ei. Chiar asta a făcut.

El se gândi la fierbinţeala aceea teribilă, la durere. Înjură.

— Fir-ar al dracului, nu trebuia să facă aşa ceva!

— Ea a considerat că trebuia. În sfârşit, să lăsăm asta.

Îi dădu drumul la mână şi făcu câţiva paşi prin cameră, încercând să judece lucrurile.

— O doreşti, din punct de vedere sexual, adică.

El începu să se foiască pe canapea. Roşeaţa din obraji ameninţa să i se întindă şi pe gât.

— Nu mă simt chiar în largul meu să vorbesc despre asta cu o altă femeie.

— Bărbaţii sunt atât de mofturoşi când e vorba despre sex. Când trebuie să discute despre asta, nu s-o facă. Bine, în regulă. Se întoarse şi se aşeză din nou.

Acum, ca să-ţi răspund la întrebare...

— Scuză-mă, te-ar deranja dacă aş înregistra răspunsul tău?

— Domnul doctor Booke, începu ea cu o voce amuzată când el îşi scoase micuţul reportofon din buzunar. Parcă era un cercetaş adevărat. Mereu pregătit. Nu, nu cred că m-ar deranja, doar că aş vrea să stabilim clar şi că nimic din toate astea nu va fi dat publicităţii fără acordul meu scris.

— De bună seamă, şi tu faci parte din rândurile cercetaşilor. De acord.

— Nell şi-a luat măsuri de precauţie, la fel şi eu. Urmau să demareze şi acţiuni în instanţă, pentru a-i acorda o şi mai mare protecţie. Zack, care se pricepe foarte bine la slujba lui şi care este şi foarte îndrăgostit de Nell, încerca să o protejeze şi el cu toate mijloacele. Şi totuşi, Evan Remington a ajuns pe insulă şi a dat de ea. A lovit-o şi a terorizat-o. Aproape că a reuşit să-l ucidă pe Zack şi sigur ar fi ucis-o pe Nell. În ciuda a tot şi toate, în noaptea aceea i-ar fi luat viaţa. Ea a fugit înspre pădure ca să-l împiedice să îl omoare pe Zack, deja rănit. A fugit în pădure ştiind că el o va urma.

— E o femeie curajoasă.

— O, da, chiar este. Ştia bine pădurea, e pădurea ei, doar, şi nu era lună pe cer.

Totuşi, el a găsit-o, aşa cum parte din ea ştiuse tot timpul. Există o soartă pe care nimeni nu o poate face să se schimbe – nici vrăjile, nici învăţătura, nici munca intensă.

Ochii ei erau acum adânci şi privirea intensă o întâlni pe-a lui.

— Crezi asta?

— Da, cred.

Ea încuviinţă din cap, studiindu-i expresia.

— Mă gândeam că vei crede şi că, într-o oarecare măsură, chiar vei înţelege asta.

Era predestinat să o găsească. Această... încercare ce i-a pus viața în balanță a fost scrisă cu secole şi secole în urmă. Curajul şi încrederea ei în sine însăşi au fost însă determinante. Făcu o pauză ca să se adune. Chiar şi ştiind asta, eu m-am temut. Aşa cum se teme orice femeie. El îi pusese cuțitul la gât. Deja fața îi era plină de vânătăi şi de zgârieturi pe care i le făcuse cu pumnul. Îi detest pe cei care îi atacă şi lovesc pe cei mai slabi decât ei, pe cei care în mod deliberat stârnesc groază şi durere în cei pe care îi consideră mai prejos.

— Eşti o femeie civilizată, înseamnă, spuse el.

— Chiar aşa, domnule doctor Booke? Îți este la fel de clar şi că stătea în puterea mea să-i opresc inima lui Evan Remington, să-i pun capăt vieții, să-l fac să treacă prin dureri nemaivăzute în momentul în care a amenințat-o pe sora mea?

— Un blestem de o asemenea magnitudine, de o asemenea violență, necesită credința celui care este blestemat. Şi un ritual complex cu...

Se opri, căci Mia sorbea din cafea şi zâmbea – acum pur şi simplu amuzată.

— Sau cel puțin asta spun toate cercetările mele.

— Cum zici tu, spuse ea uşor şi el îşi simți ridicându-i-se firişoarele de păr pe ceafă. Ceea ce aş fi putut să fac e una. Sunt legată de propriile credințe, de propriile jurăminte. Nu-mi pot încălca principiile şi să fiu ceea ce sunt. Aşa că am rămas pe loc, toți cei cinci care ne aflam în pădure. Şi Zack, şi Ripley erau înarmați. Dar dacă şi-ar fi folosit armele, ar fi pus cu siguranță capăt şi vieții lui Nell, pe lângă cea a lui Remington. Mai rămăsese astfel doar o singură cale, o singură soluție. Cercul celor trei. Aşa că am făcut vraja în acea noapte, fără ceremonie, fără instrumente, fără incantațiile de care este nevoie în majoritatea cazurilor. Am făcut vraja asta a cercului prin pură voință.

„Fascinant”, îşi spuse el. „Uluitor.”

— N-am văzut niciodată aşa ceva.

— Nici eu, şi până în noaptea aceea nici nu mai încercasem măcar vreodată aşa ceva. Doar că atunci când trebuie trebuie, murmură ea. S-a făcut o conexiune, de la minte la minte. Şi puterile noastre au format, doctore Booke, un cerc ca de foc. Nu-i putea face rău câtă vreme ea însăşi nu îngăduia să i se facă rău. Aşa că el n-a putut rămâne în toate minţile când a fost forţat să privească în faţă răul care vieţuia în interiorul lui.

Vorbea încet, dar ceva – cuvântul magic i se păru aproape prea neînsemnat – trecu prin aerul din cameră, mângâindu-i parcă pielea.

— Ripley mi-a spus că aţi închis cercul, aţi încheiat vraja.

— Ripley este necrezut de vorbăreaţă în ceea ce te priveşte. Da, am încheiat vraja.

— Energia a rămas acolo. Mai puternică decât în cazul oricărei vrăji pe care am cercetat-o vreodată.

— Cele Trei sunt foarte puternice când se realizează conexiunea dintre ele. Îmi închipui că energia aceea va rămâne acolo mult timp după ce noi vom fi simple amintiri. Nell a găsit ceea ce căuta. Primul pas spre dobândirea echilibrului pierdut.

Aerul se răci din nou, iar ea rămase doar o femeie frumoasă cu o ceşcuţă de porţelan în mână.

— Mai vrei cafea? întrebă ea.

Capitolul 7

Nemernicul acela viclean.

Mai întâi îi face avansuri, pe urmă se insinuează în viaţa ei, în ciuda raţiunii care îi spunea să nu-l bage în seamă făcând pe băiatul drăguţ şi de treabă în care puteai avea

încredere, după care spune cât se poate de clar că vrea să facă sex cu ea.

Ripley scrâşni din dinţi alergând pe plajă.

După care, după care, la prima oportunitate care i se iveşte, se duce să se dea pe lângă Mia.

Bărbaţii, îşi spuse ea, erau doar nişte maimuţoi buni de nimic.

Poate nici nu ar fi avut habar de asta dacă Nell nu ar fi comentat în treacăt cum că Mia îl invitase pe Mac acasă la ea la cină.

Cină? pufni ea disprețuitor. Cină pe dracu'!

Putea paria deja că bărbatul se gândise la desfătarea stomacului când cumpărase o sticlă din vinul franţuzesc scump de la Băuturile Insulei. Aflase şi despre asta, după ce faptul fusese împlinit. Chiar o întrebase pe vânzătoare ce fel de vin – vintage, desigur – prefera Mia.

Ei bine, era liber să se dea la Mia şi la toate femeile de pe insulă, de altfel. Dar nu după ce se dăduse mai întâi la Ripley Todd.

Netrebnicul. Netrebnicul acela spilcuit, de la oraş, o ameţise şi o pusese pe jar, după care fugise să o satisfacă pe Mia. Mia probabil aruncase nişte vrăji ca să-şi ademenească ţapul.

Ceea ce era exact tipic pentru ea.

Se răsuci pe călcâie la capătul plajei şi o luă la fugă în direcţia opusă. Ba nu, la dracu', nu era deloc tipic pentru ea. Oricât de tare i-ar fi plăcut să-i arunce Miei în faţă această insultă, această lipsă de principii, nu-şi putea înşela propria conştiinţă. Mia nu făcuse niciodată avansuri bărbatului altei femei. Adevărul era că nu făcea niciodată avansuri, şi punct, ceea ce reprezenta probabil motivul pentru care era o femeie atât de capricioasă şi de enervantă. Puţin sex, aşa, de distracţie, i-ar fi îmbunătăţit simţitor atitudinea.

Doar că nu era stilul Miei, şi indiferent cât de opuse erau ele, Mia Devlin era pe de-a-ntregul prea loială şi mult prea stilată ca să fure bărbatul altcuiva.

Ceea ce o aducea pe Ripley din nou la Mac.

Era vina lui, era numai şi numai vina lui. Tot ce avea ea de făcut acum era să găsească cea mai satisfăcătoare modalitate de a-l face să plătească pentru asta.

Îşi termină alergarea, făcu un duş, se îmbrăcă cu nişte pantaloni negri de lână şi o helancă peste care îşi puse şi o cămaşă de flanel. Îşi legă şireturile bocancilor.

Apoi se privi lung în oglindă. Nu ar fi putut niciodată concura cu Mia în ceea ce privea frumusețea fizică. Cine ar fi putut, oare? Pe de altă parte, nici nu-şi propusese. Ea avea stilul ei şi se simțea cât se poate de confortabil aşa. Totuşi, se pricepea de minune să se muştruluiască singură când era în dispoziția aceea.

Făcând în minte diferite scenarii de răzbunare, îşi dădu iute cu ruj, îşi contură şi ochii cu dermatograf şi cu fard, ba chiar se dădu şi cu rimel. Mulțumită că făcuse tot ce putuse cu ceea ce avea la îndemână, îşi dădu cu parfumul pe care Nell i-l pusese sub bradul de Crăciun.

Era un parfum intens, care mirosea a iarbă şi a frunze, a pământ reavăn, şi care i se potrivea mult mai bine decât unul floral ori unul suav. Se gândi puțin, după care îşi scoase cămaşa. Poate că avea să-i fie cam frig mai pe seară, dar pantalonii şi helanca măcar îi scoteau în evidență formele. Mulțumită de rezultat, îşi prinse la mijloc tocul cu arma şi porni spre muncă.

Javra de câine a lui Pete Stahr scăpase din nou din lanț. Se dusese după miros până la un morman de mațe înghețate de peşte din care se şi înfruptase după pofta inimii. După care le vomitase frumuşel, împreună cu hrana pe care o primise de dimineață, pe treptele curate lună din fața magazinului lui Gladys Macey.

Era genul de problemă între vecini pe care Ripley prefera să o lase în seama lui Zack. Acesta avea mai multă răbdare şi mai multă diplomaţie. Doar că Zack era plecat în zona descoperită, aflată drept în calea viscolului, unde mai mulţi copaci fuseseră puşi la pământ. Ceea ce însemna că nu avea de ales.

— Ripley, am ajuns la capătul răbdării.

— Şi pe bună dreptate, doamnă Macey.

Erau în picioare, una lângă alta, uşor cocoşate din cauza frigului, şi la câţiva paşi mai departe de mizeria din faţa intrării în magazin.

— Câinele acela...

Arătă cu degetul înspre locul unde câinele care nu părea deloc spăsit fusese legat de un copac cu o frânghie de rufe.

— ... nu are mai multă minte decât o bucată de lemn.

— Nici aici nu vă pot contrazice. Ripley se uită la câinele cu mutra lui tembelă şi limba atârnându-i în afară. Dar ştiţi că e un câine foarte prietenos.

Gladys îşi umflă obrajii şi apoi elimină aerul cu zgomot.

— Habar n-am cărui fapt îi datorez fixaţia lui pentru mine, dar, pe bune, de fiecare dată de la Dumnezeu când scapă din lanţ apare aici, fie să-şi facă nevoile în curtea mea, fie să îngroape un nenorocit de os în răsadurile mele de flori, şi acum şi asta. Îşi puse mâinile în şolduri şi se strâmbă înspre trepte. Acum cine o să cureţe mizeria aia oribilă?

— Dacă sunteţi dispusă să aşteptaţi, mă ocup eu să cureţe Pete. Se apropie ora prânzului şi dau eu de el. Îl pun să vină aici să vă plătească daunele şi să se şi ocupe de mizerie.

Gladys pufni şi încuviinţă din cap vehement. Dreptatea era dreptate, îşi spuse ea, iar cei doi Todd mereu găseau o cale prin care să facă dreptate.

— Da, şi vreau să o facă imediat şi ca lumea.

— Mă ocup eu de asta. În plus, îl ard pe Pete şi cu o amendă.

Gladys se strâmbă.

— A mai fost amendat şi altă dată.

— Da, aşa este.

Bine, se gândi Ripley. Oare ce ar face Zack în situaţia asta? Câinele era inofensiv, blând ca un căţeluş şi prost ca noaptea. Problema lui majoră era obsesia pentru bucăţi de peşte mort pe care fie le înghiţea cu lăcomie, fie se tăvălea în ele încântat. În ambele cazuri, cu nişte consecinţe greu de suportat. Şi atunci Ripley avu un subit moment de inspiraţie şi îşi înăspri trăsăturile.

— Adevărul este că Pete a mai fost avertizat, iar câinele ăsta e un adevărat pericol public. Bătu uşurel cu degetele în tocul pistolului de la brâu. Va trebui să luăm măsuri împotriva câinelui de data asta.

— Da, aşa zic şi... Gladys se opri brusc şi clipi de câteva ori, confuză. Cum adică să luaţi măsuri?

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta, doamnă Macey. Ne ocupăm noi de câine. N-o să vă mai deranjeze pe viitor, căci puteţi fi sigură că nu va mai avea şansa să vă facă jaf prin curte.

Nodul din gât pe care Gladys îl simţi brusc o făcu să-i tremure vocea.

— Stai puţin...

După cum se aşteptase şi Ripley, Gladys o apucă de braţ.

— Vrei să spui că duci câinele ăsta de aici şi o să-l... omori?

— Nu poate fi controlat...

Ripley lăsă vorbele în suspensie ca să le dea o greutate în plus şi ca să accentueze şi ce implicaţii avea lucrul ăsta. Câinele cooperă şi el scoţând un scheunat de-ţi rupea inima.

— Ripley Todd, îmi e ruşine că ai fost în stare să sugerezi aşa ceva. Nu sunt de acord, în niciun caz nu sunt de acord cu aşa ceva.

— Ei, doamnă Macey...

— Nu mă lua pe mine cu doamnă Macey, strigă ea aprinsă, gesticulându-i indignată cu degetul în faţă lui Ripley. În viaţa mea n-am auzit o idee mai lipsită de umanitate! Să omori câinele acela inofensiv numai pentru că este prost...

— Dar spuneaţi...

— Spuneam că se răhăţeşte în curtea mea! Gladys dădu din mâinile pe care până atunci şi le ţinuse la adăpost în puloverul de lână roz aprins. Şi ce-ai de gând să faci? Să scoţi pistolul şi să-l împuşti în ureche?

— Nu, eu...

— Oh, acum nici nu mai pot vorbi cu tine. Hai, du-te de aici şi lasă bietul câine în pace. Vreau să mi se cureţe intrarea în magazin şi asta e tot.

— Am înţeles, doamnă.

Ripley lăsă capul în jos şi îşi plecă şi umerii spăsită plecând de acolo. Şi făcu cu ochiul înspre câine.

Nici măcar Zack, îşi spuse ea, nu ar fi putut să se descurce mai bine de-atât.

Dădu de Pete şi îi ţinu predica bine cuvenită. Avea să renunţe la pauza de prânz, să se ducă să cureţe lună treptele de la intrarea în magazinul Macey, iar câinele, despre care se hotărâse deja că avea să primească o cuşcă nouă, mare, roşie, prevăzută cu o pătură călduroasă, urma să primească şi un lanţ mai rezistent care să îl ţină pe proprietatea familiei Stahr când nu era nimeni acasă. Iar asta, îşi spuse Ripley, avea toate şansele să pună capăt operaţiunilor de menţinere a liniştii şi ordinii publice pe insula Trei Surori pe ziua aceea.

Pe drumul de întoarcere la secție, dădu cu ochii de o siluetă micuță care voia să se cocoațe pe fereastra de la etajul întâi al unei case tradiționale.

Sau totuşi, se gândi ea cu mâinile în şolduri, poate că mai erau unele aspecte de ordine publică ce trebuiau puse la punct. Ridică din sprâncene, apoi se încruntă.

Era casa unuia dintre verişorii ei, iar jacheta albastră de pe puştiul care intra prin efracție îi era foarte cunoscută.

— Dennis Andrew Ripley, ce mama naibii faci acolo?

Auzi icnetul de durere al puştiului ce se lovi cu capul de geam fără să aibă vreo părere de rău. Avea doisprezece ani, şi orice puşti de doisprezece ani pe care nu-l ducea capul suficient trebuia să afle pe pielea lui zicala „capul face, capul trage".

Băiatul înțepeni un moment, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară cu picioarele tremurându-i. Apoi, încet, se lăsă să alunece în jos. Avea părul blond-deschis şi căciula de schi abia îi acoperea smocurile rebele. Fața îi era plină de pistrui, cu atât mai evidenți acum că se făcuse roşu ca racul.

— Ăăă... bună, mătuşă Ripley, spuse el nevinovat.

Era, se gândi Ripley cu admirație, capabil să-şi țină cumpătul.

— Pentru tine, sunt şerif adjunct Todd, şobolan mic ce-mi eşti! Ce căutai cocoțat acolo, să intri pe fereastră?

— Eu... poate pentru că nu am cheie?

— Dennis.

— Păi, chiar nu am. Mama şi prietenele ei s-au dus cu feribotul pe uscat să facă nişte cumpărături şi mai ştiu eu ce. Probabil a încuiat uşa.

— Hai să încercăm să punem altfel întrebarea. Ce cauți tu cocoțat acolo încercând să intri pe fereastră în propria casă în loc să fii în banca ta la şcoală?

— Poate pentru că mă simt rău? răspunse el cu speranță în glas.

— Chiar aşa? Haide, atunci, te duc eu la clinică. Mama ta are telefon mobil, nu-i aşa? O să-i dăm un telefon să-i spunem că băieţelul ei iubit nu se simte bine.

Sunt sigură că va veni acasă cu primul feribot.

Ripley urmări satisfăcută cum toată culoarea din obrajii copilului se scurge, lăsând-o albă ca varul.

— Nu o suna. Bine? Te rog! Mă simt mult mai bine. Probabil că mi-a picat greu ceva ce-am mâncat.

— Sunt convinsă. Hai, copile, dă-i drumul, spune-mi adevărul? Vezi că, dacă mai încerci să mă abureşti, te duc pe sus la clinică şi le spun să scoată cel mai mare şi mai bont ac de seringă pe care-l au.

— Avem test la istorie, izbucni el, acum lăsând şuvoiul vorbelor să se reverse.

Istoria e oribilă, mătuşă Rip. Oricum e numai despre oameni morți. Aşa că, ştii cum e, cui îi pasă? Şi e şi porcăria aia de istorie europeană, şi noi nici măcar nu locuim acolo. Adică, tu ai habar de capitala statului Liechtenstein?

— N-ai învățat pentru azi, nu?

El se mută de pe un picior pe altul – Dumnezeule, de ce oare băieții aveau picioarele alea mari de clovn – şi încercă să se uite înduioşător la ea pe sub gene.

— Cred că nu prea.

— Aşa că ai hotărât să dai naibii testul şi să chiuleşti de la şcoală.

— E doar o zi proastă. Pot să dau testul şi altă dată. Voiam să mă duc în pădure azi, să învăț, adăugă el cu o sclipire de inspirație. Dar e prea frig.

— Aşa că voiai să intri înăuntru... să înveți.

— Aaa... da! Exact, voiam să pun mâna pe carte chiar acum. Ai putea oare să te prefaci că nu m-ai văzut, şi gata?

— Nu.

— Haide, mătuşă Rip, începu el să spună, după care se opri văzând expresia de pe fața ei. Domnişoară şerif adjunct Todd.

Ea îl apucă de ureche.

— Vei fi escortat de poliție până la şcoală.

— O să mă omoare mama.

— Corect.

— O să iau patru la test.

— Ar fi trebuit să înveți pentru el.

— O să fiu suspendat de la şcoală.

— Puştiule, mi se rupe inima de mila ta.

Când el murmură printre dinți cuvântul „rahat”, ea îi dădu iute una după ceafă.

— Ai grijă ce spui, puştiulică. O să mergem să vorbim cu directorul adjunct, te spovedeşti bine la el şi îți încasezi papara.

— Ca şi cum tu nu ai chiulit niciodată de la şcoală.

— Când am făcut-o, m-a dus capul suficient de tare ca să nu fiu prinsă. Aceasta, tinere Skywalker, este puterea Forței.

El izbucni în râs. Şi fiindcă o făcu, fiindcă era al ei, îl duse tot restul drumului până la locul de judecată ținându-l părinteşte după umeri.

Treburile pe care le avu de făcut dimineață şi faptul că povesti ambele întâmplări în fața lui Zack îi schimbară cu totul starea de spirit. Aşa că intră veselă în librărie, ca să ia ceva pentru prânz, şi îi făcu cu mâna lui Lulu.

— Pune-ți puțin burta în aşteptare şi vino încoace.

— Păi burta mea nu poate aştepta mai mult de un minut. Dar Ripley făcu totuşi un ocol şi se apropie de tejghea. Care-i treaba?

— Am primit o scrisoare de la Jane.

— Da?

Ripley se gândi la fosta bucătăreasă-şefă de la cafenea. Împreună cu bărbatul ei, se dusese la New York, ca să aibă şansa să apară într-o piesă de pe Brodway.

— Ce mai fac?

— Destul de bine. Din câte se pare, au de gând să rămână acolo. Lulu aruncă o privire spre scări, apoi îşi coborî glasul. Ghici cine a intrat ca un prinţ pe cal alb în brutăria unde lucrează Jane?

— Harrison Ford.

La privirea uluită a lui Lulu, Ripley ridică din umeri.

— În ultima vreme zici că sunt obsedată de el. În sfârşit, cine?

— Sam Logan.

— Nu mai spune! Vocea lui Ripley deveni şi ea instantaneu o simplă şoaptă. Şi ce spune Jane despre el? Cum arată? Ce face?

— Dacă ţi-ai ţine gura măcar cinci secunde, aş apuca să-ţi spun. Arată, spune Jane, mai bine ca niciodată. Înalt, brunet şi periculos. Astea au fost exact vorbele lui Jane. A apucat-o ameţeala când omul a recunoscut-o. Oricum n-a avut niciodată prea multă minte femeia asta. Nu cred că i-a spus ei ce face, sau oricum ea nu l-a întrebat, altfel mi-ar fi relatat totul cuvânt cu cuvânt. Dar mi-a spus că a întrebat de Mia.

— Cum adică „a întrebat de”?

— Pur şi simplu, zise Jane. „Ce mai face Mia?”

— Şi?

— Şi nimic. Asta a fost tot. A cumpărat o cutie cu pateuri, i-a urat lui Jane o zi bună şi a plecat.

Gânditoare, Ripley strânse din buze, luând în calcul toate implicaţiile.

— Ce coincidenţă ciudată! Dintre toate brutăriile din oraşul acela imens, el intră exact în brutăria unde lucrează fosta bucătăreasă a Miei.

— Nu cred c-a fost vorba de o coincidență. Cred că a fost vorba doar de curiozitatea lui.

— Nu te pot contrazice. Ai de gând să-i spui?

— Nu. Lulu trase adânc aer în piept. M-am gândit, m-am răzgândit, am rumegat totul de mii de ori şi nu văd rostul.

— Păi şi acum îmi ceri mie părerea?

— Da' de ce crezi că-ți spun toate astea? Ca să fac gimnastică la limbă?

— Bine, atunci sunt şi eu de acord cu tine. Nu are niciun rost. Ea suferă încă.

Oftă fiindcă o durea şi pe ea, chiar dacă nu ar fi vrut să recunoască, să ştie că Mia suferea. În plus, dacă Mia ar vrea să ştie ce face, ar putea foarte uşor să afle.

Lulu încuviință din cap.

— Mă simt mai bine acum că ştiu că e cineva de acord cu mine. Du-te să mănânci. În seara asta avem ciorbă de fasole.

— Foarte tare. Auzi, Lu? Ripley se opri puțin pe scări. Dacă îi scrii lui Jane, spune-i să nu vorbească despre chestia asta. Ştii tu.

— Am făcut-o deja.

Deci aşa, se gândi Ripley. Cu asta se făceau trei fapte bune pe ziua aceasta. Ce şi-ar fi putut dori mai mult? Se apropie de tejghea şi dădu să apese pe sonerie.

Atunci, prin uşa deschisă a bucătăriei, dădu cu ochii de Nell, care îi servea o ciorbă şi un sendviş lui Mac.

Bărbatul stătea la masa din bucătărie, un loc rezervat de obicei doar membrilor familiei şi prietenilor apropiați. Făcu doi paşi mari în sens opus, să o ia la goană, când se opri brusc.

Nu asta era calea, se gândi ea. Să fugă de parcă îi pusese cineva sare pe coadă – metaforic vorbind, desigur – nu era ceea ce trebuia să facă pentru a scăpa de situația asta sau de propria enervare.

Îşi îngădui un moment ca să se calmeze, apoi ocoli tejgheaua şi intră în bucătărie.

— Salut, Nell. Mac.

Străduindu-se din toate puterile să emane în jur un aer de bună dispoziție, adulmecă de câteva ori sonor aerul din jur.

— Miroase excelent. Vreau şi eu ce i-ai dat lui. Pot să mănânc şi eu aici, în spate?

— Desigur. Vrei şi o cafea? întrebă Nell.

— Hai să mănânc întâi şi după aia vreau un caffé latté.

Ripley îşi scoase haina şi o puse pe spătarul unui scaun. Şi îi zâmbi încet şi cald lui Mac.

— Nu te deranjează să-ți țin companie, nu-i aşa, domnule profesor?

— Nu. Arăți excelent astăzi.

— Mulțumesc. Se aşează în fața lui. Ce mai faci?

— Eu l-am rugat să se întoarcă, Ripley, spuse Nell strângând-o uşor de umăr înainte să-i pună un bol cu ciorbă în față. Ca să vorbim.

Enervarea o făcu să simtă un nod în gât, dar se strădui să şi-l înghită.

— Dacă tu n-ai nimic împotrivă, atunci n-am nici eu.

— De fapt, Mac tocmai îmi povestea nişte chestii despre călătoriile şi despre munca lui. Mi se pare absolut fascinant. O să comand cărțile pe care mi le-ai recomandat, adăugă Nell, aruncând o privire spre el în timp ce îi făcea sendvişul lui Ripley.

— Sper că o să-mi spui şi mie ce părere ai după ce le citeşti.

— Sigur că da. Servi şi sendvişul. Mă duc să-ți fac latté-ul.

Când Nell se îndepărtă suficient cât să nu-i mai poată auzi, Mac se aplecă în față.

— Să ştii că nu o presez deloc.

Ripley ridică o mână.

— Hai să facem pace. Nell e stăpână pe viața ei şi e în stare să ia propriile hotărâri.

Nemernicul!

— În regulă. Doar că vreau să înțelegi că ştiu că femeia asta a trecut prin mult mai multe decât ar trebui vreodată să treacă o ființă umană. N-o voi forța să facă sau să spună nimic, indiferent de circumstanțe.

Faptul că îl credea nu făcea nicio diferență.

Mâncă alături de el şi îl ascultă râzând când îi povesti despre câine şi despre puşti. O enervă să-şi dea seama că îi plăcea să vorbească cu el, îi plăcea să îl audă râzând.

Bărbatul era o companie plăcută, chiar dacă era o libarcă.

În alte împrejurări, i-ar fi făcut plăcere să petreacă timp cu el. Să apuce să-l cunoască mai bine. Să descopere tot ce se petrecea în creierul acela al lui conectat la înaltă tensiune.

Era deştept fără să fie plicticos. De asta îşi dăduse seama cu vârf şi îndesat. Şi pe urmă mai erau şi ochii aceia uluitori, zâmbetul lung şi lent, trupul lui cu adevărat bine făcut. Ca să nu mai zică nimic de mişcările pe care le ştia – şi care erau mai mult decât excelente.

Atunci şi-l închipui folosind mişcările acelea cu Mia la doar câteva ore, ore, după ce dansase cu ea. Nu avea decât o soluție. Trebuia să-l anihileze.

— Deci, spuse ea, bănuiesc că ai mult de muncă, să cauți fantome şi să umbli după vortexuri de energie sau mă rog, de-astea.

— Destul de mult. Am început să mă orientez, să mă familiarizez cu insula.

— Şi cu populația locală, spuse ea.

Dulce.

— Sigur. Ştii, ziua mea de lucru este foarte flexibilă, îi spuse el. Pot să mă duc la sală să fac puţin sport aproape oricând. Şi mi-ar face plăcere să nu fiu singur.

„Atunci de ce n-o inviţi pe Mia să vină să transpire alături de tine?” îşi spuse ea în gând.

— La ce oră te scoli dimineaţa?

Ştia, desigur, răspunsul. Aşa cum ştia practic tot ce se petrecea sub nasul ei.

— În jur de şapte şi jumătate.

— Mie îmi convine.

De fapt, îşi spuse ea, avea să fie absolut perfect.

Intră pe uşa sălii de sport la şapte patruzeci şi cinci. El era deja pe stepper şi tocmai părea că se încălzise. Din nou nu se bărbierise. Iar când se uită spre ea şi îi zâmbi larg, ei nu-i trecu prin cap decât că era mare păcat că trebuia să-l facă una cu pământul ca pe un gândac.

Făcea sport ascultând muzică în loc să se uite la televizor. Oare nu-i era atât de tipic să facă astfel de gesturi de curtoazie?

Ea fixă greutăţile pe un aparat pentru picioare, se lăsă pe burtă pe băncuţă şi începu să-şi lucreze muşchii coapselor. În plus, un beneficiu suplimentar era dat de faptul că astfel îi oferea o privelişte extrem de bună asupra fundului ei. „Uită-te ca să ai la ce să visezi, prietene”, se gândi ea. „Uită-te şi visează.”

— Am auzit că o să mai ningă.

Ea număra în gând mişcările.

— Da, cerul e plin de nori de zăpadă. Ai făcut rost de lemnele alea?

— Încă nu. Am pierdut numele.

— E în buzunarul hainei.

— Pe bune?

Arăta drăguţ când era aşa, ca acum, derutat.

— Acolo l-ai băgat după ce ți l-am scris eu. În buzunarul din dreapta al hainei tale lungi, negre.

— Aha.

— În dimineața asta se pare că nu se gândeşte nimeni altcineva la sănătate şi fitness, comentă ea.

— De fapt, a mai fost cineva aici înainte. A terminat chiar înainte să apari tu. Ai nişte picioare super, şerif adjunct Todd.

— Crezi?

Îşi compuse pe față un zâmbet jucăuş şi flirtă cu el din priviri, măsurându-l la rândul ei.

— Nici tu nu arăți prea rău, domnule doctor Booke.

— Ar fi trebuit să mă vezi la optsprezece ani. Sau, bine, poate la douăzeci, se corectă el. Până la vreo douăzeci, tot timpul am arătat precum genul acela slăbănog căruia îți vine să-i dai cu nisip în ochi la plajă.

— Deci erai foarte slab?

— Practic o scobitoare ambulantă cu o etichetă pe spate care parcă spunea „la-te de mine”.

Nu se putu abține să nu simtă un fior de simpatie pentru puştiul slăbănog şi fără îndoială perceput drept ciudat de toți ceilalți. Îşi aminti însă brusc de misiunea pe care o avea şi încercă să nu-l bage în seamă.

— Aşa că ai decis să devii musculos.

Se apucă să-şi lucreze pulpele.

— Genul de tip aşa cum sunt eu nu ajunge să fie musculos decât dacă-şi dedică întreaga viață acestei meniri. Eu vreau numai să-mi intru cât de cât în formă. Am citit nişte chestii despre bodybuilding.

Ea nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Ai citit?

— Păi aşa fac eu, spuse el ridicând din umeri, mai întâi mă documentez. Pe urmă am experimentat diverse programe până am dat de unul de care să pot să mă țin.

Evident amuzat de propriile fapte, zâmbi spre ea. Am făcut grafice.

— Pe bune?

— Pe bune, recunoscu el. Grafice, tabele, tot tacâmul. O analiză computerizată cu privire la înainte şi după. O contopire a calităților intelectuale şi fizice. Ceea ce a funcționat pentru mine.

— Da, asta e adevărat.

El se înroşi uşor.

— Ei bine, nu mi-a luat mult să-mi dau seama că dacă voiam să umblu pe poteci de munte, să mă cațăr ori să cobor prin grote şi peşteri şi ocazional să mă lupt cu vegetația junglei, era absolut necesar să mă ocup şi de partea fizică a slujbei mele. Atunci când trebuie să parcurgi kilometri întregi prin căldură umedă, cărând în spate echipamente de toate felurile, dintre care unele extrem de sensibile, realizezi că ai face bine să-ți faci timp pentru câteva ore pe săptămână la sală.

— Indiferent de motive, rezultatele sunt foarte bune.

Se ridică pentru a schimba aparatul şi îl ciupi în trecere de fund. Când el se holbă la ea uimit, izbucni în râs.

— Poți să mă ciupeşti şi tu pe mine, când vrei, drăguțule. Îşi antrenă muşchii femurali, mulțumită să observe că-l făcuse să-şi iasă complet din ritm. Ai apucat să faci un tur complet al insulei?

— Nu complet. Pierduse numărul seriilor făcute, iar acum se chinuia să-şi recapete cadența mişcărilor. Am lucrat, luând la rând, mai mult sau mai puțin, tot teritoriul, bucată cu bucată.

— Data viitoare când avem amândoi câteva ore libere, te duc eu să-ți arăt.

El începuse să transpire şi nu numai din cauza exercițiilor.

— Păi eu pot avea ore libere oricând.

— E cam periculos să spui asta unei femei. Îmi place. Aproape că torcea ca o pisică. Îmi plac bărbații dispuşi să-şi asume riscuri. Îşi trecu iute limba pe buze.

La mine te-ai gândit?

— Doar de zece sau douăsprezece ori pe zi.

— Ah.

Se sculă de pe băncuță când el ridică nişte gantere.

— Încă o afirmație riscantă. Ca să nu-ți faci griji, o să recunosc în fața ta că şi eu m-am gândit la tine destul de mult. Se apropie şi ea de greutăți, dar, în loc să-şi ia ganterele pe care le dorea, îşi trecu degetul pe brațul lui. Mmm. Chiar eşti încins, nu? Şi eu. Se apropie de el, aproape atingându-l. Nu ți-ar plăcea să ne încingem puțin împreună dacă tot suntem aşa aprinşi şi uzi amândoi?

Poate, poate, dacă nu i s-ar fi scurs tot sângele din cap în altă parte, bărbatul ar fi prins sclipirea de duritate din ochii ei când zâmbi. Dar până şi cel mai capabil bărbat încetează să raționeze în momentul în care o femeie sexy şi fierbinte se freacă de el.

— Stai să pun astea jos, reuşi să spună. Înainte să mi le scap peste picioare. Sau peste ale tale.

— Îmi place să văd muşchii aceştia zvelți la un bărbat, spuse ea strângându-i uşor bicepşii. Aşa... prelungi... zvelți... tari.

Greutățile căzură cu zgomot în suportul lor. El îşi înfipse mâna în părul ei, o trase lângă el şi aproape că îşi lipi gura de gura lui. Şi atunci cotul ei îl lovi drept în stomac.

— Termină!

El tuşi zgomotos. Era singurul mod în care putea să-şi vâre nişte aer în plămâni.

— Ce? Ce naiba?

Era prea şocat ca să fie furios, prea ocupat să-şi recapete răsuflarea ca să poată face altceva în afară de a se holba ca un idiot la figura ei brusc enervată.

— Crezi că vreau să-ți pui mâinile pe mine?

El reuşi încet să respire cât de cât normal şi îşi frecă uşor abdomenul.

— Da.

— În cazul ăsta ar trebui să te gândeşti mai bine. Nimeni nu se joacă cu mine şi cu alte femei în acelaşi timp.

— Despre ce mama naibii vorbeşti?

— Şi nu face pe nevinovatul cu mine. Poate tu crezi că te poți preface c-ai uitat că te-ai dat la mine în momentul în care te hotărăşti să te dai la ea şi viceversa, dar asta înseamnă doar să împingi mascarada asta cu profesorul distrat un pas cam prea departe.

— Cine? Ce?

Ea strânse ambii pumni şi aproape că îi folosi. De fapt, fu exact pe punctul de a-i folosi.

— Nu meriți.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi mari în vestiarul fetelor.

El arse un şut în perete, căci aşa îi veni să facă şi pe urmă se îndreptă şchiopătând spre acelaşi vestiar. Ripley era gata să-şi scoată sutienul de sport când Mac intră ca o furtună în urma ei.

— Întoarce-te şi ieşi imediat de aici, altfel te arestez pentru comportament indecent.

El nu se întoarse şi nici nu ieşi. Se apropie cu paşi mari şi egali, surprinzând-o pe bune, până ce ajunse chiar lângă ea.

— Am dreptul la o explicație pentru ceea ce tocmai s-a petrecut acolo.

— Nu ai dreptul la nimic din partea mea. Acum cară-te!

— Dacă tu ai impresia că poți să faci ce vrei, să vii şi să te unduieşti ca o sirenă, să mă tachinezi şi să mă exciți, să-mi tragi un pumn în stomac...

— A fost un cot. Şi nu m-am unduit ca o sirenă în viața mea.

— Te-ai dat la mine în mod intenționat cu unicul scop de a mă plesni apoi respingându-mă. Aş vrea să ştiu de ce.

— Pentru că nu-mi plac trişorii, nu-mi plac şerpii veninoşi. Şi nu-mi plac bărbații care încearcă să vadă cu câte femei se pot culca la un moment dat, mai ales când încearcă să mă includă şi pe mine pe lista asta.

— Nu m-am culcat cu nimeni. Nici măcar nu am ieşit cu cineva de când sunt aici.

— Să adăugăm că nu-mi plac nici mincinoşii.

El o apucă ferm de coate şi o ridică în sus, pe vârfuri.

— Eu nu mint. Şi nici să nu-ți treacă prin minte să faci acum vreo vrajă.

Ea deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Când vorbi, era cât se poate de calmă:

— Ia-ți mâinile de pe mine.

O lăsă la loc pe picioarele ei, apoi făcu un pas mare înapoi.

— M-am exprimat cât se poate de clar că mă interesezi pe plan personal.

Întâmplarea face să nu mă intereseze nimeni altcineva la fel, pe planul ăsta. N-am trişat pe nimeni. N-am nici măcar capacitatea de a trişa în general.

— Ai cumpărat o sticlă de vin scump şi ai petrecut seara culcuşit pe canapeaua Miei.

— De unde dracu' ai scos chestiile astea? spuse el fâstâcit, trecându-şi mâna prin păr. M-am dus la Mia ca să iau cina, deşi asta este numai şi numai treaba mea.

Ea e unul dintre principalele motive pentru care mă aflu aici. Pe de altă parte, îmi şi place foarte tare. Nu m-am culcat cu ea şi nici nu am de gând să mă culc cu ea.

— Foarte bine.

Începuse să se simtă ca o proastă chiar înainte ca el să-i dea drumul, aşa că se întoarse spre dulăpiorul în care îşi avea hainele.

— E treaba ta, după cum spuneai.

— Eşti geloasă. Făcu o pauză de-o clipă ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile.

Sau să-i treacă nervii. După ce îmi va trece supărarea groaznică pe care mi-ai pricinuit-o, s-ar putea chiar să mă simt flatat.

Ea se răsuci pe călcâie ca o furtună.

— Nu sunt geloasă.

— Păi adu-ți aminte de scena de dincolo, sugeră el arătând înspre sală. Şi vezi la ce concluzie poți ajunge şi tu. Acum o să mă duc să-mi torn nişte apă în cap. Şi îți sugerez să faci şi tu acelaşi lucru.

Ieşi cu paşi mari, trântind uşa în urma lui.

Capitolul 8

Un singur lucru pe lumea asta ura Ripley mai mult decât sentimentul de vinovăție. Şi anume acela de ruşine. Şi îi luă un timp să ajungă să simtă asta, căci de obicei nu era genul care să se aprindă repede şi să îi treacă la fel.

Se hrăni din furia pe care o simțea, se înfruptă din focul care arse viu şi apoi mocnit înlăuntrul ei şi îşi ținu deoparte orice gând rațional.

Aşa că se lăsă purtată de mânia aceea pe care o socotea îndreptățită cea mai mare parte din zi şi se simți bine. Se simți complet justificată. Energia aceea pe care i-o dădea senzația o făcu să rezolve iute precum o furtună o grămadă de hârtii la secție şi să se apuce şi să facă curățenie în locul lui Zack peste tot. Pe urmă îşi făcu rondul pe jos şi apoi, simțind în continuare nevoia să se mişte, se oferi să facă rondul cu maşina poliției în locul fratelui său.

Conduse peste tot, de-a lungul şi de-a latul insulei, căutând ceartă. Sperând să dea de vreo problemă.

Doar că problemele nu veneau când aveai nevoie de ele, aşa că petrecu o oră acasă la ea aproape zdrobind cu pumnii sacul de box pe care îl folosea să se antreneze. După care primele semne de raţiune îşi făcură simţită prezenţa în mintea ei. Şi când primele făcură loc curând unor gânduri şi mai rezonabile şi odată cu ele îşi văzu propriul comportament cu o limpezime devastatoare. Fusese o proastă şi asta i se părea extrem de greu de înghiţit. Se înşelase şi asta o şocase şi mai tare. Aşa că, simţindu-se ca o idioată, se trezi complet deprimată, ceea ce o făcu să se repeadă în bucătărie când nu era nimeni prin preajmă şi să mănânce trei dintre negresele lui Nell.

Nu-i venea să creadă că-şi îngăduise să ajungă în halul acela din cauza unui bărbat. Nu că ar fi fost vorba de gelozie, se gândi ea contemplând în acelaşi timp perspectiva de a se înfrupta şi dintr-o a patra negresă. În privinţa asta, el se înşelase cât cuprinde. Dar şi ea exagerase, şi încă într-un mare fel.

Şi tot ea, îşi dădu seama în timp ce sentimentul de prostie pură începea să se transforme încet într-unul foarte nesuferit de vinovăţie, fusese cea care se purtase cu el cât se poate de prost.

Îl tachinase, se jucase cu el. Nu avea niciun pic de consideraţie pentru femeile care se foloseau de sex ca de o armă sau ca de un fel de mită. Sau ca un fel de răsplată. Dar ea se folosise de sex ca momeală şi ca pedeapsă.

Ceea ce o făcea să-i fie ruşine.

Şi faptul că îşi derulă în minte ce se petrecuse în sala de antrenament o făcu să ia şi a patra negresă.

Chiar dacă pe el l-ar fi interesat Mia, ceea ce acum era convinsă că nu fusese cazul, la urma urmei era liber. Cele câteva dăţi în care se sărutaseră nu îi făceau un cuplu, şi cu atât mai puţin nu îl obligau pe el să-i fie credincios. Deşi ea

era convinsă că, dacă era să te apuci să rontăi o prăjiturică, era cazul mai întâi să o termini înainte să te apuci de alta.

Dar aşa cum stăteau lucrurile, nu era cazul.

Cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut, se gândi ea frecându-şi uşor stomacul ce începuse să i se revolte, era să nu facă nimic. Să stea departe de toate chestiile astea, să înăbuşe în faşă orice legătură personală, deşi era probabil cam târziu pentru înăbuşitul relaţiilor de altă natură decât cea de serviciu, trebui să recunoască.

Aveau să pretindă că nu se întâmplase nimic – ceea ce, desigur, nici nu ar fi trebuit să se întâmple. Se târî înapoi în dormitorul ei, se încuie şi hotărî că era înţelept să evite orice contact cu o altă fiinţă umană în următoarele opt ore.

Somnul se lăsă aşteptat, dar ea puse totul pe seama faptului că se îndopase cu atâta ciocolată şi hotărî că erau exact pedeapsa cuvenită pentru faptele rele pe care le făcuse.

Iar visele, atunci când veniră odată cu somnul, se dovediră mai dure decât ar fi meritat.

Era iarnă şi plaja era pustie. Singurătatea îi strângea inima ca şi cum ar fi înlănţuit-o în zale de fier. Luna era plină şi atât de strălucitoare şi de albă că îşi împrăştia lumina mult peste ţărm şi apă. Ai fi zis că e suficientă să poţi aproape număra fir cu fir nisipul ce scânteia în razele ei.

Zgomotul valurilor spărgându-se de ţărm îi vuia în urechi, constant ca un ecou care să-i amintească faptul că era singură. Că mereu avea să fie singură.

Îşi zvârli mâinile în aer şi urlă de durere, de furie. Vântul îi răspunse trimiţând în jur, învârtoşate, firicelele acelea de nisip scânteietor. Mai iute. Şi mai iute.

Forţa o străbătu ca un tăiş încins. Furtuna pe care o chemă se strânse vuind până ce norii negri acoperiră lumina aceea albă şi pură a lunii.

— De ce faci asta?

Se întoarse şi privi în valurile vijelioase acum faţa surorii ei pierdute. Părul ei auriu sclipea stins, ochii îi erau încercănaţi de suferinţă.

— Ca să se facă dreptate, strigă ea, căci simţea nevoia să creadă asta. Pentru tine.

— Ba nu.

Cea care fusese Văzduhul nu se întinse spre ea, ci rămase pe loc, cu mâinile încrucişate în jurul taliei.

— Pentru răzbunare. Pentru ură. Menirea noastră n-a fost niciodată să ne folosim harul pentru a face rău, pentru a vărsa sânge.

— El a fost cel care ţi l-a vărsat pe-al tău.

— Şi oare slăbiciunea mea, oare temerile mele sunt motiv suficient să le scuze pe-ale tale?

— Slăbiciune?

Magia neagră fierbea înlăuntrul ei.

— Sunt mai puternică acum decât am fost vreodată. N-am niciun fel de temeri.

— Eşti singură. Căci l-ai sacrificat pe cel pe care-l iubeai.

Şi-atunci îl văzu, ca într-un vis dintr-un vis, pe bărbatul căruia îi dăduse inima ei.

Îl privi şi apoi îl mai privi o dată, cum era doborât, pus la pământ, dus de lângă ea şi de lângă copiii ei de efectul teribil al propriilor acţiuni.

Lacrimile ce îi umpluseră ochii ardeau precum acidul.

— Ar fi trebuit să stea deoparte.

— Te-a iubit.

— Acum nu mai am nimic de-a face cu iubirea.

Văzduhul îşi întoarse palmele, palmele acelea care scânteiau precum lumina orbitoare a lunii.

— Nu există viaţă fără iubire şi nu există nici speranţă. Eu am fost cea care a rupt prima legătură dintre noi şi nu am avut cutezanţa să o fac la loc, să o clădesc la loc. Acum

o rupi tu pe a doua. Găseşte puţină compasiune în tine, schimbă ce vrei să schimbi. Căci lanţul dintre noi devine din ce în ce mai slab.

— Păi eu nu aş schimba nimic.

— Surorile noastre vor fi puse la încercare, spuse Văzduhul apropiindu-se, de data asta şi mai insistentă. Fără noi, e posibil să dea greş. Iar atunci cerul nostru se va rupe o dată pentru totdeauna. Copiii copiilor noştri vor fi siliţi să plătească preţul. Am văzut asta cu ochii mei.

— Îmi ceri să renunţ la ceva după ce abia am încercat şi am văzut că merge. La ceva ce pot chema cu un simplu gând?

Ridică brusc mâna şi marea de lângă ea se ridică uriaşă vuind şi izbind peretele tremurător de nisip – ca şi cum mii de voci ar fi ţipat în acelaşi timp.

— Nu voi face asta. Înainte să termin ce am început, fiecare bărbat, fiecare femeie, fiecare copil care ne-a blestemat, care ne-a urmărit şi vânat ca pe lighioanele sălbatice se va tăvăli în agonie.

— Atunci tu eşti cea care vei aduce blestemul asupra noastră, spuse Văzduhul încet. Şi asupra tuturor celor care vin după noi. Priveşte. Şi vezi ce poate să se întâmple.

Peretele de nisip se făcu nevăzut. Marea furioasă se trase înapoi şi îngheţă pentru o clipă înfricoşătoare. Luna, atât de albă şi de pură, se desfăcu în două şi din ea începu să picure sânge îngheţat. Cerul negru ca smoala fu brăzdat de fulgere trosnind în toate direcţiile şi pârlind pământul în locurile unde loveau.

Izbucniră flăcări peste tot, hrănite de vântul sălbatic şi lacom, iar întunericul se transformă într-o lumină înfricoşătoare. Noaptea deveni un vaier îndelung, îngrozitor, iar insula fu înghiţită de mare.

Oricât de înfricoşător fusese visul, Ripley se putu convinge în cele din urmă că era doar efectul sentimentului

de vinovăție şi al ciocolatei. La lumina zilei se putu scutura de senzația de anxietate teribilă care o cuprinsese şi să-şi sporească energia îndepărtând cu lopata de pe alee zăpada proaspăt căzută.

Când i se alătură şi Zack, deja terminase treptele de la intrare şi jumătate de alee.

— Fac eu restul. Du-te înăuntru să bei o cafea şi să mănânci ceva.

— N-am putut să mănânc. Am înghițit o grămadă de negrese aseară, aşa că îmi face bine exercițiul.

— Hei, spuse el prinzându-i bărbia şi ridicându-i fața spre el ca să o studieze îndelung. Pari obosită.

— N-am dormit prea bine.

— Ce se petrece de nu-ți dă pace?

— Nimic. Am mâncat prea multe dulciuri, nu am dormit prea bine, iar acum plătesc pentru asta.

— Iubito, vorbeşti cu cineva care te cunoaşte foarte bine. Când ai o problemă, ai obiceiul să te afunzi în muncă – să-ți ții mintea şi trupul ocupate – până ce reuşeşti să-i dai de capăt. Deci, bagă!

— Nu-i nimic de băgat.

Ea îşi târşâi picioarele îndepărtându-se încet, până ce, în cele din urmă, oftă doar, pur şi simplu. Fratele ei era în stare să stea acolo să aştepte aşa o întreagă eră geologică, să primească un răspuns.

— Foarte bine, nu sunt pregătită să bag nimic. Mă gândesc ce şi cum să rezolv în privința asta.

— Bine. Dacă te ajută la chestia asta faptul că dai zăpada de aici, o să te las să o faci mai departe.

Se întoarse şi o luă înapoi spre casă. Nu părea numai obosită, se gândi el. Părea nefericită. Măcar putea încerca să îi îndepărteze gândurile de la asta. Luă o mână de zăpadă şi formă un bulgăre. La ce erau buni frații mai mari?

Şi-l aruncă.

O lovi în ceafă cu un zgomot înfundat. Doar nu din întâmplare era cel mai bun aruncător al echipei de softball de pe insulă.

Ripley se întoarse încet şi îi văzu zâmbetul vesel ce i se lăţise pe buze.

— Deci... vrei să te joci, ha?

Se dădu într-o parte şi luă şi ea zăpadă. Iar în clipa în care el se aplecă după muniţie, îl ţinti drept între ochi. Căci şi ea juca softball, pe post de fundaş, şi doar un alergător prea viteaz sau prea idiot ar fi fost în stare să încerce măcar să se strecoare trecând de ea.

Se bătură cu bulgări, aruncând salve întregi peste aleea pe jumătate deszăpezită, strigându-şi tot timpul insulte şi ocări.

Când ieşi şi Nell la uşă, suprafaţa întinsă de zăpadă curată şi neatinsă la început de pe pajiştea din faţa casei era acum brăzdată de cărări întortocheate şi de gropi ici, colo, unde căzuse ori unul, ori celălalt.

Lucy, lătrând fericită, ieşi ca o săgeată pe uşă şi se aruncă şi ea în miezul acţiunii. Amuzată, Nell îşi frecă braţele cuprinsă de frig şi ieşi şi ea pe verandă.

— Copii, aţi face bine să veniţi înăuntru să vă spălaţi, strigă ea. Altfel o să întârziaţi la şcoală.

Instinctul, mai degrabă decât vreun plan pus la cale anterior, îi făcu pe cei doi fraţi să se răsucească instantaneu pe călcâie acolo unde se aflau. Cei doi bulgări o loviră pe Nell în plin. Ţipătul care urmă o făcu pe Ripley să izbucnească într-un râs atât de puternic că trebui să se lase să cadă în genunchi, spre bucuria lui Lucy care sări pe ea.

— Ups, se trezi Zack înghiţindu-şi zâmbetul când prinse scânteia periculoasă din ochii soţiei sale. Scuze, draga mea, a fost doar un reflex.

— Îţi arăt eu reflexe! Mi se pare bine de ştiut că întreaga forţă poliţienească de pe insulă e în stare să tragă asupra

unui om neînarmat. Pufni scurt şi-şi ridică bărbia mândră. Vreau aleea asta curată şi puteţi să-mi curăţaţi şi mie maşina dacă tot vaţi apucat, asta în cazul în care vă puteţi opri o clipă din hlizit şi jucat aiurea.

Se întoarse demnă şi intră trântind uşa în urma ei.

— Au! exclamă Ripley, izbucnind din nou în râs. Din câte se pare, o să dormi pe canapea în seara asta, prietene.

— Nu e ranchiunoasă, răspunse el, dar se crispă, cu umerii căzuţi. Mă duc să mă ocup de maşina ei.

— Te-a cam pus cu botul pe labe, nu?

El se mulţumi să o fulgere cu privirea.

— Lasă că te omor mai încolo.

Chicotind în continuare, Ripley se ridică în picioare în timp ce fratele ei şi Lucy îşi croiau drum prin zăpadă spre spatele casei. Nimic nu se compara, se gândi ea, cu o bătaie bună cu zăpadă ca să pună totul la locul lui şi să te facă să-ţi vii în fire. Imediat ce termina de curăţat aleea, avea să intre în casă şi să se dea bine pe lângă Nell. Pe de altă parte, şi-ar fi imaginat că Nell avea ceva mai mult simţ al umorului. Ce conta puţină zăpadă între prieteni? Scuturându-se, Ripley ridică lopata când auzi un strigăt de durere şi nişte lătrături sălbatice. Punând mâna pe lopată ca pe o bâtă de baseball, se repezi spre partea din spatele casei. Când dădu colţul, fu întâmpinată de o pală de zăpadă drept în faţă. Şocul o făcu să icnească şi să şi înghită ceva, înecându-se. Scuipă, se şterse pe faţă şi îl văzu pe fratele ei acoperit de zăpadă până la umeri. Şi pe Nell, stând acolo cu un zâmbet satisfăcut pe figură şi două găleţi goale. Le izbi una de cealaltă iute ca să se asigure că nu mai aveau niciun pic de zăpadă înăuntru.

— Uite, ăsta a fost un reflex, spuse ea dând din cap.

— Mamă, exclamă Ripley încercând să-şi scoată de sub guler zăpada care se topise aproape, udă şi înfrigurată. Chiar e bună.

Reuşi să-şi păstreze buna dispoziție aproape tot restul zilei. Şi poate că ar fi continuat în acelaşi stil dacă Dennis Ripley nu ar fi intrat târşâindu-şi picioarele în secția de poliție.

— Iată şi delincventul meu favorit, zise ea, şi cum el rareori nu izbutea să o distreze, Ripley îşi ridică picioarele pe birou, pregătită să savureze spectacolul.

Ce-i cu tine?

— Mi s-a spus să vin să-mi cer scuze pentru că am provocat neplăceri şi să-ți mulțumesc că m-ai dus înapoi la şcoală şi alea, alea.

— Dumnezeule, Den, spuse Ripley întorcându-se spre un profesor imaginar. Sunt absolut mişcată.

Colțurile gurii lui se arcuiră în sus.

— Mi-a zis mama că trebuie să vin. Am primit două zile de ore suplimentare la şcoală – ore în serviciul comunității – plus trei săptămâni în care sunt pedepsit să nu ies din casă şi mai trebuie şi să scriu două compuneri despre responsabilitate şi cinste.

— Compuneri? Asta e partea cea mai complicată, nu?

— Mda, zis el lăsându-se să cadă pe scaunul din fața ei, oftând din greu. Cred că am făcut într-adevăr o prostie.

— Da, cred că da.

— Nu avea niciun rost să chiulesc de la şcoală într-o zi de iarnă, adăugă el.

— Nu am ce comenta în privința asta. Dar testul la istorie?

— Am luat notă de trecere.

— Nu mai spune! Mare măgar eşti, Den.

— Ei bine, n-a fost chiar atât de greu pe cât am crezut. Şi nici maică-mea nu m-a muştruluit în halul în care am crezut c-o va face. Nici taică-meu. Am avut parte doar de o predică cât o zi de post.

— Oh, se prefăcu Ripley îngrozită, ca să-i facă pe plac, scuturându-se. Nu predica!

— Pot folosi mare parte din predica aia pentru compuneri. Mi-am învățat lecția, însă. Cred.

— Spune-mi.

— Ei bine, în afară de faptul că trebuie să-ți faci nişte planuri mai ca lumea ca să nu-ți cadă urechile de frig când tremuri în pădure după ce o ştergi de la şcoală, e mai puțin complicat dacă te apuci să faci – mă rog, măcar în parte – ceea ce trebuia să faci de la bun început.

— Măcar în parte, încuviință ea.

Şi fiindcă îl iubea, se ridică să îi facă o cană de ciocolată caldă.

— Şi fiindcă tu m-ai pus să mă duc şi să mărturisesc imediat ce am făcut, nici nu a trebuit să tremur de frică, nu cumva să se afle, ştii? Tata spune că dacă o dai în bară trebuie să recunoşti şi să-ți asumi vina, să încerci să îndrepți lucrurile.

Atunci oamenii te vor respecta şi, ceea ce este şi mai important, vei putea tu însuți să te respecți.

Simți un junghi în inimă în timp ce punea pudra de ciocolată într-o cană.

— Fir-ar, murmură ea.

— Toată lumea face greşeli, dar numai laşii se feresc să şi le asume. Am zis bine, nu crezi, mătuşă Rip? Pot folosi ideea asta în compunere.

— Mda, răspunse ea înjurând printre dinți. Ai zis foarte bine.

Dacă un puşti de 12 ani era în stare să recunoască toate astea, îşi spuse Ripley, atunci era cazul ca o femeie de treizeci să poată face acelaşi lucru.

Poate că ar fi preferat să fie pedepsită să nu mai iasă din casă, poate că ar fi preferat chiar să scrie compunerile alea mult temute ea însăşi în loc să bată la uşa lui Mac. Dar nu

avea de ales. Nu, dată fiind senzația de vinovăție sau ruşinea pe care o simțea, ca să nu mai vorbim despre exemplul puştiului care pur şi simplu o umilea.

Îşi spuse că era posibil ca Mac pur şi simplu să-i trântească uşa în față, fără ca ea să-i poată face o vină din asta. Sigur că, dacă avea într-adevăr să o facă, atunci ea avea să scrie o simplă notiță în care să-şi ceară scuze. Ceea ce, dacă stătea să se gândească, cam echivala cu o compunere.

Întâlnirea față în față trebuia să fie prima mişcare, însă. Aşa că se înființă în fața uşii casei lui în timp ce înserarea începea să cadă şi se pregăti să-şi înghită orice urmă de mândrie.

Bărbatul deschise uşa. Purta ochelarii şi avea pe el un tricou cu emblemă cu Whatsamatta U şi o imagine cu Buliwinkle. În oricare alte circumstanțe, i s-ar fi părut amuzant.

— Agent Todd, spuse el foarte rece.

— Pot intra o clipă? întrebă ea înghițind în sec sau probabil prima bucățică de mândrie. Te rog.

El se dădu în spate făcându-i semn că da.

Era evident că omul lucra. Două monitoare erau deschise. Pe unul dintre ele se vedeau linii în zigzag care o duseră cu gândul la nişte aparatură de spital.

Focul ardea şi mirosea a cafea stătută.

— Te întrerup din treabă, începu ea.

— Nu-i nimic. Lasă-mă să-ți iau haina.

— Nu, spuse ea defensiv şi trăgându-şi haina şi mai strâns pe ea. Nu durează mult ce am să-ți spun. Pe urmă te las în pace. Vreau să-mi cer scuze pentru ce ți-am zis. Am greşit. M-am înşelat, nu trebuia să o fac şi am fost complet deplasată. N-am nicio scuză pentru ce am făcut, ce am spus sau pentru cum m-am comportat.

— Mda, ai reuşit să acoperi cam toate aspectele. Îşi dorise să rămână în continuare furios pe ea. Se simţise pe deplin confortabil în poziţia aceea.

Consideră scuzele acceptate.

Ea îşi îndesă mâinile în buzunare. Nu îi plăcea când lucrurile mergeau chiar atât de uşor.

— Am exagerat, spuse ea.

— N-am de gând să te contrazic în privinţa asta.

— Aş vrea să termin ce am de spus, continuă ea cu o voce rece ca gheaţa.

— Dă-i drumul.

— Nu-mi dau seama de ce am exagerat, dar asta am făcut. Chiar dacă ai fi avut cu Mia o... o relaţie intimă, nu era în niciun caz treaba mea. Eu sunt responsabilă doar pentru propriile acţiuni, propriile decizii şi propriile alegeri şi aşa îmi şi place.

— Ripley, spuse el, mai blând acum. Lasă-mă să-ţi iau haina.

— Nu, nu vreau să stau. M-am consumat în privinţa asta mai mult decât mi-aş fi dorit, date fiind circumstanţele. Asta mă scoate din sărite. Şi adevărul este că eu m-am convins singură că te dădeai la mine – după care te-ai dat la Mia – ca să încerci să ne îmbunezi pe amândouă, să te privim cu alţi ochi şi în felul acesta să te ajutăm în mai multe privinţe.

— Ei bine... spuse el scoţându-şi ochelarii şi lăsându-i să se bălăngăne în mână.

Asta ar cam fi o jignire.

— Ştiu, spuse ea amar. Şi îmi pare rău. Mai mult decât atât, îmi este ruşine că mi-am îngăduit să mă folosesc de teoria asta ca să-mi justific în propriii ochi faptul că eram dispusă să mă folosesc de sex – ştii ce spun, ca să te incit aşa cum am făcut-o – numai pentru a-ţi răspunde cu aceeaşi monedă.

Răsuflă brusc, aşteptând o fracțiune de secundă să vadă cum se simte. Nu, nu se simțea mai bine, la dracu'! Se simțea absolut îngrozitor.

— Deci, asta e tot. Acum o să te las să te întorci la treburile tale.

Se întoarse spre uşă şi el se întoarse odată cu ea. Puse mâna pe clanță.

— Dacă e să sap sub ceea ce se vede la suprafață, ceea ce-mi place în mod deosebit, în exagerarea asta a ta a existat ceva, un aspect anume, care mi s-a părut flatant. Într-un mod strict egoist şi foarte superficial.

Ea nu se uită la el. Pur şi simplu refuză să o facă. De ce să se deranjeze când putea şi aşa să sesizeze ironia din vocea lui?

— Asta mă face să mă simt o idioată şi mai mare.

— În privința asta nu te pot contrazice. Îşi trecu mâna peste coada ei lungă prinsă sus, la spate. Îți iau haina, zise trăgându-i-o de pe umeri. Vrei o bere?

— Nu.

O surprinse că de fapt ceea ce ar fi vrut ar fi fost o îmbrățişare. Doar să o țină puțin în brațe. Iar ea nu fusese niciodată genul care să fie ținut în brațe.

— Nu, sunt de serviciu dacă e nevoie de cineva în seara asta.

El îi atinse din nou părul, trecându-şi degetele jucăuş prin moliciunea lui curgătoare.

— Vrei să ne sărutăm şi să ne împăcăm?

— Cred că ar trebui să luăm o pauză de la partea aia cu sărutatul.

Îi luă haina din mână, trecu pe lângă el şi o lăsă să cadă în fața uşii de la intrare.

Dădu din cap spre tricoul de pe el.

— E universitatea pe care ai absolvit-o?

— Hmm?

Aruncă o privire concentrată în jos să vadă la ce se referea.

— Da. Am făcut nişte cursuri postuniversitare acolo. Nu poți să spui că ai trăit cu adevărat până nu vezi primăvara în Frostbite Falls.

Ea zâmbi şi se simți mai bine.

— Nu pot fi supărată pe tine, Mac.

— Nici eu. Vrei să...

Se întrerupse când sună telefonul şi atunci se uită în jur cu o privire nedumerită.

— Din câte se pare, e telefonul, spuse Ripley pe un ton amabil.

— Da. Dar care? Cel din dormitor, decise imediat şi se năpusti într-acolo.

Ea se întinse să-şi ia haina. Probabil că ar fi fost cel mai bine s-o şteargă de-acolo câtă vreme el era încă ocupat. Atunci îl auzi vorbind în spaniolă, din câte i se păru.

Ce naiba aveau limbile străine de te incitau pur şi simplu? Îşi lăsă haina exact unde era şi se apropie încet de dormitor.

El stătea în picioare, lângă pat, cu ochelarii atârnați acum de unul dintre brațe în buzunarul din față al blugilor. Patul era făcut; ceea ce ea, una, aprecia la un bărbat, ordinea aceasta. Cărți erau puse una peste alta, în teancuri, împrăştiate peste tot. Mergea de colo-colo în timp ce vorbea şi observă că nu avea nimic în picioare. Doar nişte şosete groase – una neagră, una bleumarin. Absolut adorabil.

Părea să vorbească foarte repede. De fiecare dată când auzea vorbindu-se într-o altă limbă, i se părea totul foarte iute, ca un şuvoi de cuvinte ce te copleşeau pur şi simplu cu accentele acelea fascinante.

Îşi înălță capul, atentă. El părea extrem de concentrat, se gândi ea, dar nu din cauza limbii spaniole. Vorbele îi ieşeau prea fluente ca să nu existe obişnuința de a vorbi aşa.

Pe urmă începu să se uite prin cameră, pipăindu-şi tricoul cu o mână.

— În buzunarul drept din faţă, spuse ea făcându-l să se întoarcă brusc şi să clipească spre ea nedumerit. Ochelarii îi cauţi?

— A, nu... Da. Qué? No, no, uno momento. De ce naiba nu găsesc un pix?

Ea se apropie de el şi îi întinse unul dintre cele trei pe care le văzuse pe noptieră.

Când el nu-şi îmbunătăţi expresia de frustrare, îi întinse şi un carneţel aflat tot acolo.

— Mersi. Nu-mi dau seama de ce mereu... Como? Sí, sí.

Se aşeză pe marginea patului şi începu să scrie iute pe hârtie. Şi cum îşi băgase destul nasul în chestia asta, Ripley nu văzu niciun motiv pentru care s-ar fi oprit acum. Îşi înclină capul ca să poată citi ce scria el, numai ca să rămână din nou complet uimită, căci notiţele erau stenografiate.

Probabil că erau şi în spaniolă, decise ea, şi profită de oportunitatea asta ca să îi studieze dormitorul. Nu erau haine aruncate la întâmplare peste tot. Nici nu ar fi avut prea mult loc, dat fiind că erau atâtea cărţi, reviste şi teancuri de hârtii. Nu se vedeau fotografii personale, ceea ce i se păru un mare minus. Pe toaletă era grămăjoara obişnuită de bani mărunţi, alături de o medalie Saint Cristopher. Îşi aminti de amuleta din torpedoul lui şi se întrebă de câte alte chestii se mai ocupase oare. Mai erau un cuţit Leatherman, un set de mici şurubelniţe, câteva bucăţi neidentificabile de plastic şi metal ce e posibil să fi constituit un fel de rezistenţă şi o bucată lucioasă de piatră neagră. O atinse şi simţi un fel de vibraţie joasă, interioară, aşa că decise să nu mai pună mâna pe ea. Când se întoarse din nou, el se afla în continuare pe marginea patului. Închisese

telefonul şi acum se uita în gol cu o expresie absentă şi chiar visătoare.

Ea îşi drese glasul ca să-i atragă atenția.

— Deci, vorbeşti spaniola.

— Mmm.

— Veşti proaste?

— Cum? Nu. Nu, doar interesante. Era un coleg din Costa Rica. Crede că este posibil să fi dat de urma unei EBE.

— Unei ce?

— Oh, EBE – entitate biologică extraterestră.

— Un omuleț verde?

— Sigur, răspunse Mac punându-şi carnețelul deoparte. Se potriveşte cu vrăjitoarele călare pe mături despre care m-am documentat eu.

— Ha.

— Oricum, este interesant. O să vedem cum va merge. Şi dacă nu iese nimic, măcar te-a adus în dormitorul meu.

— Nu ai mintea atât de înceţoşată după cum arătai adineauri.

— Ba da, doar că numai jumătate din timp.

Bătu uşurel locul de pe pat alături de el.

— E o ofertă foarte tentantă, dar voi fi silită să refuz. Plec acasă.

— Ce-ar fi să mâncăm ceva? spuse el, scoțându-şi ochelarii şi aruncându-i la întâmplare pe pat. În oraş. Să ieşim să mâncăm ceva. E ora cinei?

— Ar putea fi. Dar ia-ți ochelarii de pe pat. O să uiți unde i-ai pus şi o să te aşezi pe ei sau ceva de genul.

— Da, zise ridicându-i şi punându-i pe noptieră. De unde ştii că asta fac?

— Am ghicit. Ai ceva împotrivă să sun acasă să-mi anunț familia că nu vin la cină?

— Dă-i drumul.

Când ea se apropie de telefon, el o apucă de mână, o întoarse şi o trase până ce ajunse să stea chiar între picioarele lui.

— Aş vrea să discutăm despre pauza aceea pe care ai propus să o luăm de la sărutat. Şi cum tu eşti cea care şi-a cerut scuze, tu eşti şi cea care trebuie să mă sărute pe mine.

— Mă mai gândesc.

Ridică telefonul mai întâi, nedezlipindu-şi ochii din ochii lui în timp ce sună, vorbi scurt cu Zack şi apoi puse telefonul jos.

— Bine, uite care-i treaba. Pune mâinile pe pat. Şi ține-ți-le acolo. Fără să mă atingi, fără să pui mâna pe mine.

— Mi se pare o cerere cam drastică, dar asta e.

Îşi puse mâinile cu palmele în jos pe marginea patului. Era timpul, decise ea, să-i arate că el nu era singurul care se pricepea la chestiile astea. Se aplecă spre el, încet, lăsându-şi mâinile să-i mângâie părul înainte de a-i ajunge pe umeri. Gura ei se opri la câțiva centimetri de a lui şi se curbă într-un zâmbet.

— Fără mâini, spuse ea din nou.

Îi atinse uşor buzele, i le atinse cu dinții şi doar o idee cu limba. Îi ronțăi uşor un colț al gurii, apoi pe celălalt, lăsându-şi răsuflarea să-i iasă sub forma unui oftat lung.

Se dădu puțin înapoi, doar puțin – şi rămase o fracțiune de secundă în suspans.

Apoi îşi băgă mâinile în părul lui, şi le încleştă şi-şi lipi vijelios gura de gura lui.

O fierbințeală instantanee îl cuprinse, o fierbințeală suficientă încât nu doar să-l pună pe jar, ci să-l devoreze pur şi simplu din interior în afară. Mâinile lui se încleştară ca nişte menghine pe marginea patului şi îşi simți inima parcă în gât.

Era ca şi cum ar fi fost devorat cu o foame lacomă şi fără pic de îndurare.

Îi lăsă capul pe spate, îşi strecură limba în gura lui copleşindu-l ca un drog cu acţiune rapidă, un drog care îi trezea fiecare terminaţie nervoasă, fiecare bucăţică de carne, în loc să-l amorţească. Putea simţi... prea mult chiar, şi aşteptă momentul în care sistemul avea să-i facă implozie. Aproape că îl împinse pe spate, aproape că cedă nevoii de a se sui pe el, de-a se elibera, şi îl împinse, totuşi. Se petrecea ceva cu ea de fiecare dată când era cu el, ceva care îi topea creierul, îi şoca trupul, îi făcea inima să o ia razna. Chiar şi acum, când ceruse să fie ea cea care deţinea controlul şi chiar i se oferise acest control, tot ea era cea care pierdea bătălia. Îl simţea tremurând şi îşi simţea şi propriul tremur de răspuns pe care şi-l putea reprima.

Îi trebui fiecare gram de voinţă din străfundurile ei să încheie acel sărut şi să se tragă înapoi.

El răsufla întretăiat, aproape incapabil să respire. I se vedea vena de pe gât zvâcnind nebuneşte în ritmul pulsului. Şi cu toate acestea, nu o atinsese. Genul acesta de stăpânire de sine era demn de mare respect, se gândi ea. De admiraţie şi, de ce nu, de pus la încercare pe viitor.

Îşi tamponă uşor cu vârful degetului colţul gurii.

— Hai să mâncăm, spuse ea şi ieşi din cameră.

„Dinte pentru dinte”, se gândi ea luându-şi haina de pe jos, acum erau chit.

Capitolul 9

Jonathan Q. Harding ştia cum să facă oamenii să vorbească. Era, mai întâi de toate, vorba de a şti că sub aparenţa de demnitate şi de discreţie ori de respingere chiar, oamenii voiau să vorbească. Şi cu cât subiectele erau mai bizare sau mai picante, cu atât era mai mare dorinţa să trăncănească despre ele.

Era o chestiune de tenacitate, de răbdare şi uneori de palmare a unei bancnote de douăzeci de dolari împăturite. Povestea îl preocupa la maximum, era ceva personal, aproape că devenise parte din el. Începu la locul stâncos de pe Autostrada 1, acolo unde o femeie disperată îşi înscenase propria moarte. Era un loc pitoresc – mare, cer, piatră. Îşi imagină fotografiile alb-negru, îşi imagină cât erau de dramatice. Nu se mai gândea doar la un simplu articol într-un ziar.

Harding ridicase acum ştacheta la un roman savuros ce avea să devină curând bestseller.

Semințele acelei ambiții fuseseră plantate în timpul primei vizite pe care i-o făcuse lui Remington. Era ciudat, se gândi el, că nu îi trecuse prin cap până atunci. Că nu realizase cât de înfometat era de faimă, de avere.

Alții o făcuseră doar, îşi transformaseră priceperea, experiența şi hobby-urile într-o carte cu coperte lucioase şi vânzare rapidă. De ce nu ar fi putut face şi el acelaşi lucru?

De ce îşi irosea talentul considerabil şi timpul cu nişte amărâte de articolaşe de reviste? În loc să umble el după Larry King să-i ia vreun interviu, de data asta Larry King avea să umble după el. O voce despre care nu era conştient că o are înăuntrul lui se deşteptase şi îi şoptea fără încetare „Fă bani”. Şi exact asta şi intenționa să facă.

Adunând bucățele de informații, combinându-le cu speculații şi fapte concrete cât se poate de publice, începu să meargă pe urmele lui Helen Remington, acum Nell Channing Todd.

Avu o discuție interesantă cu un bărbat care pretindea că îi vânduse o bicicletă la mâna a doua pe care aceasta o folosise ca mijloc de transport inițial, şi după câteva întrebări pe care le puse la stația de autobuz din Carmel, i se confirmă descrierea bicicletei.

Helen Remington îşi începuse lunga călătorie pedalând pe o semicursieră albastră cu şase viteze. Şi-o imagină trecând cu bicicleta în sus şi în jos pe dealuri. Purta o perucă – unele poveşti spuneau că era roşie, altele, că era şatenă.

El era convins că fusese brunetă. Nu ar fi vrut deloc să iasă în evidenţă. Petrecu mai bine de două săptămâni mergând înainte, mergând înapoi, luând-o în mai multe direcţii urmărind o mulţime de piste false, până ce dădu prima lovitură în Dallas, unde Nell Channing închiriase o cameră cu chicinetă la un motel ieftin şi îşi luase o slujbă de ajutor de bucătar într-un mic local fast-food.

Numele ei era Lidamae – aşa scria pe ecusonul prins pe corsajul uniformei ei roz. Fusese chelneriţă timp de treizeci de ani şi îşi închipuia că turnase suficiente ceşti de cafea la viaţa ei cât să umple întregul golf Mexic. Fusese măritată de două ori şi îi dăduse afară pe amândoi nemernicii buni de nimic.

Avea o pisică pe nume Snowball, zece clase şi un accent de Texas atât de pronunţat că ar fi putut funcţiona pe post de şmirghel.

Nu avu nimic împotrivă să-şi lase puţin clienţii ca să vină să vorbească cu un reporter. Şi nici nu se formaliză într-atât încât să refuze cei douăzeci de dolari oferiţi pentru timp şi deranj. Lidamae îşi îndesă bancnota exact în locul unde te-ai fi gândit că o va face. În cupa generoasă a sutienului ei.

Perfecţiunea siluetei ei, părul blond aproape alb de la perhidrol, coafat într-o cascadă ce-i cădea pe umeri, trupul bronzat, albastrul uluitor al fardurilor de ochi ce îi acopereau pleoapele aproape până la sprâncene îl făcură pe Harding să se întrebe cine ar fi putut să îi joace rolul în filmul bazat pe cartea lui.

— I-am spus lui Tidas – Tidas, care se ocupă de bucătăria de acolo, din spate – i-am spus lui Tidas că fata aia avea ceva ciudat. Chiar straniu.

— Cum adică „straniu”?

— Avea o privire anume. O privire de iepure. Ca şi cum i-ar fi fost frică şi de umbra ei. Şi mereu se uita înspre uşă. Sigur că eu mi-am dat seama imediat că a fuge de cineva, spuse Lidamae dând din cap satisfăcută şi scoţând un pachet de Camel din buzunarul şorţului. Noi, femeile, simţim chestia asta la alte femei.

Bărbatul meu de-al doilea a încercat să mă fraierească o dată sau de două ori.

Trase un fum adânc în plămâni.

— Ha. Până la urmă fraierul a fost el. Şi dacă a ridicat mâna la mine, el sau altcineva, a trebuit să se îngrijească mai întâi să aibă o bună asigurare de sănătate, că n-avea cum să scape fără să petreacă nişte timp într-o clinică sau spital.

— Păi şi ai întrebat-o vreodată despre asta?

— N-aş fi vrut să o sperii pe amărâta aia, spuse Lidamae pufnind şi scoţând fum pe nări ca un balaur flăcări. Era foarte retrasă. Îşi făcea treaba, asta nu aveai cum să nu observi, şi era întotdeauna cât se poate de politicoasă. O doamnă, după cum i-am spus lui Tidas, Nell aceea era o doamnă. Se vedea cu ochiul liber că avea clasă. Slabă ca un ţâr, părul tuns complet aiurea şi vopsit un maroniu oribil.

Dar nu conta, clasa se vedea şi aşa.

Mai trase un fum şi pe urmă strivi chiştocul.

— Nu m-am mirat absolut deloc când am văzut ştirea la televizor. Şi am şi recunoscut-o imediat, chiar dacă era blondă şi stilată şi frumos îmbrăcată în poza pe care o arătau. I-am spus lui Suzanne – eu şi Suzanne eram în tura de prânz – am spus: „Suzanne, ia uită-te tu la televizor”. Acela, de deasupra tejghelei, adăugă ea pentru Harding. I-am spus: „Aia e micuţa Nell care a lucrat aici câteva săptămâni anul trecut”. Sigur că Suzanne a rămas cu gura căscată, dar eu, una, n-am fost deloc surprinsă.

— Cât a muncit aici?

— Cam trei săptămâni. Pe urmă, într-o zi, n-a mai apărut la tură. Şi n-am mai văzut nici urmă de ea până am dat cu ochii de ştirea aia de la TV. Tidas s-a făcut foc din cauza ei, asta pot să-ți spun. Că fata aia chiar se pricepea să gătească.

— Dar a venit vreodată cineva după ea? Să o caute? Sau să-i acorde mai multă atenție decât ar fi fost normal?

— Nu, în niciun caz. Oricum aproape că nu ieşea vreodată din bucătărie.

— Crezi că Tidas mă va lăsa să văd dosarul de angajare?

Lidamae trase încă un fum din țigară, studiindu-l pe Harding prin perdeaua de fum albăstrui.

— Nu strică o întrebare, nu-i aşa?

Îl costă încă douăzeci de dolari să studieze dosarul, dar asta îi oferi data exactă a plecării lui Nell. Înarmat cu informația asta şi cu o aproximare rezonabilă a finanțelor de care probabil dispunea femeia la data aceea, Harding se îndreptă spre stația de autobuz. Dădu de urmele ei în El Paso, apoi aproape că o pierdu, dar reuşi să-l găsească pe bărbatul care îi vânduse o maşină. Continuă să cerceteze zi după zi, citi iar şi iar fiecare articol, interviu, declarație şi comentariu ce fusese scris de la arestarea lui Remington.

Femeia lucrase în fast-fooduri, în restaurante de hotel şi cafenele, rareori rămânând într-un loc prea mult, adică mai mult de trei săptămâni în primele şase luni după ce fugise. Ruta pe care o urmase nu se potrivea defel cu nimic, părea complet la întâmplare. Ceea ce, se gândi Harding, fusese exact ideea de bază. O luase înspre sud, apoi înspre est, apoi mersese din nou pe propriile urme şi o luase din nou înspre nord. Chiar şi aşa, la un moment dat o luase din nou înspre est. Şi, deşi nu puse prea multă bază pe opinia lui Lidamae despre propria ei capacitate de a citi oamenii, găsi

peste tot un element comun în opinia oamenilor – angajatori şi colegi – ai femeii, pe oriunde trecuse.

Nell Channing era o doamnă.

Ce altceva mai trebuia să afle el însuşi. De-abia aştepta să se întâlnească faţă în faţă cu ea. Dar înainte să facă asta, voia mai mult. Voia povestea lui Evan Remington.

Fără să aibă habar că viaţa îi fusese pusă sub microscop, Nell profită de ziua ei liberă şi de îmbunătăţirea vremii. Februarie se dezmorţise puţin şi tachina deja natura cu o umbră de primăvară şi un vânt căldicel potrivit pentru o jachetă subţire.

O luă pe Lucy la plimbare pe plajă şi cochetă cu ideea de a se duce în oraşel să cumpere ceva, desigur nişte nimicuri care nu-i trebuiau. Iar simplul fapt că putea cocheta cu ideea asta era unul dintre miracolele ei zilnice. Pentru moment însă, era mulţumită cu plaja, marea, şi câinele mare şi negru. În timp ce Lucy îşi făcea de treabă alergând după pescăruşi, Nell se aşeză pe nisip ca să se uite la valuri.

— Ai noroc că sunt într-o dispoziţie bună, altfel ar trebui să-ţi fac raport că ai lăsat câinele acela fără lesă.

Nell aruncă o privire spre ea când Ripley se trânti pe jos alături de ea.

— Ar trebui să-ţi faci raport şi ţie însăţi. N-am văzut nicio lesă când aţi fost să alergaţi de dimineaţă.

— În dimineaţa asta am folosit lesa invizibilă, zise Ripley înconjurându-şi genunchii ridicaţi cu braţele. Doamne, ce zi! Mi-ar prinde bine să am parte de câteva sute de astfel de zile.

— Ştiu. Eu pur şi simplu n-am putut sta în casă. Am o groază de treburi de rezolvat, dar am dat bir cu fugiţii.

— O să dureze.

— Aşa zic şi eu.

Cum Nell continua să se uite la ea, Ripley îşi coborî ochelarii de soare şi o privi pe deasupra lor.

— Ce e?

— Nimic. Doar că arăți... mulțumită de tine însăți, spuse Nell. Nu prea te-am văzut în ultima vreme, dar de câte ori am dat cu ochii de tine aveai o mutră tare încrezută.

— Chiar aşa? Ei bine, viața e frumoasă.

— Aha. Ai petrecut ceva timp cu MacAllister Booke în ultima vreme...

Ripley îşi trecu degetul prin nisip desenând mici spirale.

— Acesta este felul tău politicos de a mă întreba dacă o facem?

— Nu, răspunse Nell, după care aşteptă o clipă şi întrebă dintr-o suflare. Deci, o faceți?

— Nu, nu încă. Mulțumită, Ripley se lăsă pe spate şi îşi băgă coatele în nisip să se sprijine. Mă bucur de interludiul acesta de dinainte de sex mai mult decât m-aş fi gândit că o voi face. Ştii că în general eram de părere că, dacă ai chef să dansezi, atunci te duci undeva şi dansezi. Dar...

— Şi partea asta romantică este un dans în sine.

Ripley îi aruncă o privire iute şi aspră.

— N-am spus că avem o parte romantică. Cum ar fi aia cu flori şi inimioare şi ochi daţi peste cap. E un tip interesant cu care-ți face plăcere să-ți petreci timpul, asta când nu e prins în căutările lui şi pe neaşteptate pleacă după fantome.

Fiindcă a fost peste tot. Adică, absolut peste tot, chiar în locuri despre care eu nici nu ştiam că există măcar. Ştia care era capitala Liechtensteinului, îşi aminti ea. Imaginează-ți aşa ceva. Ştiai că a absolvit colegiul când avea şaisprezece ani?

Continuă ea. Nu ți se pare că e superisteț? Şi, chiar şi aşa, tot face chestii obişnuite. Cum ar fi filmele şi baseballul. Adică, ştii ce vreau să spun, nu e cu nasul pe sus când vine vorba de activitățile pentru oameni obişnuiți.

— Nu e snob, vrei să zici, comentă Nell însuflețită.

— Da, exact. Îi plac Rocky şi Buliwinkle şi ascultă muzică obişnuită. E ca şi cum are capacitatea asta intelectuală ieşită din comun care îi permite să reţină toate formulele gen E=me² pătrat şi alte prostii, dar tot are loc în ea şi pentru Barenaked Ladies[3]. Plus că e foarte antrenat şi se mişcă în apă ca peştele de iute, dar uneori se împiedică pe loc în propriile picioare. Ceea ce e cumva amuzant şi drăguţ.

Nell deschise gura să adauge şi ea ceva, dar Ripley deja se lansase în descriere.

— Sigur că e un mare tocilar, dar pe de altă parte e şi foarte îndemânatic. Mi-a reparat căştile când tocmai voiam să le arunc. Şi acum câteva zile...

Se încruntă când îşi dădu seama de zâmbetul larg al lui Nell.

— Ce mai e acum?

— Eşti complet vrăjită.

— Te rog, ce fel de vorbă e asta? pufni încrucişându-şi gleznele. Vrăjită, auzi.

Dumnezeule!

— Aşa cum văd eu lucrurile e vorba perfectă. Şi mi se pare absolut minunat!

— N-o lua pe câmpii cu partea ta aia romantică, Nell. Nu facem altceva decât să ieşim împreună. Mai încolo o să facem şi sex şi-o să ieşim împreună. O să avem o relaţie cât se poate de prietenească atâta vreme cât nu-mi bagă pe gât chestiile alea cu vrăjitoria. După care el o să se întoarcă la New York şi-o să-şi scrie cartea, ori articolul, ori cine ştie ce. Nu suntem neapărat legaţi unul de celălalt.

— Mă rog, cum spui tu. Dar în toate lunile astea de când sunt pe insulă, nu te-am văzut petrecând atâta vreme cu nimeni altcineva şi nici atât de bucuroasă să o faci.

---

[3] Formaţie rock canadiană (n. Red)

— Aşa, să zicem că îmi place de el mai mult decât de alţii, spuse Ripley ridicându-se în fund din nou şi dând din umeri. Şi sunt şi mai atrasă de el decât de mulţi alţii.

— Vrăjită, spuse Nell printre dinţi.

— Taci din gură!

— Ce-ar fi să-l aduci la cină?

— Ha?

— Să-l aduci la cină în seara asta.

— De ce?

— Fiindcă fac felurile de mâncare preferate ale lui Zack şi va fi din belşug pentru toată lumea.

— Faci friptură la tavă? începu Ripley simţind că-i plouă în gură.

— Sunt sigură că lui Mac i-ar prinde bine să mănânce ceva proaspăt gătit, de casă, în loc să cumpere ceva gata făcut, să mănânce într-un restaurant sau să încălzească nişte caserole comandate la mine.

Nell se ridică şi îşi scutură nisipul de pe pantaloni.

— Sigur, îi place să mănânce. Nell, n-ai de gând să încerci să ne faci lipeala în niciun fel, da?

Ochii albaştri ai lui Nell se făcură mari, rotunzi şi nevinovaţi.

— Sigur că nu. Spune-i să vină la şase şi jumătate şi sună-mă dacă nu e bună ora asta.

Bătu din palme, o strigă pe Lucy şi pe urmă porni spre casă.

Avea o grămadă de chestii de făcut într-un timp foarte scurt.

— Nu fac nicio vrajă.

Mia îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi dulce când Nell se strâmbă la cartoful pe care îl curăţa.

— Atunci de ce mi-ai cerut să vin pe-aici să discutăm planurile despre cina din seara asta?

— Fiindcă îţi admir gusturile.

— Altceva.

— Fiindcă o cunoşti pe Ripley mai bine decât mine.

— Mai departe.

— Oh, foarte bine, se strâmbă Nell enervată şi mai luă încă un cartof. Nu e o vrajă. Ar fi greşit din partea mea... nu-i aşa? adăugă ea aruncându-i încă o privire piezişă.

— Da, ar fi greşit. Nu ai permisiunea nici uneia dintre părți. Şi, în plus, să te amesteci în viața cuiva înseamnă pur şi simplu să încalci limitele ce nu trebuie încălcate.

— Ştiu, zise Nell coborându-şi umerii pentru o clipă. Chiar şi atunci când te gândeşti la bine lor? Lăsă întrebarea să plutească în aer o clipă, deşi ştia răspunsul. Pare atât de fericită. Doar ai văzut-o şi tu. Ar fi trebuit să o şi auzi.

Era chiar extatică povestind despre el.

— Agenta rece şi superprofesionistă extatică? chicoti Mia. Ce n-aş da să văd aşa ceva...

— Exact aşa era, şi era absolut adorabilă. Deci n-am vrut decât să-i dau un mic imbold. Nu cu o vrajă, adăugă iute înainte ca Mia să poată spune ceva. O cină frumoasă, de familie. Şi dacă adăugăm puțin din asta, puțin din aia, ceva care să încurajeze clarificarea viziunii... Ceva care să coboare zidurile dintre ei măcar câțiva centimetri...

— Şi dacă văd într-adevăr ceea ce trebuie să vadă, dacă simt ceea ce trebuie să simtă la momentul ăsta? Poți fi sigură că... imboldul ăsta al tău nu va fi în direcția greşită?

— Eşti atât de enervantă când eşti aşa practică! Şi e şi mai rău când ai şi dreptate pe deasupra. E greu să nu poți folosi tot ce-ar fi de ajutor în privința asta.

— E într-adevăr complicat să ai puteri paranormale. Dacă nu ar fi, nici nu ar avea atâta valoare. Tu însăți eşti îndrăgostită, spuse Mia. Eşti în continuare la fel de fericită şi de dusă pur şi simplu de val că ai chef să vezi pe toată lumea cuplată şi bine, şi fericită... Nu toți suntem predestinați să avem parte de ceea ce ai tu cu Zack.

— Dacă ai fi auzit felul extaziat în care bălmăjea chestii despre el înainte să-şi dea seama singură şi să-şi vină în fire, spuse Nell clătinând din cap şi spălând legumele pe care le decojise. Este pe jumătate deja îndrăgostită de el şi nici nu ştie.

Mia se bucură de un moment de plăcere şi invidie pură la gândul prietenei ei din copilărie aflate în vâltoarea dragostei.

— Şi dacă ar şti-o, dacă ai ajuta-o tu să vadă ce e posibil să se întâmple în interiorul ei, poate că s-ar trage înapoi din vâltoare înainte să apuce s-o înghită.

Ceea ce ar fi atât de tipic pentru ea.

— Din nou ai dreptate. Urăsc chestia asta. Spune-mi ce părere ai tu despre el. Că ai vorbit cu el mai mult decât mine.

— Cred că e un tip foarte deştept, foarte tenace şi foarte hotărât. N-o presează pe Ripley cu cercetările lui fiindcă ştie că va riposta urât. Aşa că se tot învârte în jurul cozii în privința asta.

Mia se duse la borcanul cu fursecuri şi luă unul.

— E cu ciocolată. Sunt absolut condamnată!

— Asta înseamnă că e un interes la mijloc, spuse Nell mutându-se la aragaz să facă un ceai care să meargă cu fursecul Miei. Dacă o foloseşte în felul acesta...

— Stai puțin, spuse Mia ridicând un deget şi înghițind. Sigur că o foloseşte. Şi asta nu este întotdeauna ceva rău. Ea refuză să-l lase să fie direct în sensul acesta, aşa că recurge la chestii indirecte. De ce ar ignora el ceea ce este ea din cauza lucrurilor de care e în stare, Nell?

— Ca să petreacă timp cu ea şi să se joace cu sentimentele ei. Ceea ce este greşit.

— Eu n-am spus asta şi nici nu cred că face aşa ceva. Este prea manierat să o facă.

Şi cred că, pe lângă faptul că este deştept, este şi un om foarte bun.

Nell oftă.

— La fel cred şi eu.

— Îmi închipui că este atras de ea, în ciuda faptului că e enervantă şi acidă uneori şi atât de încăpăţânată.

Nell confirmă din cap.

— Asta are sens. Şi tu ţii mult la ea în ciuda acestor adevăruri.

— Odată ţineam, spuse Mia fără intonaţie. Vezi că-ţi fierbe apa în ceainic.

— Contează pentru tine. Fiecare din voi contează pentru cealaltă, indiferent ce s-a petrecut între voi.

Nell se întoarse să se ocupe de ceai şi nu văzu expresia tristă a Miei.

— Va trebui să mai aibă de-a face cu mine şi eu cu ea. Şi până nu acceptă cine este, ce este şi care este menirea ei pe pământul acesta, nu va fi niciodată deschisă la ce ai tu. Ai avut şi tu o frică. La fel şi ea. La fel noi toate.

— Frica ta care e? întrebă Nell întorcându-se imediat. Îmi pare rău, dar când mă uit la tine nu văd decât încredere, o fermitate incredibilă şi atâta acceptare...

— Mie mi-e frică să nu mi se frângă inima încă o dată, căci nu sunt sigură că aş putea supravieţui. Aş fi dispusă mai degrabă să-mi duc traiul de una singură toată viaţa în loc să risc durerea asta.

Vorbele ei atât de lipsite de emfază şi totuşi atât de adevărate îi frânseră inima lui Nell.

— Atât de mult l-ai iubit?

— Da. Pe Mia o durea chiar şi să spună asta. Aşa cum o duruse mereu. Nu aveam nicio barieră, nicio reţinere când venea vorba despre el. Aşa că, vezi cum este, ar putea fi periculos să-i dai un imbold lui Ripley. MacAllister Booke face parte din destinul ei.

— Ştii tu asta?

— Da. Să priveşti de pe margine nu înseamnă să te amesteci. Ei doi sunt legaţi unul de celălalt. Dar ce fac în privinţa asta, alegerile pe care le fac, asta le aparţine numai lor.

Nu avea cum să contrazică logica Miei. Dar... nu exista niciun motiv să nu aleagă lumânări roz pentru masă. Nu le vrăji în niciun fel şi nici nu le inscripţionă. Faptul că această culoare era folosită pentru farmece de dragoste putea fi pur şi simplu o coincidenţă.

Deja avea rozmarin în ghivece pe pervaz, pentru gătit, desigur. Şi la fel, pentru a absorbi energia negativă. Era adevărat că planta asta anume era folosită şi în farmecele de dragoste, dar nu avea nimic de-a face cu asta. Şi nici pietricelele de cuarţ roz aruncate într-un bol la un loc cu cristalele de ametist ce stimulau intuiţia. Nu era ca şi cum făcuse o punguţă cu vrăji.

Folosise porţelanurile de la bunica lui Zack şi Ripley, sfeşnicele de argint pe care le scosese la iveală cu săptămâni bune în urmă şi le lustruise de sclipeau, o faţă de masă veche care le fusese dăruită la nuntă şi un aranjament floral din nuferi în mijlocul mesei ca să ţină la distanţă umbrele iernii. Paharele de vin fuseseră şi ele dar de nuntă şi culoarea rubinie a picioarelor lor înalte dădeau bine, se gândi ea, cu lumânările roz pal şi trandafiraşii de pe porţelan.

Era atât de concentrată să vadă cum ieşise totul, că tresări când Zack apăru în spatele ei de nicăieri şi îi cuprinse talia cu braţele.

— Foarte frumos, spuse atingându-i părul cu buzele. Masa n-a mai arătat atât de bine de... Dacă e să mă gândesc mai bine, cred că nu am văzut-o niciodată arătând atât de bine.

— Eu vreau să iasă perfect.

— Nu-mi dau seama cum ar putea arăta mai bine. Sau mirosi mai bine. Aproape că am căzut în genunchi de extaz când am trecut prin bucătărie. Cum se face că nu te ajută Rip? E ziua în care ar trebui să fie aici, nu?

— Am fugărit-o acasă acum o jumătate de oră. Îmi stătea în drum. Şi la fel, spuse ea întorcându-se şi sărutându-l scurt, faci şi tu.

— Mă gândeam că ai nevoie de cineva care să-ţi guste minitartinele alea minunate pe care le ai în bucătărie.

— Nu.

— Prea târziu, rânji el spre ea. Sunt foarte bune.

— La naiba, Zack, le aranjasem.

— Am verificat totul şi am rearanjat totul perfect, spuse el urmând-o în bucătărie.

Nu se vede niciun spaţiu liber.

— Nu cumva să mai pui mâna pe mâncare că altfel n-o să mai fac tocăniţă de vită cu găluşte din ce rămâne.

— Nell, draga mea, asta e răutate pură din partea ta.

— Haide, haide, nu te îmbufna. Acum, lasă-mă să mă uit la tine, spuse dându-se un pas înapoi şi măsurându-l de sus până jos. O, ce chipeş sunteţi, domnule şerif Todd!

El îşi băgă un deget într-o gaică.

— Vino aici şi mai spune o dată asta.

Ea îi făcu pe plac şi îşi ridică gura înspre gura lui, când auzi bătaia la uşa de la intrare.

— El e.

Se eliberă din îmbrăţişarea lui şi îşi smulse şorţul.

— Hei, vino înapoi. Poate să răspundă Ripley la uşă.

— Ba nu. Trebuie să-şi facă o intrare ca lumea. Oh, stai să... îi făcu ea semn cu mâna în grabă. Du-te şi tu şi pune nişte muzică, ceva.

Mac apăru cu vin şi cu flori, ceea ce îl făcu să crească în ochii lui Nell. De trei ori, din câte numărase Nell, îi atinse

mâna lui Ripley în timp ce se delectau cu aperitivele din living.

Era confortabil, aşa cum îşi dorise ea, şi o atmosferă foarte destinsă, aşa cum plănuise. Şi privindu-i pe amândoi împreună, percepu dinspre ei o lumină caldă.

Şi când se aşezară la masă în sufragerie, Nell deja era cât se poate de mulţumită de ideea pe care o avusese.

— Din toate locurile pe unde ai umblat, îl întrebă pe Mac, care e preferatul tău?

— Preferatul meu e mereu locul unde mă aflu la un moment dat, indiferent care e acela. Insula Trei Surori e o părticică de lume absolut fantastică.

— Şi locuitorii săi sunt destul de prietenoşi, adăugă Zack.

— Chiar sunt, spuse Mac zâmbind spre Ripley şi mai luă o bucăţică de friptură. În bună măsură.

— Ne-am propus să nu mai ronţăim misionarii şi exploratorii veniţi pe insula noastră, spuse Ripley înfigându-şi furculiţa într-un cartof. În bună măsură.

— Din fericire pentru mine. Am putut lua nişte interviuri excelente. Lulu, familia Macey.

— Ai vorbit cu Lulu? îl întrerupse Ripley.

— Îhâm. Era printre primii de pe lista mea. A locuit aici mult timp, dar nu s-a născut aici. Şi mai e şi legătura, apropierea de Mia. Mi se pare absolut uimitoare uşurinţa, aproape normalitatea cu care Lulu acceptă partea metafizică. Acceptă harul Miei cum altcineva ar accepta culoarea părului unui copil. Ceea ce ar fi diferit faţă de situaţia ta, îi spuse lui Nell. Care ţi-ai dobândit capacităţile acestea ca adult.

— Cred că da.

Nu avea nimic împotrivă să vorbească despre asta. De fapt, Nell se gândi că era posibil să îi facă plăcere chiar să discute întreaga chestiune la nivel abstract, ştiinţific. Dar îşi dădu seama de semnalele de respingere din atitudinea lui

Ripley judecând după felul în care îşi îndreptă spatele, cu umerii ţepeni.

— Mai vreţi puţină vită? întrebă veselă.

— Mulţumesc. Foarte bună. Zack, mă gândeam dacă putem programa o întâlnire amândoi, ce zici? Să-mi vorbeşti despre perspectiva ta, ca persoană care a trăit aici toată viaţa şi s-a însurat cu o femeie cu remarcabile capacităţi paranormale.

— Desigur. Programul meu e destul de flexibil, spuse el fiind cât se poate de conştient de reacţia surorii lui, dar considerând-o problema ei. O să descoperi că noi, majoritatea, nici nu ne gândim la istoria insulei prea des. Păstrăm asta pentru turişti. Noi doar locuim aici, şi gata.

— Chiar ăsta este şi unul dintre argumentele pe care vreau să le scot în evidenţă.

Trăiţi cu chestia asta, vă vedeţi de treburile voastre, vă faceţi nişte vieţi normale şi vi le păstraţi de-a lungul unor generaţii întregi.

— Suntem absolut normali, spuse Ripley blând.

— Exact, spuse Mac ridicându-şi paharul de vin şi studiind-o cât se poate de calm. Casă, familie, dragoste, siguranţă financiară. Relaţia foarte apropiată de familie dintre Lulu şi Mia, de exemplu, nu se bazează pe ce e Mia, ci pe cine este ea. Se uită spre Zack. Eu nu-mi imaginez că te-ai însurat cu Nell fiindcă e vrăjitoare sau în ciuda acestui lucru, ci numai fiindcă e Nell.

— E-adevărat. Şi a mai fost vorba şi despre friptura ei la tavă.

— Care nu poate fi trecută cu vederea. Emoţiile puternice hrănesc puterea. Şi eu am început să simt o anumită emoţie faţă de Nell de la prima farfurie de supă.

Zack chicoti umplându-le din nou tuturor paharele.

— Ce bine că am văzut-o eu primul.

— Sincronizarea este totul. Dacă Lulu nu ar fi ajuns aici atunci când a ajuns, n-ar fi jucat rolul ăsta fantastic în educația Miei. Şi, din câte am înțeles, Nell, dacă tu nu ai fi intrat în librăria aia exact în momentul în care fosta bucătăreasă de la cafeneaua Miei tocmai anunța că pleacă, poate nu ai fi realizat legătura aceea – sau poate că nu tocmai legătura aceea. Legătura care a condus la o alta cu Zack şi la Ripley şi, în cele din urmă, într-un mod întortocheat şi indirect, la mine.

— Eu n-am nimic de-a face cu asta.

Vocea lui Ripley rămăsese blândă, dar se ghiceau nişte note ascuțite.

— E alegerea ta, spuse Mac detaşat. Alegerea este un alt element cheie. În orice caz, de vreme ce eşti atât de puțin doritoare să-mi arăți locurile de pe insula asta, să mă documentez, voiam să te întreb despre un anumit loc din partea sudică. O casă frumoasă şi veche. Ca de turtă dulce, cu o verandă lată, acoperită. În jurul ei nu prea e nimic. E doar o idee mai sus de un golfuleț care are o plajă îngustă de rocă argiloasă. Acolo se află o mică peşteră extraordinară.

— E casa familiei Logan, spuse ea scurt. Familia care deține hotelul.

— Mie mi s-a părut goală.

— Nu mai locuiesc acolo. O închiriază din când în când, în timpul anotimpului cald. De ce te interesează?

— În primul rând pentru că este un loc frumos şi o casă foarte atrăgătoare. Apoi, pentru că am nişte date foarte interesante despre zona aia.

Urmări privirea lui Ripley, care se îndreptă spre fața fratelui ei doar o fracțiune de secundă.

— N-am aflat prea multe despre familia Logan. Le-am întâlnit numele în cercetările mele, desigur, dar nimeni nu are prea multe de spus despre ei în orăşel. Cât timp a trecut de când nimeni din familie n-a mai locuit în casa aia?

— Mai mult de zece ani, răspunse Zack când Ripley nu spuse nimic. Domnul Logan, sau unul dintre reprezentanții lui, mai vine din când în când să vadă casa, dar de locuit, locuiesc la hotel.

— Ce păcat să laşi o casă frumoasă ca aia părăsită. E bântuită oare?

Zack zâmbi uşor când auzi mormăitul pe care îl scoase soră-sa.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Ce păcat! exclamă el sincer. Dar peştera? Şi despre ea am găsit multe documente.

— E o peşteră ca oricare alta, răspunse brusc Ripley.

Simțise o mică strângere de inimă care o enervase.

— O foloseam când eram mici, începu Zack. Să ne jucăm de-a pirații şi vânătorii de comori. Iar adolescenții, se ştie de când lumea, o folosesc pe post de loc de întâlnire cu iubitele lor.

Se opri brusc când îşi dădu seama ce spusese. Sam Logan şi Mia. Şi ei fuseseră adolescenți odinioară şi peştera fusese cu siguranță a lor. O singură privire la expresia de pe fața lui Ripley îi spuse că ştia. Şi că încerca să protejeze intimitatea unui prieten din copilărie.

— Nu m-ar mira dacă echipamentul pe care-l foloseşti ar sesiza toți hormonii aceia, spuse Zack vesel. Ce avem la desert, iubito?

Dusă pe gânduri, Nell se ridică.

— Mă duc să-l aduc. Ripley, vii să mă ajuți şi tu?

— Sigur. Vin.

Iritată, Ripley se ridică brusc de pe scaun şi o urmă în bucătărie.

— Ce e? întrebă Nell. De ce nu vrei să vorbeşti despre locul familiei Logan?

— E doar o casă veche.

— Ripley, nu te pot ajuta dacă nu-mi spui nimic.

Cu mâinile în buzunare, Ripley făcea ture prin bucătărie.

— Sam şi Mia – au avut o poveste extraordinară.

— Asta ştiu şi eu. El a plecat şi nu s-a mai întors. Ceea ce pe ea o face încă să sufere.

— Mda, ei bine, ar trebui să treacă naibii odată peste asta.

Oftând, Ripley se aplecă să-l mângâie pe Diego.

— Erau iubiți. Eu şi Mia eram încă... eram încă prietene. Ştiam totul una despre cealaltă. Prima oară când a fost cu Sam, prima oară când au fost împreună, s-a întâmplat în peşteră. Era unul din locurile lor de întâlnire.

— Înțeleg.

— E un subiect în continuare foarte dureros pentru ea şi nu are nevoie de un dobitoc care să-i pună întrebări şi să-i vorbească despre nu ştiu ce a citit el cu energii şi alte alea.

— Ripley, nu crezi că dacă Mac ar şti toate astea ar fi mult mai puțin posibil să apuce să o lovească în locul acela dureros?

— Nu ştiu ce să mai cred despre el, spuse Ripley cu o față dezgustată. Acum e un tip drăguț şi imediat încearcă să te tragă de limbă chiar la masa ta. Nu are niciun drept să vină în casa ta invitat şi să încerce să pună presiune pe tine şi pe Zack.

— Dar eu n-am simțit nicio presiune, spuse Nell scoțând o plăcintă cu glazură de frişcă din frigider. Îmi pare rău că asta te supără, Ripley, dar eu am hotărât deja să vorbesc cu Mac. Mă interesează munca lui şi mă interesează să contribui şi eu la ce face.

— Vrei să te transformi într-un cobai pe care să facă el experimente?

— Eu nu sunt de aceeaşi părere. Eu nu mă ascund de ceea ce sunt şi nu mi-e frică de harul pe care l-am primit. Nu-mi mai este.

— Crezi că mie mi-e frică? strigă Ripley înfierbântată brusc de nervi. Ei, rahat!

Un rahat la fel de mare ca proiectul ăsta idiot al lui. Eu nu vreau să am de-a face în niciun fel cu asta. Trebuie să plec de-aici.

Se răsuci pe călcâie şi trânti uşa în urma ei.

Nu putea gândi limpede, dar ştia că trebuia să o şteargă de acolo înainte să se înfurie atât de tare încât să spună ceva ce avea să regrete mai târziu. Treaba lui Nell era treaba lui Nell, încercă ea să-şi repete în timp ce alerga în jos pe treptele de pe plajă în lumina perlată a lunii. Şi dacă Nell voia să se expună astfel, să se expună la toate bârfele şi ridiculizarea şi cine Dumnezeu mai ştie ce altceva din partea celor din jur, avea dreptul să o facă.

— Ei, pe dracu'! urlă Ripley, lovind cu picioarele în nisip când ajunse pe plajă.

Ceea ce făcea sau spunea Nell avea automat legătură cu ea. Şi nu avea cum să evite asta. Nu numai fiindcă erau rude prin alianță, ci fiindcă erau legate şi altfel.

Iar nemernicul acela de Mac Allister Booke ştia asta foarte bine.

O folosea pe ea ca să ajungă la Nell, o folosea pe Nell ca să ajungă la ea. Fusese atât de proastă încât să lase garda jos în aceste ultime săptămâni. Proastă. Şi nu erau prea multe lucruri pe care le ura pe lumea asta mai mult decât să realizeze că fusese o proastă. Auzi lătrături în spatele ei şi se întoarse exact când silueta mare şi neagră sări la ea din întuneric. Exuberantă, Lucy o trânti în fund, pe nisip.

— La dracu', Lucy!

— Eşti bine? Ai pățit ceva?

Mac alergă în urma câinelui şi dădu să o ajute pe Ripley să se ridice în picioare.

— Dă-te de-aici!

— Eşti îngheţată toată. Ce mama naibii te-a apucat să fugi aşa din casă fără haină?

Poftim!

Chiar dacă ea îl lovea peste mâini, el o cuprinse în braţe în haina groasă pe care i-o dăduse Nell.

— Foarte bine. Acum ţi-ai făcut fapta cea bună pe ziua de azi. Acum, cară-te!

— Fratele tău şi Nell sunt probabil obişnuiţi cu manifestările tale spontane de impolitеţe crasă.

Îşi percepu tonul aspru şi certăreţ, dar expresia încăpăţânată şi închisă de pe faţa ei îi spunea că era pe deplin meritat.

— Eu însă aş dori o explicaţie.

— Impolitеţe? Ea îl împinse înapoi doi paşi folosindu-se de ambele mâini. Ai tupeul să spui că eu nu sunt politicoasă după tot interogatoriul pe care l-ai făcut tu la cină?

— Eu îmi amintesc doar de o conversaţie la cină, nu de un interogatoriu. Stai puţin, strigă apucând-o de braţe în timp ce Lucy se învârtea în jurul lor dornică de joacă. Tu nu vrei să vorbeşti cu mine despre munca mea, şi eu nu te-am presat deloc. Asta nu înseamnă că n-o să mai vorbesc cu nimeni altcineva.

— O atragi pe Nell în chestia asta ştiind bine că astfel voi fi şi eu implicată.

Vorbeşti cu Lulu şi, la naiba, şi ei îi pui întrebări despre mine.

— Ripley.

„Răbdare”, îşi repetă în sinea lui. Femeia nu era numai furioasă, îi era şi frică.

— Eu n-am spus niciodată că nu voi pune întrebări. Doar că nu-ţi voi pune întrebări ţie. Dacă tu vrei să ai controlul asupra chestiunilor ce te implică şi pe tine, atunci vorbeşte cu mine. Altfel, va trebui să folosesc ceea ce obţin la mâna a doua.

— Toate astea au fost doar ca să mă încolțești pe mine.

Omul era răbdător din fire, dar și răbdarea avea limite.

— Știi foarte bine că nu e așa, exact cum știi și faptul că vorbele astea reprezintă o insultă pentru amândoi. Așa că încetează.

— Dar...

— Am anumite sentimente față de tine. Ceea ce complică totul, dar mă străduiesc să mă descurc cu chestia asta. Ripley, nu tu ești centrul întregii istorii. Tu doar faci parte din ea. Voi face astfel încât să ajung la esență și adevăr, cu sau fără tine. Alegerea este a ta.

— N-am de gând să mă las folosită.

— Nici eu n-am de gând să mă las folosit ca să-ți verși tu nervii pe mine.

Avea dreptate sută la sută, așa că ea făcu un pas înapoi.

— N-am de gând să mă las studiată ca un exponat la un muzeu de ciudățenii.

— Ripley, spuse el pe un ton mai blând. Nu ești o ciudățenie. Ești un miracol.

— Nu vreau să fiu niciun miracol. Nu poți înțelege asta?

— Ba da, pot. Știu exact ce înseamnă să se uite oamenii la tine și ca la una, și ca la cealaltă, și ca la ambele în același timp. Ce pot să-ți spun? Nu poți fi altceva decât ce și cine ești.

I se dusese furia. Nu mai simțea nici urmă din ce simțise. Iar el reușise să o convingă nu fiindcă voia ceva, ci fiindcă obținuse deja ce voia. În esență, obținuse exact ceea ce voia.

— Poate că nu am crezut că vei înțelege, știi. Poate că ar fi trebuit să o fac. Nu știu, cred că e un fel de magie să gândești mereu limpede și nu e mereu confortabil să o faci. Tu cum reușești? întrebă ea. Cum mama naibii poți fi atât de echilibrat tot timpul?

— Eu nu sunt... Termină, Lucy.

Ţinând-o în continuare pe Ripley de braţe, el îşi schimbă poziţia, căci câinele lătra şi sărea în jurul lor. Atunci văzu ceea ce îi atrăsese atenţia lui Lucy.

Ea era pe plajă, aşa cum o mai văzuse şi altă dată. Şi se uita la ei. Avea faţa palidă în lumina lunii şi pletele întunecate, vălurite de vânt pe spate. Ochii păreau să-i scânteieze în noapte. Verzi, profunzi şi foarte trişti. Spuma valurilor ce se spărgeau de ţărm îi trecea peste picioare, până la glezne, dar ea nu dădea niciun semn că ar fi simţit răceala lor udă. Stătea acolo, pur şi simplu, nemişcată, privindu-i şi plângând.

— O vezi, şopti Mac.

— Toată viaţa am văzut-o.

Acum obosită, Ripley se îndepărtă de el, căci simţea că i-ar fi fost prea uşor, înspăimântător de uşor, să facă un pas înspre el.

— O să te anunţ ce am hotărât când o să iau o hotărâre. Şi vreau să-mi cer scuze că am fost nepoliticoasă şi că m-am răstit aşa la tine pentru că ai manevrat lucrurile în favoarea ta. Dar acum... acum am nevoie să fiu singură.

— Te conduc eu înapoi.

— Nu. Mulţumesc, dar nu. Vino, Lucy.

Mac rămase unde era, între două femei. Ambele atrăgându-l peste măsură.

Capitolul 10

Lui Nell i se păru ciudat să bată la uşa unei case unde locuise odinioară. Parte din ea se gândea în continuare la căsuţa galbenă ca fiind a ei.

Trăise mult mai mult în palatul acela alb din California şi nu îl considerase niciodată al ei. În afară de dăţile când se gândea la el ca la închisoarea ei, una din care fusese dispusă să-şi rişte viaţa ca să scape. Dar căsuţa de lângă

pădure fusese a ei numai pentru câteva luni şi acolo avusese parte de cele mai fericite clipe din viaţă.

Primul cămin, locul în care începuse să se simtă puternică şi în siguranţă. Locul unde ea şi Zack se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Chiar şi teroarea de care avusese parte acolo, faptul că acolo cursese sânge, nu putuse să strice în ea sentimentul de apartenenţă faţă de cabana aceea galbenă cu încăperi mici ca pentru păpuşi.

Cu toate acestea, bătu, şi aşteptă politicoasă la intrare până ce Mac deschise uşa.

Bărbatul părea dus pe gânduri. Era neras şi părul îi stătea vâlvoi.

— Scuze. Te-am trezit?

— Ce? Nu. M-am trezit de ore bune.

Îşi trecu mâna prin păr, încurcându-l şi mai tare. Oare ce căuta aici? Aveau întâlnire acum? Doamne, cât era ceasul?

— Scuze. Mintea mea... haide, intră.

Nell aruncă o privire peste umărul lui în camera plină de aparatură. Luminile străluceau şi se auzea un bipăit constant.

— Probabil că lucrezi. Nu vreau să te deranjez. Voiam doar să-ţi aduc nişte desert de aseară. N-ai apucat să mănânci.

— Desert? O, da, aşa e. Mersi. Intră.

— De fapt, sunt în drum spre muncă, aşa că o să...

Cum deja el se întorsese cu spatele la ea şi intrase, Nell ridică din umeri şi intră, închizând uşa în urma ei.

— Ce-ar fi să duc asta la bucătărie?

— Aha... Uite! Stai, stai!

Ridică o mână mâzgălind nişte notiţe cu cealaltă şi studiind o hârtie ieşită dintr-un aparat ce îi păru lui Nell că seamănă cu un seismograf. După o clipă, se uită din nou spre ea şi zâmbi.

— Pur şi simplu străluceşti, nu-i aşa?

— Poftim?

— Datele înregistrate au început să se schimbe exact în momentul în care ai intrat în casă.

— Pe bune?

Fascinată, ea făcu un pas mai aproape. Şi îşi dădu seama că indiferent de cât de aproape privea totul, nu avea nicio şansă să priceapă ceva.

— E altceva cu Ripley, continuă Mac. Înregistrările ei arată altfel tot timpul şi nu se vede, nu-ți dai seama. Dar tu, tu eşti o prezență aparte, o prezență constantă.

— Asta mă face cumva plictisitoare.

— Dimpotrivă, spuse el luându-i platoul din mâini şi ridicând folia de protecție ca să rupă un colțişor de plăcintă. Îl băgă în gură făcând firmituri peste tot. E o plăcere prezența ta. Aş spune că e prezența unei femei care şi-a găsit locul şi rostul şi e fericită. Îmi pare rău că am stricat cina de aseară.

— N-ai stricat-o. Dacă vrei să mănânci acum, hai să-ți dau o furculiță.

Când ea se duse în bucătărie, o urmă şi el şi o privi cum se duce la sertarul din dreapta şi scoate o furculiță.

— Te deranjează să... scuze.

— Dacă mă deranjează să mă aflu aici? termină ea propoziția pentru el şi îi întinse furculița. Nu. Casa asta e curată. Am curățat-o eu însămi. A trebuit să o curăț eu însămi.

— O prezență constantă şi foarte liniştitoare. Şeriful Todd e un bărbat foarte norocos.

— Da, este. Stai jos, Mac, am zece minute la dispoziție. Vrei şi cafea lângă plăcinta aia?

— Ei bine...

Aruncă o privire în jos, la plăcintă. Nu-şi mai amintea dacă luase sau nu micul dejun. În plus, plăcinta era aici.

— Sigur.

— Mi-ai spus că lucrurile stau altfel cu Ripley, spuse Nell în timp ce măsura cafeaua.

Cea care se afla deja în filtru arăta aproape la fel de hidoasă precum mirosea şi o vărsă în chiuvetă.

— Ai dreptate. Nu cunosc toate motivele pentru situaţia asta, dar nici ea nu vorbeşte despre ele. Şi chiar dacă le-aş şti, nu aş vorbi eu despre ele. E treaba ei.

Dar e sora mea, aşa că am de gând să te întreb direct. Interesul tău faţă de ea are legătură numai cu munca ta?

— Nu.

Îşi modifică uşor poziţia, ca să-şi ascundă stânjeneala. Era genul de bărbat mai obişnuit să pună întrebări, nu să răspundă la ele.

— De fapt, probabil că mi-ar fi mai simplu şi mie, şi cu siguranţă mai simplu pentru ea să nu aibă nicio legătură cu munca mea. Dar are. Se simţea bine când a ajuns aseară acasă?

— Nu mai era supărată. Bulversată, dar nu furioasă. O să-ţi fac mărturisirea asta ca să scap odată, şi gata. Eu am pus la cale cina de aseară cu un anumit scop.

— Te referi la lumânările roz, pietricelele de cuarţ roz, rămurelele de rozmarin şi aşa mai departe, întrebă Mac, simţindu-se din nou relaxat şi băgându-şi încă o bucată de plăcintă în gură. Am observat.

— Mda, mare subtilitate din partea mea! spuse Nell uşurată şi luând o cană pentru cafea. N-am făcut nicio vrajă.

— Şi îţi mulţumesc pentru asta, spuse el cu gura plină. Şi îţi mulţumesc şi fiindcă ştiu că te-ai gândit să faci una. Mă flatează că mă consideri o persoană potrivită pentru Ripley.

— Râzi de mine?

— Nu chiar. Am supărat-o aseară şi îmi pare rău. Dar chestiunea asta trebuie rezolvată între noi doi. Ea e ceea ce e. Iar eu mă ocup cu ceea ce mă ocup.

Înclinându-şi capul, Nell îl studie.

— Nu ar fi deloc atrasă de tine, să ştii – sau cel puţin nu pe termen lung – dacă ai fi insistent sau ai încerca să o manipulezi în vreun fel.

— Ceea ce e bine de ştiut. Tu eşti dispusă să vorbeşti cu mine – adică te pot înregistra?

— Da.

— Pur şi simplu? Fără niciun fel de argumente din partea mea?

Ea îi puse cafeaua pe masă.

— Nu-ţi voi spune nimic din ce nu vreau să ştii. Eu învăţ încă, Mac. Şi s-ar putea să învăţ la fel de multe lucruri de la tine câte vei învăţa şi tu de la mine. Dar în momentul ăsta trebuie să mă duc la lucru.

— O singură întrebare. Puterea asta te face fericită?

— Da. Fericită, echilibrată şi puternică. Dar aş putea fi exact la fel şi fără ea.

Zâmbi făcând gropiţe în obraji. Acum întreabă-mă dacă aş putea fi la fel de fericită şi fără Zack.

— Nu e nevoie.

După plecarea ei, Mac rămase un timp pe loc, să cugete la ea şi la felul în care părea atât de potrivită şi de adaptată la ritmul insulei, la ritmul puterilor ei.

Nu avea cum să îi fi fost prea uşor, şi cu toate acestea avea impresia că femeia reuşise să facă să pară cel mai natural lucru din lume să înceapă o viaţă nouă aici, departe de grozăviile pe care fusese silită să le îndure.

Ceea ce i se întâmplase nu îi lăsase cicatrice de nevindecat. Fusese în stare să aibă din nou încredere în cineva, să iubească din nou un bărbat. Să-şi urmeze drumul întru devenire. Asta, îşi spuse el, o făcea cea mai

admirabilă femeie dintre câte cunoştea el. Înțelegea şi de ce Ripley era atât de hotărâtă să o protejeze. Şi într-un fel sau altul trebuia să reuşească să o facă pe polițista lui cea încăpățânată să priceapă că Nell nu era deloc în vreun pericol din partea lui.

Împachetă aparatele pe care voia să le ia cu el în excursia pe teren pe care o plănuise. Şi petrecu zece minute extrem de frustrante căutându-şi ochelarii înainte să realizeze că-i atârnaseră de buzunarul de la piept. Îşi găsi cheile în dulăpiorul de medicamente de la baie, scoase de undeva nişte creioane de rezervă şi o porni spre sudul insulei.

Casa familiei Logan îl atrăgea ca un magnet. Nu se putea gândi la un alt mod de a descrie senzația de atracție aproape fizică pe care o simțea când stătea pe potecuța îngustă de pe țărm, studiind-o. Era o casă mare, impunătoare. Ar fi spus că inspira chiar o senzație de măreție şi un farmec aparte. Ceea ce îl făcea incapabil să se abțină, aşa că îşi luă reportofonul ca să-şi înregistreze gândurile.

— Casa Logan se află în extrema sudică a insulei şi este accesibilă numai pe o potecă îngustă de argilă. Mai sunt şi alte case în apropiere, dar asta se află pe creastă şi este şi cea mai apropiată de mare.

Făcu o pauză de o clipă, îngăduindu-şi să simtă vântul şi să guste sarea pe care o aducea cu el. Apa era un albastru mai intens astăzi, o nuanță ce-l făcea să se întrebe cum era posibil ca marea să nu se despice pur şi simplu în două datorită valurilor înalte. Se răsuci pe călcâie studiind şi celelalte case. Multe dintre ele erau de închiriat pe timpul verii, deduse el. Nu se auzea niciun sunet, nu se vedea nicio mişcare, în afară de cea a mării, a aerului şi a pescăruşilor care planau pe deasupra întinderii liniştite scoțând țipete. Stâncile Miei – şi nu era oare ciudat că se aflau exact la capătul opus al insulei – erau mai pitoreşti, se gândi el. Mai dramatice. Mai deosebite în toate felurile. Şi cu toate

acestea, locul părea cumva... exact cum trebuia. Exact cum îi trebuia lui.

— Are două etaje, continuă el să-şi înregistreze observaţiile. Şi pare că pe structura originală au mai fost adăugate nişte elemente de arhitectură. E din lemn – probabil cedru, argintiu deja în unele locuri. Probabil că se ocupă cineva de ea, de vreme de vopseaua gri-albăstruie care se vede pe streşini şi obloane este destul de proaspătă. Veranda din faţă şi terasa din spate sunt adânci şi late şi o secţiune din spate este închisă cu plasă. Are balconaşe înguste la etajul unu şi la al doilea, cu nişte... cornişe cred că li se spune, curbate – o să caut termenul exact – la fiecare colţ. E destul de izolată, dar nu dă deloc impresia de solitudine şi tristeţe. Mai degrabă ai senzaţia că aşteaptă ceva. Şi mi se pare foarte ciudat că am impresia că eu sunt cel pe care-l aşteaptă.

Traversă peticul de iarbă plină de nisip din faţa casei, apoi îi dădu ocol printr-o parte, ajungând în spate, unde rămase un timp deasupra plajei să studieze golful tăcut. Se vedea un doc jos, şi el bine întreţinut, dar fără vreo barcă amarată.

Şi el voia să-şi ia o barcă la un moment dat, se hotărî. Poate că una cu motor chiar. Iar aerul masculin al casei avea nevoie să fie îndulcit puţin cu nişte ghivece mari cu flori. Trebuia să cerceteze care erau plantele cărora le pria cel mai bine tipul acesta de sol. Se întrebă dacă ambele coşuri erau funcţionale şi cum ar fi fost să stea acolo iarna lângă focul trosnind în şemineu şi să se uite la mare. Se scutură de visul cu ochii deschişi, se înapoie la Land Roverul lui şi-şi scoase echipamentele. Până la peşteră era cale scurtă. Observă că gura umbrită prin care se pătrundea în ea era ascunsă vederii dinspre casă de o curbură uşoară a ţărmului în zona aceea. Ceea ce făcea locul şi mai

misterios, şi mai intim. Un loc perfect pentru puşti în căutare de aventuri şi tineri îndrăgostiți, îşi spuse.

Dar dacă era încă folosită în aceste scopuri, nu se vedea niciun semn. Nu se vedeau urme de paşi, nici mizerie, nici altfel de urme sau marcaje de-a lungul întregii poteci de şist.

Trebui să facă două drumuri şi, deşi aerul din peşteră era rece şi uşor umed, îşi scoase jacheta. Îşi montă aparatele în susurul melodios al apei completat de reverberațiile camerei de sub pământ.

Peştera nu era mare. O măsură şi văzu că avea abia puțin peste trei metri lungime pe doi şi ceva lățime. Se bucură că în partea centrală era de doi metri şi ceva.

Mai fusese şi în alte peşteri în care trebuise să se lase pe vine sau să stea cocoşat sau chiar să se târască pe burtă.

Înarmat cu o lanternă cu halogen – ceva ce nu avusese la el în prima excursie –, studie fiecare centimetru al peşterii cu aparatele pornite.

— E ceva aici, murmură el. N-am nevoie de maşinăriile astea să-mi confirme că e ceva aici. Nişte straturi de energie. Niveluri noi peste alte niveluri mai vechi.

Ceea ce nu are nicio dovadă ştiințifică, dar asta este. Se simte asta. Se simte puternic, din instinct parcă. Şi dacă asta este peştera menționată în cercetările mele, înseamnă că... Ce-i asta?

Se opri puțin, luminând peretele peşterii. Trebui apoi să se ghemuiască pentru a vedea mai clar.

— Pare a fi în galeză, spuse el citind cuvintele cioplite în piatră. Va trebui să le traduc când mă întorc.

Pentru moment însă, copie cuvintele în caiet şi simbolul de dedesubtul lor.

— Nodul Celtic, simbolul Trinității. Gravura asta nu este chiar atât de veche. Zece ani, maximum douăzeci. Asta e tot o presupunere. De testat şi verificat.

Apoi îşi trecu degetele de-a lungul inscripţiilor. Marginile lor se umplură de luminiţe scânteind în raze înguste. Vârfurile degetelor i se încălziră de la căldura lor.

— Doamne sfinte! Cât de tare e asta?!

Sări în picioare ca să-şi ia aparatul de măsurători şi camera video, uitând curbura tavanului. Şi se lovi zdravăn cu creştetul de ea, de văzu stele verzi.

— Ce idiot! Bou! Rahat! Doamne!

Cu o mână frecându-şi capul, se mişcă înainte şi înapoi până ce durerea aceea ascuţită se transformă într-un groaznic zvâcnet mocnit.

Durerea fu înlocuită de scârbă când văzu urma de sânge de pe palmă. Resemnat, îşi scoase o batistă, şi tamponă uşor cucuiul care se forma acum. Şi-o ţinu pe creştet în timp ce-şi lua camera şi aparatul de măsurători.

De data asta se aşeză pe jos.

Făcu măsurători, le înregistră, apoi se pregăti să filmeze modificările şi îşi trecu din nou degetele peste marginile cuvintelor încrustate în piatră. Şi nu se întâmplă nimic.

— Haide, haide, doar am văzut ce era de văzut şi mai am şi cucuiul ăsta teribil ca dovadă.

Mai încercă o dată, dar gravura rămase la fel de întunecată şi piatra la fel de rece şi de umedă. Nu se descurajă, ci rămase pe loc, încercând să-şi limpezească mintea. Ignoră durerea de cap teribilă ce-l chinuia deja. Şi când ridică din nou mâna, monitoarele începură să-i bipăie.

— Ce mama naibii faci aici? Şedinţe de spiritism?

În buza peşterii se vedea Ripley, lumina soarelui învăluind-o ca un nimb. Prea multe gânduri i se răscoliră în minte, şi în centrul tuturor era ea. Renunţă pentru moment la cuvintele gravate şi o privi.

— Eşti de serviciu în patrulare?

— Ţi-am văzut maşina. Măsură din ochi echipamentele, păşind în peşteră.

Sunetele ascuțite deveniră şi mai puternice. Ce faci acolo culcat pe jos?

— Muncesc. Se întoarse ca să fie cu fața complet spre ea, apoi se ridică pe vine.

Ai o aspirină la tine?

— Nu, răspunse ea trecându-şi fasciculul lanternei peste el, apoi repezindu-se înainte. Îți curge sânge. Pentru numele lui Dumnezeu, Mac!

— Doar puțin. M-am lovit la cap.

— Taci din gură. Lasă-mă să mă uit.

Îi trase capul spre ea în ciuda icnetului lui de durere şi pipăi prin păr ca să ajungă la julitură.

— Dumnezeule, infirmiera iadului, ai milă!

— Nu-i prea rău. N-o să ai nevoie de copci. Dacă nu ai avea tot părul ăsta să-ți înveleşti creierul patetic, lucrurile ar sta mult, mult mai rău.

— Putem considera că ne-am împăcat?

Ea oftă uşor, apoi se lăsă în jos pe vine, alături de el, în fundul peşterii.

— M-am gândit puțin la asta. N-am niciun drept să mă amestec în munca ta. Şi nu-i treaba mea nici să-mi displacă profund. Tu ai fost cât se poate de onest în privința asta, de la bun început, şi ce ai spus aseară a fost adevărat. Nu m-ai forțat în niciun fel.

Purta cercei. Ceea ce nu se întâmpla întotdeauna. Cercei lunguieți din aur cu argint. I-ar fi plăcut să se joace cu ei şi cu linia fină a urechii ei.

— Mie mi se pare că te-ai gândit mult la asta.

— Cred că ai dreptate. Şi poate că ar mai trebui să mă gândesc. Pentru moment însă, aş vrea să duc toată povestea asta la stadiul inițial.

— Şi eu aş vrea asta, dar trebuie să ştii că am de gând să vorbesc cu Nell. Oficial, adică, o s-o înregistrez.

Ripley îşi strânse buzele.

— Asta depinde de Nell. Doar că este...

— O să fiu foarte atent cu ea.

Ripley îl privi în ochi.

— Da, spuse ea peste o clipă. O să fii.

— Şi cu tine.

— N-am nevoie să fii atent cu mine.

— Poate că mi-ar face plăcere.

Îşi strecură braţele în jurul taliei ei, ridicându-se în genunchi. Trăgând-o şi pe ea în sus. Undeva mintea îi înregistră monitoarele ce începură din nou să ţiuie mai tare. Nici n-avea cum să-i pese. La momentul acela voia un singur lucru, doar unul singur. Să-şi lipească gura de gura lui.

Şi când gurile li se întâlniră, ea îl cuprinse cu braţele. Trupul ei se lipi perfect de al lui, ca o ultimă piesă a unui puzzle complex şi fascinant.

Pentru o clipă, fu moale şi cald. Şi totul se topi în sărutul acela.

Cutremurată, ea se trase în spate. Ceva din interiorul ei se zguduise.

— Mac.

— Să nu vorbim despre asta.

Gura lui îi mătură obrajii, tâmplele, apoi îi coborî uşor pe gât.

— După un timp, discuţiile astea nu fac decât să transfere totul la nivel abstract.

— Ai dreptate.

— Trebuie să o facem curând, spuse el zdrobindu-i buzele încă o dată cu buzele lui. Curând. Altfel o să-mi pierd minţile.

— Trebuie să mă mai gândesc puţin.

El lăsă să îi scape o răsuflare întretăiată înainte să-şi domolească strânsoarea.

— Atunci gândeşte-te repede, bine?

Ea îi atinse obrazul cu palma.

— Sunt aproape sigură că suntem pe sfârşite cu secţiunea aceea a programului nostru.

— Cât de ciudat, spuse Mia intrând cu paşi mari în peşteră. Şi cât de ieşit din comun.

Dădu cu ochii de Ripley şi de Mac îndepărtându-se brusc unul de celălalt şi îşi dădu părul pe spate.

— Nu vreau să vă întrerup.

În momentul în care începu să vorbească, aparatele lui Mac începură să ţiuie brusc. Acele zgâriau hârtia cu furie. Unul dintre senzori începu să scoată fum, aşa că el se repezi să vadă ce se întâmpla.

Fără să spună o vorbă, ea se răsuci pe călcâie şi ieşi la loc în lumina soarelui.

— Dumnezeule, l-a prăjit! L-a prăjit de-a binelea!

Cum glasul lui suna mai degrabă plin de entuziasm decât de îngrijorare, Ripley îl lăsă pe Mac cu aparatele şi o urmă pe Mia afară.

— Stai puţin.

Ca şi cum nu auzise, Mia merse mai departe pe poteca de şist argilos spre locul unde apa golfuleţului venea şi pleca ritmic lăsând în urmă mici băltoace pline de mormoloci şi peştişori.

— Mia, aşteaptă puţin! Nu credeam că mai umbli aşa, pe-aici.

— Umblu exact pe unde am chef.

„Dar nu pe aici”, se gândi ea, uitându-se în gol peste apă. „Niciodată pe aici...

Până astăzi.”

— Tu l-ai adus aici? Se întoarse în loc, cu părul fluturându-i şi ochii plini de o mâhnire teribilă. I-ai spus şi lui ce înseamnă locul ăsta pentru mine?

Anii zburară printre ele, într-o fracţiune de secundă.

— Of, Mia. Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Îmi pare rău, spuse ea, simțind o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

Jurase că nu avea să mai verse nici măcar o lacrimă din cauza lui, dar una îi scăpă, totuşi.

— N-ar fi trebuit să-mi închipui aşa ceva. Ştiu că n-ai fi făcut asta în ruptul capului. Îşi şterse lacrima şi se întoarse din nou cu fața spre apă. Doar că v-am văzut acolo, fix în locul acela, ținându-vă în brațe aşa.

— Ce... O, Doamne, Mia. Ripley îşi apăsă degetele pe frunte amintindu-şi gravura în piatră. Nu mi-am dat seama. Îți jur că nu m-am gândit.

— De ce te-ai fi gândit? Oricum n-ar trebui să conteze. Îşi încrucişă brațele peste sâni, strângându-şi coatele. Căci de fapt conta şi avea să conteze de-a pururi. A trecut mult timp de când a scris el aia. A trecut mult timp de când eu am fost destul de nesăbuită să cred că vorbea serios. Să am nevoie ca el să vorbească serios.

— Nu merită. Niciun bărbat nu merită.

— Ai dreptate, desigur. Dar eu cred că, din nefericire, există o persoană pentru fiecare dintre noi care merită orice.

În loc să spună ceva, Ripley puse mâna pe umărul Miei şi o lăsă acolo şi când Mia o întinse pe ai ei şi i-o prinse uşor.

— Mi-e dor de tine, Ripley. Durerea din glasul ei răsuna profundă şi înlăcrimată.

Mi-ați rupt sufletul să vă văd acolo. Şi niciuna dintre noi nu se va bucura mâine că am spus eu asta azi. Deci...

Brusc, lăsă mâna lui Ripley şi se îndepărtă.

— Bietul Mac. Ar trebui să mă duc să-mi cer scuze.

— I-ai ars una din jucării, cred. Dar mi s-a părut mai degrabă intrigat de asta decât supărat.

— Totuşi, nu mi-ar strica să mă controlez mai bine, replică ea. După cum ştii şi tu.

— Nu mai spune!

— Aha, ne-am revenit. Foarte bine, atunci, o să mă duc să văd cum pot repara lucrurile, spuse luând-o înapoi spre peşteră şi aruncând o privire peste umăr. Vii?

— Nu, ia-o înainte, spuse Ripley aşteptând până ce Mia dispăru în umbrele peşterii înainte de a lăsa să-i iasă o lungă răsuflare. Şi mie mi-e dor de tine.

Rămase acolo, ghemuită lângă o băltoacă, până ce reuşi să-şi revină. Mia se pricepuse întotdeauna mai bine, se gândi ea, să se pună pe picioare. Iar Ripley îi invidiase întotdeauna măsura în care se putea controla. Se uită la micuța lume de la picioarele ei, cea care semăna cu un fel de insulă, se gândi, pe care fiecare depindea de ceilalți pentru supraviețuire.

Mia conta pe ea. Nu voia să se gândească la asta, nu voia să accepte legătura sau responsabilitatea pe care i-o punea pe umeri. Faptul că refuza să o creadă îi oferise ei un deceniu de normalitate şi o costase o prietenă la care ținea mult.

Atunci apăruse Nell şi cercul se formase la loc. Şi puterea ce rezultase fusese atât de minunată, atât de tare. Ca şi cum nu ar fi fost zăvorâtă niciodată.

Îi fusese greu, foarte greu, să mai întoarcă o dată cheia.

Iar acum apăruse Mac. Trebuia să se hotărască dacă bărbatul era următoarea za dintr-un lanț ce avea să o tragă în jos sau cheia unei alte încuietori.

Îşi dori cu toată puterea lui să poată fi doar un bărbat şi atât.

Din peşteră se auzi râsul Miei, iar Ripley se ridică, îndreptându-şi spatele. Oare cum reuşea? se întrebă Ripley. Cum de putea să-şi schimbe starea într-un timp atât de scurt?

O luă înspre peşteră tocmai când Mia şi Mac ieşiră. Pentru o clipă, mai văzu o femeie, cu părul strălucitor ca o flacără strecurându-se din grota aceea întunecată. Avea în

braţe o bocceluţă făcută din blană lucioasă neagră. Vederea i se înceţoşă şi imaginea femeii păli, confundându-se cu peisajul precum o acuarelă uitată afară în ploaie. Îi lăsă doar durerea vagă de cap ce o cuprindea întotdeauna după ce vedea imaginile acelea.

Zece ani, se gândi din nou. Timp de zece ani blocase toate amintirile acestea. Iar acum se infiltrau din nou în ea, precum lichidul prin crăpăturile unui pahar. Dacă nu reuşea să lipească la loc toate crăpăturile alea, aveau să iasă de tot. Şi nu ar mai fi putut să le reţină vreodată. Deşi i se înmuiaseră genunchii, făcu paşi mari înainte.

— Deci, de ce râdeţi?

— Nu, de nimic, spuse Mia luându-l de braţ pe Mac şi trimiţându-i o privire languroasă pe sub gene.

Ripley clătină din cap.

— Poţi să-ţi ştergi rânjetul acela prostesc de pe mutră, Booke. O face intenţionat.

Ce naiba efect poţi să ai asupra bărbaţilor, Mia? Nu-i nevoie decât să te apropii cât de cât de unul şi imediat IQ-ul îi va cădea sub centură.

— Ei, e numai unul dintre multiplele mele talente. Nu te mai fâstâci aşa, frumosule, zise ea ridicându-se să îl pupe pe Mac pe obraz. Ştie că nu umblu niciodată după ceva ce nu-mi aparţine.

— Atunci nu mai face mişto de el. Deja a început să transpire.

— Îmi place, spuse Mia apropiindu-se intenţionat şi mai tare de Mac. E atât de dulce...

— Există vreo modalitate prin care aş putea interveni şi eu în conversaţia asta, întrebă Mac, fără să par complet dobitoc?

— Nu. Dar cred că am terminat de-acum, spuse Ripley băgându-şi degetele mari în buzunarele jachetei. Cum ţi-e capul?

— N-am nimic care să nu treacă cu un flacon de aspirină.

Când ridică mâna să se pipăie uşor pe cucui, Mia întrebă:

— Te-ai rănit? Lasă-mă să văd.

Atingerea ei era mult mai blândă decât a lui Ripley, însă la fel de fermă. Se uită, după care şuieră înspre ea.

— Ai fi putut să fii şi tu mai miloasă, se răsti Mia la Ripley.

— E o simplă zgârietură.

— Sângerează, e umflat şi dureros. Ceea ce nu-i cazul să fie. Stai jos, îi făcu semn lui Mac şi-i arătă un morman de pietre.

— Ei, pe bune, nu e nimic. Nu-ți face griji din pricina asta. Mereu mă lovesc de câte ceva.

— Stai jos, spuse Mia aproape împingându-l jos şi pe urmă scoțându-şi o pungulița din buzunar. Am eu... o legătură cu peştera, spuse ea scoțând nişte piper cayenne din pungulița. Prin urmare, o legătură cu toate astea. Stai nemişcat.

Îşi trecu degetele blând peste julitură. El simți un val de căldură cuprinzându-i capul şi concentrându-se într-un singur loc, într-un centru al durerii. Înainte să apuce să spună ceva, Mia începu să îngâne încet nişte vorbe.

— Cu ierburi şi atingeri şi gânduri, fie ca rana aceasta de sub mâinile mele să se vindece. Liber să fie omul acesta de orice boală şi durere. Şi cum s-a spus aşa să rămână. Gata, spuse aplecându-se şi atingându-i creştetul cu buzele uşor, lângă julitură. Îți este mai bine?

— Da.

Expiră îndelung. Durerea, senzația aceea chinuitoare de zvâcnet se evaporase parcă înainte ca femeia să-şi termine vorbele.

— Am mai văzut piperul acesta cayenne funcționând asupra unor julituri minore.

Dar nu instantaneu.

— Ierburile astea sunt un fel de adjuvant. Acum să ai grijă ce faci în continuare cu capul ăsta chipeş al tău. Deci, rămâne pe vineri seara, nu?

— Abia aştept.

— Staţi puţin, spuse Ripley ridicând o mână. Ce?

— Mi s-a părut corect să mă revanşez faţă de Mac pentru că i-am distrus echipamentele. Şi l-am invitat să vină vineri să fie martor la un ritual.

Ripley rămase o clipă fără cuvinte, apoi o apucă pe Mia de braţ.

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

— Sigur că da. Vrei să mă conduci până la maşină? Apoi zâmbi uşor către Mac.

Vineri după apusul soarelui. Ştii drumul.

— În mod clar ţi-ai pierdut minţile, începu Ripley conducând-o pe Mia pe poteca de şist. De când naiba faci tu ritualuri cu spectatori?

— E om de ştiinţă.

— Cu atât mai mult. Ascultă... începu Ripley şi se întrerupse când începură urcuşul domol spre şosea. Bine, uite ce e, începu din nou. Ştiu că probabil în clipa asta eşti puţin zdruncinată şi nici nu gândeşti prea limpede.

— Mă simt bine, dar îţi mulţumesc pentru grijă.

— Bine pe dracu'! protestă Ripley făcând trei paşi uriaşi în faţă şi încă trei înapoi, dând din mâini. De ce nu te-ai apuca atunci să vinzi şi bilete?

— Bărbatul acesta nu e un şarlatan care umblă după glorie, Ripley, şi tu o ştii foarte bine. E un tip inteligent şi deschis la minte. Am încredere în el.

Mia înclină capul şi ochii aceia ai ei cu machiaj fumuriu, de vrăjitoare, sclipiră derutaţi, dar şi amuzaţi.

— Mă mir că tu nu ai.

— Nu-i vorba de încredere, răspunse ea, dar îşi mişcă umerii ca şi când ar fi simţit un junghi în spate. Te rog doar

să stai puțin să te gândeşti la toate asta înainte să faci ceva ce să nu mai poți repara.

— Şi el face parte din toate astea, spuse Mia încet. Iar tu ştii deja asta. Simt ceva în privința lui. Care nu are legătură cu sexul, adăugă ea. Dar care este la fel de intim, însă. O căldură, fără umbră de fierbințeală. Dacă ar fi fost vreo fierbințeală, aş fi făcut ceva în privința asta. Dar nu era pentru mine.

Rosti ultimele vorbe cu tâlc.

— Ceea ce simți tu pentru el este diferit şi asta te dă peste cap. Dacă ar fi fost vorba pur şi simplu de atracție sexuală, te-ai fi culcat cu el.

— De unde ştii că n-am făcut-o?

Când Mia îi răspunse cu un simplu zâmbet, Ripley scoase o înjurătură.

— Şi asta nu are nimic de-a face cu nimic.

— Ba are de-a face chiar cu totul. Tu îți vei face propriile alegeri, la timpul tău.

Eu o să o rog şi pe Nell să ni se alăture dacă va dori, continuă Mia deschizând porțiera în timp ce Ripley rămase în loc spumegând. Desigur, şi tu eşti bine-venită.

— Dacă aş fi vrut să apar în spectacole de circ aş fi învățat să fac jonglerii.

— E alegerea ta, după cum spuneam. Urcă în maşină şi îşi coborî geamul. Este un om excepțional, Ripley. Te invidiez sincer.

Ceea ce o lăsă pe Ripley cu gura căscată în timp ce Mia demară în trombă.

Mac strângea totul deja când se întoarse Ripley. Obținuse tot ce crezuse că avea să obțină în ziua aceea, dar intenționa să se întoarcă la un moment dat, când atmosfera avea să fie mai puțin volatilă. În orice caz, avea nevoie să repare nişte chestii şi mai avea nevoie să-şi vină în fire şi el însuşi. Când

umbra lui Ripley se văzu în cadrul intrării în peşteră, îşi îndesă camera de luat vederi minusculă în geantă.

— Ai încercat s-o convingi să nu se mai vadă cu mine.

— Exact.

— Aşa te abţii tu să te amesteci în munca mea?

— Asta e altceva.

— Ce-ar fi atunci să-mi spui ce înţelegi tu prin amestec.

— Bine, înţeleg că eşti supărat. Îmi pare rău, dar n-am de gând să-mi ţin gura când cineva pe care... cineva pe care îl cunosc ia o decizie aiurea fiindcă e la pământ din punct de vedere emoţional. Nu e cinstit.

— Şi tu crezi că eu aş fi în stare să profit de ea şi de faptul că e supărată?

— Nu-i aşa?

El rămase tăcut pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu. Are câteva zile la dispoziţie să se răzgândească.

— A făgăduit ceva, înseamnă că se va ţine de promisiune. Aşa e ea.

— La fel eşti şi tu. Sunteţi amândouă ca două piese ale aceluiaşi puzzle. Ce a provocat oare ruptura asta dintre voi?

— Nu contează, e poveste veche deja.

— Ba nu e. Femeia asta a fost rănită şi tu i-ai simţit durerea ca şi când ar fi fost a ta. M-am uitat la tine, se vedea cu ochiul liber. Acum ai vrea să o protejezi dacă ai putea, zise ridicându-şi cele două genţi şi îndreptându-şi spatele. Şi simţi acelaşi lucru şi pentru Nell. Eşti pur şi simplu pavăză pentru cei care contează pentru tine. Dar pe tine cine te apără, Ripley?

— Pot foarte bine să am grijă singură de mine.

— Nu mă îndoiesc, dar nu asta e ideea. Ele stau pavăză pentru tine la rândul lor şi acesta este exact faptul pe care-l găseşti atât de greu de gestionat.

— Nu mă cunoşti suficient încât să ştii ce mi se pare mie greu de gestionat.

— Ba te cunosc de-o viaţă.

Ea dădu să-l oprească înainte să iasă din peşteră.

— Cum adică?

— Te-am întrebat într-o zi despre visele tale. Într-o bună zi o să-ţi povestesc despre ale mele.

El îi umpluse mintea cu vise, asta îşi spusese tot timpul chiar dându-şi seama că era absorbită în ele. Şi faptul că ştia că era doar un vis nu o făcuse să se oprească.

Era pe plajă şi deasupra ei se adunau norii de furtună şi se pornea vijelia vuind ca un tren în cea mai mare viteză. Iar furtuna era furia ei. Mai erau şi altele alături de ea, umbre şi lumini. Iubirea şi opusul ei înfăşurat în ghimpi enormi.

Un fulger brăzdă cerul şi lovi pământul ca o lamă de argint spintecându-l în două. Lumea din jurul ei era nebunie pură şi paradoxal atât de îmbătătoare.

„Alegerea este doar a ta, acum şi întotdeauna."

Puterea izbea. Şi înţepa amarnic.

Alegerea, acum şi întotdeauna. Putea să se întindă, să apuce mâna care i se oferea, care îi oferea un pod spre lumină. Ori, putea rămâne în întuneric să se hrănească din el.

Îi era foame.

Ripley se trezi plângând, cu imaginile acelea apocaliptice dansându-i în continuare în faţa ochilor.

Capitolul 11

Rareori căuta ajutor stând de vorbă cu cineva. Ştia din experienţă că sfaturile nu erau niciodată uşor de înghiţit. Dar visul acesta pur şi simplu îi rupsese inima.

De nenumărate ori în timpul zilei aproape că îi spuse totul lui Zack. Fusese mereu alături de ea şi prietenia dintre

ei era la fel de reală şi de solidă precum era legătura lor de sânge. Dar trebui să admită că avea nevoie de un umăr de femeie pe care să plângă. Mia şi Nell ieşeau din discuție. Erau prea aproape de ea. Dar mai era una care avea legătură cu ele toate şi de la care se putea aştepta oricând să-şi spună părerea onest. Indiferent dacă voiai să i-o auzi sau nu.

Se duse la Lulu.

Aşteptă până ce îşi închipui că Lulu avusese suficient timp să ajungă acasă de la librărie, dar nu destul încât să se ducă la odihnă. După ce traversă pajiştea, obişnuindu-şi ochii cu modul artistic în care fusese tunsă iarba şi cu toate culorile trăsnite pe care Lulu le alesese, ca de obicei, ca să-şi vopsească casa, şi bătu la uşa din spate, Ripley se bucură să descopere că nimerise cât se putea de bine.

Lulu se schimbase de hainele de muncă într-un tricou pe care scria „Cafea, Ciocolată, Bărbați... Unele lucruri sunt făcute sa fie simțite din plin”. Avea în mână o sticlă de vin nedeschisă încă şi purta nişte papuci roşii ponosiți şi expresia iritată a unei femei care tocmai fusese deranjată.

— Ce-i cu tine? întrebă ea.

Nu era cel mai cald bun venit de care avusese parte vreodată, dar aşa era Lulu.

— Ai o clipă liberă?

— Mda. Se întoarse şi se apropie iute de blatul de bucătărie să-şi ia tirbuşonul.

Vrei un pahar?

— Ar merge.

— Ce bine că nu mi-am aprins şi țigara de marijuana.

Ripley se crispă.

— La dracu’, Lu!

Lu izbucni într-un râs vesel şi sonor şi scoase dopul.

— Glumeam, doar. Mereu reacționezi la asta. N-am mai tras un fum de... oftă ea nostalgică. Douăzeci şi şase de ani.

Tatăl tău a fost primul şi ultimul care m-a prins asupra faptului. Mi-a confiscat plantele şi rezervele pe care mi le făcusem.

Mi-a spus că puteam să mă duc să fac rost de altele de unde făcusem rost şi de ele dacă aşa socoteam sau puteam să lucrez în continuare pentru bunica Miei – adică să am grijă de Mia, şi că-şi închipuie că am atâta minte încât să-mi dau seama de care dintre cele două variante am mai multă nevoie. Mereu mi-a plăcut de tatăl tău.

— Ce poveste minunată, Lu. Pur şi simplu mă topeşte să o aud.

Lu turnă vin în două pahare, după care se aşeză şi-şi puse picioarele pe unul dintre scaunele din bucătărie.

— Ce te aduce la uşa mea, domnişoară şerif adjunct?

— Putem să începem cu o conversaţie uşoară, ca să ajung apoi la problema mea?

— Desigur, răspunse Lulu savurând prima gură de vin şi prima clipă liberă după o zi de muncă. Cum stai cu sexul?

— Cam asta ar fi partea la care aş vrea să ajung mai târziu.

— N-am crezut niciodată că voi ajunge ziua în care Apriga Ripley să vină la uşa mea ca să vorbim despre sex.

Înainte să se poată abţine, Ripley se foi stânjenită pe scaun.

— Doamne, Lu, nimeni nu-mi mai spune aşa.

Lulu zâmbi larg.

— Eu, da. Mereu te-am admirat pentru abordarea foarte directă pe care ai avut-o faţă de orice. Ai probleme cu un bărbat, păpuşă?

— Un fel de. Dar...

— Un bărbat foarte chipeş. Absolut... delicios, spuse Lulu lingându-şi buzele. Nu genul tău obişnuit, desigur. E puţin cam încet şi cam îngândurat şi puţin cam dulce. Nu atât de

dulce încât să te apuce diabetul. Doar puțin. Dacă aş avea treizeci de ani în minus...

— Da, da, l-ai gusta şi tu.

Îmbufnată, Ripley îşi sprijini bărbia în pumni.

— Nu face pe deşteapta cu mine. Oricum, mi se pare drăguț că-ți dai seama că deşteptăciunea este sexy. Deci, cum stă la capitolul pat?

— N-am ajuns acolo.

În loc să o mire, vorbele ei confirmară observațiile recente ale lui Lulu. Femeia puse paharul jos şi îşi țuguie buzele.

— Mă gândeam eu. Ceea ce-mi spune un singur lucru. Ți-e frică de el.

— Ba nu mi-e frică de el.

Acuzațiile de genul acesta întotdeauna o făceau pe Ripley să riposteze vehement, mai ales când erau adevărate.

— Doar sunt mai precaută şi încerc să nu mă grăbesc. Este... complicat.

Lulu îşi lipi palmele ca şi cum i-ar fi venit să se roage.

— Uite o vorbă din bătrâni, greieraş.

Ripley nu se putu abține să nu zâmbească.

— Cine-i deşteptul care a spus-o?

— Taci şi ascultă. Vorba din bătrâni spune: sexul este mult mai bun când e complicat.

— De ce?

— Pur şi simplu. Când vei ajunge la vârsta mea, vei şti şi tu de ce.

— Dar îmi place. Chiar îmi place de el.

— Şi ce-i rău în asta?

— Nu e nimic. Mi-aş dori într-un fel să fi făcut asta de la început, ca să ne luăm de-o grijă şi ca să nu mai fie toate tachinăriile astea şi întrebările şi tensiunea crescândă, astfel încât totul să pară atât de...

— Important.

Ripley răsuflă scoțând tot aerul din plămâni.

— Da, bine. Important. Şi mai rău e că am senzaţia că şi el ştie cât de important e, şi dacă aşa stau lucrurile, asta nu înseamnă decât că, în momentul în care se va întâmpla, nu voi fi eu cea care să deţină controlul.

Lulu sorbi din vin. Fără să spună nimic.

— Şi asta pare o mare prostie, nu? Foarte bine. Ripley dădu din cap, simţindu-se în mod ciudat, ca şi cum găsise răspunsul pe care îl căuta. Cred că acum am înţeles.

— Mai e ceva.

— Da. Mia o să-l lase să participe la un ritual vineri, turui Ripley dintr-o suflare.

Şi dacă Mia e implicată, va fi şi Nell. Şi face asta numai fiindcă s-a enervat ieri.

La peşteră... ştii tu, peştera aceea. S-a ambalat foarte tare, şi oricât de iute reuşeşte să se dezambaleze, lucrurile astea o afectează. Şi face chestia asta numai ca să dovedească faptul că poate face faţă oricărei situaţii.

— Păi chiar poate, spuse Lulu încet. Dacă ai fi fost alături de ea pe vremea aceea, cu atâţia ani în urmă, ai înţelege mai bine la ce poate face faţă şi la ce nu.

— Eu n-aş putea.

— Ce-a fost a fost. Contează acum mai mult ce vei face tu.

— Nu ştiu ce să fac. Tocmai asta este.

— Şi vrei să-ţi spun eu?

Ripley ridică paharul.

— Cred că voiam să ştiu ce vei spune tu, ce părere ai. Asta mă dă peste cap, Lu.

Mă face să mă întorc în trecut, mă afectează direct. O, la dracu', nu ştiu cum să explic. Am vrut să se ducă, să se şteargă totul. Am făcut eu astfel încât totul să se şteargă. Şi acum am impresia că au apărut crăpăturile astea peste tot şi nu pot să le acopăr, n-am ce să le fac.

— Niciodată nu ţi-a fost confortabilă postura asta. Doar că unele lucruri nu sunt menite să fie confortabile.

— Poate că-mi făceam griji că va deveni prea confortabilă. Eu n-am nici stăpânirea de sine a Miei, nici compasiunea lui Nell. N-am chestiile astea.

Cercuri, se gândi Lulu. Tot timpul se forma câte un cerc.

— Nu, ceea ce ai este pasiune şi un simţ înnăscut al dreptăţii – şi astea sunt lucrurile pe care trebuie să le urmăreşti în viaţă. De asta voi trei funcţionaţi într-un cerc, de asta voi trei construiţi un cerc şi faceţi astfel încât să scoateţi la lumină tot ce este mai bun una la cealaltă.

— Sau tot ce-i mai rău.

Asta era teama ei. Asta era teroarea.

— De fapt, asta s-a şi întâmplat acum trei sute de ani, dacă stai să te gândeşti bine.

— N-ai cum să schimbi ce-a fost, dar poţi schimba ce va să fie. Pe de altă parte, nici nu te poţi ascunde de asta. Şi după cum vorbeşti, am senzaţia că şi tu te gândeşti că te-ai ascuns suficientă vreme.

— Nu m-am gândit niciodată că ceea ce fac e să mă ascund. Nu sunt o laşă. Chiar şi după ce ne-am ocupat de Remington, tot am putut da înapoi, tot am putut păstra starea de fapt. În ceea ce-l priveşte pe Mac însă, am senzaţia că totul îmi scapă printre degete.

— Deci îţi faci griji că dacă eşti cu el, nu vei putea să dai înapoi. Nu numai în privinţa puterilor tale, ci mai ales în privinţa sentimentelor pe care le ai.

— Mda, cam aşa ceva.

— Aşa că o să umbli în continuare în vârful picioarelor, spuse Lulu expirând zgomotos şi clătinând din cap. O să-ţi faci griji şi o să stai ca pe ace şi o să te agiţi în legătură cu ce s-ar putea întâmpla în loc să te arunci în şa să vezi tu singură unde te duce drumul.

— Nu vreau să le fac rău celor la care ţin.

— Uneori doare mai mult să nu faci decât să faci ceva. Nu există garanţii în viaţa asta, ceea ce este foarte bine, fiindcă

oricum majoritatea garanțiilor nu sunt altceva decât praf în ochi.

— Mda, dacă e s-o iei aşa, ai dreptate.

Nimeni nu se compara cu Lulu, se gândi Ripley, când venea vorba să spună lucrurilor pe nume.

— Cred că deja a trecut suficientă vreme de când mă tot gândesc dacă să fac ceva sau nu, şi faptul că n-o fac mă scoate din minți. Şi mă şi face complet idioată, adăugă ea, aşa cum nu ar fi fost dispusă să recunoască față de prea mulți alții.

— Deci ai de gând să faci şi ultimul pas?

Ripley începu să bată darabana pe masă, apoi oftă.

— Să spunem că o să fac un pas ca să văd ce se va petrece după aceea. Pot folosi telefonul?

— Pentru ce?

— Vreau să comand o pizza.

Lui Mac îi trebui aproape toată ziua ca să repare senzorul şi chiar şi atunci nu reuşi decât să-l cârpească cât de cât. Avea să dureze încă o zi sau două ca să facă rost de piesele ce trebuiau înlocuite şi dat fiind că venea ziua de vineri, cam dădea din colț în colț.

Nu sunt sigur la ce să mă aştept de la ziua de vineri, scrise el. Şi e chiar mai bine aşa. E o greşeală să intri într-o experiență anticipând anumite rezultate specifice. Te poate face să-ți pui ochelari de cal. Eu, de exemplu, am o teorie în legătură cu evenimentele care s-au petrecut în peştera Logan. Înscrisurile în galeză încrustate în peretele peşterii s-ar traduce ceva de genul: „Inima mea este inima ta. Acum şi mereu". Deşi va dura ceva să obțin o datare exactă a literelor sculptate, cred în continuare că au fost făcute în urmă cu maximum douăzeci de ani. Bazându-mă pe asta, pe locul în care se află peştera şi pe reacția Miei Devlin când ne-a găsit acolo pe mine şi pe Ripley, apare logic ideea că peştera are

pentru ea o semnificație aparte, personală. Literele au fost sculptate în peretele acela de ea sau pentru ea.

Familia Logan avea un fiu, Samuel, care a crescut pe insulă. Nimeni nu vorbeşte despre el în legătură cu Mia. Este o omisiune studiată, deliberată, care mă conduce în mod natural la concluzia că el şi Mia Devlin au avut o legătură, cel mai probabil au fost iubiți, înainte ca el să părăsească insula. Asta, la rândul său, ar putea servi drept punct de plecare al ultimei părți a legendei, care este oglindită în existența urmaşelor surorilor originale.

Nell cu Zack fiind primul cuplu şi, ipotetic, Mia cu Logan fiind ultimul. Ceea ce o lasă pe Ripley la mijloc. Ripley cu...

Degetele îi tremurau deja, aşa că se opri, se lăsă pe spate pe scaun şi-şi frecă ochii sub ochelari. Se întinse absent după cana de cafea şi o răsturnă din greşeală de pe masă. Trebui să curețe, aşa că avu suficient timp să reflecteze.

Sunt conectat şi eu la acest tipar, continuă el. Am simțit asta înainte să vin aici şi, date fiind documentele pe care le am de împărtăşit cu ceilalți, mi-am formulat diverse teorii. Dar teoriile şi realitatea sunt chestiuni diferite, cu efecte diferite asupra celor care sunt implicați. Asupra mea. Şi îmi este mai dificil decât mi-am închipuit să-mi păstrez obiectivitatea, să rămân la rolul meu de observator, de cercetător, când... nu pot să mă abțin să mă gândesc la ea. Îmi e destul de greu să încerc să separ sentimentele de judecata profesională, dar, pe de altă parte, cum aş putea fi sigur că sentimentele acelea nu izvorăsc şi ele din interesul profesional?

— Şi din glande, murmură el fără să şi scrie asta.

Oare şeriful adjunct Ripley Todd mi se pare atât de fascinantă doar pentru că are nişte puteri paranormale ce i-au fost transmise de-a lungul a mai bine de trei secole? Ori fiindcă e o femeie care a reuşit să mă atragă la toate nivelurile posibile şi imposibile?

Încep să cred că ambele variante sunt adevărate, iar eu sunt deja prea implicat în povestea asta ca să-mi mai pot da seama de unde vin sentimentele astea.

Se lăsă din nou pe spătarul scaunului şi, cum îşi pierduse deja concentrarea, ascultă ţiuiturile şi bâzâitul aparatelor din sufragerie. Se ridică iute de la birou lovindu-şi în grabă genunchiul de stinghia de lemn de dedesubt şi ieşi înjurând din încăpere.

Ripley stătea în cadrul uşii uitându-se urât spre aparate.

— Tu nu închizi niciodată chestiile astea?

— Nu.

Trebui să se forţeze să se abţină să nu-şi frece abdomenul. Începuse să-l doară stomacul numai fiindcă se uitase la ea.

— Am ciocănit la uşă.

— Eram în birou, lucram. Nu te-am auzit.

— Ai noroc că am insistat, spuse ea ridicând cutia de carton pe care o avea în mână. Am adus pizza. Mare şi cu de toate, aşa cum ai cerut. Ai chef?

Lui îi lăsă gura apă şi stomacul i se strânse.

— Întâmplarea face că de săptămâni întregi mor de poftă de pizza.

— Şi eu.

O puse pe o maşinărie care costase nici mai mult nici mai puţin decât un număr cu şase cifre. Ridică din umeri scuturându-se de haina de pe ea şi o lăsă să cadă pe podea. Îşi scoase căciula de pe cap şi o aruncă în aceeaşi direcţie şi se apropie de el.

— Ţi-e foame?

— O, da.

— Foarte bine. Eu sunt lihnită.

Sări apucându-se de gâtul lui, înconjurându-i mijlocul cu picioarele şi apăsându-şi gura pe gura lui.

El se dădu înapoi câțiva paşi, împleticindu-se. Orice gând rațional îi dispăru instantaneu din minte şi nu mai auzi nimic în afara vorbelor ei.

— Mai întâi sexul, spuse ea cu respirația întretăiată trecându-şi buzele peste toată fața lui şi muşcându-l de gât. Apoi pizza. Îți convine aşa?

— Excelent, reuşi să spună, trăgându-se cu ea în brațe spre dormitor, clătinându-se şi fiind nevoit să o proptească în tocul uşii. Lasă-mă să... să...

Îşi schimbă unghiul sărutului, mai adânc şi mai adânc, până ce geamătul ei vibră la unison cu al lui.

— Tot timpul am gustul tău în gură, spuse el zgâriindu-i uşor cu dinții gâtul, peste tot. Tot timpul. Mă scoate din minți.

— Şi eu la fel. Te vreau gol.

Începu să tragă sălbatic de tricoul lui.

— Stai puțin. Stai mai încet.

— De ce?

Râzând, îşi băgă limba în urechea lui făcându-l să simtă acea senzație chinuitor de delicioasă.

— Pentru că... Dumnezeule. Pentru că mă tot gândesc la chestia asta de ceva vreme deja, spuse înfigându-şi degetele în şoldurile ei şi apucând-o spre pat. Mi se pare că de secole întregi. Nu vreau să mă grăbesc, spuse reuşind să o apuce de păr ca să îi tragă capul înapoi până ce ochii li se întâlniră. Vreau să savurez experiența asta. Vreau să te savurez pe tine. Vreau să... se aplecă ciugulindu-i sărutări de pe buze. Vreau să-mi ia ani întregi să fac dragoste cu tine. Să te ating, continuă el lăsând-o în jos şi întinzând-o pe pat. Să te gust.

Cu blândețe, îi ridică brațele deasupra capului. Ea tremura sub el.

— Te pricepi la vorbe, reuşi ea să spună, pentru un tocilar.

— Să vedem cum merge mai departe, răspunse el trecându-şi degetele pe linia dezgolită a abdomenului ei în locul în care i se ridicase puloverul. Cu puțin ajutor şi muncă în echipă.

Îşi plecă uşor capul şi în ultima clipă şi-l înclină într-o parte astfel încât buzele îi ajunseră pe linia maxilarului ei. Trupul ei era încordat sub al lui, pompând energie în valuri aproape vizibile. Voia asta, voia tot. Dar mai întâi o voia tremurândă şi slăbită şi uluită de plăcere.

Mâinile i se îndoiră sub mâinile lui, dar nu i se opuse în niciun fel. Inima îi bătea nebuneşte în piept sub inima lui, şi buzele ei se întredeschiseră când ale lui coborâră spre ele. Chiar şi asta era excitant, faptul că ştia că femeia era dispusă să-l lase pe el să stabilească ritmul şi direcția. Era suficient de puternică, ceea ce simțea era suficient de puternic să-i poată face darul acesta. Acum, era rândul lui să-i arate cât de mult îl prețuia.

Ripley nu mai cunoscuse vreun bărbat care să poată aprindă atâtea focuri în ea folosindu-şi doar gura. Chiar tânjea după atingerea mâinilor lui şi-şi simțea oasele şi muşchii topindu-i-se sub această fierbințeală. Oftă şi se lăsă în voia senzațiilor. Pulsul îi crescu. Mintea i se încețoşă.

Când el îi dădu drumul la mâini, îşi simți brațele moi, greoaie. Le ridică, îi scoase ochelarii şi-i aruncă deoparte ca să-şi poată pune palmele de-o parte şi de alta a feței lui, ca să-i tragă din nou gura spre gura ei. Acum el o atinse, uşor, alunecând, ridicându-i încet puloverul. Îşi mişcă degetele leneş peste sânii ei, chiar la marginea sutienului, apoi se jucă puțin cu încheietoarea din centru. Ea-i trase de tricou, îl scoase de pe el şi-i lăsă şi lui palmele să cutreiere peste tot pe pielea ei.

Şi-apoi gura lui o găsi din nou pe a ei şi o făcu să scoată un geamăt şoptit, de plăcere. Uşoară ca un fulg, se lăsă să plutească sub sărutul lui. Se ghemui torcând uşor ca o

pisică sub el, mângâindu-l, când buzele lui îi desenară linia umărului.

Tremură uşor anticipând ce va urma în timp ce limba lui îi atinse gâtul, în jos.

Gemu când se cufundă sub bumbacul sutienului ca să-i cuprindă sfârcul.

Apoi ţipă arcuindu-se neputincioasă când gura lui se închise fierbinte şi înfometată pe sânul ei. Se chinui să respire, se chinui să-şi recapete echilibrul.

Degetele i se înfipseră în aşternuturi, oscilând înnebunită între plăcere şi disperare.

Era ca şi cum deschisese uşa unui furnal, se gândi el. Un bărbat putea fi pur şi simplu distrus de fierbinţeala aia. Şi cu toate astea, voia şi mai mult. Îi desfăcu sutienul, dădu de carne. O simţi strângându-se sub el – ca nişte nori de furtună adunându-se la un loc în energie vie – şi se cutremură când ea ţipă gâtuit. Apoi ea se lăsă din nou jos, fără vlagă şi el coborî centimetru cu centimetru pe liniile zvelte, mlădioase, ale siluetei ei de femeie în superformă. Unghiuri şi curbe, adâncituri şi linii frumoase, foarte frumoase. Voia să se avânte în ele, să le cunoască pe toate, să la absoarbă în el. Pulsul ei, pe care îl simţea bătând aici şi-apoi acolo şi-apoi aici din nou, se potrivea cu al lui. Şi gustul ei deveni mai cald.

Mai puternic. Până ce se întrebă cum se făcea că putuse trăi fără el.

Era complet neputincioasă. Şi nu fusese nicicând complet neputincioasă. Nu fusese niciodată iubită cu o răbdare atât de necruţătoare. El era stăpânul ei şi se bucura că e aşa. Se bucura că-l ştia că face cu ea tot ce voia. Se bucura fiindcă ştia că-i va plăcea.

Pielea îi era udă şi fierbinte. Părea că bărbatul îi cunoştea fiecare nerv din trupul ei şi că voia să-i ia la rând, unul câte unul, făcându-i să se înfioare. Fiecare mişcare îi părea

imposibil de lentă, ca şi cum înotau printr-o apă adâncă. Trupul lui tremura deasupra ei, inima îi bătea să-i iasă din piept. Iar ea simțea, aşa cum simțea şi muşchii lui tensionați sub palmele ei blânde. Şi când simțurile lui fură pe deplin îmbătate de ea, de parfumul ei, de gustul ei, de mătasea pielii ei, se ridică deasupra. Aşteptând, aşteptând până ce ochii ei, înceţoşați de plăcere, se deschiseră din nou.

Şi-atunci intră în ea. Adânc, mai adânc.

Intră şi ieşi din ea încet, încet, îndelung, până ce răsuflările ei se transformară în suspine şi lui începu să-i clocotească sângele în vene. Îi văzu pulsul zvâcnindu-i nebuneşte pe gât când ea mai termină o dată.

Brațele îi căzură inerte.

— Nu mai pot.

— Lasă-mă pe mine, spuse el apăsându-şi gura pe gura ei. Lasă-mă pe mine.

Şi ca într-o vrajă, se ridică şi ea cu el, se prăbuşi cu el şi simți nevoia aceea imposibilă crescând din nou în ea.

— Hai, cu mine.

Îşi încleştă mâinile pe şoldurile lui şi gemu adânc când se simți ridicată pe val încă o dată. El era deja acolo. Lumea lui se clătina. Îngropându-şi fața în pletele ei negre, se pierdu complet. Ea se simțea... perfect. Ca şi cum pielea i se transformase în catifea poleită cu aur. Fiecare gram de tensiune se evaporase parcă. De fapt, nu-şi închipuia cum ar fi putut vreodată în viața asta să-şi mai facă griji în legătură cu ceva. O partidă bună de sex era cel mai bun drog posibil de pe lumea asta.

Nu îi plăcuse niciodată să stea lipită de partenerul ei după sex şi nici nu era mare amatoare de discuții în timpul postludiului. Dar acum, lipită de Mac, practic înfăşurată în jurul lui, rămase acolo, căci i se părea că era exact ceea ce îi trebuia.

Picioarele lui erau peste-ale ei, capul i se potrivea perfect în adâncitura umărului lui, brațul i-l înfăşurase în jurul gâtului.

Şi ceea ce făcea totul chiar şi mai excelent era felul în care se agățase şi el de ea, ca şi cum ar fi fost la fel de mulțumit să rămână acolo, în poziția aceea, pentru următorii doi sau trei ani cel puțin.

— Ai învățat ceva din mişcările alea studiind obiceiurile sexuale ale societăților primitive?

El îşi frecă obrazul de părul ei.

— Îmi place să-mi aduc şi contribuția personală la mişcările învățate.

— Te pricepi.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine.

— Ți-am aruncat ochelarii pe podea. Ai grijă să nu calci pe ei.

— Sigur. Voiam să-ți spun ceva mai întâi.

— Ce?

— Eşti frumoasă.

— Termină. Eşti moleşit din cauza sexului.

— Ai părul ăsta superb, atât de des şi de întunecat. Şi tot îmi vine să-ți muşc buza aia de sus. Şi trupul tău este marfă şi întregul ansamblu este marfă.

Când ea îşi ridică brusc capul şi se uită fix la el, bărbatul clipi de câteva ori până ce putu să-i fixeze fața cum trebuia.

— Ce e? întrebă el.

— Încerc să mă gândesc când a fost ultima oară când am auzit pe cineva folosind cuvântul „marfă” în felul acela într-o propoziție. Eşti foarte ciudat, Mac. Drăguț, dar ciudat.

Îşi ridică capul abia cât să-l sărute uşor.

— Am nevoie de combustibil, spuse ea. Vreau pizza.

— Bine, mă duc s-o aduc.

— Ba nu, eu am luat-o, eu o aduc. Tu rămâi unde eşti. Şi rămâi aşa, dezbrăcat, adăugă ea rostogolindu-se de pe el şi jos din pat. Apropo, şi tu ai un corp foarte marfă.

Se duse în camera cealaltă şi se întinse din toate încheieturile. Goală şi stângace, se duse în bucătărie să ia două beri ca să alunece pizza. Mai luă şi câteva şervețele, apoi se răsuci pe călcâie. Oare era posibil să se simtă mai bine de-atât?

Se întrebă.

Nu era vorba doar despre sex, se gândi oftând visătoare într-un hal de i s-ar fi făcut ruşine dacă nu ar fi fost atât de relaxată. Era vorba despre Mac. Omul era atât de drăguț şi de deştept şi de echilibrat, fără a fi plicticos sau obsedat de munca lui. Îi plăcea să-l asculte, îi plăcea să se uite la gura lui ce se ridica uşor în colțul stâng când vorbea şi apoi în colțul drept când zâmbea. Şi felul în care ochii i se încețoşau parcă, privind în gol, atunci când se gândea. Felul în care claia lui de părul blond nu stătea niciodată în ordine.

Şi pe urmă mai era şi intensitatea aceea fascinantă echilibrată de remarcile pline de umor care îi veneau absolut natural. Era primul bărbat cu care-şi îngăduise vreodată să aibă de-a face care avea atâtea straturi, atâtea aspecte, recunoscu ea.

Nu era deloc un tip simplu şi nici nu se aştepta la ea să fie astfel.

Ceea ce nu era absolut minunat?

În clinchetul vesel al sticlelor ce se loveau una de cealaltă, se întoarse în sufragerie ca să ia pizza. Fericirea o inundase complet şi, înainte să-şi poată da seama ce se petrecea, inima ei începu parcă să valseze uşor, după care se prăbuşi brusc.

Făcu ochii mari.

— O, Doamne!

Înainte să poată reacționa la gândul uşor înnebunitor care îi trecuse brusc prin minte cum că se îndrăgostise de el, fiecare aparat din căsuță intră în funcțiune.

Îi răsunară în urechi toate țiuiturile, bipăielile, bâzâiturile. Acele se mişcau iute, zgâriind parcă hârtia, luminițele clipeau. Iar ea rămase în loc, încremenită din cauza şocului.

Mac scoase un strigăt şi sări din pat. O luă la fugă înspre sufragerie, se împiedică de nişte adidaşi şi se întinse cât era de lung. Înjură şi se ridică de pe jos după care intră gol în cameră, în goană.

— Pe ce-ai pus mâna? Ce ai făcut?

— Nimic. Nimic Ripley strângea la piept sticlele de bere ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.

Mai târziu, îşi spuse – mult mai târziu – avea să privească în urmă la toate astea şi toate aveau să-i pară atât de ridicole încât o să râdă până îi crăpau coastele.

Doar că acum nu putu face altceva decât să se holbeze la Mac alergând de la un aparat la altul, strigând diverşi parametri înregistrați şi pipăindu-şi trupul gol ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească vreun buzunar în care să se ascundă vreun creion.

— Doamne! Doamne! Îți vine să crezi aşa ceva?

Trase de nişte foi de hârtie şi le apropie de nas încercând să descifreze tot ce scria pe ele.

— Evenimente Semnificative. Primul acum aproape o oră. Cred. Nu văd ce scrie la oră. Nu văd nimic, fir-ar al dracului, pe graficul ăsta. Unde mama naibii sunt ochelarii ăia? Doamne sfinte, s-a mai ars un senzor. Ceea ce absolut fantastic!

— Mac.

— Da, mda...

Făcu semn cu mâna înspre ea ca şi cum s-ar fi descotorosit de-o muscă vag enervantă.

— Vreau să derulez înapoi caseta video, ca să văd dacă au fost ceva manifestări vizibile.

— Ai face bine să-ți pui ceva pe tine fiindcă aşa eşti puțin cam... vulnerabil la orice posibilitate de a te răni.

— Hm? Ce-ai zis? întrebă el complet neatent.

— Ce-ar fi să ne îmbrăcăm amândoi şi te las să te întorci la treabă?

Numai un idiot, se gândi el, avea să refuze o femeie dezbrăcată ca să se joace cu jucăriile lui. Mai ales când femeia era agentul Ripley Todd.

Iar dr. MacAllister Booke nu era un idiot.

— Nu. Hai să mâncăm nişte pizza. Ridică cutia de unde era şi aroma ei, aroma femeii de lângă el îi stârni din nou pofta. O să studiez toate datele astea mâine.

Nu pleacă nicăieri. Se apropie de ea şi-şi trecu degetele peste obrazul ei. Şi nici tu nu vreau să pleci nicăieri.

Ceea ce era normal, decise ea. Avea să-şi studieze şi ea propriile date şi simțăminte a doua zi.

— De data asta uită-te pe unde mergi. Nu vreau să cazi peste cutia aia şi să faci praf cina.

Repetându-şi în minte că trebuia să se liniştească, se înapoie cu el în dormitor.

— Cum ai căpătat cicatricea aceea de pe fund?

— O, am cam căzut de pe o stâncă.

— Doamne, Mac, exclamă ea aşezându-se pe pat, cu pizza între ei, şi întinzându-i o bere. Numai tu ai fi în stare de aşa ceva.

Nu ar fi vrut să rămână acolo. Era una să doarmă cu cineva, la cineva, şi cu totul altceva – în viziunea lui Ripley – să se culce cu persoana respectivă. Asta mai adăuga încă un strat de intimitate şi de cele mai multe ori se dovedea a fi prea mult.

Dar, într-un fel sau altul, fără să fie pe deplin sigură cum reuşise bărbatul să o convingă, se trezi alături de el,

înghesuindu-se în cabina îngustă de duş a doua zi dimineaţă.

Se dovedi a fi foarte priceput să se adapteze la spaţiile înguste.

Aşa că ea se întoarse acasă complet relaxată, cu mintea uşor înceţoşată şi vag ruşinată când descuie uşa să intre. Spera să se poată strecura în camera ei de la etaj, să se schimbe în echipament sportiv ca să alerge pe plajă şi să se comporte ca şi cum nu se întâmplase nimic. Speranţa asta i se nărui însă pe dată, căci Nell strigă la ea din bucătărie.

— Tu eşti, Ripley? Am făcut cafea.

— La dracu', mormăi ea printre dinţi, nevoită să schimbe direcţia.

Îi era groază că va trebui să ia parte la o discuţie aşa, ca între fete, şi habar nu avea cum se presupunea că trebuie să reacţioneze. Şi iat-o pe Nell, învârtindu-se prin bucătăria însufleţită, plină de arome îmbietoare de bunătăţi, cât se poate de proaspătă şi frumoasă ca o narcisă, umplând încă o tavă cu forme de brioşe.

O privire, şi Ripley se simţi murdară, abia sculată din pat şi moartă de foame.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă Nell veselă.

— Da, poate. Nu, spuse ea răzgândindu-se. Vreau să ies să alerg mai întâi. A...

Cred că ar fi trebuit să te sun aseară să-ţi spun că nu vin acasă.

— O, nu-i nimic. A sunat Mac.

— Nu m-am gândit că... Deschisese uşa la frigider să-şi ia o sticlă de apă când îşi dădu seama ce i se spusese şi înţepeni în loc. A sunat Mac?

— Da. S-a gândit că e posibil să ne facem griji.

— S-a gândit, repetă Ripley. Ceea ce însemna că ea ce era? O idioată notorie. Ce ţi-a spus?

— Că voi doi faceţi sex sălbatic şi să nu ne facem griji.

Ridică scurt privirea de la brioşe, făcând gropiţe în obraji şi apoi izbucni într-un hohot de râs nestăpânit când văzu expresia şocată de pe faţa lui Ripley.

— A spus doar că eşti cu el. Partea cu sexul sălbatic am subînţeles-o eu.

— Vai, dar ce chef de râs ai la prima oră, exclamă Ripley ca să zică şi ea ceva şi desfăcu dopul sticlei de apă. Nu ştiam că te-a sunat. Ar fi trebuit să o fac eu.

— Nu contează. Ai... te-ai simţit bine?

— Păi am apărut aici la cât e ceasul, la şapte patruzeci şi cinci dimineaţă. Ar trebui să-ţi poţi da seama şi singură.

— Chiar aş face-o, doar că-mi pari puţin cam supărăcioasă.

— Nu sunt supărăcioasă, spuse Ripley încruntându-se şi dând pe gât nişte apă.

Sau, mă rog, mă gândesc că ar fi putut să-mi spună că vrea să te sune sau să-mi sugereze mie să o fac, dar oricum ar fi, asta ar fi însemnat să plece de la premisa că intenţionez să rămân acolo peste noapte, ceea ce nu era adevărat, dar ceea ce în mod evident el a decis că voi face, ceea ce e o obrăznicie destul de mare din partea lui, dar nici el nu mi-a cerut să rămân, la dracu'...

Nell aşteptă o fracţiune de secundă înainte să zică:

— Ha?

— Nu ştiu. Nu mai ştiu ce mama naibii tocmai am turuit aici. Dumnezeule!

Nervoasă pe sine însăşi, îşi plimbă sticla rece pe frunte. Sunt pur şi simplu şocată, cred, de tot felul de chestii.

— Din cauza lui?

— Da. Nu ştiu. Poate. Am atâtea sentimente care s-au adunat în mine şi nu mă simt pregătită să am de-a face cu ele. Trebuie să mă duc să alerg.

— Şi au am alergat foarte mult, spuse Nell încet.

— Pe plajă, adică, oftă Ripley când Nell dădu din cap înțelegătoare. Bine, înțeleg ce vrei să spui tu, dar e prea devreme pentru metafore.

— Atunci, hai să-ți pun o întrebare directă. Eşti fericită cu el?

— Da, răspunse Ripley simțind un mare nod în stomac. Da, sunt.

— N-ar strica să porneşti de la premisa asta acum. Şi să vezi ce se petrece în continuare.

— Poate o voi face. Poate voi putea. Dar mi-am dat seama că el e tot timpul cu un pas înaintea mea. Ticălosul! Renunță la atitudine şi se aşează pe un scaun. Cred că m-am îndrăgostit de el.

— O, Ripley, spuse Nell aplecându-se şi luându-i fața în mâini. La fel cred şi eu.

— Şi nu vreau.

— Ştiu.

Ripley scoase o răsuflare şuierată.

— De unde naiba ştii atâtea?

— Am fost şi eu acolo unde eşti tu acum, şi nu cu prea mult timp în urmă. E înfricoşător, dar atât de interesant! Pur şi simplu, se schimbă totul.

— Mie îmi plăceau lucrurile aşa cum erau. Nu-i spune lui Zack, zise ea, după care îi păru instantaneu rău. Ce naiba tot zic aici? Sigur că îi vei spune lui Zack. E de la sine înțeles. Doar că poate poți aştepta câteva zile. Poate reuşesc să trec peste asta.

— În regulă.

Nell se duse să scoată tava cu brioşe şi să o înlocuiască cu cea nouă.

— Poate că e vorba doar despre faptul că mă simt foarte atrasă de el şi asta mă dă peste cap.

— Presupun că da.

— Şi dacă e să mă iau după ce a fost azi-noapte, probabil ne vom mistui pasiunea asta în vreo două săptămâni, maximum.

— Se mai întâmplă.

Ripley bătea darabana pe masă.

— Dacă ai de gând să stai acolo fără să spui nimic altceva decât să-mi dai dreptate, aşa, ca la oamenii nebuni, mă duc să mă schimb. Vreau să ies la alergat.

Nell scoase brioşele pe un grătar să se răcească, absolut mulţumită de ea, în timp ce Ripley ieşea ca din puşcă din bucătărie.

— Foarte bine, ieşi la alergat, spuse ea încet. Pun pariu că te va prinde.

Capitolul 12

Deşi era nebun de legat, Evan Remington avea totuşi zilele lui bune. Putea fi, în funcţie de imaginile ce i se derulau prin minte, destul de lucid sau chiar fermecător uneori. Existau momente, după cum spunea una dintre asistentele cu care vorbise Harding, când se mai vedeau sclipiri din inteligenţa aceea nativă care îl făcuse la un moment dat unul dintre cei mai tari brokeri de influenţă de la Hollywood.

Alteori, pur şi simplu stătea acolo şi îi curgea salivă din gură.

Pentru Harding, omul devenise absolut fascinant, mergând chiar până la obsesie.

Remington era un bărbat în floarea vârstei, evident mare amator şi cunoscător în domeniul distracţiilor, aşa cum era de aşteptat din partea unuia care se născuse cu avere şi privilegii. Şi totuşi, ajunsese un nimic. Din cauza unei femei. Şi femeia era fascinantă. Un şoricel mic, liniştit, mereu docilă, dacă acceptai opinia multora care o

cunoscuseră în timpul căsniciei. O femeie puternică, cu instinct de supraviețuitor, dacă era să te iei după opiniile feministe atât de populare azi.

Harding nu era convins nici de a doua variantă. Dar era dispus să ia în considerare faptul că putea fi ceva mai mult de-atât. Adevărul putea avea atâtea fațete. Frumoasa şi bestia, distrusă de iubire, monstrul din spatele măştii.

Avea deja munți de notițe, stive întregi de casete cu înregistrări, fotografii, copii ale rapoartelor medicale şi polițieneşti. Mai avea şi partea de început a primei variante a unei cărți ce avea cu siguranță să îl facă foarte bogat şi faimos.

Ceea ce nu avea însă, până acum cel puțin, erau interviuri personale luate cum trebuie actorilor principali. Era dispus să investească o grămadă de timp şi efort în obținerea lor. Aşa că, deşi pleca pe urmele lui Nell prin țară, formându-şi impresii, adunând date, venea în mod regulat înapoi cu avionul ca să-l viziteze pe Remington. Şi de fiecare dată când o făcea, pleca şi mai însuflețit de ambiție, de îndârjire şi de o furie nemărturisită pe care o simțea în el, nedumerindu-l.

Furia asta îi trecea mai târziu, dar apoi îl cuprindea din nou, şi mai puternică.

Cea mai mare parte a călătoriei o suporta din contul personal de economii şi, deşi trimitea când şi când reportaje la revistă, era cât se poate de conştient că avea să vină o zi în care să dea socoteală. Deja cheltuise o grămadă de bani şi nu dădea semne să se oprească.

Deşi la un moment dat fusese mândru de munca lui de la revistă, se bucurase, ba chiar îi mersese foarte bine cu ritmul în care se desfăşura totul acolo şi cu cerin-țele respective, acum se trezise că îi repugna orice oră pe care trebuia să o petreacă îndeplinindu-şi sarcinile de serviciu.

Istoria Remington/Todd era ca o febră care îl mistuia.

În ziua de Sf. Valentin – şi mereu avea să vadă acest fapt ca pe o mare şi minunată ironie – avu parte prima oară de un dialog adevărat cu Evan Remington.

— Ei mă cred nebun.

Era prima oară când Remington îi vorbise fără să fie îndemnat. Şi lui Harding îi trebui toată stăpânirea de sine de care era în stare să nu sară în sus la auzul tonului lui liniştit şi rezonabil. Aruncă o privire spre reportofon ca să se asigure că mergea caseta.

— Cine crede asta?

— Oamenii de aici. Soră-mea, trădătoarea. Nevastă-mea cea adulterină. Ai cunoscut-o pe nevastă-mea, domnule Harding?

Un fior de gheaţă se prelinse pe şira spinării lui Harding când îşi auzi numele din gura bărbatului. Se prezentase, desigur, la fiecare vizită făcută, dar nu crezuse niciodată, de fapt nici nu îi trecuse prin cap că Remington auzise sau înţelesese ceva.

— Nu, nu. Speram că-mi veţi povesti despre ea.

— Ce-ţi pot spune despre Helen? oftă el uşor amuzat. M-a înşelat. E o târfă, o mincinoasă, o ticăloasă. Dar e târfa mea. Eu i-am oferit totul. Eu am făcut-o frumoasă. Ea îmi aparţine numai mie. A încercat să te seducă?

Harding simţi că i se usucă gura, instantaneu. Oricât de ridicol era, părea că Remington putea să-i citească gândurile.

— N-am cunoscut-o pe soţia dumneavoastră, domnule Remington. Sper să am ocazia să o cunosc. Şi când voi da de ea, pot să-i transmit un mesaj dacă vreţi.

— O, am o mulţime de lucruri să-i spun lui Helen. Dar sunt chestii private, spuse el şoptind ultimul cuvânt în timp ce buzele i se arcuiau încet într-un zâmbet.

Multe lucruri dintre un bărbat şi nevasta lui ar trebui să fie private, nu crezi? Ce se petrece între ei în spațiul sacru al căminului lor nu e treaba nimănui.

Harding dădu din cap, înțelegător.

— E foarte dificil, nu-i aşa, să ai parte de spațiul tău privat când eşti tot timpul în atenția publică?

Ochii lui Remington se umbriră, precum ceața deasupra unei întinderi înghețate, şi începură să arunce priviri furioase, înainte şi înapoi prin cameră. Inteligența, umorul fin din ei dispăruseră.

— Am nevoie de un telefon. Cred că mi-am rătăcit telefonul pe undeva. Unde mama dracului e portarul?

— Sunt sigur că se va întoarce imediat. Aş putea să vă întreb ce anume v-a atras mai întâi la doamna Remington?

— Era pură şi simplă precum o bucată de argilă care aşteaptă să prindă formă. Am ştiut imediat că îmi fusese menită mie. Eu am modelat-o, spuse, încordându-şi muşchii şi trăgând de legăturile pe care le avea la brațe. Habar nu aveam cât de viciată era, de câtă muncă avea să fie nevoie. M-am dedicat pur şi simplu ei. Se aplecă în față, iar trupul începu pur şi simplu să-i vibreze de la încordare. Ştii de ce a fugit?

— De ce?

— Pentru că e slabă şi proastă. Slabă şi proastă. Slabă şi proastă. Repetă vorbele de câteva ori în timp ce strângea puternic din pumni. Iar eu am găsit-o pentru că eu nu sunt aşa.

Îşi întoarse mâna ca să se uite la încheietura unde odinioară avea Rolexul.

— E timpul să plec de-aici, nu-i aşa? Este timpul să o iau pe Helen şi să o duc acasă. Îmi datorează o mulțime de explicații. Sună-l pe băiatul de jos să vină să-mi ia bagajele.

— E... pe drum. Spuneți-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea pe insula Trei Surori.

— Nu-mi amintesc. Oricum nu e important. Am de prins un avion.

— E destul timp, spuse Harding pe ton scăzut, liniştitor, căci Remington începuse să se foiască pe scaun. V-aţi dus să o găsiţi pe Helen. Locuia pe insula aceea.

Probabil că v-aţi bucurat să o găsiţi acolo în viaţă.

— Locuind într-o hrubă, un fel de şopron amărât. Nemernica aia mică! Dovleci pe pridvor, o pisică în casă. E ceva în neregulă cu casa aia, spuse lingându-şi buzele. Nu mă vrea acolo.

— Casa nu vă voia acolo?

— Şi-a tuns părul. Ceea ce nu i-am dat voie să facă. S-a tuns ca o târfă. Trebuie să fie pedepsită, trebuie să i se arate calea cea dreaptă. Trebuie să-şi amintească cine este şeful. Mă face s-o lovesc, spuse Remington clătinându-şi capul. Mă sileşte să o fac.

— V-a cerut să o loviţi, întrebă Harding precaut.

Ceva se mişcase în el, ceva urât şi necunoscut până atunci. Ceva ce fusese stârnit de gândul acesta.

Asta îl şocă şi îl îngrozi şi aproape că îl făcu să dea înapoi încă o dată. Dar apoi îl auzi pe Remington vorbind din nou.

— Nu se învaţă minte. Oare e posibil să fie atât de proastă? Sigur că nu. Îi place să fie pedepsită. A fugit când i-am omorât amantul. Dar el s-a întors din morţi, continuă Remington. Aveam dreptul să-l omor pentru că a încercat să ia ce era al meu. Aveam dreptul să îi omor pe amândoi. Cine sunt toţi oamenii ăia?

— Care oameni?

— Din pădure, spuse Remington precipitat. Femeile din pădure. De unde naiba au venit? Ce treabă au ele cu asta? Şi el! De ce n-a murit când l-am omorât eu? Ce fel de lume e asta?

— Ce s-a întâmplat în pădure?

— Pădurea... Îşi strânse buzele, cu respiraţia din ce în ce mai şuierată. Sunt monştri în pădure. Bestii care se ascund în spatele feţei mele. Care mi se târăsc sub piele şi-mi pătrund în corp. Lumină, într-un cerc. Foc. Prea multe voci.

Urlete? Cine urlă aşa? Spânzuraţi vrăjitoarea! „Nicio vrăjitoare nu trebuie îngăduită pe faţa pământului.” Omoară-le pe toate înainte să fie prea târziu!

Ţipa acum, urla de-a dreptul ca un om nebun. Apărură imediat infirmierii în fugă, care îi spuseră lui Harding să iasă, aşa că acesta îşi luă reportofonul cu mâinile tremurânde şi ieşi.

Fără să vadă sclipirea vicleană din ochii lui Remington.

Ripley încercă să se ocupe de muntele de hârţoage care o aştepta. Trăsese la sorţi cu Zack şi pierduse, ceea ce o enerva încă, de vreme ce primăvara aceea timpurie, neaşteptată, de afară părea să reziste. Până după-amiază temperatura avea să crească la şaisprezece grade, iar ea era lipită practic de birou.

Singura parte bună era că fratele ei nu era prin preajmă, aşa că era liberă să se îmbufneze şi să-l înjure printre dinţi după pofta inimii. Când se deschise uşa din faţă a secţiei, se pregăti să îi zică ceva din toate astea şi lui, drept în faţă. Dar, spre surprinderea ei, Mac fu cel care intră, în spatele unui tufiş practic, format probabil din toată recolta de lalele produse de Olanda.

— Ce faci? Te apuci să-ţi deschizi o florărie?

— Nu. Traversă încăpere şi-i întinse curcubeul acela de flori de primăvară. La mulţi ani de Sfântul Valentin!

— O... Bine.. Da... hmmm.

Inima i se înmuie şi stomacul i se strânse nod.

— Spune mulţumesc şi sărută-mă acum, îi spuse Mac plin de solicitudine.

— Mersi.

Erau atâtea flori, că trebui să le țină într-o parte, în lateral, ca să poată să-l sărute.

Şi deşi dacă era după ea l-ar fi sărutat scurt şi cast, el îi înconjură mijlocul cu brațele, o trase mai aproape şi o absorbi pur şi simplu în lumea aceea moale şi alunecoasă.

— Sunt multe flori, spuse el trecându-şi buzele peste buzele ei, aprinzându-se şi aprinzând-o şi pe ea. Mai mulțumeşte-mi o dată.

— Mulțu...

El îşi adânci sărutul până ce Ripley îşi simți pielea furnicând-o şi se ridică involuntar pe vârfuri.

— Asta ar cam trebui să acopere totul.

El îşi mişca mâinile în sus şi în jos de-o parte şi de alta a ei.

— Cred că da, trebui să-şi dreagă glasul femeia. Sunt foarte frumoase.

Se simțea aiurea că rămăsese acolo aşa, cu ele în brațe, şi chiar şi mai aiurea pentru că îi venea să-şi îngroape fața în ele şi să le adulmece ca un cățeluş.

— Dar nu era nevoie să-mi aduci flori. Nu-mi prea plac chestiile legate de ziua de Sfântul Valentin.

— Da, tot tam-tamul şi comercializarea evenimentului *etc.* Şi ce dacă?

O făcu să râdă, iar ei îi trecu senzația stânjenitoare.

— Sunt foarte multe – probabil că florăreasa a căzut în genunchi de recunoştință când ai ieşit din magazin. Stai să caut dacă e vreun vas pe-aici care să le cuprindă pe toate.

Trebui să se mulțumească cu o găleată de plastic – dar pufni şi oftă în timp ce o umplea cu apă de la robinet.

— Lasă că le pun în altceva când le duc acasă, promise ea ducându-le afară, în spate. Nu ştiam că există atâtea culori de lalele. Probabil că nu am fost eu atentă la ele.

— Mamei mele îi plac foarte mult lalelele. Cum se zice... transplantează bulbii de lalele în borcane micuțe în fiecare iarnă.

Ripley puse vaza improvizată pe birou.

— Pun pariu că i-ai trimis flori mamei tale astăzi.

— Sigur că i-am trimis.

Ea îl privi şi clătină din cap.

— Eşti o dulceață de băiat, domnule doctor Booke.

— Crezi?

Băgă mâna în buzunar, se încruntă, apoi căută în celălalt. Şi scoase de acolo o mică inimioară de acadea pe care i-o puse lui Ripley în palmă.

„Fii a mea", citi ea pe inimioară simțind din nou furnicături în pântec.

— Deci, ce zici? se întinse el ca să o tragă uşor de coada în care îşi strânsese părul. Vrei să fii iubita mea, valentina mea azi?

— Mamă, chiar că ții la sărbătoarea asta. Din câte se pare, cam da. Acum o să trebuiască să-ți cumpăr şi o felicitare dulcică.

— Măcar atâta poți face, răspunse el continuând să se joace cu părul ei. Ascultă, în legătură cu seara asta... Nu mi-am dat seama că e Sfântul Valentin, aşa că am făcut nişte aranjamente cu Mia. Dacă vrei, pot să amân totul, să ieşim la cină, să mergem cu maşina unde vrei tu, mă rog, ceva de genul ăsta.

— Oh.

Era vineri, îşi amintise. Făcuse tot ce putuse să blocheze chestia asta, să şi-o scoată din minte. Iar acum el îi oferea modalitatea perfectă să amâne totul. Să amâne ceva ce era important pentru munca lui.

Da, se gândi ea suspinând în gând, bărbatul acesta era într-adevăr un dulce.

— Nu, nu-ți face griji. Deja e aranjat totul.

— Ai putea veni cu mine.

Când ea dădu să se răsucească, el o ținu pe loc, cu mâna pe părul ei, transformând un gest tandru într-o modalitate de a o obliga să dea un răspuns cu o simplă flexare a degetelor.

— Habar n-am ce-o să fac. Nu conta pe mine.

— Cum vrei.

Ura să o vadă chinuindu-se, dar nu avea nicio modalitate să o facă să reacționeze mai ușor.

— Sunt niște lucruri despre care aș vrea să-ți vorbesc. Dacă decizi să nu vii la Mia, poți trece pe la mine apoi?

— Ce fel de lucruri?

— O să vorbim despre ele, spuse trăgând-o ușor de păr pentru ultima oară înainte de a-i da drumul și a porni spre ușă. Ripley...

Se opri cu mâna pe clanță și se uită la ea. Avea pistolul la șold și o găleată cu lalele alături.

— Știu că există o privință în care suntem complet de-o parte și de alta a baricadei. Câtă vreme înțelegem de ce și acceptăm asta, câtă vreme ne acceptăm unul pe celălalt, totul e în regulă.

— Ești atât de echilibrat, la dracu'!

— Hei, ai mei au cheltuit o grămadă de bani să se asigure că așa va fi.

— Psihologii... exclamă ea rânjind la el.

— Exact. Ne vedem mai încolo.

— Da, murmură ea când ușa se închise în spatele lui.

Problema era că ea nu era chiar atât de echilibrată. Nu era chiar atât de bine.

Fiindcă era nebună după el. Era, într-adevăr, foarte dificil pentru o femeie să-și păstreze demnitatea și reputația de dură și a dracu' când se plimba de colo-colo cu o găleată plină de lalele în mână. Era, de fapt, aproape imposibil când

aceeaşi femeie era prinsă uitându-se la un stand plin de felicitări de Valentine's Day.

— Asta îmi place mie.

Gladys Macey se întinse de după ea şi puse degetul pe o felicitare uriaşă cu o inimă roz enormă. Ripley se abţinu cu greu să nu se foiască de pe un picior pe altul.

— Da?

— I-am luat-o eu lui Carl acum o săptămână şi i-am dat-o azi-dimineaţă.

Bărbaţilor le plac felicitările mari. Îi fac să se simtă mai bărbaţi.

Fără să aibă vreun dubiu că Gladys ştia mai multe despre astfel de chestiuni decât ea, Ripley scoase felicitarea din stativ.

— E ultima, comentă ea. Ce noroc pe mine!

— Da, ce noroc pe tine, spuse Gladys aplecându-se ca să admire lalelele. Cred că sunt patru duzini.

— Cinci, o corectă Ripley.

Da, era adevărat, le numărase. Nu se putuse abţine.

— Cinci duzini. Mmm. Şi la momentul acesta din an costă o avere. Dar merită, sunt frumoase ca un tablou. Ai primit şi acadele?

Ripley se gândi la inimioara pe care şi-o băgase în buzunar.

— Mda, aşa ceva.

— Şi acadea, dădu din cap Gladys cu înţelepciune. Omul ăsta e vrăjit complet.

Ripley aproape că răsturnă găleata.

— Ce-ai zis?

— Am zis că omul ăsta e vrăjit complet.

Ceva îi gâdilă gâtul lui Ripley, dar nu era sigură că era panică sau amuzament.

— Umblă vorba ceva de speriat zilele astea. De ce crezi asta?

— Oh, pentru Dumnezeu, Ripley, un bărbat nu-i cumpără unei femei flori, nu-i dă acadele şi aşa mai departe de Sfântul Valentin pentru că are nevoie de o parteneră la canastă. De ce naiba tinerii nu înțeleg chestiile astea clare ca lumina zilei?

— Eu mă gândeam că este doar genul de bărbat atipic pe care-l poți găsi doar prin serialele siropoase.

— Bărbații nu fac gesturi mari decât dacă li se cere sau li se aminteşte, dacă dau de necaz, dacă se simt vinovați sau dacă sunt vrăjiți.

Gladys şterse ca pe o hârtie imaginară fiecare dintre posibilități cu degetele ei lungi cu unghii proaspăt lăcuite.

— Asta ştiu din proprie experiență. I-ai amintit tu ce zi este?

— Nu, am uitat şi eu.

— Erați certați?

— Nu, recunoscu Ripley.

— Ai idee de ce s-ar putea face vinovat?

— Nu, nu există nimic în momentul acesta anume ca să se simtă vinovat.

— Foarte bine, în cazul acesta, care e singura posibilitate rămasă?

— După cum le-ai enumerat tu, a mai rămas doar posibilitatea de a fi vrăjit.

Trebuia să se gândească la asta. Studie felicitarea pe care o avea în mână.

— Deci zici că bărbaților le plac felicitările mari?

— Absolut. Acum pune florile alea într-o vază frumoasă. Sunt prea minunate ca să rămână în găleata aia veche.

O bătu uşurel pe Ripley pe umăr şi pe urmă plecă.

Imediat ce avea prilejul, Gladys urma să răspândească peste tot vestea că şeriful adjunct era îndrăgostită de bărbatul venit de pe uscat. Şi viceversa.

Bărbatul venit de pe uscat se întorsese la treabă. Studiase, organizase şi introdusese în sistem diferitele date care veniseră în noaptea pe care o petrecuse împreună cu Ripley. Acum formula teorii, ipoteze şi încerca să facă deducţii logice.

Nu notase momentul când el şi Ripley începuseră să facă dragoste. Avea mintea la probleme mult mai importante. Nu calculase nici durata. Dar acum observa de pe hârtiile imprimate, presupunând că teoriile lui privind dispersarea energiei erau corecte, că momentele puteau fi citite cu ochiul liber.

Aparatele înregistraseră explozie după explozie, suişuri, coborâşuri, secunde de echilibru, apoi iar fluctuaţii. Nu era interesant că nu auzise ţăcănitul acelor scrijelind hârtia? Fusese atât de complet absorbit în ea.

Acum vedea cu ochiul liber, clar, dovada concretă a energiei uriaşe pe care şi-o proiectaseră unul asupra celuilalt. Şi, în mod ciudat, se simţi cumva excitat.

Măsură distanţele dintre punctele cele mai de jos şi cele mai de sus, calculă platourile dintre vârfurile de energie şi cele de eliberare de după.

Atunci trebui să se ridice şi să se mişte de colo-colo până ce reuşi să o mai vadă în faţa ochilor goală şi să se concentreze pe chestiunile ştiinţifice.

— Aici linii lungi, ferme, de durată. Niveluri de energie scăzute, spuse muşcând dintr-un măr şi împingându-şi ochelarii pe nas. După punctul culminant. Acum nu facem altceva decât să stăm liniştiţi. Leneşi, spunându-ne dulci nimicuri.

Ceea ce are sens. Atunci de ce începe să crească din nou energia aici?

Era aproape în trepte, notă el. Un suiş, un platou. Încercă să se gândească. Ea se ridicase, se dusese după pizza şi intrase în bucătărie ca să ia nişte beri. Poate că se gândise

cum ar fi fost să facă dragoste din nou. Nu îl deranjă această posibilitate. Pentru egoul lui era o minune.

Dar asta nu explica răbufnirea de energie abruptă şi extrem de violentă. Acolo nu mai erau trepte. Totul semănase cu o rachetă care se lansa. Nimic din ceea ce găsi nu îi indica faptul că motivul fusese o sursă exterioară ori vreun puţ de energie ascuns.

Din câte îşi amintea el vag, căzuse într-un fel de somn crepuscular, căci simţea că pluteşte în timp ce o aştepta pe ea. Se gândise la pizza, la cum va fi să mănânce pizza în pat, cu ea. Goi. Fusese o imagine plăcută, dar nu el fusese cauza exploziei de energie.

Prin urmare, era vorba de Ripley. Dar cum şi de ce, acestea erau întrebările.

Un fel de reacţie de după un şoc, aşa cum undele transmise după un cutremur erau rareori la fel de puternice precum şocul iniţial, iar aceasta părea mai puternică decât orice.

Dacă ar fi putut recrea evenimentul... Era o idee. Desigur, avea să trebuiască să găsească o modalitate delicată să îi propună asta.

Aveau multe de vorbit.

Muşcă din nou din măr şi se simţi fericit la simpla amintire a privirii ei uluite atunci când intrase în secţia de poliţie cu toate florile acelea. Îi plăcuse să o sur-prindă în felul acela şi-apoi să-i urmărească reacţia. Pur şi simplu îi plăcea să o urmărească făcând orice.

Se întrebă de cât efort era nevoie să o convingă să facă o excursie cu el, poate la primăvară. Înainte să trebuiască să-şi ia inima în dinţi şi să transforme toate datele şi teoriile şi concluziile aceasta într-o carte. Puteau face o oprire în New York. Voia să o ducă să-i cunoască pe ai lui. Pe urmă puteau merge câteva zile undeva, oriunde voia ea. Nu era deloc mofturos. Să fie singur cu ea, să fie liber, să nu mai

muncească. Poate că aşa reuşea să evalueze încă o ipoteză la care lucra. Aceea că era pe cale să se îndrăgostească de ea definitiv şi iremediabil.

Ripley decise să se țină departe de tot ce avea să se petreacă la Mia în seara aceea. Cum Zack se hotărâse să se ducă, urma să aibă întreaga casă doar pentru ea, ceea ce se întâmpla foarte rar. Putea profita de asta dând televizorul tare, mâncând prostii şi uitându-se la un film foarte, foarte prost.

Până acum îşi petrecuse aproape tot timpul liber cu Mac şi era posibil ca tocmai acest lucru să fie parte din problemă. Puțin timp de una singură, acasă, era exact ceea ce îi trebuia.

Aşa că îşi consumă ceva energie ridicând greutăți, apoi făcu un duş lung şi fierbinte, apoi se puse pe canapea cu un castron mare de floricele cu unt şi sare şi se uită la televizor cu prietenii ei Lucy şi Diego. Dădu muzica îngrozitor de tare în camera goală pe care o folosea drept sală de antrenament, apoi cu pisica şi câinele pe urmele ei, intră în dormitor ca să-şi pună echipamentul.

Şi-atunci dădu cu ochii de lalele, de explozia aceea magică ce-i acoperise practic măsuța de toaletă. În aer plutea un parfum dulceag.

— Ziua de Sf. Valentin e o aiureală, spuse ea cu voce tare, apoi renunță. Dar, de fapt, funcționează.

Luă felicitarea pe care o cumpărase pentru Mac. Nu îi trebuia prea mult să alerge până la cabana lui şi să i-o strecoare pe sub uşă. De fapt, probabil că avea să fie mai bine că nu era silită să îi facă un cadou atât de... mă rog, grețos de dulce, chiar față în față.

Şi poate că putea să mai adauge şi două rânduri în care să-i spună că se văd mâine. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin avea chef să vorbească despre ceea

ce voia el să discute cu ea când îi bătuse capul despre vrăjitorie şi alte alea.

Nu îi păsa dacă era nedrept sau nerealist sau chiar stupid. Pentru moment, şi cine ştie pentru cât timp înainte, voia să țină departe ceea ce simțeau unul pentru celălalt de munca lui şi de... puterile ei. Nu mai fusese niciodată îndrăgostită. De ce naiba să nu se concentreze pe sentimentele acestea extraordinare pentru un timp şi să amâne orice altceva?

— Bine, mă întorc în zece minute, le spuse lui Lucy şi Diego. Nu aveți voie să fumați, să beți, sau să dați telefoane în afara localității câtă vreme lipsesc.

Înşfăcă felicitarea şi porni spre uşa care dădea spre terasa din spate. Şi-apoi coborî pe plajă într-o furtună ce era pe cale să izbucnească. Vântul şfichiuia sălbatic precum un bici de gheață. Atmosfera era albastră din cauza fulgerelor.

Iar ea se răsuci, se răsuci zburând printre ele dusă de un val de energie care pulsa în mii de bătăi de inimă peste pielea ei.

Cercul era o flacără albă pe nisip. Iar ea era în el şi deasupra lui şi în afara lui.

Trei siluete se roteau în el. Şi se văzu pe ea, care nu era ea, unindu-şi mâinile cu surorile ei. Şi incantațiile care se ridicară în aer vibrară şi înlăuntrul ei.

Se văzu pe ea, care nu era ea, stând singură, dincolo de cercul acela strălucitor.

Cu brațele ridicate, cu mâinile goale. Şi durerea aceea ascuțită țâşni ca o săgeată din inima aceea singuratică şi se înfipse în inima ei.

Se văzu pe ea, aşa cum era, aşa cum putea fi, vie în furtuna aceea. Dincolo de cercul unde aşteptau surorile ei. Iar puterea şi furia se încleştaseră într-un ghem de foc în sufletul ei.

Un bărbat se plecase la picioarele ei şi altul alerga spre ea prin întunericul zbuciumat. Doar că la ea nu se putea ajunge. Nu voia să se poată ajunge la ea. În mână avea sabia strălucitoare de argint a dreptății. Cu un țipăt, lovi.

Şi îi distruse pe toți.

Se trezi întinsă pe terasă, tremurând neajutorată în noaptea parfumată. Avea pielea umedă şi aerul mirosea înțepător a ozon. Stomacul i se zbătea convulsiv, dar reuşi să se împingă în sus, pe mâini şi genunchi.

Prea slăbită să se ridice în picioare, rămase acolo, legănându-se uşurel, trăgând spasmodic aer în piept ca să-şi hrănească plămânii înfometați. Vâjâitul din creier cedă uşor, uşor, transformându-se în vâjâitul fără sfârşit al valurilor. Nu i se întâmplase niciodată să o copleşească în felul acela, niciodată atât de abrupt, atât de concret fizic. Nici măcar când făcea repetări cu bună ştiință, când ar fi vrut ea însăşi să aibă parte de asemenea experiențe.

Îi venea să se târască înapoi în camera ei, să se ghemuiască pe mochetă cu genunchii la piept şi să scâncească precum un bebeluş. Chiar sunetele acelea îngânate, slabe, care îi ieşeau fără voie din gât o făcură să se ridice în genunchi, până ce putu să respire din nou adânc şi egal.

Şi, deşi avea viziunea aceea parcă în continuare în fața ochilor, reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare clătinându-se şi să o ia la fugă.

Capitolul 13

— Eşti sigur că vrei să faci asta?

Nell îl luă de mână pe Zack, încetinind deliberat pasul. Nori denşi treceau pe deasupra lor, blocând lumina stelelor. Curbura rotundă a lunii era moale şi albicioasă. Ea ştia pe unde să o ia, în pofida întunericului, prin grădinile Miei, pe

lângă stâncile care se ridicau ici-colo, fără veste, şi prin pădurea iernatică. Cu mâna caldă în mâna lui Zack, îi lăsă pe Mia şi pe Mac să o ia înainte.

Auzea vocea Miei, ca un tril uşor, strecurându-se printre copaci şi umbre.

— Ai fi preferat să rămân acasă?

— Nu. Doar că n-ai mai venit până acum cu mine.

— Până acum nu m-ai mai invitat.

Cu degetele împletite cu degetele lui, ea se opri. Putea să-l vadă destul de clar.

Întotdeauna îl putuse vedea clar.

— Nu din cauză că nu ai fi fost bine-venit.

În lumina stelelor, îi văzu sprâncenele arcuindu-se şi zâmbi.

— Exact. Cu o mişcare uşoară, înceată, el ridică mâinile lor unite şi îşi lipi buzele de a ei. Faptul că sunt eu aici te face să te simţi aiurea?

— Nu aiurea. Doar puţin emoţionată, cred.

Şi fiindcă aşa era, îl atinse, ca o adiere uşoară a degetelor peste braţul lui.

— Nell, spuse el punându-şi mâinile pe umerii ei şi masându-i uşor. Eu nu sunt Darren.

— Cine?

— Nu ştii – Darren. Din Ce vrăji a mai făcut nevasta mea. Mişti tu uşor din nas precum Samantha şi eu mă enervez şi te cert.

Ei îi trebui o clipă, dar apoi îşi înfăşură braţele în jurul mijlocului lui. Emoţiile, îndoielile, grijile fuseseră cu toate îndepărtate de bucuria pe care o simţea.

— Te iubesc foarte mult.

— Ştiu. Dar e ceva ce... Voiam să fiu deschis la minte şi să nu-ţi vorbesc despre asta, dar...

Aruncă o privire spre locul unde Mac dispăruse în întuneric împreună cu Mia.

— Am citit şi eu nişte chestii despre ritualuri şi magie şi chestii de genul acesta şi ştiu că uneori implică şi dezbrăcatul în pielea goală. Nu-mi pasă cât de stupid sună asta, dar eu vreau să-ți ții hainele pe tine câtă vreme e Mac în jur.

Ea încercă să-şi ascundă amuzamentul.

— E om de ştiință. Ca un fel de doctor.

— Nu mă interesează câtuşi de puțin. În privința asta, sunt exact ca Darren.

— Ei bine, Darren, nu e suficient de cald să o iau pe câmpii despuiată. Şi, ca să fiu perfect sinceră, să ştii că-mi țin hainele pe mine chiar dacă nu suntem decât eu şi Mia de față. Din câte se pare, sunt o vrăjitoare foarte pudică.

— Ceea ce mie-mi convine de minune.

Porniră din nou, cu ea în frunte, ca să-i arate drumul.

— Deci... Mia se dezbracă?

— Dacă se dezbracă? Nu văd de ce te-ar interesa asta.

— Pur şi simplu din curiozitate ştiințifică.

— Ei, pe naiba!

Se tachinau încă atunci când ajunseră în luminiş. Umbre, cenuşii precum fumul, străjuiau marginile lui. Mănunchiuri de ierburi uscate şi lanțuri de cristale atârnau de crengile golaşe ale copacilor. O piramidă de pietre era ridicată în mijloc ca un fel de altar. Mac se ghemui înaintea ei, notând frenetic măsurătorile.

Mia nu îl lăsase să-şi ia camera video ori reportofonul. Şi oricât se străduise, nu reuşise să o convingă să cedeze. Îi permisese însă să-şi aducă senzorii şi carnetul de notițe.

Şi mintea.

Mia pusese deja jos geanta pe care o adusese şi acum se apropie de Zack ca să o ia pe cea pe care o cărase el pentru Nell.

— Hai să îl lăsăm pe savantul nostru o clipă, să se joace, ce ziceți? întrebă arătând spre Mac. E atât de fericit! Apoi îşi

puse brațul pe umerii lui Nell. N-ai de ce să fii atât de emoționată, surioară.

— E doar că... îmi pare puțin ciudat totul. Şi încă nu m-am obişnuit cu chestiile astea.

— Bărbatul tău este alături de tine. Vii aici mult mai puternică decât ai fost prima oară şi mult mai conştientă de puterile tale. Îşi mută privirea la Zack şi îi studie expresia. Nu simți cât de mândru e de tine? De tot ce eşti tu? Sunt oameni care nu cunosc niciodată o asemenea energie vitală. Iar fără ea, lumina nu e nicicând destul de strălucitoare.

Şi ca să se îmbărbăteze pe sine la fel de mult ca pe Nell, o strânse uşor pe Nell de umăr înainte să se îndrepte spre Mac.

— Se simte atât de singură, îi mărturisi Nell lui Zack. Nu se gândeşte prea mult la asta şi pare atât de stăpână pe sine că nimeni nu-şi dă seama. Dar există momente în care văd că se simte atât de singură că mă doare sufletul.

— Eşti o prietenă bună, Nell.

Mia râse la ceva ce spusese Mac, apoi se răsuci şi se îndepărtă de el, legănându-se. Nu era chiar un dans, avea să gândească mai târziu Mac. Dar mişcările aduceau a mişcări de balet. Rochia ei lungă, cenuşie, se legănă ca un clopot, apoi se linişti când ea-şi ridică brațele. Şi atunci i se auzi vocea puternică şi plină, cu armonii de cântec.

— Acesta este locul nostru, locul Celor Trei. A apărut din nevoie şi cunoaştere, din speranță şi disperare. Din puterea cu care am învins moartea şi frica şi ignoranța. Acesta este locul nostru, repetă ea, care ne-a fost lăsat moştenire, de la Cele Trei pentru Cele Trei. Iar în noaptea asta suntem două.

Mac se ridică încet în picioare. Femeia se transforma în fața ochilor lui. Avea pletele mai vii şi pielea îi căpătase luciri de marmură. Frumusețea deja răvăşitoare crescu, ca şi când se ridicase un voal şi-acum trăsăturile i se vedeau clare şi limpezi. Se întrebă dacă se folosise acum de magie

ca să sporească frumusețea lor sau dacă se folosise de puterile paranormale să le diminueze sau să le facă mai palide alteori. Şi blestemă în gând faptul că nu avea la el niciun aparat de filmat.

— Am venit aici să aducem mulțumire, să ne arătăm respectul față de cele care au fost aici înaintea noastră, să aducem ofrandă şi să ne amintim. Pământul acesta este sacru. Eşti bine-venit aici, MacAllister Booke, atunci când eşti invitat. Nu te voi insulta punându-te să juri că nu vei veni altfel.

— Oricum, să fii sigură de asta.

Ea îşi înclină capul ca o regină, în semn de apreciere.

— Zack, tu eşti al lui Nell, iar locul acesta este la fel de mult al ei cât e şi al meu.

Prin urmare, e şi al tău. Poți pune întrebări dacă vrei, adăugă aplecându-se să-şi deschidă geanta. Îmi închipui că dr. Booke are majoritatea răspunsurilor.

Cum vorbele ei erau clar o cerere, Mac traversă bucata de pământ şi i se alătură celuilalt bărbat.

— Lumânările pe care le scot sunt lumânări pentru ritualuri. Îmi închipui că deja au fost sacralizate şi încrustate cu incantații. Folosesc argint, reprezentând zeița.

Puterea feminină. Simbolurile de pe ele... Se apropie încă puțin, mijindu-şi ochii. A, da. Cele patru elemente. Pământ, Aer, Foc, Apă. Mia nu vrea să-mi spună ce ritual face în seara asta, dar judecând după cadrul de desfăşurare, e probabil o invocare a celor patru elemente. Un fel de tribut, continuă el. Poate şi o rugăminte pentru capacități extrasenzoriale sau puterea de a interpreta visele.

Şi acestea sunt reprezentate de lumânările argintii. E un ritual foarte bogat.

— L-ai mai văzut şi altă dată.

Zack îşi privi soția scoțând un cuțit cu mânerul curbat, un pocal şi o baghetă de lemn cu vârf de cristal din geantă.

— Da. Dacă ritualul acesta generează suficientă energie, e posibil să simți înțepături de la aerul din jur. Şi chiar în lipsa acestora, senzorii mei vor detecta creşterea volumului de energie. Vor face un cerc şi vor aprinde lumânările cu nişte chibrituri de lemn.

— Chibrituri? întrebă Zack zâmbind larg. Frățioare, nu-ți lua ochii de la ele.

Amuzat acum şi fascinat de soția lui, Zack îşi băgă mâinile în buzunare şi se lăsă pe spate legănându-se pe călcâie. Mac nota grăbit totul în caietul lui în timp ce ele făceau cercul. Erau nişte gesturi destul de obişnuite, căci le mai observase aceste incantații şi mişcări cu mici variațiuni şi cu alte ocazii.

— Ce păcat că e înnorat, comentă el după ce verifică înregistrarea nouă se pe senzor. Ne-ar prinde bine ceva mai multă lumină.

Chiar în timp ce vorbea, o linie subțire de argint scânteie pe pământ, un cerc de lumină perfect.

— Dumnezeule!

La fel de şocat pe cât era de fascinat, făcu un pas în față, uitând cu totul de caiet.

Din centrul cercului, Mia şi Nell aprindeau lumânările fără nimic altceva decât o simplă mişcare a brațului.

— Credeam că ai mai văzut chestii dintr-astea, spuse Zack.

— Nu aşa. Niciodată chiar aşa.

Dându-şi seama că se holba ca prostul, se trase înapoi. Şi se apucă de treabă.

— Suntem două, spuse Mia. Şi mai aducem încă doi cu noi. Unul pentru dragoste şi unul pentru cunoaştere. Unul să-l păstrăm şi altul să-l căutăm.

Îşi ridică bagheta.

— Astfel de lucruri sunt doar nişte instrumente, spuse ea acum pe ton de discuție obişnuită. Instrumentele trebuie

respectate, spuse deschizând un borcan micuț şi scoțând de acolo o mână de petale. Petale de iris, pentru înțelepciune.

Din altul, Nell scoase o rămurică de rozmarin.

— Şi acesta pentru dragoste.

Îşi luă cuțitul pentru ritualuri şi se folosi de vârful lui ca să traseze simboluri pe pământ.

— Şi aici le împreunăm, aici le aducem tribut şi le cerem dragoste şi cunoaştere binecuvântate cu speranță, în cerc şi în afara lui, căutate şi păstrate ca să izbândească asupra fricii şi să elimine orice îndoială.

— Cu inimile şi cu mințile deschise şi libere, continuă Mia, presărând ierburi şi flori într-un bol larg. Numai atunci ne vom putea împlini destinele. Şi fiindcă acestea sunt lucrurile în care credem amândouă, i-am îngăduit pe aceşti doi martori să fie de față la ceea ce săvârşim noi aici. În locul acesta şi în noaptea aceasta ne vom dezvălui ritualul privirii lor. Iar asta o facem de bunăvoie.

— E adevărat, se auzi şi Nell pe-acelaşi ton.

— Foarte bine, atunci. Ai vreo întrebare, profesore?

— Ritualul acesta anume nu l-am mai văzut niciodată.

— Trebuie să vă avertizez într-o privință. N-ar fi de dorit să fiți luați drept nişte intruşi care trag cu ochiul. Considerați asta ca un fel de preambul al spectacolului principal ce se va derula în fața ochilor voştri. Nu uitați însă, nu aveți voie să încercați să pătrundeți în cerc şi nici măcar să vă apropiați de el odată ce începem. Înțeles?

— O, da.

— Atunci...

— Încă una? Mac ridică un deget.

— Întreabă, spuse Mia dând din cap.

— Ce e locul ăsta?

Mia ridică o mână, cu palma deschisă şi degetele strânse uşor la un loc ca şi cum ar fi ținut ceva de mare preț. Aerul – Mac ar fi putut să jure – pulsa.

— Este, spuse ea încet, este inima.

Apoi îşi lăsă mână în jos. Mia dădu din cap spre Nell.

— Fii binecuvântată, surioară.

Nell trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia ridicând braţele.

— Chem Văzduhul, şi dulce, şi fără cumpăt. Pe pieptul ei vor bate aripile mele.

Ridică-te şi întoarce-te şi trimite-ţi suflarea caldă, vino şi porneşte briza fără să faci niciun rău. Eu sunt Văzduhul, strigă ea în timp ce cristalurile atârnate începură să cânte, iar ea sunt eu. Şi cum s-a spus aşa să fie.

Vântul se răsuci în vârtej, dansând în noaptea mai devreme nemişcată. Mac simţea miros de mare, auzea şoptitul ei, simţi parcă valurile peste faţă şi păr.

— Uimitor, reuşi să spună doar şi se uită cum Mia face exact gestul lui Nell, în oglindă practic, înainte să-şi înceapă şi ea incantaţia.

— Chem Flacăra, chem căldura şi lumina sa. În inima ei, viaţa arde puternică şi strălucitoare. Flăcări ca soarele care nu rănesc pe nimeni. Eu sunt Flacăra şi ea sunt eu. Şi cum s-a spus aşa să fie.

Lumânările argintii se aprinseră ca nişte torţe şi cercul tremurător şi scânteietor se ridică precum un zid de flăcări. Senzorii lui Mac sunară precum alarmele.

Pentru prima oară în îndelungata lui carieră, nici măcar nu se gândi la ei.

Creionul pe care îl avea în mână îi scăpă printre degete. Simţea căldura, putea vedea cumva prin ea. Femeile din spatele perdelei de foc sclipeau la fel de strălucitoare.

Iar vântul cânta precum o femeie îndrăgostită.

În mijlocul cercului, Nell şi Mia se întoarseră una spre cealaltă şi se prinseră de mâini. Ripley se ivi ca o furie din pădure. Mac apucă doar să o zărească trecând – cu faţa ei palidă, palidă, cu ochii întunecaţi, se aruncă practic în foc.

— Nu!

Având-o în fața ochilor cuprinsă de flăcări, bărbatul sări înainte.

— Stai acolo! se răsti Mia întrerupându-se din incantație şi îngenunchind lângă Ripley.

— La dracu', e rănită.

Mac ridică o mână tremurândă şi apăsă o barieră invizibilă. Iar asta provocă scântei şi şuierături, dar peretele invizibil nu cedă. Nimic din ce mai văzuse până acum sau ce mai făcuse până acum nu-l pregătise în niciun fel să poată rămâne acolo, neajutorat, dincolo de cercul vrăjit, incapabil să ajungă la femeia pe care o iubea.

— Rupeți cercul acesta, spuse poruncitor. Lăsați-mă să trec.

— Nu este pentru tine.

— Dar ea, da.

Îşi strânse pumnii lovind scutul invizibil, fără să dea atenție fierbințelii ce radia din el.

— Nell.

Zack se chinuia să vadă ceva la marginea focului. Simțea arşița copleşitoare a puterii pe care o emana şi pentru prima oară îl cuprinse un fior de teamă.

— E în regulă. N-a pățit nimic, e în siguranță aici. De asta poți fi sigur.

Cu ochii la soțul ei, îi înconjură cu brațele capul surorii ei.

— Te rog.

— Nu trebuia să faci asta.

Vocea Miei răsună fermă dându-i lui Ripley părul de pe față. Şi deşi îi văzu ochii din nou limpezi, inima îi bătu în continuare nebuneşte, gata să-i iasă din piept.

— Nu eram pregătită pentru tine, şi nici pentru asta.

— N-o certa. Tremură, nu vezi? Ce s-a întâmplat, Ripley? întrebă Nell. Ce-i cu tine?

Clătinând din cap, Ripley se chinuia să se ridice în genunchi.

— Nu pot controla asta. Nu m-am putut opri. Nu ştiu ce să fac.

— Spune-mi mie, insistă Mia, aruncând o privire îngrijorată spre bărbaţi.

Voinţa ei şi zidul pe care îl ridicase între ei şi ele nu avea să mai reziste mult.

Niciun fel de zid nu rezista în faţa iubirii.

— Şi spune-mi repede.

— O viziune. M-a lovit ca un pumn în plex. Cu ce a fost, cu ce-ar putea fi. E de rău. Este vorba despre mine. Gemu şi se lăsă la pământ strângându-se covrig. Mă doare.

— Ştii ce trebuie făcut.

— Nu.

— Ba ştii, repetă Mia şi trase de ea din nou în sus, neînduplecată. Ai venit, eşti aici şi ştii ce trebuie să faci pentru asta, pentru momentul acesta. Restul va veni atunci când va veni.

O durea stomacul strâns pe care şi-l simţea în gât.

— Nu vreau asta.

— Şi totuşi, ai venit. Să ne salvezi? Ei bine, salvează-te întâi pe tine. Fă-o. Acum.

Respiraţia îi ieşea întretăiată şi privirile pe care i le arunca Miei erau departe de a fi prieteneşti. Dar îi întinse o mână.

— Atunci, ridică-mă, fir-ar al dracului. Nu o voi face în genunchi.

Nell o apucă de o mână, Mia de cealaltă. Iar când Ripley stătu pe picioarele ei, îi dădură drumul.

— Nu mai ţin minte cuvintele.

— Ba da, le ţii. Nu mai trage de timp.

Ripley scoase o răsuflare şuierată. Îşi simţea gâtul îngustat şi o înţepa, iar stomacul i se zbătea în crampe.

— Chem Pământul, atât de generos şi de adânc, căci vom culege ceea ce semănăm...

Simţea energia ridicându-se în interiorul ei şi se clătină.

— Mia...

— Termină ce ai de spus.

— Dă-ne puterea ta şi nu ne face rău. Eu sunt Pământul şi ea sunt eu. Şi cum s-a spus aşa să fie.

Energia o inundă brusc, până la capăt, izgonind orice urmă de durere. Pământul de la picioarele ei se umplu brusc de flori.

— Şi ultima.

Mia o apucă strâns de o mână şi cu cealaltă o apucă şi pe Nell. Erau acum unite, un cerc din mijlocul unui cerc.

— Suntem Cele Trei. Chemăm apa, izvoarele şi marea.

— În inima ei cea mare, continuă Nell, acolo a apărut viaţa.

— Cu ploaia ta cea blândă, nu face niciun rău.

Ripley îşi ridică faţa şi li se alătură surorilor sale în ultima parte a incantaţiei.

— Noi suntem Apa şi ea este noi. Şi cum s-a spus aşa să fie.

Ploaia începu să cadă moale ca mătasea şi strălucitoare precum argintul.

— Noi suntem Cele Trei, Mia spuse din nou, încet, astfel încât să o poată auzi doar Nell şi Ripley.

Şi fiindcă nu avea de ales, Mac aşteptă până ce ritualul fu complet şi cercul se închise. Iar în clipa în care putu ajunge la ea, o apucă pe Ripley de braţe. Curent electric i se prelinse prin vene şi mâinile îi tresăriră, dar nu-i dădu drumul.

— Eşti bine?

— Da. Trebuie să...

— Nu te trage, nu încerca să te îndepărtezi de mine.

Vocea îi sună metalic şi hotărât.

— Nu m-aş trage dacă nu m-ai ţine tu atât de strâns.

— Iartă-mă, spuse el şi îi dădu drumul.

— Uite ce e, la dracu', spuse ea trăgându-l de braţ exact când el dădea să se întoarcă cu spatele. În momentul acesta sunt cam dată peste cap, cam încinsă.

Mi-ar prinde bine să stau câteva minute ca să mă liniştesc.

— Poţi sta cât vrei. Eu am o grămadă de chestii de făcut.

Se duse înapoi să-şi ia carnetul de pe jos şi să-şi verifice aparatele.

— N-a fost prea frumos din partea ta, o certă Mia.

— Nu mă bate acum la cap.

— Fă ce vrei. Noi ne întoarcem acasă. Eşti bine-venită şi tu, desigur. Sau te poţi duce la dracu', ceea ce ţi se potriveşte la fel de bine şi la fel de des.

Îşi ridică mândră nasul în aer şi se îndepărtă să i se alăture lui Mac.

— Hei.

Zack se apropie de ea, îi trecu o mână prin păr şi apoi îi prinse faţa în palme.

— M-ai speriat.

— Şi eu m-am speriat.

— Dat fiind chiar acest lucru, cred că ar fi cazul să fii mai blândă cu tipul acela.

Eu am mai văzut şi altă dată ceva, ceva din ce sunteţi în stare voi trei să faceţi.

El, nu. Asta e tot, spuse trăgând-o pentru o clipă aproape de el. Îţi dai seama că un bărbat nu are cum să nu se ambaleze când te vede că alergi aşa prin foc.

— Mda, bine.

Nimic, se gândi ea, nu se compara cu judecata solidă, de neclintit a fratelui ei.

— O să vorbesc cu el. Ce-ar fi să le duci tu pe Nell şi Mia înapoi acasă? Venim şi noi în câteva minute.

— Sigur că da.

Ea reuşi să se adune, ridică de pe jos un creion scăpat mai devreme de Mac şi i-l duse.

— Îmi pare rău că am țipat la tine.

— Nicio problemă.

— Uite ce este, nu te supăra pe mine. Tu nu ştii ce înseamnă să...

— Nu, nu ştiu, se răsti şi el la ea. Şi nici tu nu ştii ce înseamnă să trebuiască să stau acolo, nemişcat, la dracu', să trebuiască să stau acolo nemişcat când nu ştiam dacă ai fost rănită.

— Bine, iartă-mă. N-am putut...

Spre groaza ei, nu-şi mai putu controla vocea şi ochii i se umplură de lacrimi, împăienjenindu-i vederea.

— Fir-ar al dracului, ți-am spus că m-am încins!

— Bine, bine, spuse trăgând-o în brațele lui şi mângâind-o pe cap. Ce-ar fi să rămâi puțin aici?

— Mă scoate din minți plânsul.

— Sunt sigur. Stai puțin doar.

Ea cedă şi renunță să mai reziste şi îşi înfăşură brațele în jurul lui.

— Îmi revin imediat.

— Asta e foarte bine, fiindcă vreau să-mi revin şi eu. Am crezut că...

Văzu din nou în fața ochilor fața ei albă ca varul în momentul în care sărise în peretele de flăcări aurii.

— Nu ştiu ce-am crezut. Sunt pregătit pentru o mulțime de astfel de momente.

Am văzut vrăji. Cred în ele, cred că sunt posibile. Dar nimic din ce am văzut sau mi-am închipuit vreodată nu s-a apropiat măcar de ceea ce ați făcut voi trei aici în noaptea asta.

— Eu n-am vrut să vin aici.

— Atunci de ce ai venit? Ce te-a speriat într-atât încât să te aducă aici?

Ea clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta decât o singură dată. Hai să ne întoarcem acasă la Mia.

El îşi puse pe umăr geanta cu echipamentele.

— Sufereai. Te durea ceva. Asta am văzut limpede.

— Cercul nu era pregătit pentru mine şi nici eu nu eram pregătită pentru el.

— Nu înainte de asta. Înainte de a face saltul acela mortal în foc.

— Vezi al dracului de bine pentru un tip care-şi pierde tot timpul ochelarii, nu-i aşa?

— Ochelarii sunt doar pentru citit şi pentru apropiere, în general.

Ar fi vrut să o mângâie, să o strângă în braţe, să aibă grijă de ea. Şi se temea că dacă o va face, amândoi aveau să izbucnească în plâns.

— Acum te mai doare ceva?

— Nu, oftă ea. Nu. A luat puterea, mi-am chemat elementul care mă defineşte, am format cercul Celor Trei. Acum nu mai simt niciun fel de durere.

— Dar nici nu te bucuri prea tare.

Ca şi Nell, şi ea îşi ştia croi drumul prin pădure, prin întuneric. Deja se vedea sclipind în depărtare lumina de la ferestrele Miei.

— Asta îi face multă plăcere lui Nell, iar Miei îi conferă un fel de, nu ştiu cum să-i zic, un fel de siguranţă. Pentru Nell este o modalitate de a explora, pentru Mia e ca şi cum ar respira, pur şi simplu.

— Şi pentru tine?

— Mie mi se pare că e ca şi cum aş fi călcată în picioare de o turmă de tauri.

— Aşa că ai ales să te fereşti de experienţa asta.

— Doar că nu am fost suficient de fermă şi de rezistentă, încheie ea cu o umbră de amărăciune şi clătină din cap, semn că nu mai avea de gând să răspundă la nici o altă întrebare.

Mac se gândi că vinul şi mâncarea erau un alt fel de ritual, unul pe care îl foloseau ca o punte între fantastic şi obişnuit. Deşi se îndoia că avea să uite vreodată chiar şi cel mai mic detaliu al acestei nopți, mâzgălea grăbit în caiet în timp ce Mia îşi îndeplinea rolul de gazdă.

— Pot să pun întrebări?

Ea îi zâmbi.

— Sigur că da, răspunse ea încolăcindu-se confortabil pe un fotoliu. Dar depinde dacă vor primi sau nu răspuns.

— Ce ați făcut voi în seara asta... pregătirile, instrumentele ceremoniale şi, cum să le zic, gesturile rituale, mi s-au părut foarte simple, absolut elementare, în total contrast cu nişte rezultate atât de extraordinare.

— Prea multe gesturi şi un ceremonial prea complicat sunt folosite adeseori pentru a ascunde lipsa harului real, a puterilor paranormale veritabile, sau pentru a hrăni egoul ori poate pentru a impresiona spectatorii.

— Dar voi aveți cu adevărat nevoie de vreunul?

— Ce întrebare interesantă, Mac. Tu ce crezi?

— Eu cred că nu.

Pe de altă parte, el înainte de noaptea asta oricum nu ar fi crezut-o.

— Eu cred că puterile ascunse în interiorul fiecăreia dintre voi trec dincolo de astfel de gesturi. Eu cred că ați putea aprinde focul în căminul acela fără să vă mişcați de pe fotolii, fără a face cercuri, fără niciun fel de ritual.

Ripley se lăsă pe spătarul fotoliului, privindu-l. Oare ce avea omul acesta, se întrebă ea, că o intriga în felul acesta? Că o făcea să simtă că poate împărtăşi cu el ceea ce nu mai împărtăşise cu nici un alt outsider?

— Există un motiv pentru respectarea tradițiilor, chiar şi pentru superstiții. Pentru ceremonie. Te ajută să-ți concentrezi puterile şi reprezintă şi o recunoaştere a sursei acestor puteri. Dar, desigur...

În spatele ei, flăcările apărură brusc, înalte şi pline de viață în şemineu.

— Mare dreptate ai.

— Te dai mare, murmură Ripley.

Râse, şi focul se domoli, transformându-se în tăciuni încinşi, împrăştiind o lumină plăcută, caldă.

— Dar ai dreptate.

Sorbi din paharul cu vin şi ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Ripley pe deasupra marginii paharului.

— Pe vremuri, aveai simțul umorului mai dezvoltat în privința asta.

— Iar tu obişnuiai să mă bați la cap că ar trebui să-mi asum mai multe responsabilități.

— Cred că da. Ce urât din partea mea.

— Of, nu vă mai ciondăniți atâta, strigă Nell. Mă obosiți teribil.

— Ne-ar fi prins bine să o folosim pe ea ca mediator cu atâția ani în urmă, spuse Mia sorbind din nou din vin. Noi suntem Cele Trei. Ceea ce nu poate fi schimbat, evitat ori ignorat. Ştii legenda, nu-i aşa? i se adresă lui Mac.

— Da, foarte bine. Cea reprezentând Văzduhul a părăsit sanctuarul insulei. S-a căsătorit cu un bărbat care n-a putut s-o accepte, n-a fost dispus să o iubească aşa cum era ea şi în cele din urmă a ajuns să o distrugă.

— Ba s-a distrus singură, spuse Nell, contrazicându-l. Prin faptul că n-a vrut să creadă în ea, prin faptul că n-a avut curajul să o facă.

— Poate, dădu din cap Mac. Cea care reprezenta Pământul a refuzat să accepte ce se întâmplase. Şi asta a

consumat-o până ce a putut să-şi folosească puterile pentru a-şi răzbuna sora.

— Voia să se facă dreptate. Ripley se ridică ca să sune şi mai impunător. Avea nevoie de asta.

— Nevoia asta a ei a făcut-o să-şi piardă credința.

Mia ridică mâna de pe mânerul fotoliului doar câțiva centimetri, după care o lăsă jos la loc. Nu era momentul potrivit să o întindă.

— A făcut-o să întoarcă spatele tuturor lucrurilor pe care le reprezenta şi tuturor darurilor pe care le primise şi să-şi folosească puterile pentru a face rău.

— Nu putea controla chestia asta, spuse Ripley cu o voce tremurătoare. Nu s-a putut abține.

— N-a fost în stare să se controleze ori să se abțină, şi astfel s-a condamnat pieirii şi la fel şi ceea ce iubea.

— Iar a treia, îi replică pe dată Ripley. Ea, cea care reprezenta Focul, a găsit o momâie pe post de om care dormea într-o peşteră lângă un golf. Şi luându-i blana de pe spinare, a ascuns-o şi astfel l-a legat pe vecie de ea.

— Nu e împotriva legilor magiei să facă asta.

Cu un gest aparent obişnuit, care o costă o mare cantitate de energie, Mia se aplecă uşor şi alese un cubuleț de brânză de pe o tavă.

— Şi l-a luat drept iubit, s-a măritat cu el, şi-a crescut copiii cu el, apoi şi pe copiii surorilor ei pierdute. Mâncarea avea gust de carton în gura ei, dar continuă să ronțăie din brânză nepăsătoare. I-a dăruit inima ei. Dar a venit şi ziua în care ea nu a mai fost suficient de atentă, iar el şi-a găsit blana. Şi, deşi o iubise, când o momâie îşi capătă blana, marea începe să-l cheme. A uitat-o şi pe ea, şi iubirea lor, şi copiii lor – ca şi cum nu existaseră vreodată – şi a plecat pe mare.

Mia ridică dintr-un umăr.

— Fără soră, fără iubit, fără soț, femeia a plâns și s-a topit pe picioare și s-a dat de ceasul morții, disperată. Și-a blestemat puterile magice pentru că îi aduseseră iubirea și pe urmă o răpiseră de lângă ea. Și, dezicându-se de tot și de toate, a sărit de pe stânci în marea pe care plecase iubitul ei.

— Nu moartea este răspunsul, adăugă Nell. Eu știu asta.

— La momentul acela, pentru ea a fost, spuse Mia. Așa că, trei sute de ani mai târziu, descendentele surorilor, ale Celor Trei, trebuie să repună lucrurile pe făgașul normal, trebuie să întoarcă fiecare dintre cele trei chei, fiecare dintre cele trei destine. Una câte una. Altfel insula pe care au ridicat-o se va prăbuși pe vecie în mare.

— Dacă așa crezi tu, de ce locuiești aici? întrebă Ripley. De ce te afli în casa asta, de ce lucrezi la librărie, de ce toate astea?

— Acesta este locul meu, acesta este timpul meu. La fel cum sunt și ale tale și ale lui Nell. Iar dacă tu nu crezi același lucru, de ce ești aici în seara asta?

Mia simțea cum începe să-i sară țandăra și se străduia din răsputeri să nu izbucnească. Fiindcă văzuse și amărăciunea profundă de pe fața lui Ripley. Era foarte greu, după atâția ani, să facă un gest de împăcare. Dar se ridică în picioare și îi întinse o mână.

— Spune-mi mie. Lasă-mă să te ajut.

— Am văzut – te-a durut, ca și cum te-ar fi spintecat cineva din cap până-n picioare. Și atât de repede, încât nu ai avut nici măcar puțin timp de reacție.

— Știi că nu trebuie să fie așa. Știi că nu e nevoie de durere și nici nu trebuie să-ți facă rău chestia asta.

— Întreit, rosti ea, și o lacrimă i se rostogoli pe obraz înainte să o poată opri. Ce trimiți în exterior ți se întoarce întreit. Ea le-a distrus.

— Nu de una singură. Fiecare dintre ele a avut responsabilitatea ei. Spune-mi. Îi şterse ea singură lacrima de pe obrazul lui Ripley. Ce-ai văzut?

— Am văzut, începu Ripley cu voce din ce în ce mai calmă pe măsură ce vorbea şi imaginile i se derulau din nou în faţa ochilor... Nu ştiu cine era el sau ce reprezenta, dar va veni. Niciuna dintre voi nu mă putea opri aşa cum nu m-am putut opri nici eu însămi. Era sabia mea, Mia. Era sabia mea rituală. L-am ucis cu sabia aia – iar asta ne-a ucis pe toate.

— Ba nu, nu o vei face. Nu o vei face, repetă ea înainte ca Ripley să apuce să protesteze. Eşti prea puternică să faci asta.

— Am vrut să-i fac rău. Simţeam furia asta nebună. Niciodată nu mi-am putut controla puterile în momentul când emoţiile m-au copleşit. De ce dracu' crezi că am încetat să le mai folosesc?

— Poate fiindcă ţi-era frică?

De data asta îi sări ţandăra, lăsând să se reverse şuvoiul de furie acumulată timp de zece ani.

— Te-ai îndepărtat de mine, te-ai îndepărtat de ceea ce eşti tu cu adevărat fiindcă îţi era frică de ce ai putea face? Eşti pur şi simplu idioată!

Se răsuci pe călcâie şi dădu să plece, dar icni în clipa când Ripley îşi înfipse mâna în părul ei şi smuci.

— Pe cine mama naibii faci tu idioată, nemernică încrezută, slăbănoagă şi interesată?

Îşi îngustă privirea când Mia ridică pumnul spre ea, apoi izbucni în râs.

— Da, ca şi cum mi-ar fi frică de asta. Loveşte-mă cu degetul mare băgat în pumn în felul acela şi o să te răneşti mai tare decât o să mă răneşti pe mine. Eşti aşa o fetiţă, Mia.

— O observație interesantă, mai ales că vine din partea cuiva care trage de păr.

Ripley ridică din umeri şi îi dădu drumul.

— Bine, suntem chit.

Răsuflă brusc, clipind de câteva ori când îşi dădu seama că toți ceilalți oameni din cameră se ridicaseră în picioare. Uitase că erau şi ei acolo.

— Scuze.

Mia îşi netezi părul, apoi se lăsă din nou în fotoliul ei.

— Te-ai enervat când te-am făcut idioată, nu?

— Bineînțeles că m-am enervat. Aşa că vezi ce mai spui.

— Dar nu ți-ai folosit puterile ca să mă loveşti când eram cu spatele la tine, nu?

Continuă Mia ridicându-şi din nou paharul. Nici măcar nu ți-a trecut prin cap să o faci.

Ce vrăjitoare ingenioasă, trebui să recunoască Ripley în sinea ei. Mereu fusese atât de ingenioasă şi pricepută la şmecherii.

— Nu m-am înfuriat chiar atât de tare.

— Ba da, te-ai înfuriat, comentă Zack şi se aşeză şi el jos din nou. Urăşti de moarte să te facă cineva laşă sau idioată. Iar ea le-a făcut pe amândouă. Şi tu nu ai făcut altceva decât să o tragi de păr.

— Nu e acelaşi lucru.

— E suficient de asemănător. Zack îşi prinse soția de mână şi îşi studie sora. Dacă se poate spune ceva despre tine, Rip, cu siguranță se poate spune că nu eşti nici laşă, nici idioată. Toți cei din camera asta se pot controla şi se pot descurca în orice situație. Eu nu ştiu atâtea despre chestiile astea ca voi, restul, dar pe tine te ştiu. Şi ştiu că e timpul să încetezi să te mai gândeşti că totul depinde de tine sau că toți pot fi afectați de ceea ce faci tu. Nimeni nu este singur aici.

— Eu n-aş putea îndura să vă fac rău cu bună ştiinţă. N-aş putea trăi cu chestia asta. Mama şi Tata, Nell! Răspunde-mi la întrebarea asta, spuse ea întorcându-se spre Mia. Dar fără abureli. Ce-ar fi dacă aş pleca de pe insula asta? Ce-ar fi dacă mi-aş face bagajele, m-aş sui pe feribot şi pur şi simplu nu m-aş mai întoarce?

Asta ar rupe cercul?

— Deja ştii răspunsul la întrebarea asta. Dar de ce nu-l punem pe Mac să ţi-l dea?

Acesta este domeniul lui, în calitate de savant, observator neutru şi persoană care a făcut cercetări considerabile în astfel de chestiuni. Opinia ta obiectivă, domnule doctor Booke?

— Insula însăşi are putere. E o putere latentă care nu se simte până ce o stârneşte ceva sau cineva.

— Şi-atunci, dacă eu părăsesc insula, ce se întâmplă? Îmi iau partea mea de putere şi întrerup legătura cu izvorul ei? Pot face asta?

— La un anumit nivel, da, dar asta nu va face decât să scadă, posibil, capacitatea ta personală de a concentra energie. Nu va schimba nimic altceva. Îmi pare rău.

Nu contează unde te duci. Ceea ce contează este ceea ce faci.

Îşi dădea seama că răspunsul lui nu o mulţumise, aşa că îşi întinse mâinile şi încercă să-i explice teoria lui.

— Bine, uite, dacă pentru discuţia noastră plecăm de la premisa că legenda este adevărată, ştii bine că ai de ales. Să faci sau să nu faci ceva. Eşti în punctul acesta.

Folosi un şerveţel pentru a simboliza insula şi puse trei măsline pe el. Apoi ridică o măslină şi o puse pe o tavă.

— Să zicem că pleci. Tot ceea ce vei face este să schimbi locaţia în care ai de făcut alegerea asta, în care trebuie să acţionezi sau să te abţii. Indiferent unde pleci, cele patru elemente vor fi şi ele acolo. Nu te poţi pune cu legile naturii.

Ceea ce eşti tu nu se va schimba şi ceea ce faci se transmite mai departe – pe pământ, prin aer, foc şi apă.

Trasă o urmă cu vârful degetului pe şervețel.

— Înapoi la sursă. Inevitabil. Prin urmare, singura alegere logică pe care o ai este să rămâi. Eşti mai puternică aici, iar voi trei împreună puteți face lucruri extraordinare.

— Are dreptate, spuse Nell făcând-o pe Ripley să se uite la ea. Deja am modificat tiparul o dată. Noi suntem trei, când înainte nu mai rămăseseră decât două. Fără tine şi Mia, fără tine, îi spuse lui Zack, ar fi doar două şi acum. Cercul lor a fost rupt până la momentul acesta. Al nostru, nu.

— Dar e ruginit, spuse Mia luând încă o bucățică de brânză. Va trebui să ne intrăm din nou în formă, domnişoară şerif adjunct.

Ripley înşfăcă o măslină şi-o băgă în gură.

— Ei, pe dracu'!

Capitolul 14

— Ce-ar fi ca în seara asta, măcar, să opreşti chestiile alea?

Ripley stătea în pragul căsuței galbene. Nu avea de gând să intre şi să lase o grămadă de aparate să o scaneze, nu după toate trăirile prin care fusese silită să treacă în seara asta.

— Sigur.

Mac se strecură pe lângă ea, îşi puse geanta cu echipamente jos şi începu să închidă totul. Nu se aşteptase ca ea să se întoarcă aici azi. Deşi nu arăta, îşi închipuia că femeia e foarte obosită. Sau că, cel puțin, se săturase de oameni pentru astăzi măcar. Poate că se săturase de el însuşi. De revenit, îşi revenise, asta era sigur. Îşi revenise la starea aceea inițială în care putea arunca mici înțepături

Miei şi în care se putea comporta ca şi cum tot ceea ce se petrecuse în luminiş nu avusese o importanţă prea mare.

Era în stare să ridice în jurul ei un scut incredibil, se gândi el. Aproape la fel de impresionant ca şi cel ce îl ţinuse pe el la distanţă de cercul din luminiş. Se întrebă cât de vulnerabilă se simţea cu adevărat când mâna aceea care ţinea scutul tremura.

— Vrei să stai jos? întrebă el când ea păşi în interior şi închise uşa. Sau să mergi direct în pat?

— Ei bine, aşa am mai scurta povestea.

El se făcu roşu în obraz.

— Nu mă refeream la sex. Mă gândeam că vrei să dormi puţin.

Ripley îşi dădea seama acum că exact asta avusese în minte bărbatul. Mda, era un dulce şi-un amabil, decise ea, şi se uită în jur prin cameră ca să găsească ceva de care să se agaţe.

— E puţin cam devreme să mă duc la culcare. Mă gândeam că ai nişte chestii despre care vrei să-mi vorbeşti.

— Chiar am. Nu credeam, însă, că eşti capabilă de o astfel de discuţie în seara asta.

— Nu sunt obosită. Nu aşa funcţionează chestia asta.

— Cum... Stai, dă-mi mie jacheta.

Ripley se dădu un pas înapoi înainte ca el să poată pune mâna pe ea şi şi-o scutură singură de pe umeri.

— Odată ce ştiu că aceasta este întrebarea care ţi-a încolţit în minte, ai putea la fel de bine să mi-o pui. Cum funcţionează? Mă simt ca şi cum mi-am turnat un rezervor întreg de cofeină în vene. Plină de energie, continuă ea, apropiindu-se de el ca să-l împingă iute şi ferm. Nervoasă. Îl mai împinse o dată. Aşa că, da, vreau să mă duc în pat. Ultimul brânci îl împinse prin uşa de la dormitor. Şi nimeni nu se va culca încă.

— Atunci bine. În cazul ăsta, ce-ar fi să...

Ea îi mai dădu un brânci, apoi apăsă pe întrerupător aprinzând luminile.

— Nu vreau nici discuții şi nu vreau să fie întuneric.

— Bine.

Nu ştia de ce, dar avea senzația că tocmai deschisese uşa şi lăsase să intre un vârcolac feminin extrem de înfometat. Ochii îi sclipeau diferit. Mai verzi, mai plini de viață. Mai sălbatici. Sângele începu să-i pompeze în vene mai repede fără să se poată opune.

— O să trag... o să trag doar draperiile astea.

— Lasă-le.

— Ripley... râse el uşor gâtuit. Suntem destul de izolați aici, dar chiar şi aşa, cu luminile aprinse...

— Lasă-le, spuse ea smulgându-şi puloverul de pe ea cu o mişcare rapidă. Dacă ții la cămaşa aceea ai face bine să ți-o scoți chiar acum. Altfel ți-o fac fâşii.

— Ştii ceva, începu el răsuflând încurcat şi încercând să-şi pună pe față un zâmbet nepăsător, mă cam sperii.

— Foarte bine. E şi cazul să fii speriat.

Sări pe el, făcându-l să cadă pe spate pe pat. Se lipi pe el ca o pisică în călduri.

Scoase un sunet sălbatic din gât şi îşi dezgoli dinții. Pe care şi-i înfipse în gâtul lui.

— Dumnezeule!

Îşi simți penisul tare ca piatra.

— Vreau repede, spuse ea gâfâind şi desfăcându-i dintr-o mişcare cămaşa. Şi tare şi dur. Şi acum.

El se întinse spre ea, dar ea-şi înfipsese pumnul în părul lui şi trase, pe urmă puse stăpânire pe gura lui. Simpla fierbințeală a trupului ei i se prelinse prin vene arzându-i nervii, întrerupându-i răsuflarea, făcându-i sângele să-i fiarbă în vene.

Se lăsă dus în jos în spirala întunecată în care durerea şi plăcerea erau surori gemene, la fel de vii, la fel de

irezistibile. Drept răspuns, animalul dinăuntrul lui se cabră, gata să sară, la capătul răbdărilor. Şi sări. Trupul i se ridică sub trupul ei şi mâinile loviră dure în timp ce sfâşiau şi frământau. O trase de păr dându-i capul pe spate ca să-i lase la vedere gâtul pe care-şi puse, la rândul lui, dinţii. Şi nu disperarea era sentimentul care îl umplea pur şi simplu. Ci dorinţa.

Se rostogoliră pe tot patul, luptându-se pentru şi mai multă carne, pentru şi mai multă căldură.

Simţea nevoia de el în fiecare fibră a corpului ei, cu o dorinţă animalică de-a dreptul. Energia pompa prin ea, şi toată energia asta era sălbatică. Unghiile ei îi zgâriară pielea, şi dinţii i se înfipseră ici-colo. Iar când degetele lui intrară în ea, ţipătul ei fu unul de triumf şi extaz nebun.

Mai adânc, fu tot ce îi trecu prin minte. Mai repede. Voia orgasm după orgasm, din ce în ce mai violente. Lumini îi dansau în minte, ca un duş orbitor de sclipiri argintii. Şi furtuna ce le întreţea şi focul din ea.

Alunecă pe el precum un şarpe şi îl încălecă. Şi se umplu de el. Era ca şi cum dorinţa o consuma de-a dreptul. O devora întreagă. Se strânse în jurul lui precum un pumn, prinzându-l în fierbinţeala aceea umedă, ţinându-se acolo ţeapănă din cauza propriului climax. Dat peste cap complet, el privi cum orgasmul se prelinge prin ea, cum o străpunge de-a dreptul, perlându-i trupul cu picuri de sudoare. Şi cum o face să tremure şi să tremure. Iar apoi ea începu să se mişte.

Iute ca fulgerul. Părul îi căzu în faţă, o masă de bucle dense, maronii, şi femeia se aplecă spre el muşcându-şi fără încetare buza de jos.

Se împinse în ea şi mai tare, şi mai dur, şi mai rapid, în timp ce mâinile lui îi prinseră şoldurile ca într-o menghină. Şi-atunci ea se lăsă pe spate şi-l călări necruţătoare până ajunse pe marginea zimţată a orgasmului.

— Nu încă, nu încă, gâfâi ea.

Şi chiar când vederea i se înceţoşă şi fiecare nerv din trupul lui se încordă spre a ajunge la eliberarea binefăcătoare, ea-şi ridică braţele deasupra capului aşa cum făcuse când îşi invocase puterile. Iar el simţi şocul acela precum o săgeată cu vârful încins în foc prin umbrele plăcerii nebune. Curată, ascuţită şi uluitoare, plăcerea trecu prin ea şi-l străpunse pe el. Rămase zăcând acolo ca un cadavru, dar asta nu părea să conteze. Căci la momentul acela un astfel de preţ nu părea deloc prea mare.

Se simţea ca şi cum fusese golit de conţinut. Orice grijă, orice preocupare, orice gând răzleţ se dusese din el lăsând în urmă senzaţia pură.

Poate că nu avea să fie în stare să mai meargă sau să mai vorbească, dar astea erau doar nişte neajunsuri minore. Avea să-şi dea duhul şi să plece de pe lumea asta un bărbat foarte fericit.

Ripley scoase un sunet uşor, ca un tors de pisică. Aha, se gândi el undeva în străfundurile minţii. Mai putea să audă, totuşi. Ceea ce era o chestie foarte bună.

Atunci gura ei se închise pe gura lui. Şi trupul lui reuşi să perceapă şi această senzaţie. Ceea ce era din ce în ce mai bine.

— Mac?

Deschise gura. Din care îi ieşiră sunete. Nu erau cuvinte, dar erau totuşi forme clare de comunicare verbală. Se putea descurca cu ele.

— Mac? spuse ea din nou şi-şi lăsă mâna în jos pe trupul lui, apoi îl cuprinse în palmă.

O, da, în mod clar era în stare să simtă senzaţii.

— Aha. Îşi drese glasul şi reuşi să deschidă un ochi. Până la urmă, nu orbise. Încă un plus. Da. Nu dormeam.

Vocea îi suna uşor ruginit, dar măcar era acolo. Şi realiză că avea gâtul uscat iască, era disperat să bea ceva.

— Mi-ai scos sufletul din mine. Aproape am murit. Dar n-a fost rău deloc.

— Acum că te-ai întors din lumea de Dincolo...

Se trase din nou în sus pe trupul lui, şi el rămase cu gura căscată când îi văzu sclipirea încă vie din ochi.

— Mai vreau.

— Hei, foarte bine.

Se chinui să respire când buzele ei îi lăsară urme umede pe piept.

— O să trebuiască să-mi dai puțin timp să-mi revin, ştii. Poate o lună sau ceva.

Ea râse şi chicotitul ei viclean îi făcu pielea de găină.

— În cazul acesta, va trebui să rămâi doar acolo, întins aşa, şi să mă laşi pe mine să fac totul.

Gura ei îşi continuă drumul. Iar el se topi pur şi simplu în pat.

— Ei bine, dacă trebuie trebuie.

Ripley ştia că dăduse de naiba. Niciodată nu mai împărțise puterea cu un bărbat.

Niciodată nu mai simțise nevoia ori dorința de a face asta. Cu Mac fusese un fel de dorință arzătoare, o nevoie de neostoit să extindă acel sentiment de intimitate, să contopească partea aceea din ea cu el.

Nu mai exista nicio îndoială că se îndrăgostise de el, ori vreo speranță că putea aduce ceva rațiune în toate astea.

În mod tradițional, celor din familia Todd le lua mult timp să se îndrăgostească de cineva, dar, când se întâmpla, se întâmpla repede şi foarte tare şi pentru totdeauna. Iar din câte se părea, nici ea nu făcea de ruşine numele alor ei.

Dar nici habar nu avea ce putea să facă în privința asta.

În momentul acesta, însă, nu prea părea că îi pasă.

Cât despre Mac, el se simțea uşor amețit, ca şi când băuse prea mult şi nici nu vedea vreun motiv pentru care să se lupte cu senzația aceea. Vântul începuse să se întețească.

Iar vâjâitul lui în ferestre nu făcea altceva decât să i se pară căsuța şi mai caldă şi mai primitoare. Era ca şi cum ei erau singurii doi oameni de pe insulă. Şi în ceea ce-l privea pe el, lucrurile puteau rămâne exact aşa.

— Ce voiai să-mi spui?

— Hmm, mormăi el continuând să se joace cu părul ei şi gândindu-se că bucuros ar fi stat sub cearşafurile acelea mototolite alături de ea pentru tot restul vieții.

Nu e nicio grabă.

— Dar de ce? Eu sunt aici, tu eşti aici. Îmi e sete, spuse ea ridicându-se în capul oaselor şi lăsându-şi capul pe spate. N-ai spus tu ceva despre un vin?

— E posibil. Eşti sigură că eşti în stare să bei vin şi să faci conversație?

Ripley îşi înclină puțin capul.

— Ori facem asta, ori va trebui să te ridici ca să facem altceva.

Şi deşi i se părea ruşinos că trebuie să recunoască, fie şi doar față de el însuşi, era sigur că dacă ea avea să sară pe el încă o dată, el, unul, nu avea să supraviețuiască.

— Mă duc să aduc vinul.

Ea izbucni în râs când el se rostogoli jos din pat.

— Poftim, zise el deschizând un sertar şi aruncându-i nişte pijamale. Poți să te faci comodă.

— Mersi. Ceva mâncare ai?

— Depinde ce înțelegi tu prin mâncare.

— Ceva de rontăit. Mi-e poftă de ceva, orice.

— Mie-mi spui, mie mi-e chiar foame! Am nişte chipsuri de cartofi.

— E foarte bine.

Îşi trase pe ea pantalonii de pijamale, strângând şiretul până ce i se păru destul de probabil că nu-i vor cădea de pe ea.

— Mă duc să le caut.

După ce el ieşi, ea îşi trase pe ea şi bluza de la pijama şi îşi îngădui să miroasă mânecile, explorând senzația aparte pe care o avea purtând o haină de-a lui. Era o chestie perfect stupidă şi atât de feminină, era adevărat, dar nu era nevoie să ştie nimeni despre asta.

Când intră în bucătărie, el deja deschisese vinul, scosese două pahare şi pusese o pungă de chipsuri pe blat. Ea înşfăcă chipsurile, se prăbuşi pe un scaun şi se pregăti să se înfrupte.

— Hai să nu, ăăă... să nu facem asta aici, începu Mac.

Bucuria începuse să îi fie întunecată de emoții. Habar nu avea cum va reacționa ea la ceea ce avea să-i spună. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care era atât de fascinat de el – faptul că era atât de imprevizibil.

— De ce?

Şi acesta era altul, se gândi. Femeia punea întrebarea aceasta aproape la fel de des ca el.

— Fiindcă putem sta mai confortabil în cealaltă cameră.

— În living? Unde, ne aşezăm pe echipamentele tale?

— Ha-ha. Nu, mai e şi canapeaua, a rămas acolo. Şi putem face şi focul. Ai picioarele reci? Vrei nişte şosete?

— Nu, sunt bine.

Dar el nu era, observă ea. Ceva îl pusese parcă pe jar. Se gândi de ce, oare, în timp ce îl urma în sufragerie. Cum trebuiră să se strângă puțin ca să-şi croiască drum spre canapea, se îndoi că bărbatul o folosise pentru scopul original de când preluase cabana. El puse vinul pe podea, apoi începu să mute teancuri întregi de cărți de pe pernele canapelei ca să le dea deoparte. Dădu să deschidă gura ca să-i spună să nu o facă, dar o închise la loc cu un zgomot aproape auzibil. Vin, conversație, căldură de la focul frumos din şemineu. Romantic. Exact genul de decor romantic, îşi imagină ea, pe care avea să şi-l dorească un bărbat ca să îi spună unei femei că o iubeşte.

Inima începu să-i bată mai tare.

— E o discuție importantă? întrebă ea încet, printre buzele care începuseră să-i tremure ușor.

— Așa cred. Mac se ghemui în fața căminului. Sunt cam agitat. Nu mă așteptam să fiu așa. Nu sunt sigur cum să încep.

— Îți dai tu seama.

Și ei îi tremurau puțin picioarele, așa că se așeză.

El mai puse niște lemne în șemineu, pentru ca focul să fie mai puternic, după care aruncă din nou o privire spre ea. Ei îi trebui o clipă să-și dea seama că expresia aceasta de pe fața lui era una speculativă. Era una pe care o avea când formația de om de știință îi ieșea la iveală.

— Da, aș putea începe de aici, îi spuse ea. Dar nu o voi face.

— Știi, mă întrebam ceva. În poveștile din bătrâni se spune că făcutul focului este o formă de magie de bază, de obicei prima care se învață și ultima care se uită.

Așa este?

— Cred că da, dacă te referi la o formă de magie concretă, tangibilă, una care necesită direcționare, concentrare, control. Fiindcă se simțea înfierbântată și fără stare, își modifică poziția. Mia se pricepe mai bine decât mine să explice chestiile astea. Eu nu mă... nu m-am gândit de mult timp la asta. Ea se gândește întruna.

— Acesta este probabil motivul pentru care ei îi vine mai ușor, mai natural, să controleze și să îmbrățișeze filosofia aceasta. Aprinse un chibrit lung pe care îl puse lângă rumegușul de dedesubt. Puterile tale sunt mai – nu știu cum să zic – mai explozive, în timp ce ale ei sunt mai concentrate.

Se ridică în picioare în timp ce flăcările începură să mângâie lemnele și-și șterse mâinile de turul blugilor.

— Încerc să-mi dau seama cum să-ți spun ceea ce am de spus.

Ea simți un stol întreg de păsări ca o bombă în stomac.

— Poți spune direct şi gata.

— Ba eu mă descurc mai bine cu un mic preambul, răspunse el aplecându-se să toarne vinul. Îmi fixasem în minte destul de bine ce şi cum să spun înainte de seara asta. Dar, mai apoi, după ce te-am văzut, după ce am înțeles într-o oarecare măsură prin ce treci, ceea ce simți, apoi după ce am fost cu tine în felul acela...

Ripley. Se aşează lângă ea, îi întinse vinul, apoi îi atinse mâna. Vreau să ştii că mie nu mi-a mai fost niciodată aşa cum îmi este cu tine. Cu nimeni altcineva.

Ea simțea lacrimi înecând-o şi pentru prima oară în viață i se păru că au un gust minunat.

— Pentru mine e altceva.

Mac încuviință din cap simțind o mică strângere de inimă şi interpretând vorbele ei ca şi cum ea percepea apropierea, intimitatea, altfel, datorită a ceea ce era.

— În regulă. Ei bine, ceea ce încerc să spun aici este că din cauză că... Îşi trecu o mână prin păr. Din cauză că tu eşti importantă, din cauză că ceea ce există între noi e important pentru mine, tot restul este puțin mai complicat. Bănuiesc că îmi fac griji că, mai ales după ce îți voi spune tot ce am de spus, că s-ar putea ca tu să crezi că eşti importantă pentru mine numai datorită muncii mele. Ceea ce nu e adevărat, Ripley. Tu eşti pur şi simplu importantă.

Totul se netezi în sufletul ei ca o bucată de mătase mângâiată cu o mână iubitoare.

— Eu nu cred asta. N-aş mai fi aici cu tine dacă aş crede asta. N-aş mai vrea să fiu aici cu tine, dar eu vreau.

El îi luă mâna şi îi sărută palma trimițând fiori lungi din vârful degetelor de la picioare până în gât.

— Mac... şopti ea.

— Inițial am vrut să îi spun Miei mai întâi, dar acum vreau să-ți spun ție.

— Eu... tu... Mia?

— Teoretic, ea este principalul element de legătură. Pe de altă parte, toate au legătură între ele. Plus că mi-am dat seama că aveam nevoie să-ți spun ție mai întâi.

Îi sărută din nou mâna, cumva mai absentă de data aceasta, apoi sorbi din vin ca un om care-şi umezea gâtul înainte să înceapă să țină o prelegere.

Starea de spirit excelentă pe care o avea ea începu să se destrame.

— Atunci cred că ar fi bine să-i dai drumul, Mac.

— În regulă. Fiecare dintre surori a avut copii. Unii au rămas pe insulă, alții au plecat pentru a nu se mai întoarce niciodată. Iar alții au călătorit, s-au căsătorit, apoi s-au întors pe insulă ca să-şi crească copiii aici. Îmi închipui că tu ştii toate astea şi că şi copiii lor au făcut acelaşi lucru şi aşa mai departe, timp de generații întregi. Şi rezultatul a fost că unii dintre descendenții lor au rămas de-a pururi pe insulă. Dar alții s-au împrăştiat prin lume.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi.

— Poate că mă pricep mai bine să-ți arăt. Stai puțin.

Îl privi ridicându-se, apoi croindu-şi drum printre aparate. Îl auzi înjurând uşor când se lovi la degetul mic într-unul dintre ele, spre meschina ei mulțumire.

„Nemernicul naibii”, se gândi ea, bătând darabana cu pumnul pe perna canapelei. Nu avusese de gând nicio clipă să-şi declare iubirea nemuritoare, să-şi deschidă sufletul în fața ei, să o implore să se mările cu el. Ajunsese până la urmă din nou la porcăriile lui de cercetări în timp ce ea stătuse acolo cu fluturi în stomac şi beată de iubire.

Şi oare a cui vină era asta? îşi aminti sieşi plină de amărăciune. Ea era cea care încurcase lucrurile. Ea era cea care îşi îngăduise să-şi desferece inima pentru o clipă de

plăcere. Ea era cea stupidă, cea care se înmuiase din cauza iubirii şi încetase să mai gândească clar. Şi trebuia să îndrepte lucrurile acestea. Nu în privința iubirii. Ea făcea parte din familia Todd şi acceptase deja că îl iubea şi că avea s-o facă de-a pururi. Dar cu siguranță era în stare să-şi pună din nou capul pe umeri şi să înceapă să judece rațional.

El era cel care îi fusese menit, aşa că nu avea încotro, trebuia să facă față acestei misiuni. Dr. MacAllister Booke nu avea pur şi simplu doar să studieze vrăjitoarele. Era al naibii de sigur că se va şi căsători cu una. Imediat ce îşi dădea seama cum să-l determine să o facă.

— Scuze, spuse el uitându-se mai bine de data asta cum erau aşezate echipamentele pe jos. Nu era acolo unde crezusem că l-am pus. Nimic nu e niciodată... spuse el schimbându-şi expresia când îi văzu privirea scânteietoare.

A... S-a întâmplat ceva?

— Nu, absolut nimic, răspunse ea jucăuş, bătând cu palma perna de lângă ea.

Tocmai mă gândeam ce păcat că stau singură aşa în fața focului.

Când se aşează şi el, ea îşi întinse piciorul cu o mişcare lascivă peste al lui.

— Mult mai bine.

— Bine.

Începu să-i crească pulsul când ea se aplecă spre el şi-şi trecu buzele peste linia maxilarului lui.

— Mă gândeam că vrei să te uiți la scrierile astea.

— Mmm. Ce-ar fi să-mi spui tu ce reiese din ele? Îi ronțăi uşor lobul urechii. Ai o voce atât de sexy. Îi scoase ochelarii din buzunar. Şi ştii cât de tare mă excită să te văd purtând ăştia.

El scoase un sunet din gât, apoi îşi puse ochelarii cu mâna tremurândă.

— Acestea sunt nişte copii. Am pus jurnalul original într-un depozit, la păstrare, fiindcă este vechi şi fragil. A fost scris de stră... mă rog, de stră-stră-străbunica mea sau aşa ceva. Din partea maică-mii. Prima însemnare a fost făcută pe 12 septembrie 1758, chiar pe insula Trei Surori.

Ripley se trase înapoi ca picată cu ceara.

— Ce-ai zis?

— Cred că ar trebui doar să asculţi ce-ţi citesc. „Astăzi", începu el, „copila mea cea mai mică a născut un copil. I-au pus numele Sebastian şi e viguros şi sănătos. Mă bucur că Hester şi tânărul ei soţ vor să rămână pe insulă, să îşi întemeieze aici căminul şi să-şi crească copiii. Ceilalţi copii ai mei sunt atât de departe acum, şi, deşi din când în când mă uit în globul meu de sticlă să îi văd, inima mă doare căci nu sunt în stare să le ating feţele nici lor, nici nepoţilor mei".

— „Eu nu voi mai pleca niciodată de pe insulă."

— „Şi asta am văzut în globul de sticlă. Mai am puţin timp pe pământul acesta şi ştiu că moartea nu reprezintă un sfârşit. Dar când văd frumuseţea vieţii acesteia în copilaşul acesta al copilului meu, mă întristez când mă gândesc că nu voi fi aici să-l văd mare."

Riscă să-i arunce o privire rapidă lui Ripley şi văzu că femeia se holba la el ca şi cum nu-l mai văzuse până atunci. Era mai bine să termine cu asta o dată pentru totdeauna. Asta era.

— „Mă întristează că propria mea mamă nu a ales să trăiască", continuă el, „că şi-a negat bucuria pe care am simţito eu astăzi când am văzut copilul copilului meu. Timpul trece iute. Iar urmaşii băiatului acestuia vor echilibra într-o bună zi balanţa, dacă ai noştri copii îşi vor aminti şi vor alege cu înţelepciune".

Deşi uitase că-şi ţinea paharul în mână, încheieturile lui Ripley erau albe pe piciorul paharului.

— De unde ai aia?

— Astă-vară m-am uitat prin nişte cutii în podul casei alor mei. Am găsit jurnalul.

Mă mai uitasem şi altă dată prin cutiile alea. O scosesem din minți pe maică-mea fiindcă tot timpul îmi băgam nasul prin vechiturile alea. Habar nu am cum de nu am dat de el până atunci, în afară de cazul în care sunt de acord, şi tu odată cu mine, cu teoria că nu sosise încă timpul să-l găsesc până în iunie anul trecut.

— Iunie.

Un fior o cutremură, şi Ripley se ridică în picioare. Nell sosise pe insulă în iunie – şi cele trei se conectaseră între ele. Îşi dădu seama că Mac deschisese gura să spună ceva, aşa că ridică o mână. Avea nevoie să se concentreze puțin.

— Presupunerea ta este că jurnalul a fost scris de o înaintaşă.

— Nu e o presupunere. Am făcut arborele genealogic, Ripley. Numele ei era Constance şi fiica ei cea mai mică, Hester, s-a măritat cu James MacAllister pe 15 mai, 1757. Primul lor copil, un fiu, Sebastian Edward MacAllister, s-a născut pe insula Trei Surori. A luptat în Războiul de Independență. S-a însurat, a avut trei copii, s-a stabilit apoi în New York. Linia genealogică merge mai departe prin mama mea, până la mine.

— Adică vrei să-mi spui că eşti descendent din...

— Am toată documentația. Certificate de căsătorie, certificate de naştere. Ai putea zice că suntem veri foarte îndepărtați.

Ea se uită fix la el o vreme, după care privirea îi deveni incandescentă.

— De ce nu ne-ai spus asta când ai venit aici, de la bun început?

— Vezi tu, aici e o mică problemă.

Îşi dorea nespus să se lase din nou pe canapea şi să o ia în brațe ca mai devreme.

Dar nu se gândea că se va întâmpla până când treceau cu bine de discuția aceasta.

— Mă gândeam că s-ar putea să trebuiască să folosesc chestia asta ca pe un stimulent, ca pe un fel de monedă de schimb.

— Era asul tău din mânecă.

— Da. Dacă Mia încerca să-mi pună bețe-n roate, mă gândeam că istoria aceasta avea să le înlăture, măcar pe o parte din ele. Dar ea nu a făcut-o, şi atunci am început să mă simt eu prost pentru că o țineam secretă. Voiam să îi spun în seara asta. Dar am simțit nevoia să ți-o spun ție mai întâi.

— De ce?

— Pentru că tu eşti importantă pentru mine. Îmi dau seama că te-ai enervat, dar...

Ea clătină din cap.

— Nu chiar.

Era într-adevăr uluită de vestea asta, dar nu era deloc furioasă.

— Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru ca să mă asigur că obțin ceea ce vreau.

— Nu ştiam că tu vei fi aici. Ştii ce vreau să spun. Tu. Nu ştiam că vom intra într-o astfel de relație unul cu celălalt. Domeniul meu de activitate, după cum spune majoritatea lumii, este unul irațional. Din cauza aceasta, mi se pare chiar mai important să îl abordez rațional. Dar, dincolo de el, pe plan personal, am fost atras de locul acesta toată viața mea fără să ştiu că eram atras de el, de ce se întâmpla aici. Iar vara trecută mi-am dat în sfârşit seama.

— Dar nu ai venit.

— Trebuia să adun date, să cercetez, să analizez, să verific faptele.

— Ca un tocilar adevărat.

Ea se aşează pe braţul canapelei. Era, se gândi el, un pas bun.

— Da, probabil. Am visat insula asta. Înainte să ştiu unde era – sau dacă era – am visat-o. Te-am visat pe tine. Şi toate visele astea erau atât de puternice, atât de pregnant parte din viaţa mea, încât trebuia să le abordez aşa cum fusesem pregătit să o fac. Ca un observator, ca un cercetător.

— Şi ce ţi-au spus observaţiile acelea, domnule doctor Booke?

— Am grămezi întregi de date, dar nu cred că te-ar interesa să le citeşti.

Ea clătină din cap la privirea lui întrebătoare.

— De un lucru sunt singur, însă. Că acesta este locul unde trebuie să fiu. Am şi eu un rol de jucat în toate astea. Încă nu ştiu care este acela.

Ea se ridică din nou.

— Un rol în ce?

— În echilibrarea balanţei.

— Adică în mintea aceea a ta atât de raţională de om de ştiinţă poţi fi convins că insula este blestemată să dispară în ocean? Cum poţi crede un astfel de blestem vechi de secole? Insulele nu se scufundă aşa ca nişte corăbii bătute de valuri.

— Există un număr apreciabil de savanţi şi istorici reputaţi care te-ar contrazice în privinţa aceasta, luând exemplul Atlantisului ca argument.

— Iar tu ai fi unul dintre ei, spuse ea acră.

— Da, dar înainte să mă laşi să intru în toate astea şi să te plictisesc de moarte, dă-mi voie să spun doar că mereu există loc de interpretări mai puţin exacte. De pildă, un uragan de gradul cinci, un cutremur...

— Cutremur?

Ripley simţise pământul cutremurându-se sub picioarele ei. Ea însăşi făcuse pământul să se cutremure. Şi nu voia să se gândească la asta.

— Dumnezeule, Mac!

— Doar nu vrei să încep să-ţi vorbesc acum de plăci tectonice, de presiune şi de mişcări, nu?

Ea deschise gura dând să spună ceva, apoi o închise la loc şi clătină din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu. Am studii de geologie şi meteorologie şi pot fi pe bune foarte plicticos. În sfârşit, să spunem pur şi simplu că Mama Natură s-a săturat de noi şi abia ne mai poate tolera.

Ea-l studie gânditoare. Era un bărbat onest, sexy, liniştit. Atât de plin de încredere în sine însuşi. Nu era deloc de mirare că se îndrăgostise de el.

— Ştii ceva? Pun pariu că nu eşti atât de plicticos pe cât crezi când te-apuci să-ţi etalezi teoriile.

— Ai pierde, în cazul acesta.

Şi fiindcă se gândi că ea avea să încuviinţeze acum, el se întinse să o ia de mână.

— Cerul şi Pământul, Ripley, fac mai mult decât pur şi simplu să ne îngăduie să vieţuim între ele. Trebuie să şi meritǎm asta.

— Şi trebuie să hotărâm cât de departe vom merge.

— Cam asta ar fi chintesenţa.

Ea îşi dezumflă obrajii scoţând o lungă răsuflare.

— Devine din ce în ce mai greu să mă conving pe mine însămi că toate astea sunt nişte aiureli. Mai întâi Nell, apoi tu, şi acum asta, adăugă ea aruncând o privire la paginile fotocopiate de jurnal. Încep să am senzaţia că cineva a mai adăugat nişte bare la colivia mea, deci îmi este din ce în ce mai greu să mă strecor afară.

Se încruntă la paginile de jos şi brusc îi încolţi în minte un alt gând.

— Tu ai o legătură de sânge cu Surorile, zise ridicându-şi fulgerător privirea spre ochii lui. Ai şi puteri paranormale?

— Nu. Ceea ce mi se pare teribil de nedrept, răspunse el. E posibil să fi moştenit interesul, fascinaţia pentru ele, dar nu şi capacitatea de a le folosi eu însumi.

Ea se relaxă şi alunecă pe locul de lângă el.

— Bine, măcar atât!

Capitolul 15

Mia citi prima pagină de jurnal aşezată la masa din biroul ei. În urma vântului venise o ploaie îngheţată care acum lovea cu putere în geam.

Se îmbrăcase în albastru strălucitor ca să împrăştie atmosfera mohorâtă şi purta cerceii mici cu lună şi stea pe care îi primise de la Nell de ziua ei. Citea şi se juca cu ei, făcând steaua să se izbească jucăuş de lună. Când termină de citit prima consemnare, se lăsă pe spate şi îl studie pe Mac amuzată.

— Ei bine, salut, vere!

— Nu eram sigur cum vei reacţiona.

— Încerc să iau lucrurile aşa cum vin. Pot să le mai ţin un timp? Aş vrea să le citesc şi pe celelalte.

— Sigur că da.

Ea puse foile deoparte şi-şi luă ceaşca de latté.

— Totul are sens, nu-i aşa? Ca şi cum ar face parte dintr-un tipar ordonat.

— Îmi dau seama că e o coincidenţă remarcabilă, începu el, dar ea-l opri.

— Coincidenţele sunt cele care formează tiparele. Eu pot să-mi urmăresc linia genealogică până la începuturile seminţiei noastre pe Insula Surorilor. Ştiu că unii au rămas, alţii s-au împrăştiat prin lume. Şi-mi amintesc acum că a existat o ramură MacAllister. Cu un singur fiu printre trei

fiice. A părăsit insula, a supraviețuit unui război şi a început să-şi croiască drumul în viață. Ciudat, nu-i aşa? Nu m-am gândit până acum la asta şi nici nu am făcut legătura cu tine.

Totuşi, am simțit de la început ceva pentru tine. Un fel de sentiment de apartenență, de rudenie. La fel de simplu şi de potrivit ca şi cum era parte dintr-un tipar. Şi foarte îmbucurător.

— Reacția mea inițială nu a fost una de bucurie când am pus totul cap la cap.

— Dar cum a fost?

— De entuziasm. Eram descendentul unei vrăjitoare şi al unui om preistoric. Cât de tare era asta? Rupse o bucățică din brioşa cu sos de mere pe care i-o dăduse ea. Apoi am fost destul de iritat de faptul că nu m-am ales şi eu cu nişte puteri paranormale din toată afacerea asta.

— Te înşeli.

Afecțiunea şi admirația din glasul ei aproape că îl făcu să roşească.

— Mintea ta este puterea ta. Puterea şi deschiderea minții tale reprezintă reale capacități magice. Chiar mai puternice încă, dat fiind că nu au făcut să ți se închidă inima. Vom avea nevoie şi de mintea, şi de inima ta. Făcu pauză o secundă. Ea va avea nevoie de tine.

Asta îl făcu să tresară. Mia spusese asta atât de firesc, atât de simplu.

— Fă-mi un serviciu, te rog, şi nu-i spune asta lui Ripley. Nu va face decât să o enerveze.

— Tu o înțelegi, îți dai seama de toate defectele şi problemele ei şi tabieturile acelea atât de enervante. Dar o iubeşti oricum.

— Da, eu o... Se opri brusc şi puse brioşa jos. M-ai păcălit.

— Mi-aş cere scuze pentru asta, dar nu aş vorbi serios. Râsul i se auzi prea cald şi frumos ca să fi fost răutăcios. Mă gândeam eu că eşti îndrăgostit de ea, dar voiam să te aud pe tine spunând-o. Crezi că poți fi fericit trăind pe insula asta?

El nu răspunse nimic pentru o clipă.

— Tu chiar o cunoşti, nu-i aşa? Ripley nu ar fi fericită nicăieri în altă parte. Deci, da, aş putea fi fericit aici. În orice caz, acesta a fost locul înspre care m-am îndreptat toată viața mea.

— Mie îmi placi foarte tare. Suficient încât să regret în oarecare măsură faptul că nu eu am fost cea căreia i-ai fost predestinat. Şi că tu, adăugă ea când expresia de pe fața lui deveni uşor panicată, nu mi-ai fost predestinat mie. De vreme ce nu e cazul nici pentru una, nici pentru cealaltă, mă bucur că putem fi prieteni. Cred că vă puteți ajuta unul pe celălalt să scoateți ce e mai bun din voi.

— Tu chiar o iubeşti, nu-i aşa?

Pentru o clipă, Miei îi pieri calmul. Culoarea îi îmbujoră obrajii, ceea ce se întâmpla foarte rar. Apoi ridică din umeri.

— Da, aproape la fel de mult cât mă enervează întruna. Acum, am încredere că vei ține asta pentru tine, aşa cum voi ține şi eu pentru mine sentimentele pe care le nutreşti tu pentru ea.

— S-a făcut.

— Şi, ca să pecetluim înțelegerea noastră...

Se ridică şi se întoarse spre rafturile din spatele ei. Dădu jos o cutie de lemn sculptat, o deschise şi scoase un pandantiv de argint cu o piatră semiprețioasă în mijloc, o piatră a soarelui.

— Medalionul acesta a fost în familia mea, în familia noastră, se corectă ea, de când am început să viețuim aici, pe Insula Surorilor. Se spune că ea, cea care era a mea, a făurit pandantivul dintr-o stea căzătoare şi piatra dintr-o rază de soare.

L-am păstrat pentru tine.

— Mia...

Dar ea îl sărută uşor şi îi strecură lănţişorul peste cap.

— Fii binecuvântat, vere!

Harding îi mai făcu o vizită lui Evan Remington. Îşi întocmise planurile, îşi schiţase programul. Dar simţea că este absolut necesar să îl mai vadă o dată pe Remington înainte de a pleca.

Se simţea în mod ciudat înrudit cu bărbatul acesta. Iar această constatare i se păruse atât îngrozitoare, cât şi foarte incitantă. Remington era un fel de monstru.

Şi totuşi...

Oare nu toţi bărbaţii aveau în interiorul lor acea bestie la pândă? Cei întregi la minte şi civilizaţi – iar Harding se considera şi una, şi alta – reuşeau să o stăpânească. Să o controleze.

Pe de altă parte, i se părea că aceia care nu reuşeau să facă nici una, nici alta – cei care o îngăduiau şi o hrăneau, ţinând-o pregătită – erau cu atât mai fascinanţi.

Îşi spunea că vizitele lui regulate la Remington făceau parte din cercetările pe care le realiza. Că aveau legătură cu munca lui, dar, în realitate, ajunsese să i se pară absolut uluitoare întâlnirile acestea cu răul absolut.

„Toţi mai avem doar un pas până să ne prăvălim în prăpastie”, se gândi Harding, compunând în minte notiţe în timp ce aştepta să fie primit înăuntru. „Numai prin observaţii, numai învăţând de la cei care căzuseră deja, putem să înţelegem cu toţii ce ne aşteaptă de partea cealaltă a graniţei care desparte nebunia de sănătate mentală.”

Harding păşi în camera de vizită şi auzi ecoul scos de cheia răsucită în broască în urma lui. „Oare acela să fie ultimul sunet pe care îl auzim în cădere?” scrise în mintea lui. „Zăvorul necruţător care se încuie?”

De data aceasta, Remington nu mai era legat. Lui Harding i se spusese deja că lui Remington i se scoseseră legăturile ca parte a tratamentului şi a procesului de reabilitare. Nu mai arătase niciun fel de violență nici față de alții, nici față de el însuşi şi fusese cât se poate de cooperant, reacționând bine la sesiunile recente de terapie.

Încăperea era mică şi aproape goală. O masă cu două scaune. Deşi colierele de plastic lipseau, Harding auzi clinchetul ascuțit al cătuşelor care legau încheietura dreaptă a lui Remington. Mai exista un al treilea scaun în colț, ocupat acum de un gardian cu umeri lați şi trăsăturile feței neclintite. Camerele de securitate înregistrau fiecare sunet şi fiecare mişcare.

Prăpastia, se gândi Harding, indiferent cum o numeai, nu oferea niciun fel de intimitate şi foarte puțin confort.

— Domnule Remington.

— Evan.

Astăzi aproape că nebunia nu i se vedea în ochi.

— După toate acestea, nu prea e loc de formalisme. O să-ți spun Jonathan. Ştii, Jonathan, că eşti singurul care vine să vorbească cu mine? Mi-au spus că a fost şi soră-mea pe aici. Dar eu nu-mi amintesc. De tine îmi amintesc.

Vocea îi era înceată, dar cuvintele se auzeau perfect articulate. Harding simți un fior pe şira spinării când îşi aminti cum arătase şi vorbise Remington la prima lui vizită.

Era în continuare slab şi prea palid, cu părul slinos. Dar Harding se gândi că, dacă l-ai fi îmbrăcat într-un costum scump şi îl trimiteai în L.A., partenerii lui aveau să se uite la el şi să creadă pur şi simplu că doar muncise puțin cam mult în ultima vreme.

— Arăți bine, Evan.

— Nici chiar aşa, dar destul de bine, date fiind condițiile de trai. Un muşchi îi zvâcni involuntar în obraz. Locul meu nu este aici. Avocații mei au rasolit întreaga afacere. Dar m-

am ocupat de asta. Am rezolvat problema. Nişte ticăloşi idioţi şi incompetenţi. I-am concediat. Mă aştept să primesc o altă reprezentare într-o săptămână. Şi, curând după ce noii avocaţi îşi intră în rol, să fiu eliberat.

— Înţeleg.

— Cred că înţelegi.

Remington se aplecă în faţă şi apoi aruncă o privire spre camerele de securitate.

— Cred că într-adevăr înţelegi. Eu nu am făcut altceva decât să mă apăr pe mine şi ce e al meu.

Acum privirea îi rămăsese aţintită în ochii lui Harding şi ceva întunecat părea că-i tulbură albul ochilor.

— Am fost trădat şi manipulat. Cei care au îndrăznit să mi se împotrivească trebuie băgaţi aici. Nu eu!

Harding nu-şi putea dezlipi privirea, nu putea întrerupe legătura aceasta.

— Fosta ta soţie?

— Soţia mea, îl corectă Remington, apoi şopti aproape inaudibil: Până moartea ne va despărţi. Spune-i că mă gândesc la ea când o vezi, bine?

— Poftim?

— Nu poţi termina ce ai început, nu poţi obţine ce vrei până ce nu ai de-a face cu ea şi cu toate celelalte. M-am gândit eu la asta.

Remington dădu din cap încet, şi ochii lui străvezii precum ploaia rămaseră ţintuiţi în ochii lui Harding.

— Am destul timp să mă gândesc. Am nevoie de cineva care să-i reamintească că eu nu am uitat. Am nevoie de cineva care să le arate tuturor că nu pot fi ignorat.

Un agent, dacă vrei.

— Domnule Remington. Evan. Eu sunt reporter. Sunt scriitor.

— Ştiu foarte bine ce eşti. Ştiu foarte bine ce vrei. Faimă, avere, recunoaşterea oamenilor. Respect. Ştiu şi cum să te

fac să obții toate astea. Asta a fost profesia mea, doar, să-i ajut pe alții să le obțină. Tu vrei să devii vedetă, Jonathan. Eu construiesc vedete.

Ceva păru că se mişcă din nou în spatele albului ochilor lui, ca nişte rechini ce înotau într-o piscină adâncă. Harding se cutremură, dar nu putu să-şi desprindă privirea. Pielea i se făcu de găină pe tot corpul şi simți pur şi simplu cum era atras înăuntru. Respirația îi deveni întretăiată din cauza unei presiuni enorme pe care brusc o simți în piept.

— Eu o să scriu o carte.

— Da, da. O carte importantă. O să spui povestea aşa cum e menită să fie spusă.

O vei sfârşi aşa cum e menită să fie sfârşită. Vreau ca ele să fie pedepsite. Se întinse cu mâna liberă şi apucă degetele inerte ale lui Harding. Le vreau moarte.

Ceva plesni în aer, ca o mică descărcare electrică, făcându-l pe gardian să se ridice.

— Nu e permis contactul.

— Nu îi va fi îngăduit unei vrăjitoare să trăiască, spuse Harding cu o privire ternă, iar pe fața lui Remington apăru un rânjet larg.

— Nu e permis contactul fizic, strigă gardianul şi din doi paşi fu lângă masă.

Dar Remington îi dăduse deja drumul la mână.

— Îmi pare rău, spuse Remington cu ochii în jos, cu capul plecat. Am uitat.

Voiam doar să îi strâng mâna. Vine să mă vadă. Vine să vorbească cu mine.

— Tocmai ne luam rămas-bun.

În propriile urechi, vocea lui Harding sună metalică şi distantă.

— Trebuie să mă duc într-o călătorie şi nu voi putea să-l mai vizitez un timp.

Acum trebuie să plec.

Harding se ridică greoi, nesigur pe picioare. În tâmple îi pulsă o durere de cap teribilă.

Remington ridică ochii spre el pentru ultima oară.

— Ne mai vedem noi.

— Da, desigur.

Remington se lăsă dus de acolo. Îşi păstră capul plecat şi-şi târşâi docil picioarele înapoi spre celulă. În inima lui înflorise triumful negru şi sălbatic al victoriei precum o putreziciune cu miros fetid. Căci descoperise că puterile îi erau intacte în nebunia lui.

În momentul când Harding se urcă pe feribot ca să o ia înspre insula Trei Surori aproape că nu-şi mai amintea ultima vizită pe care i-o făcuse lui Remington. Se simţea iritat din pricina asta, se simţea ca şi cum era pe cale să se îmbolnăvească de ceva. Memoria lui pentru detalii erau unul dintre cele mai mari atuuri ale lui.

Iar acum, un eveniment care se petrecuse cu mai puţin de opt ore în urmă i se părea complet învăluit în ceaţă, ca o scenă dintr-un film obscur.

Nu-şi amintea despre ce vorbiseră, doar că fusese lovit brusc de o durere sălbatică de cap. I se făcuse atât de rău, încât fusese forţat să se întindă pe scaunul din faţă al maşinii şi să aştepte să-i treacă frisoanele, durerea şi greaţa înainte să îndrăznească să pornească la drum. Chiar şi acum, simplul fapt că se gândea la asta îl făcea să se cutremure. Iar starea nu îi era deloc îmbunătăţită de faptul că marea era agitată şi că turna cu găleata o ploaie îngheţată. Trebui să rămână ghemuit în maşină şi să înghită fără apă alte câteva pilule împotriva răului de mare.

Era îngrozit că va fi silit să se arunce afară în ploaia aceea teribilă ca să vomite în marea agitată. Încercă să se liniştească întinzându-se puţin pe spate cu scaun cu tot, chinuindu-se să respire încet şi egal. Începu să numere minutele care îl despărţeau de sosirea pe pământ.

Şi probabil că adormi.

Visă şerpi care i se strecurau pe sub piele, reci ca gheaţa. Visă o femeie cu ochi albaştri şi părul lung şi auriu care ţipa – strigăte de durere şi rugăminţi fierbinţi – în timp ce el o lovea cu putere, iar şi iar, cu un baston greu, punând-o la pământ.

Acum a tăcut. A tăcut. Odrasla Diavolului.

Un fulger albastru străbătu cerul şi îl lovi drept în inimă. Visă teroare, răzbunare şi ură.

Visă o femeie frumoasă, în rochie albă, care plângea amarnic încovrigându-se pe o podea de marmură. O pădure, întunecată sub o lună nouă, unde el stătea cu un cuţit lângă un gât alb şi fin. Şi, de data aceasta, când cuţitul făcu o mişcare rapidă, despicând, iar sângele ei ţâşni cald, acoperindu-l cu totul, întreaga lume păru să erupă ca un vulcan. Cerurile se deschiseră şi apele mării se căscară pentru a-i înghiţi pe toţi cei care i se împotriviseră.

Se trezi aproape sugrumat de ţipete, lovindu-se cu putere singur ca şi cum ar fi vrut să nimicească ceea ce i se târa pe sub piele. Pentru o clipă se holbă terifiat în oglinda retrovizoare. Şi îşi văzu reflectaţi nişte ochi care nu erau ai lui, nişte ochi străvezii precum apa.

Atunci se auzi sirena feribotului scoţând un sunet puternic, semn că ajunseseră în locul de acostare pe insula Trei Surori. Ochii pe care îi văzu în oglindă holbându-se la el în timp ce-şi scotea o batistă ca să-şi tamponeze faţa asudată, ochii aceia erau roşii şi pustii şi ai lui.

Probabil că luase un virus sau ceva, încercă să se liniştească. Muncise mult prea mult, umblase de colo-colo mult prea mult. Ignorase diferenţele de fus orar.

Trebuia să-şi îngăduie o zi sau două să se odihnească, să-şi lase organismul să-şi revină. Însufleţit de ideea asta, îşi prinse centura de siguranţă şi porni maşina. Şi coborî rampa ce făcea legătura cu insula Trei Surori.

Furtuna se transformă într-o simplă briză. A doua zi, Mac îşi lăsă lucrul la o parte şi privi cu atenţie în jur. Comandase un alt transport de cărţi şi de piese de schimb pentru unele dintre echipamentele sale. În momentul de faţă avea bucăţi dintr-un senzor împrăştiate pe toată măsuţa din bucătărie. Un monitor care îi făcuse figuri se afla pe blat, cu toată măţăraia de sârme revărsată în afară.

Bucătăria mirosea încă a ouăle pe care le arsese dimineaţă – pe care, trebuia să recunoască, nici măcar nu ar fi fost cazul să le facă de vreme ce nu-i stătea mintea la ele.

Spărsese şi un pahar. Şi avea o tăietură considerabilă în călcâi fiindcă nu fusese atent la cioburi înainte să apuce să le mături pe toate.

Transformase întreaga căsuţă în laborator, ceea ce nu era prea rău. Dar în lipsa unui asistent care să cureţe şi să ordoneze totul în urma lui, o transformase în acelaşi timp într-un dezastru.

Nu îl deranja defel să lucreze într-un dezastru, dar cu siguranţă nu ar fi funcţionat ca locuinţă permanentă.

Cabana era în mod clar prea mică pentru a-i servi drept adăpost lui şi tuturor aparatelor de care avea nevoie pentru a munci mai mult decât pe termen scurt, aşa că era clar prea mică pentru a adăposti o...

Ripley, îşi spuse el în gând. Nu era chiar pregătit să folosească termenul „soţie”, nici măcar în gândurile lui. Nu că nu ar fi vrut să se însoare cu ea, căci ar fi vrut.

Şi nu că s-ar fi îndoit că ea l-ar fi luat de soţ la rândul ei. Avea să o aştepte, era dispus să o aştepte până ceda. Avea să-şi folosească răbdarea iar şi iar, la nesfârşit, până ce avea să triumfe asupra încăpăţânării ei.

Dar înainte de asta, erau altele de făcut.

Când un bărbat voia să se stabilească la casa lui, trebuia să-şi găsească un loc în care să se stabilească la casa lui. Şi

oricât de tare i-ar fi plăcut, cabana nu era deloc potrivită pentru asta. Plus că se îndoia serios că Mia ar fi fost dispusă să o vândă. Se ridică şi reuşi ca prin minune să nu calce pe un cui, dar îşi lăsă în schimb toată greutatea pe proaspăta lui tăietură. Ţopăi într-un picior înjurând în căutarea încălţărilor pe care crezuse că şi le pusese deja.

Găsi o pereche în uşa dormitorului, unde evident se deplasaseră singure şi rămăseseră acolo viclene aşteptându-l pe el să se împiedice de ele.

Şi cu ele în mână, aruncă o privire spre dormitor. Se strâmbă.

În mod normal nu trăia ca un vagabond. Sau, mă rog, bine, în mod normal nu trăia intenţionat ca un vagabond. Pur şi simplu se întâmpla.

Uitând de pantofi, îşi suflecă mânecile. Avea de gând să rânească prin dormitor şi să se folosească de munca aceasta fizică pentru a-şi limpezi mintea. Trebuia să se gândească să-şi ia o casă.

Şi era nevoie de una destul de mare în care să-şi pună aparatele ca să nu le stea tuturor în drum. Şi avea nevoie şi de un birou.

Nefiind chiar sigur când schimbase ultima dată cearşafurile, se hotărî să rişte să le schimbe prea curând în loc de prea târziu şi le scoase de pe pat.

Era bine dacă reuşea să găsească una unde să aibă spaţiu şi pentru greutăţi şi aparatura de fitness. Ripley probabil că avea nevoie şi ea de propriul spaţiu, îşi închipui, şi începu să-şi strângă şosetele, tricourile, lenjeria. Undeva unde să fie singură, să se detaşeze de el când începea să o scoată din minţi.

Maică-sa numea spaţiul acesta al ei un loc de evadare, îşi aminti, şi îşi spuse că trebuia să dea un telefon acasă. Duse hainele murdare în cămăruţa de lângă bucătărie, reuşi la mustaţă să nu calce pe acelaşi şurub şi îndesă tot ce încăpu

în maşina de spălat. Puse detergent, şi apoi, hotărându-se că era cazul să scrie pe hârtie câteva calităţi absolut necesare ale viitorului lui cămin, ieşi în căutarea unei foi de hârtie şi uită să pornească maşina.

Trei dormitoare, minim, se gândi el. Ba chiar ar fi fost şi mai bine să fie patru.

Undeva aproape de apă. Nu că ai fi fost prea departe, indiferent unde te aflai pe insulă, dar Ripley era obişnuită să locuiască exact pe plajă, aşa că...

— Booke, idiotule! E chiar în ochii tăi. Şi ai ştiut-o chiar în momentul în care ai văzut-o.

Se repezi la telefon şi formă numărul de la Informaţii, la distanţă.

— New York City, îi spuse centralistei. Am nevoie de numărul de la Logan Enterprises.

O oră mai târziu, pentru a sărbători ceea ce considera a fi fost primul pas în cumpărarea unei case a lui, trecu în revistă ceea ce obţinuse. Thaddeus Logan nu chiar sărise în sus la auzul ofertei, dar nici nu îl refuzase din start. Un avantaj era, desigur, faptul că Logan îl cunoştea pe tatăl lui Mac. Relaţiile erau totul în lumea asta, se gândi Mac şuierând uşor şi hotărându-se să meargă pe jos spre Cafeneaua cu Cărţi în loc să rişte să plece cu Roverul pe drumurile acoperite cu gheaţă.

Era încrezător în privinţa asta şi era sigur şi că Logan va negocia. Ceea ce îi aminti lui Mac – trebuia să îl sune pe taică-său ca să-i ceară sfatul în privinţa asta. Singurul lucru de care era sigur era că, dacă voiai ceva cu tot dinadinsul şi partea cealaltă ştia asta, nu făceai altceva decât să ceri pur şi simplu să fii jupuit.

Avea nevoie să se intereseze în legătură cu preţurile caselor din zonă şi, absent, se bătu uşor peste buzunare în căutarea unei bucăţi de hârtie pe care să-şi noteze asta ca să nu uite.

Nu că ar fi contat atâta banii, era o chestie de principiu. Plus că îşi imagina că, dacă încheia o afacere în dezavantaj, Ripley s-ar fi frământat din pricina asta.

Ceea ce ar fi făcut ca totul să pornească pe picior greşit. Mâine, îşi spuse Mac hotărât în gând, avea să ia maşina şi să se ducă să se mai uite o dată, cu atenţie, la ceea ce urma să devină casa lor.

Încântat de perspectiva asta, merse mai departe, cu capul plecat, în timp ce vântul îi urla în urechi şi viscolul îi trimitea vârtejuri de gheaţă şi zăpadă drept în faţă.

„Uită-te la el", îşi spuse Ripley. Acolo, afară, în nebunia aceea unde nu ar fi trebuit să se afle. Fără să se uite pe unde merge şi tropăind voios ca şi cum ar fi fost o zi însorită de iulie.

Bărbatul avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Iar ea nu trebuia decât să accepte slujba asta.

O luă înspre el, apoi, judecând timpul şi distanţa care o despărţeau de el, se aşeză într-un anumit loc. Şi îl lăsă să intre drept în ea.

— Doamne!

Cum ea se ţinea bine pe poziţii, iar el nu era atent, se izbi de ea şi alunecă. Se apucă de ea într-un gest reflex şi asta îi puse pe amândoi la pământ.

— Scuze!

Dar ea râdea şi micul cot pe care i-l dădu în coaste fu cât se poate de prietenesc.

— În câte ziduri dai cu capul într-o zi obişnuită?

— Nu le-am numărat. Mă fac să mă simt aiurea. Doamne, ce frumoasă eşti!

O trase din nou spre el, dar de data asta fără să-şi mai lase tălpile să alunece. O ridică în vârful picioarelor şi o sărută cu putere.

Ea simţi o senzaţie caldă, uluitoare.

— Ba îmi e frig şi sunt udă fleaşcă. Am nasul roşu şi degetele de la picioare sloi.

Eu şi Zack tocmai am petrecut o oră oribilă pe şoseaua de coastă. Din cauza viscolului au căzut liniile de curent şi au ieşit nişte maşini în decor şi mai mult, un copac s-a prăbuşit aproape cu totul prin acoperişul atelierului lui Ed Sutter.

— O muncă interesantă dacă te pricepi la ea.

— Foarte amuzant. Mă aştept să treacă partea mai rea până mâine, spuse ea uitându-se, aşa cum făceau insularii de generaţii întregi, spre mare şi spre cer, ambele cenuşii. Dar noi o să mai avem de curăţat în urma ei ceva timp. Dar tu ce naiba faci pe-aici? Ai rămas fără curent?

— Ba era când am plecat. Voiam o cafea cât de cât bună.

Îşi dădu seama de direcţia din care venea şi cea în care în mod evident se îndrepta.

— Veneai să vezi ce fac?

— Face parte din slujba mea să verific locuitorii de pe mică noastră stâncă.

— Foarte amabil din partea ta, doamnă şerif adjunct Todd. Ce zici dacă-ţi iau o cafea?

— Mi-ar prinde bine şi la fel şi să stau undeva la adăpost pentru zece minute măcar.

O luă de mână şi porniră amândoi contra vântului înspre High Street.

— Ce zici, să cumpăr o caserolă de supă sau ceva pentru acasă? Putem cina acasă la mine mai târziu.

— Nu sunt prea multe şanse să reziste curentul peste noapte la cabană. Noi avem acasă un generator. Mai bine te duci şi îţi iei ce-ţi trebuie şi mergem acolo în noaptea asta, ce părere ai?

— Nell face de mâncare?

— E iarba verde?

— Al vostru sunt.

Împinse uşa şi o lăsă să intre.

Ca prin farmec, Lulu apăru din spatele unor rafturi cu cărți.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că sunt doi nebuni. Oamenii normali sunt acasă la ei, plângându-se de vreme.

— Dar tu ce cauți aici? întrebă Ripley.

— Tocmai pentru că sunt destui nebuni pe insula asta ca să țin magazinul deschis.

Am câțiva în cafenea chiar acum.

— Acolo ne duceam şi noi. Dar Nell a plecat acasă?

— Încă nu. Mia i-a dat drumul, dar ea nu se îndură să plece. Nu înțelegea ce rost avea să o pună pe Peg să vină pe vremea asta. Oricum închidem devreme în seara asta, în maxim o oră.

— E bine de ştiut.

Ripley îşi scoase căciula udă leoarcă şi o luă în sus spre scări.

— Pot să te rog ceva? îl întrebă pe Mac.

— Sigur.

— Poți rămâne pe-aici până la închidere ca să ne asigurăm că Nell ajunge acasă în siguranță?

— Absolut.

— Mulțumesc. Sunt mult mai liniştită aşa. Pot să-l anunț pe Zack să nu-şi facă griji.

— O să o rog să vină pe la mine să mă ajute să-mi aranjez lucrurile.

Ripley îi zâmbi scurt.

— Eşti foarte isteț, nu?

— Aşa spun mereu oamenii despre mine.

Îşi lăsă mâna în mâna lui, mergând spre tejgheaua cafenelei.

— Tocmai a sunat Zack, le spuse Nell. Ați avut o zi de comă, nu?

— Asta e meseria. Poți să-mi dai două cafele mari la pachet şi o să-i duc şi lui una. Merge şi tipul ăsta, adăugă ea arătând cu degetul spre Mac.

— Vreau şi eu una mare, dar o beau aici. Şi... asta este plăcintă cu mere?

— Da. Vrei o felie caldă?

— O, da.

Ripley se rezemă de tejghea, uitându-se din obişnuință prin cafenea.

— Trebuie să-ți spun că l-am invitat pe Mac cu tot cu apetitul lui imens la cină şi apoi să doarmă la noi.

— Avem friptură de pui la cuptor.

Mac se lumină la față.

— Friptură de pui la cuptor?

Nell râse punând capacul pe paharele de cafea. Ripley se mută de lângă masă.

— Cine e tipul acela care stă singur la masă? o întrebă pe Nell. Cel cu pulover maro şi cizme de oraş.

— Nu ştiu. E prima oară când îl văd aici. Am impresia că stă la hotel. A venit acum jumătate de oră.

— Ai vorbit cu el?

Nell îi tăie o felie generoasă de plăcintă pentru Mac.

— Am vorbit cu el, am fost prietenoasă. A venit acum câteva zile cu feribotul, a ratat la mustață furtuna dinspre nord-est. Mai vin tot felul de oameni pe aici.

— Da, dar e un moment cam ciudat sa faci turism. Plus că nu e niciun grup la hotel venit cu afaceri. În sfârşit, concluzionă luând paharele pe care Nell le pusese pe tejghea. Mulțumesc. Ne vedem mai încolo, îi spuse lui Mac, şi poate că ar fi reuşit să se ferească de sărut dacă nu ar fi avut mâinile pline.

— Ai grijă de tine.

Îi smulse căciula din buzunar şi i-o îndesă pe cap.

Harding le urmări mişcările din spatele ziarului pe care şi-l adusese de la hotel.

O recunoscuse pe Ripley Todd din dosarele lui. La fel cum o recunoscuse şi pe Nell. Nu-şi explica reacţia nici faţă de una, nici faţă de cealaltă. Se aşteptase să simtă un fel de emoţie, un fior de anticipaţie când văzuse actriţele principale ale istoriei aliniate pe scenă. În schimb, vederea fiecăreia dintre ele îl făcu aproape să-i vină rău. Un fel de furie ucigătoare, paroxistică, îl cuprinsese când ajunsese în capul scărilor şi o văzuse pe Nell la tejgheaua cafenelei.

Fusese silit să se întoarcă, să se plimbe puţin în spatele rafturilor cu cărţi până ce reuşise să-şi recapete controlul. Transpirase ca un porc. Şi îşi închipuise mâinile lui strângându-se în jurul gâtului ei. Violenţa acestei experienţe aproape că îl făcuse sa se întoarcă şi să iasă afară. Dar trecuse, aproape la fel de iute precum apăruse. Şi îşi amintise care era ţelul lui.

Povestea, cartea. Faima şi averea.

Reuşise să se apropie de tejghea şi să comande prânzul cu calmul lui obişnuit.

Voia o zi sau două să stea cu ochii pe ea şi pe celelalte înainte să încerce să vorbească cu ele.

Deja pierduse nişte timp. În primele douăzeci şi patru de ore pe insulă, virusul pe care îl luase fără îndoială îl chinuise rău. Nu fusese în stare să facă mai mult decât să zacă în pat, transpirând leoarcă din cauza viselor foarte vii şi neplăcute pe care le avea.

Dar în după-amiaza aceea i se părea că-şi revenise. Era aproape el însuşi din nou.

Era încă slăbit, îşi spuse Harding. Nu era nicio îndoială în privinţa asta. Dar ceva mâncare şi nişte exerciţii fizice aveau să-l ajute să se pună pe picioare.

Supa cu siguranţă îl făcuse să se simtă mai bine, cel puţin până ce intrase bruneta. Atunci îi revenise din nou

starea de greață. Durerea de cap, furia inexplicabilă. Avu imaginea cea mai ciudată în fața ochilor, o văzu îndreptând un pistol spre el, țipând la el, şi îi veni să sară în sus şi să îi tragă nişte pumni în față.

Apoi încă o imagine îi apăru fără veste, în care ea era deasupra lui, amenințătoare într-o furtună, cu părul zburându-i în toate părțile şi poleit cu lumină şi cu o sabie care îi sclipea argintie în mâini.

Mulțumi cerului că pleca şi că starea aceea ciudată pleca odată cu ea.

Cu toate acestea, mâinile îi tremurară când îşi ridică din nou lingura.

Ripley îi duse lui Zack cafeaua şi sorbi din a ei în timp ce el termina de vorbit la telefon. Se plimbă de colo-colo şi-l ascultă dându-i asigurări persoanei de la capătul celălalt al firului în legătură cu furtuna, procedurile în caz de urgență şi ajutorul medical. Cu siguranță era vorba despre un proaspăt rezident al insulei, se gândi Ripley. Probabil familia Carters, care se mutaseră aici în septembrie. Nu mai era nimeni altcineva pe insula Trei Surori atât de nou încât să intre în panică din pricina unui viscol în miezul iernii.

— Justine Carter, confirmă Zack închizând. O scoate din minți furtuna asta.

— Ei, o să se obişnuiască, ori o s-o apuce înapoi spre continent înainte de iarna următoare. Uite ce e, i-am spus lui Mac să vină la noi în seara asta. Sigur o să se întrerupă curentul la el.

— Bună idee.

— Şi l-am rugat să mai rămână la librărie până ce pleacă Nell, ca să se asigure că ajunge acasă în siguranță.

— O idee chiar şi mai bună. Mulțumesc. Ce se petrece?

— Nu ştiu, poate că şi pe mine mă scoate din minți furtuna. Şi mi s-a părut ciudat şi ceva în legătură cu un tip pe care l-am văzut la cafenea. Nu-mi dau seama din ce

motiv. Orăşean. Cizme noi, manichiură, haine de firmă. Spre cincizeci de ani.

Bine făcut, dar cumva suferind după părerea mea. Palid, transpirat.

— Doar e sezonul gripei.

— Mda, poate. Mă gândeam să trec pe la hotel să văd dacă pot să strâng nişte informaţii despre el.

Având încredere în intuiţia lui Ripley, Zack arătă înspre telefon.

— Sună-i şi poţi să scuteşti încă un drum în mizeria asta de vreme.

— Nu, pot să obţin mai multe informaţii dacă mă duc personal. Mi-a dat fiori,

Zack, nu ştiu de ce. Tipul ăsta n-a făcut altceva decât să stea acolo, citind ziarul şi luându-şi masa de prânz, dar pur şi simplu mi-a dat fiori. Vreau să verific ce-i cu el.

— Bine. Să mă anunţi şi pe mine.

Capitolul 16

Proceduri asumate, paşi planificaţi în funcţie de calculele făcute şi ipotezele emise. Instrumentele muncii lui. Ştiinţă adevărată, chiar dacă mulţi o considerau neobişnuită. Toate acestea îi era familiare. Pentru Mac erau şi fuseseră întotdeauna nişte lucruri care îi confereau încredere în el şi în demersul lui menit să descopere ce era de descoperit.

Şi acum, pentru prima dată de când începuse drumul acesta, nu se simţea în largul lui.

Nu îşi făcuse niciodată prea multe griji în legătură cu asumarea unor riscuri, căci îi era clar că nimic de valoare nu putea fi descoperit fără ele. Dar fiecare pas pe care îl făcea acum îl împingea mai departe pe un drum ciudat şi fascinant. Un drum pe care nu călătorea de unul singur.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Nell îşi ridică ochii spre locul în care Mac se aplecase înspre ea.

— Sunt singură.

— Ştii ceva? Nu aş vrea să te simți obligată, zise el ataşându-i următorul electrod.

Să nu crezi că trebuie să fii politicoasă cu nebunul. Poți să-mi spui pur şi simplu să te scutesc.

— Mac. Nu cred că eşti nebun şi nici nu o fac din politețe. Pur şi simplu mă interesează şi pe mine lucrurile astea.

— Asta e bine.

Se mişcă de jur-împrejurul canapelei pe care era întinsă ea, privind în jos spre femeie. După cum îi spusese la un moment dat, scânteia. Şi mai era şi – îşi dădea seama – foarte deschisă.

— O să am grijă. O să mă mişc cât se poate de încet. Dar oricând vrei să ne oprim, îmi spui. Şi ne oprim.

— Am înțeles, aşa voi face, spuse ea zâmbind şi arătându-şi gropițele. Nu-ți face griji pentru mine.

— Nu e vorba doar de tine.

Ea îl privi întrebător şi el îşi trecu încurcat o mână prin păr.

— Tot ceea ce fac în momentul acesta şi tot ceea ce nu fac o afectează cumva pe Ripley. Nu ştiu de unde ştiu asta, dar o ştiu. Nu are logică neapărat. Dar asta simt.

— Voi doi sunteți legați, spuse Nell încet. Şi la fel şi eu cu ea. Niciunul dintre noi doi nu ar face ceva care s-o rănească, continuă atingându-i uşor podul palmei.

Dar este la fel de probabil că amândoi am face chestii care o vor enerva. Cred că va trebui să acceptăm chestia asta.

— Mda, cred că da. Bine, acum trebuie să... gesticulă vag cu doi electrozi în mâini. Trebuie să pun ăştia... Ştii, vom monitoriza bătăile inimii, aşa că...

Ea privi micile cercuri adezive, apoi se uită din nou la el.

— Aha.

— Dacă nu te simți confortabil sau ai ceva împotrivă, o să sărim partea asta şi gata.

Ea îi studie expresia de pe figură şi decise că singurul bărbat pe lumea asta în care avea mai multă încredere decât în cel care în momentul de față încerca să nu pară atât de jenat era soțul ei.

— Nu e nicio problemă, spuse ea şi-şi descheie nasturii bluzei.

Mişcările bărbatului erau rapide, eficiente şi cât se poate de blânde.

— Relaxează-te, încearcă să te simți confortabil. O să măsor ritmul inimii în stare de repaus.

El se întoarse cu spatele la ea ca să apese pe nişte butoane la aparatele pe care şi le adusese de acasă. Nu avusese intenția să le aducă, sau să facă testul – nu încă.

Dar când Nell se întorsese la cabană cu el, îi pusese întrebări. Mai întâi din politețe, se gândise el, dar apoi mult mai directe şi mai amănunțite. Înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama de asta, începură să discute reacțiile fizice la magie. Tipare de conexiuni neuronale, efectul asupra lobilor, pulsul. Iar ea fusese de acord să participe la o serie de teste.

— Deci, unde ai învățat să găteşti?

— De la mama. Acolo mi s-a deschis apetitul, ca să zic aşa. După ce l-am pierdut pe tata, şi-a deschis o firmă de catering.

El mişcă nişte discuri, urmărind graficele.

— Te-ai gândit vreodată să-ți deschizi un restaurant?

— Da, mi-a trecut prin minte la un moment dat, dar nu vreau structura aceea rigidă şi limitările ce vin odată cu ea. Mie îmi place ideea de a face catering şi îmi place să lucrez la cafeneaua Miei. Cu toate că şi în ceea ce priveşte locul acela cochetez cu nişte variante. Cred că noi – adică ea, se corectă Nell, am putea să ne extindem nițel. Să facem o

terasă când e lume, în sezonul cald. Poate un club de gătit. O să vorbesc cu ea să-i expun ideile mele îndată ce mi le formulez mai clar în minte.

— Te pricepi la afaceri.

— O, da, absolut, încuviință ea fără urmă de lăudăroşenie în glas. Când lucram cu mama, eu mă ocupam de partea asta. Îmi place să organizez chestii.

— Şi să creezi chestii. Doar asta faci când găteşti, nu?

Ea îşi arătă din nou gropițele din obraji, cu bucurie nedisimulată.

— Ce frumos din partea ta să spui asta.

— Este şi acesta un har, aşa cum puterile tale paranormale sunt un har.

Semnele vitale îi erau puternice şi stabile. El verifică hârtiile ieşite din aparatul de EKG şi notă foarte rapid câțiva parametri de pe laptop.

— Mă întreb când ți-ai dat seama că ai puterile acestea. Căci în cazul Miei am avut impresia că a ştiut încă de când s-a născut.

— Păi chiar aşa a fost. Am discutat despre chestia asta.

— La fel şi Ripley.

— Ea nu prea vorbeşte despre ele, dar cred că şi în cazul ei a fost cam acelaşi lucru. Într-un fel sau altul, a ştiut întotdeauna.

Şi a reprezentat o povară, oare? se întrebă el în sinea lui. Întotdeauna?

— Dar pentru tine cum a fost?

— Pentru mine, totul a venit ca un proces de descoperire, de învățare. Când eram copil aveam vise cu locul acesta, cu oamenii pe care nu îi cunoscusem încă. Dar niciodată nu m-am gândit la visele acestea ca la un fel de – habar n-am – amintiri sau previziuni. Pe urmă, după ce Evan...

Mâinile ei se tensionară, dar se strădui să se relaxeze din nou.

— L-am uitat, sau le-am blocat cumva. Când am plecat, singurul meu gând clar a fost să fug, să scap de acolo. Dar visele au început să reapară.

— Şi te-au speriat?

— Nu, absolut deloc. La început erau pur şi simplu un mijloc de liniştire, apoi am simțit nevoia să le am. Într-o zi am văzut un tablou – cu farul, stâncile, casa Miei – şi am simțit imperios imboldul de a merge acolo. Era ca un fel de... destinație.

Ştii ce înseamnă să descoperi unde anume e locul tău, unde trebuie neapărat să ajungi?

El se gândi la casa de lângă golf.

— Da, ştiu foarte bine.

— Atunci ştii că nu este numai o senzație de uşurare, ci este ca un impuls, este ceva care te mână de la spate. În ziua aceea de iunie m-am suit pe feribot şi când am dat cu ochii în zare de Insula Surorilor, m-am gândit – iat-o. În sfârşit. Acolo era locul meu.

— Ai recunoscut-o.

— Parte din mine, da. O altă parte a rămas în continuare cu sentimentul că lipseşte ceva. Pe urmă am cunoscut-o pe Mia şi aşa a început totul.

El continuă să o monitorizeze, în timp ce făcea neîntrerupt calcule în minte notând modificări, suişuri, coborâşuri.

— Ai putea spune că ți-a slujit drept un fel de mentor?

— Da, deşi ea ar spune că nu a făcut altceva decât să-mi reamintească ce ştiam deja.

Nell întoarse capul să se uite la Mac. Cât de destins şi sigur pe el arăta, realiză ea. Atât de controlat. Şi totuşi, vocea îi suna caldă şi familiară.

— Prima oară când m-a ajutat să-mi încerc puterile magice, am format un vârtej în aer.

— Şi cum ți s-a părut?

— Uimitor, extraordinar. Şi, cumva, familiar.

— Ai mai putea face asta acum?

— Chiar acum?

— Dacă nu te deranjează. Nu ceva de amploare. Nu vreau să te-apuci să învârți mobila pe aici. Doar puțin, ca să văd ce se înregistrează pe aparate.

— Eşti un bărbat atât de interesant, Mac.

— Poftim?

— Doar puțin ca să vezi ce se înregistrează pe aparate, spuse ea chicotind. Nu e de mirare că Ripley e topită după tine.

— Ce?

— Bine, atunci. O mică adiere, să facem omului plăcere. Un mic vârtej, cu acest prilej.

Chiar înainte de a începe orice, acele aparatelor începură să se mişte mai repede.

Ca atunci, la întâlnirea lor, gândi Mac, observând creşterea pulsului, a ritmului cardiac, fluctuația sinapselor neuronale.

Şi-apoi crescură din nou în intensitate exact când aerul se transformă brusc într-un fel de vibrație perceptibilă.

— Fabulos! Ia te uită la formele acestea. Ştiam eu. Nu numai că a apărut o creştere a activității cerebrale. Are loc un fel de expansiune, a cuprins aproape în întregime emisfera dreaptă. Creativitate, imaginație. Absolut extraordinar.

Nell chicoti iar şi aerul se linişti brusc. Acum nu mai era atât de super, domnule doctor Booke.

— Asta căutai?

— Mda, asta înseamnă mult pentru confirmarea unora dintre teoriile mele. Ai mai putea face ceva? Ceva mai complicat. Nu că ceea ce ai făcut e floare la ureche, adăugă el iute. Ceva care să necesite mai mult efort.

— Ceva mai pregnant?

— Da, exact.

— Stai să mă gândesc.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet în timp ce cântărea ce să facă. Şi fiindcă voia să-l uimească, rosti în sinea ei incantaţia aceea, chemarea simţurilor care era foarte drăguţă şi în acelaşi timp complet uluitoare. De data aceasta, efectele se simţiră mai iuţi şi mai impresionante. Acul ce înregistra EKG-ul începu să se mişte sus-jos cu mişcări largi şi rapide. Brusc, încăperea se umplu de muzică – se auziră sunete de harpe, cimpoaie, fluiere. Peste tot străluciră culori de curcubeu şi începu să se simtă puternic miros de flori de primăvară.

El abia făcea faţă tuturor schimbărilor. Disperat să se asigure că înregistra totul, se învârtea ca un titirez între camera de filmat şi monitoare şi aproape că dansa în jurul aparatului de EKG.

— Îţi place? întrebă Nell jucăuşă.

— Al dracului de tare! Nemaipomenit! Scuze, nu voiam să înjur. Mai poţi să menţii toate astea încă un minut? întrebă verificându-şi senzorul de energie.

Oricum, trebuie să-ţi spun că e o încântare să le vezi.

— Abia aştept să vină primăvara.

— Şi eu, mai ales după ultimele două zile. A crescut ritmul respiraţiei, dar nu foarte tare. Pulsul e puternic şi constant. Consumul fizic pare a fi minim. Hm, din câte se pare, nici inima nu mai bate atât de tare. Oare folosirea puterilor a fost ceea ce a calmat-o sau rezultatul?

— Rezultatul, răspunse Nell.

El clipi de câteva ori şi apoi se concentră din nou asupra ei.

— Poftim?

— De fapt vorbeai cu tine însuţi, dar cred că ştiu eu răspunsul.

Râse uşor când îl văzu pe Diego năpustindu-se în cameră ca să ţopăie încântat în jurul fiecărui curcubeu pe care îl crease.

— E o vrajă relaxantă. Îmi aduce alinare.

— Da?

Interesat, se aşeză pe podea alături de ea în timp ce corzi de harpă nevăzută scoteau în continuare sunete melodioase.

— Ai putea spune că reacţiile tale fizice reflectă natura vrăjii sau a descântecului pe care-l rosteşti?

— Întocmai.

— Deci, de exemplu, în noaptea aceea, în luminiş, rezultatul a fost mult mai puternic, mult mai dramatic, din cauza ceea ce făceaţi şi din cauza faptului că eraţi toate trei la un loc?

— Întotdeauna vrăjile sunt mai puternice când suntem toate trei. Am senzaţia c-aş putea muta munţii din loc. După aceea rămân plină de energie timp de ore bune.

El îşi amintea exact cum îşi canalizase Ripley energia aceea, aşa că îşi drese glasul.

— Bine. Dar cum de poţi susţine în continuare vraja aceasta, cum de nu eşti distrasă, dat fiind că eu te bat la cap cu întrebările mele?

Ea rămase complet imobilă pentru o clipă.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Bună întrebare. Nu mi-am dat seama că sunt în vreun fel distrasă. Stai să mă gândesc... Oare să spun că pur şi simplu... sugeră ea.

— Sau, nu, nu cred că asta este. Mai degrabă e vorba despre faptul că eşti în stare să faci două lucruri diferite în acelaşi timp.

— Ba nu, răspunse ea. E mai degrabă ca şi cum... aş avea ceva la cuptor şi aş pune masa în acelaşi timp. Poţi să te gândeşti la prima ca să nu se ardă şi totuşi să te descurci cu a doua suficient de uşor.

— Cât fac şase ori nouă?

— Cincizeci şi patru. Oh, înțeleg, funcțiile emisferei stângi. Mă pricep la numere.

— Spune-mi alfabetul de la coadă la cap.

Concentrându-se, ea începu. De două ori se poticni, reluă totul, ezită, dar muzica şi culorile nu se schimbară deloc.

— Te gâdili?

Ea făcu o față nesigură.

— De ce?

— Vreau să încerc şi o formă fizică de distragere.

Îi strânse genunchiul, făcând-o să icnească şi să tresară tocmai când Zack şi Ripley intrau pe uşă.

— Ce mama naibii se petrece aici?

Auzind vocea lui Ripley, Mac simți o strângere de inimă şi se ocărî în gând că nu fusese atent la timpul care se scursese. Apoi, realiză că avea încă mâna pe genunchiul lui Nell – şi că bărbatu-său era înarmat – aşa că şi-o luă imediat.

— Ăăă...

— Din câte se vede cu ochiul liber, spuse Zack făcându-i cu ochiul lui Nell, tipul ăsta se dă la nevastă-mea.

Cum Lucy intrase şi ea în casă cu el, se aplecă uşor să o mângâie pe cap în timp ce câinele amuşina aerul din jur dând din coadă.

— Aşa că probabil va trebui să-l scot afară de aici şi să-i trag o mamă de bătaie.

— Va trebui să stai la coadă pentru asta, spuse Ripley făcându-l pe Mac să-şi amintească instantaneu că şi ea avea pistol.

— Eu... ăăă... Nell a fost de acord să participe la o serie de teste, dădu el să spună.

— Asta nu e chiar adevărat, îl corectă Nell reuşind să-l facă să-i piară tot sângele din obraji.

Iar fața lui profund şocată brusc o făcu să izbucnească în râs.

— Eu am fost cea care s-a oferit voluntară să participe la asta.

— Vrei să încetezi cu spectacolul propus pentru seara asta? spuse Ripley rece.

— Sigur că da.

Nell puse capăt vrăjii şi urmă un moment de linişte deplină.

— Deci... începu Zack scoţându-şi haina. Ce avem la cină?

— Poţi să mă ajuţi puţin, spuse Nell veselă. Imediat ce-mi dă drumul din toate chingile astea.

— O, iartă-mă. Stai să...

Mac dădu să pună mâinile pe electrozii care îi monitorizau bătăile inimii, apoi şi le trase înapoi ca şi cum se arsese.

— Nu mă împuşcă nimeni în spate, da? o întrebă pe Nell.

— Pot să-ţi spun cu siguranţă că Zack nu. Te tachina doar.

— Păi nu de el îmi fac griji.

Cât putu de uşor şi delicat, îi scoase toate firele şi electrozii, ţinându-şi ochii plecaţi discret cât timp ea îşi încheia bluza la loc.

— A fost plăcut, spuse Nell ridicându-se. Şi interesant. Zack, ce-ar fi să vii să-mi dai o mână de ajutor în bucătărie? Acum!

— Bine, bine, vin. Nu-mi place să ratez tocmai partea cea mai amuzantă, se plânse el în timp ce femeia îl trăgea după ea.

— Bine, Booke, ar fi bine ca în momentul acesta să începi să-mi spui ce motiv aş avea să nu încep să fac precum toate visele acum?

— Fiindcă violenţa nu este niciodată o soluţie viabilă?

În loc de răspuns, ea scoase un sunet exasperat şi periculos din gât. El îşi abandonă echipamentele pe care le închidea şi se întoarse spre ea.

— OK, îmi închipui că eşti destul de montată acum, aşa că voi începe cu începutul. Nu se petrecea nimic aiurea între mine şi Nell. Totul era serios şi interesul meu, pur profesional.

— Prietene, dacă mi-aş fi închipuit altceva, în momentul acesta ai rage de durere ca un măgar.

— Exact.

Îşi scoase ochelarii ca să o vadă mai clar, dar şi fiindcă se temea că până la urmă ei tot îi trecea prin cap să-l plesnească, aşa că nu voia să rişte să-i fie sparți.

— Te-ai enervat fiindcă ai văzut că am adus aici echipamentele astea şi i-am făcut teste lui Nell.

— Bingo. Eu te-am invitat aici, în casa mea. Aici nu-i laborator, la dracu'!

— Este şi casa lui Nell, răspunse el calm. Nu aş fi adus nimic aici dacă nu ar fi fost ea de acord.

— Pentru că ai manipulat-o tu.

— Mă pricep la manipulări, când sunt nevoit să o fac, spuse el onest. Nu a fost cazul acum. Adevărul este că şi ea s-a arătat cât se poate de interesată. În momentul acesta îşi explorează capacitățile şi acest fapt face parte din întreaga istorie. Îmi pare rău că te supără chestia asta; mă temeam, de altfel, că aşa vor sta lucrurile. Şi dacă aş fi fost puțin mai atent la ceas şi cât era ora, aş fi terminat şi aş fi închis totul înainte să ajungi tu acasă.

— Adică te-ai fi ascuns de mine? Mda, asta chiar mă face să mă simt mai bine.

Acum îi sări şi lui muştarul.

— E greu s-o scoți la capăt cu tine, domnişoară şerif adjunct. Nu, niciodată nu mi-am ascuns munca de tine şi nu aveam de gând să m-apuc acum. Dar aş fi încercat să-ți

menajez sentimentele în privința aceasta, aşa cum am încercat de la bun început.

— Atunci de ce...

El o opri ridicând un deget.

— Uite cum stau lucrurile: aceasta este într-adevăr munca mea şi tu va trebui să te obişnuieşti cu chestia asta. Pe de altă parte, asta e casa ta, şi faptul că eu mă aflu aici în împrejurările date te supără. Pentru asta îmi pare rău şi-mi cer scuze. Nu-mi trebuie mai mult de cincisprezece minute să strâng tot ce e de strâns şi s-o şterg. Îi spun lui Nell că o să mă bucur altă dată de mâncarea ei formidabilă.

— O, nu te mai purta ca un idiot!

— Ştii, Ripley, tu tot o ții aşa una şi bună la infinit şi nimeni nu are de câştigat din asta.

Când el se întoarse să-şi ia camera de filmat de pe tripod, ea se apucă cu mâinile de păr şi trase până ce durerea ascuțită reuşi să-i limpezească minții.

— Poate că ai dreptate. Nu ți-am cerut să pleci.

— Dar ce mi-ai cerut?

— Habar nu am! Ajung acasă după o zi de rahat, obosită şi nervoasă, şi dau peste tine în exercițiul funcțiunii de savant nebun, ocupându-te de Nell, care, în mod evident, nu numai că e dispusă să coopereze, ci şi se bucură de fiecare clipă din aiureala asta. Voiam o nenorocită de bere şi să fac un duş, nu să am parte de o ceartă de felul acesta.

— Ceea ce e de înțeles. Eu nu pot decât să-mi cer scuze pentru lipsa asta de sincronizare. Sigur că nu schimbă faptul că aceasta este meseria mea.

— Nu, nu îl schimbă.

Şi nici nu schimba, realiză ea cu inima strânsă, faptul că ea sărise pur şi simplu la gâtul lui din pricina asta. Că el se aşteptase ca ea să îi sară la gât.

Nu numai că se comporta ca o nemernică, se comporta ca o nemernică perfect previzibilă. Ceea ce era degradant.

— Ai ratat un motiv.

El îşi împachetă camera de filmat şi închise laptopul.

— Şi anume?

— Vreau să ştiu de ce nu m-ai întrebat şi pe mine.

— Nu puteam să te întreb dacă te-ar deranja să fac nişte teste pe Nell fiindcă nu te aflai aici ca să fii întrebată.

— Nu, de ce nu m-ai întrebat dacă nu aş vrea să faci testele astea pe mine.

El se opri brusc din desfăcutul cablurilor şi se holbă la ea, dar femeia ridică din umeri.

— Consider că a fost foarte nepoliticos din partea ta să te duci să vorbeşti cu Nell înainte să-mi propui mie să o fac.

Chiar când crezuse că îi dibuise în sfârşit felul de a fi, acum schimba foaia cu el.

— Ai fi fost de acord?

— Nu ştiu, răspunse ea scoţând o răsuflare adâncă. Poate. Oricum, m-aş fi gândit înainte să-ți dau un răspuns. Dar tu nu m-ai întrebat.

— Vorbeşti serios sau doar te foloseşti de subiectul ăsta ca să întorci lucrurile în favoarea ta şi ca să par tot eu un ticălos?

Nu încăpea îndoială că indiferent cât de tolomac părea omul din când în când, avea mintea ascuțită precum un scalpel de chirurg priceput care tăia pe dată, până la os, reuşind să reteze imediat toate aiurelile şi ocolişurile.

— Partea cu ticălosul e numai un beneficiu suplimentar. Nu ar fi trebuit să sar la tine în felul acela! Îmi pare rău!

— Acum îți ceri tu scuze. Cred că trebuie să mă aşez jos.

— Nu te-ntinde, Booke!

Dar se apropie de el şi-şi puse mâinile pe brațele lui.

— Ce-ar te duci să aduci berile alea şi pe urmă, în timp ce eu îmi fac duşul fierbinte despre care vorbeam, poți să-mi explici pentru ce sunt toate chestiile alea. Poate că te las să le foloseşti pe mine.

— Asta pot face.

Se întinse să o apuce de mâini înainte ca ea să se poată îndepărta.

— Dar mai întâi am o întrebare. Cum se face că eşti dispusă să iei în considerație această posibilitate acum?

— Fiindcă este exact cum ai spus tu. E munca ta, e treaba ta. Eu te respect, Mac.

Aşa că se pare că va trebui să încep să respect şi ceea ce faci.

Niciodată nu simțise o mândrie sau o satisfacție mai mare în toată activitatea lui profesională sau academică precum această declarație de intenție greu câştigată.

Făcu un pas înspre ea şi îi luă fața în mâini.

— Îți mulțumesc!

— Cu plăcere. Dar tot un ticălos eşti.

— Am înțeles.

Îi simți buzele arcuindu-se într-un zâmbet sub buzele lui când o sărută.

— Ştiința care se ocupă cu puterile paranormale...

— Vezi, aici mă pierzi, chiar de la început, protestă Ripley. Căci în mintea mea nu ai cum să alături în aceeaşi combinație conceptele de ştiință şi puterile paranormale.

Erau în dormitorul ei, iar ea stătea turceşte în vârful patului în timp ce el îşi instala echipamentele.

— A fost o vreme în care astronomia nu era considerată o ştiință ca toate celelalte.

Adevărul este că dacă ştiințele nu încearcă să testeze limitele, să le împingă mai departe, să studieze toate posibilitățile şi fațetele vieții, e posibil să ajungă să stagneze. Nu avem cum să aflăm ceva dacă nu ne mişcăm şi nu cercetăm în permanență.

— Din cauza ştiinței şi a progresului în educație, magia s-a transformat din ceva perfect acceptabil în ceva condamnabil şi apoi în ceva ignorat, de neluat în seamă.

— Ai dreptate, doar că eu aş mai adăuga şi ignoranţa, intoleranţa şi frica la acest amestec. Pe de altă parte, tot ştiinţa şi progresul în educaţie s-ar putea să fie cele care, în timp, vor întoarce din nou lucrurile pe făgaşul iniţial.

— Am fost vânate, chinuite şi ucise şi noi, şi nenumărate altele ca noi.

Se citea limpede în vocea ei, se gândi el. Furia oarbă, frica nemăsurată.

— Şi nu poţi ierta asta?

— Tu ai putea?

Îşi scutură umerii, neputând parcă să stea locului.

— Nu pot spune că mă gândesc prea mult la asta, dar merită să-mi amintesc din când în când ce se poate întâmpla când lumea ajunge să te arate cu degetul.

— Adică te preocupă ce s-ar putea întâmpla dacă cei din afară ar ajunge să se apropie prea tare de tine.

— Eu îmi pot purta singură de grijă. La fel cum Surorile şi-au purtat singure de grijă. Ai idee câte vrăjitoare au fost spânzurate în oraşul Salem, Mac? Niciuna, spuse ea înainte ca el să apuce să scoată o vorbă. Toate au fost nişte victime inocente, fără nicio putere.

— Aşa că tu te-ai făcut poliţistă, spuse el, căci ai ales să-i protejezi pe cei inocenţi şi fără puteri aşa cum odinioară au existat atâţia care nu au avut şansa asta.

Ea dădu să spună ceva, dar se opri, expirând doar zgomotos.

— Nu e nevoie să fii un supererou ca să păstrezi ordinea şi siguranţa pe insula Trei Surori.

— Dar nu asta e ideea, nu-i aşa? Tu aperi oamenii, Mia îi educă – prin cărţi – şi Nell îi hrăneşte. Aţi ales toate să faceţi ceva ce poate vindeca vechile răni. Ceva ce poate aduce un fel de echilibru aici.

— Mi se pare puţin cam filosofic spus pentru mine.

O mângâie uşor pe păr înainte să se aplece să conecteze cablurile. Gestul, dulceaţa şi simplitatea lui îi detensionă fiecare muşchi din corp.

— Ai fost vreodată hipnotizată?

Întrebarea fu suficientă să îi tensioneze toţi muşchii din nou.

— Nu. De ce?

Îi aruncă o privire pese umăr. Scurtă, cu o expresie obişnuită în ochi.

— Mi-ar plăcea să încerc eu. Sunt calificat în sensul acesta.

— Cu Nell nu ai făcut ciudăţenii dintr-astea.

— O să ignor cuvântul ciudăţenii. Nu, nu am folosit hipnoza cu Nell. Nu am vrut să sar calul. Dar tu şi cu mine avem o altfel de relaţie şi îmi place să cred că şi un alt nivel de încredere unul în celălalt. Ştii că nu aş face nimic ce te-ar putea răni.

— Asta ştiu. Oricum, probabil că nici nu ar funcţiona asupra mea.

— Tocmai acesta este un aspect pe care mi-ar plăcea să-l pot determina. E un proces simplu, bazat pe tehnici de relaxare şi complet sigur pentru subiect.

— Nu mi-e frică...

— Bun. Atunci, întinde-te, bine?

— Stai puţin.

Simţea un nod de panică în gât.

— Cum se face că nu vrei să încerci aceleaşi proceduri pe care le-ai făcut jos cu Nell înainte de cină?

— Aş putea. Mi-ar plăcea să mai adaug încă nişte teste, dacă eşti dispusă să mă ajuţi. Mai întâi mă interesează să aflu dacă puterile tale te fac mai mult sau mai puţin susceptibilă de a fi afectată de hipnoză. Şi dacă poţi fi hipnotizată, dacă eşti în stare să-ţi foloseşti puterile acestea şi în starea asta.

— Te-ai gândit că e posibil ca sub hipnoză să nu mă pot controla pe deplin?

El dădu din cap absent în timp ce o împingea uşurel pe spate pe pat.

— Ar fi interesant de văzut, nu?

— Interesant, Dumnezeule? Bănuiesc că-ţi aminteşti că Mia ţi-a prăjit una din jucăriile alea când era doar puţin îmbufnată.

— Da, a fost foarte tare. Dar mie nu mi-a făcut niciun rău, îi aminti el lui Ripley.

Şi nici tu n-o să-mi faci. Acum o să-ţi pun electrozii, OK? Ţi-am explicat la ce folosesc toate maşinăriile.

— Da, da.

— Trebuie să-ţi dai jos puloverul.

Ea aruncă o privire spre camera de filmat şi se strâmbă.

— Deci tu şi ceilalţi tocilari de colegi ai tăi vă uitaţi la casete de-astea la petreceri după ce vă îmbătaţi?

— Absolut. Nimic nu se compară cu un film cu femei pe jumătate goale când vrei să rupi monotonia şi rutina muncii de laborator.

O sărută pe frunte înainte să fixeze primul electrod.

— Dar pe acesta îl voi păstra pentru colecţia mea privată.

Urmă aceeaşi procedură cum făcuse cu Nell. Îi adresă întrebări obişnuite, monitorizând şi înregistrând semnele vitale în stare de odihnă. Parametrii se modificară uşor când o rugă să facă o vrajă neînsemnată. Anxietate, observă el.

Nu se simţea încă pe deplin confortabil, deschizându-se în felul acela faţă de propriile puteri.

Dar încercă să-i facă lui pe plac şi luminile din baia de alături se deschiseră şi se închiseră singure rapid, de mai multe ori.

— Făceam chestia asta când Zack intra la duş, când eram mici, spuse ea. Doar aşa, ca să-l enervez.

— Arată-mi ceva mai deosebit, mai solicitant.

Pulsul ei crescuse mai tare decât se întâmplase în cazul lui Nell. Din nou, anxietate, decise el. Dar undele şi sinapsele neuronale erau remarcabil de asemănătoare. Femeia îşi făcu mâinile căuş şi le ridică. El văzu un glob de lumină strălucind şi ridicându-se precum o rachetă spre tavan. Urmă altul, apoi altul. Şi urmărindu-le cu privirea cum se poziționează, pe fața lui apăru un zâmbet.

— E un teren de baseball. Atacanții, fundaşii, nouă jucători.

— Pregăteşte-te să loveşti, spuse ea şi mai trimise un glob de lumină pe locul unde se aştepta lovirea mingii. Şi chestia asta o făceam când eram mică.

Îşi dădu seama cu surprindere că îi lipsise.

— Când nu puteam dormi sau nu voiam. Hai să vedem cum se descurcă cu o minge rapidă.

Un alt glob de lumină, mic şi albăstrui, țâşni de pe movila aruncătorului. Se auzi un zgomot şi urmă o mică explozie de raze.

— Da! Baza lovită, terenul propriu, în dreapta, mult în adâncime. Hai să vedem cum se descurcă în trei.

Uitând de aparate, Mac rămase la picioarele patului urmărind ce se petrecea pe terenul de deasupra lui, minunându-se de frumusețea mişcărilor în timp ce ea puse în scenă, mai departe, aproape o întreagă repriză.

— Continuă, o îndemnă. Câți ani aveai când ai devenit prima oară conştientă de capacitățile tale şi le-ai folosit?

— Habar nu am. Am impresia că le am de când mă ştiu. Ia te uită ce frumos am marcat acum!

— Ai jucat vreodată în realitate, pe teren?

— Sigur că da. Pe poziția de fundaş de colț – am mâini de aur. Tu?

— Nu. Sunt prea împiedicat. Împarte optzeci şi patru la doisprezece.

— Şi e ieşit! Şi fundaşul se retrage. Să împart ce? Matematică? Urăsc matematica, spuse încruntându-şi sprâncenele. Nu mi-ai spus că o să dau un test.

— Încearcă totuşi, îi spuse el şi se ridică din nou să verifice înregistrările.

— E greu cu doisprezece. Minge într-o parte, pe jos, şi în afara terenului. Face şase, nu, stai! La dracu! Şapte, şapte ori doi e paisprezece şi ţinem unu. Şapte.

Şi?

Înfrigurarea descoperirii îi curgea deja prin vene, dar în glas nu i se auzi decât o notă de pur amuzament.

— Deci, ţi-ai încordat puţin emisfera stângă pentru o clipă, dar ai reuşit să continui ceea ce faci.

Reuşi fără probleme să spună alfabetul de la coadă la cap. Nu era sigur ce spunea asta despre mintea sau personalitatea ei, dar parametrii înregistraţi rămăseseră nemodificaţi.

— Bine, acum termină vraja asta.

— Dar am un jucător afară şi unul înăuntru.

— Îl reluăm mai încolo.

— Acum încep să mă simt ca la şcoală, se plânse ea, dar îşi deschise din nou palmele şi trase globurile de lumină în jos, stingându-le.

— Am nevoie să te relaxezi din nou. Inspiră pe nas şi expiră încet pe gură.

Respiraţii lente şi adânci.

Gata să se bosumfle din cauza amânării partidei, ea se uită spre el. Şi văzu ceea ce văzuse şi Nell mai devreme. Un bărbat stăpân pe sine, calm şi un profesionist deplin în legătură cu ceea ce făcea.

— Sunt suficient de relaxată.

— Respiră, Ripley. Numără. Uşor, adânc, relaxat.

Se aşeză lângă ea pe marginea patului şi îi verifică pulsul cu degetele.

— Relaxează-ți degetele de la picioare.

— Ce să fac?

— Degetele de la picioare. Lasă-le moi, eliberează-le de orice încordare.

— Dar nu sunt încordată.

Pulsul i se înteți, însă.

— Dacă ăsta e preludiul tău la hipnoză, să ştii că nu va funcționa.

— Nu-i nimic, nu funcționează, şi gata.

Nedezlipindu-şi ochii de la fața ei, îşi duse degetele spre locul unde i se simțea pulsul în curbura brațului, apoi înapoi la încheietură. Apoi din nou în sus, cu mişcări moi, mângâietoare, dar ferme.

— Relaxează-ți picioarele. Doar ai stat în picioare aproape toată ziua, nu? Lasă orice încordare să se scurgă din ele. Să se scurgă din glezne.

Avea vocea atât de dulce, de liniştitoare. Şi degetele lui uşoare pe pielea ei i se potriveau perfect cu intonația.

— Relaxează-ți pulpele. Imaginează-ți o apă caldă care-ți inundă întregul corp, eliminând orice tensiune. Şi mintea ți se relaxează. Las-o să se golească de tot.

Acum ți se relaxează genunchii, acum coapsele. Vezi în fața ochilor un câmp alb şi moale. Nu e nimic pe el. Face bine privirii. O relaxează.

Scoase pandantivul de sub cămaşă. Îşi trecu lanțul de două ori în jurul mâinii.

— Respiră calm, expiră eliminând orice tensiune. Aici eşti în siguranță. Poți să te laşi dusă.

— N-ar trebui să-mi spui că îmi e din ce în ce mai somn?

— Şşşt. Respiră. Concentrează-te la pandantiv.

Pulsul i se înteți din nou când el ridică medalionul astfel încât ea să-l poată vedea.

— Ăla e al Miei.

— Relaxează-te. Concentrează-te. Eşti în siguranţă. Nu ţi se întâmplă nimic. Ştii că poţi avea încredere în mine.

Ea-şi umezi buzele.

— Oricum nu va funcţiona.

— Pandantivul e în faţa acelui perete alb. E tot ce poţi vedea, tot ce trebuie să vezi. Lasă-ţi mintea să se limpezească, să se golească de orice gând. Uită-te la pandantiv. Ascultă-mi glasul. E tot ce trebuie să auzi.

Vorbi aşa în continuare, purtând-o prin diverse etape, încet, până ce pleoapele ei începură să se lase. Apoi o cufundă în transă.

— Subiectul este neobişnuit de reactiv la hipnoză. Parametrii vitali sunt nemodificaţi, înregistrările neuronale denotă starea obişnuită de transă. Ripley, mă auzi?

— Da.

— Vreau să ţii minte că eşti în siguranţă aici şi că nu vei face nimic ce nu vrei sau nu te simţi în largul tău să faci. Dacă îţi cer să faci ceva ce nu vrei, îmi vei spune nu. Ai înţeles.

— Da.

— Poţi mişca aerul?

— Da.

— Vrei să o faci? Uşor.

Ea îşi ridică braţele, ca pentru o îmbrăţişare, şi o adiere de aer trecu peste el ca un val uşor de apă.

— Cum te simţi acum? întrebă el.

— Nu pot explica. Sunt fericită şi în acelaşi timp îmi e teamă.

— Teamă de ce?

— Că vreau prea mult, că vreau prea mult de la asta.

— Termină vraja, îi ordonă el.

Nu era cinstit să îi pună asemenea întrebări, îşi spuse în sinea lui. Ea nu fusese de acord cu aşa ceva înainte să intre în transă.

— Mai ştii luminile? Globurile de lumină de pe terenul de baseball? Le poţi aduce înapoi?

— Nu am voie să mă joc după ce trece ora de culcare, spuse ea şi vocea i se modifică perceptibil, aducând cu cea a unei persoane mai tinere şi mai puse pe şotii. Dar eu o fac.

El se holbă la ea în loc să se uite la globurile de lumină pe care femeia le trimitea spre tavan.

— Subiectul se pare că a regresat fără sugestia respectivă din partea mea. Probabil că jocul pe care-l juca în copilărie este de vină.

Savantul din el ar fi vrut să meargă în continuare pe panta aceasta, dar bărbatul din el nu-i dădu voie.

— Ripley, nu eşti o fetiţă. Vreau să rămâi în locul şi la momentul acesta.

— Mă distram atât de bine cu Mia. Dacă nu ar trebui să cresc, am fi în continuare prietene.

Vorbele fură rostite cu amărăciune şi gura i se îmbufnă, în timp ce se juca în continuare cu luminile.

— Am nevoie să rămâi în continuare în acest loc şi în acest moment.

Ea scoase un lung oftat.

— Da, sunt aici.

— Pot să ating un glob de lumină?

— Nu, te va răni. Nu vreau să te rănească.

Coborî un glob de pe tavan până ajunse plutind deasupra mâinilor lui. Îl putu înconjura cu degetul, trasându-l uşor, ca pe un cerc perfect.

— E frumos. E frumos ce e în interiorul tău.

— E şi ceva întunecat.

Rosti cuvintele acestea şi trupul i se arcui brusc, iar globurile de lumină o luară razna prin cameră, ca nişte strălucitoare stele căzătoare. Mac se lăsă în jos instinctiv. Luminile începură să scoată un ţiuit ascuţit şi să pulseze, acum roşii ca sângele.

— Încheie vraja.

— E ceva aici. A venit să vâneze. Să se hrănească.

Părul începu să i se încrețească şi să-i fluture.

— S-a întors. Unu ori trei.

— Ripley, spuse el repezindu-se înapoi la ea şi globuri de lumină îi trecură pe lângă față. Încheie vraja. Vreau să închei vraja şi să te întorci înapoi. Voi număra descrescător de la zece.

— Are nevoie de tine să-i arăți calea.

— O aduc înapoi, spuse Mac apucând-o de umerii care nu mai erau ai lui Ripley.

Nu ai niciun drept să pui stăpânire pe ea în felul acesta.

— Ea e a mea şi eu sunt a ei. Arată-i calea. Arată-i calea ei. Nu are voie să o apuce pe a mea, altfel suntem pierdute.

— Ripley, concentrează-te la vocea mea. La vocea mea.

Îi trebui toată puterea de stăpânire pe care o avea ca să se controleze, să-şi păstreze tonul liniştitor. Ferm, dar calm.

— Întoarce-te acum. Când voi ajunge la unu, te vei trezi.

— El aduce moarte. E înnebunit să omoare.

— Nu va reuşi, se răsti Mac. Zece, nouă, opt. Te trezeşti încetişor. Şapte, şase. O să te simți relaxată, odihnită. Cinci, patru. O să-ți aminteşti tot. Eşti în siguranță.

Întoarce-te acum. Trezeşte-te, Ripley. Trei, doi, unu.

Numărătoarea lui descrescătoare o aduse înapoi şi o trezi. Genele îi fluturară şi luminile din jur dispărură, iar aerul din cameră se linişti.

Expiră de câteva ori, apoi înghiți în sec.

— Doamne, Dumnezeule, reuşi să spună doar înainte de a se trezi luată pe sus din pat şi strânsă în brațele lui, la pieptul lui, ca un copil.

Capitolul 17

Nu îi putea da drumul din braţe, nu se putea abţine să nu se învinovăţească pentru faptul că riscase în felul acela cu ea. Nimic din ce trăise sau studiase vreodată nu-l înspăimântase în halul acela precum vederea lui Ripley transformându-se sub ochii lui.

— Nu-i nimic.

Îi mângâie spatele, îl bătu uşurel pe umeri. Apoi îşi dădu seama că amândoi tremurau, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi-l strânse tare.

— Mă simt bine.

El clătină din cap şi-şi îngropă faţa în părul ei.

— Merit să fiu împuşcat.

Cum mângâierile blânde păreau că nu funcţionează, ea schimbă tactica revenind la o atitudine ce i se potrivea mai bine.

— Potoleşte-te, Booke, spuse pe un ton imperativ şi-l împinse la o parte. Nu s-a întâmplat nimic, nu am păţit nimic.

— Dar eu te-am băgat în transă, eu te-am făcut atât de vulnerabilă.

Se trase înapoi, iar ea văzu că pe faţă nu-i era defel zugrăvită teamă, ci furie.

— Ţi-a făcut rău. Am văzut asta cu ochiul liber. Şi pe urmă ai dispărut.

— Ba nu am dispărut deloc.

Reacţia lui nu-i prea lăsase timp să se manifeste şi ea. Acum îşi simţea stomacul tremurând. Ceva intrase în ea. Sau nu, se gândi ea, nu acesta era termenul căutat.

Ceva o acaparase cu totul.

— Am fost chiar aici, spuse ea încet, încercând să desluşească măcar pentru sine însăşi ce se întâmplase. Aveam senzaţia că sunt undeva sub apă. Nu la fundul apei, nu mă înecam... pur şi simplu pluteam. Nu m-a durut

nimic. Am simțit mai degrabă un fel de şoc, după care a urmat senzația de plutire.

Îşi încruntă sprâncenele cugetând mai bine la ce se petrecuse.

— N-aş putea spune însă că mi-a făcut plăcere. Nu-mi place ideea de a fi dată la o parte din propriul meu trup pentru ca altcineva să aibă posibilitatea să se exprime.

— Şi acum cum te simți?

— Bine. De fapt, mă simt super. Nu-mi mai tot lua pulsul ăla, doctore.

— Stai să iau chestiile astea de pe tine.

Dar când dădu să îndepărteze electrozii, ea-şi puse mâna pe încheietura lui.

— Stai puțin. Ce ai văzut în înregistrările alea?

— Un avertisment, spuse el muşcând cuvintele. Că trebuie să fiu mai prudent.

— Ba nu ai văzut asta. Gândeşte precum un savant. Aşa cum gândeai când am început toate astea. Se presupune că poți fi obiectiv, nu?

— La dracu' cu atâta obiectivism.

— Haide, Mac. Nu poți arunca rezultatele pe fereastră. Spune-mi, mă interesează.

Când el se încruntă spre ea, nedumerit, femeia continuă:

— Acum nu mai e vorba doar de tine. Şi eu sunt cât se poate de interesată să aflu ce s-a petrecut cu mine aici.

Avea dreptate. Şi pentru că ea avea dreptate, încercă din răsputeri să se calmeze.

— Cât îți aduci aminte din ce s-a întâmplat?

— Totul, cred. Pentru o clipă am avut senzația că am din nou opt ani. Şi mi s-a părut foarte tare.

— Ai început singură procesul de regresiune.

Îşi apăsă degetele pe tâmple. „Limpezeşte-ți mintea", îşi porunci. „Scapă de emoții. Şi dă-i femeii nişte răspunsuri."

— Poate că jocul a fost factorul declanşator, se gândi el cu voce tare. Dacă vrei o analiză rapidă, aş spune că te-ai întors într-o vreme când nu te simţeai deloc în conflict cu tine însăţi. Fără să-ţi dai seama, în subconştientul tău exista nevoia să te întorci într-un timp când lucrurile erau mai simple şi nu aveai atâtea îndoieli în privinţa propriei persoane. Pe timpul acela te bucurai de puterile tale.

— Da. Şi, pentru un timp, mi-a făcut plăcere şi învăţarea Meşteşugului – faptul că am aflat cum să-mi cizelez puterile astea, cum să le rafinez, sau aşa ceva, cum se zice.

Îşi mişcă umerii, nemaiputând să stea liniştită.

— Şi pe urmă am mai îmbătrânit şi am început să mă gândesc la însemnătatea acestui fapt. La consecinţe.

El îi puse o palmă pe obraz.

— Asta, de fapt, toate astea, te frământă în continuare.

— Ei bine, în momentul de faţă lucrurile nu mai sunt deloc simple, nu-i aşa? Iar în ceea ce mă priveşte, de zece ani încoace nu mai sunt simple.

El nu răspunse nimic, o fixă doar în continuare cu privirea. Femeia simţi cum îi tremură pur şi simplu cuvintele pe buze, apoi şi le revărsă ca un fluviu.

— Vedeam în vise cum ar fi fost dacă aş fi mers fie şi un pas prea departe. Dacă nu zăgăzuiam puterile astea, dacă nu aveam destulă grijă. Şi uneori, în visele astea, mă simţeam bine să nu o fac. Uluitor de bine când făceam orice voiam, oricând voiam. Când dădeam dracului toate regulile.

— Dar nu ai făcut-o niciodată în realitate, spuse el încet. În loc de asta, ai încetat cu totul.

— Când Sam Logan a părăsit-o pe Mia, aproape a ucis-o. Iar eu mă tot întrebam de ce mama dracului ea nu face ceva în privinţa asta? Să-l facă să plătească pentru ce i-a făcut nemernicul. Să-l facă să sufere aşa cum suferea ea. Şi m-am gândit la ce aş fi făcut eu. La ce aş putea face. Nimeni nu avea să mă rănească pe mine în felul acela, căci dacă ar fi

încercat... Se cutremură. Mi-am imaginat doar şi, aproape înainte să-mi dau seama ce se petrece, un fulger a apărut din senin pe cer. Un fulger de lumină, ascuţit ca o săgeată. Am scufundat barca lui Zack, spuse zâmbind uşor. Nu era nimeni în ea, dar ar fi putut fi. Ar fi putut fi chiar el, iar eu nu aş fi avut cum să opresc asta. Nu aveam niciun control, mă orbea furia, pur şi simplu.

El îşi puse mâna pe piciorul ei şi o mângâie uşor.

— Câți ani aveai?

— Încă nu împlinisem douăzeci. Dar nu contează, spuse ea înflăcărată. Ştii bine că nu contează. „Şi să nu fac rău nimănui." Aspectul acesta este absolut vital, şi eu mi-am dat seama brusc că nu eram sigură dacă pot respecta partea aceasta din jurământ. Dumnezeule, omul se aflase în barca aceea cu mai puțin de douăzeci de minute înainte să se întâmple. Nu m-am gândit la el, nu m-a preocupat siguranța lui, nici a nimănui altcuiva. Pur şi simplu înnebunisem.

— Aşa că ți-ai negat puterile şi ți-ai îndepărtat prietena.

— A trebuit să o fac. Nu aveam cum să aleg una sau cealaltă. Au mers împreună, la pachet. Ea nu a fost în stare să înțeleagă sau să accepte asta şi, la dracu', nici nu a încetat vreo clipă să mă bată la cap. Plus că m-a enervat la culme că...

Îşi şterse iute o lacrimă cu încheietura unui deget şi rosti cu voce tare ceea ce refuzase să recunoască fie şi numai față de ea însăşi.

— Îi simțeam durerea ca şi cum ar fi fost a mea, îi simțeam durerea fizic, ştii...

Suferința, disperarea. Dragostea nebună şi deznădăjduită pentru el. Şi nu am putut îndura. Eram prea apropiate, iar eu nu mai puteam respira.

— A fost la fel de crâncen pentru tine ca şi pentru ea. Poate şi mai şi.

— Cred că da. Nu am pomenit nimănui nimic din toate astea. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ar rămâne între noi.

El încuviinţă din cap şi când îşi puse scurt buzele pe ale ei le simţi calde.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să vorbeşti cu Mia.

— Dacă e după mine, mai târziu, spuse ea trăgându-şi nasul şi frecându-şi faţa cu palmele. Hai să trecem mai departe, bine? Sau, mă rog, să revenim. Deci, ai înregistrările, ai caseta video, dădu din cap spre aparatură. Nu credeam că vei fi în stare să mă faci să intru în transă. Mi se pare că tot timpul te subestimez.

Pentru mine a fost relaxant, chiar plăcut, continuă dându-şi părul greu pe spate.

Şi pe urmă...

— Şi pe urmă, ce? zise el.

Nu avea nevoie să se uite la maşinării ca să vadă că bătăile inimii şi respiraţia i se înteţiseră.

— Am avut senzaţia că ceva încerca să intre în mine. Să-şi înfigă ghearele în mine. Ceva care s-a ghemuit în apropierea mea, aşteptând. Doamne, sună de-a dreptul dramatic.

Şi, deşi râse de ea însăşi, îşi trase genunchii la piept involuntar, într-o mişcare de autoapărare.

— Nu ea. Nu era ea. Era ceva... altceva.

— Ţi-a făcut rău.

— Nu, dar ar fi vrut. Pe urmă eu am alunecat sub apă şi ea era cumva eu, dar la suprafaţă. Nu ştiu să explic asta în nici un alt fel.

— E suficient de bine şi aşa.

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui prin bine. Nu puteam controla asta. Exact aşa cum nu am putut controla ce s-a întâmplat cu barca lui Zack. Să controlez ceea ce am început să fac aici cu globurile de lumină în seara asta.

Chiar dacă ea era în interiorul meu, sau o parte din ea, nu părea nici măcar ea să fi fost în stare să controleze asta. Ca şi cum puterile paranormale erau suspendate undeva între noi. De unde ar fi putut fi înşfăcate de oricine, spuse cutremurându-se fără să vrea şi simţindu-şi pielea rece ca gheaţa. Nu mai vreau să fac asta.

— Bine, ne oprim, spuse el luându-i mâinile şi încercând să o liniştească. O să duc toate astea de aici.

Deşi dădu din cap, femeia ştiu că el nu o înţelesese. Nu mai voia să aibă de-a face cu nimic din toate astea. Dar îi era teamă, îi era spaimă de-a dreptul, că nu avea să i se dea nici măcar posibilitatea de a alege.

Ceva pornise spre ea. Venea după ea.

O înveli ca pe un copil mic, iar ea îi permise să o cocoloşească astfel. Când o trase mai aproape ca să o facă să se simtă mai bine, în întuneric, păru că adormise deja. El îi mângâie părul şi ea simţi gustul lacrimilor. Dacă ar fi fost un om normal, dacă ar fi fost un om obişnuit, viaţa ei ar fi putut fi exact aşa, se gândi cu amărăciune. Ar fi putut sta aşa pentru totdeauna, în miezul oricărei nopţi, în braţele bărbatului pe care îl iubea.

Doar atât. Atât de puţin, şi totuşi atât de mult. Totul.

Dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată, s-ar fi mulţumit să meargă mai departe aşa cum o făcuse până atunci. Bucurându-se din când în când de compania unui bărbat care îi plăcea sau care îi stârnea în vreun fel interesul. Nu avea de unde să ştie dacă şi-ar mai fi acceptat şi folosit puterile vreodată sau nu. Dar măcar inima i-ar fi rămas a ei.

Odată ce-ţi dăruiai inima, riscai să pierzi mai mult decât pe tine însăţi. Riscai să-l pierzi, riscai să-l pui în pericol pe cel la care se afla acum. Cum naiba să faci aşa ceva?

Obosită să-şi facă atâtea griji, încercă să se relaxeze, să se bucure de el şi în cele din urmă adormi.

Furtuna se întoarse, rece şi aspră. Transformă marea într-un vârtej nebunesc de sunete şi lumini. Fulgere brăzdau cerul spărgându-l în milioane de cioburi.

Turna cu găleata, stropi uriaşi şi negri pe care vântul îngrozitor îi transforma în ghimpi înghețați. Furtuna era înspăimântătoare. Iar ea era stăpâna ei.

Un val de energie nemaivăzută îi însufleţea fiecare muşchi şi os din trup dându-i puteri pe care nu le mai avusese niciodată. O energie dincolo de oricare alta mai cunoscuse vreodată, dincolo de oricare alta îşi închipuise că ar fi posibilă.

Şi cu forța aceasta la degetul ei mic, îşi spuse că va avea în sfârşit parte de răzbunare.

Ba nu, nu răzbunare. Dreptate. Să caute pedepsirea greşelilor nu însemna să caute răzbunare. Nu însemna că pretinzi răzbunare. Nu însemna că ți-o duci la îndeplinire cu bună ştiință şi cu mintea limpede.

Doar că mintea ei nu era deloc limpede. Şi chiar şi în însufleţirea pe care i-o dădea setea de răzbunare, ştia bine asta. Şi se temea de asta. Se blestema pentru asta.

Privi în jos la bărbatul prăbuşit la picioarele ei. Ce rost avea toată puterea asta dacă nu putea fi folosită să îndrepte răul făcut, să oprească demonii, să-i pedepsească pe ticăloşi?

— Dacă faci asta, totul se va sfârşi într-o mare de violență. De disperare.

Surorile ei mâhnite de moarte stăteau în cerc, iar ea era în afara lui.

— Am acest drept!

— Nimeni nu are acest drept. Dacă o faci, vei nimici însăşi esența puterii tale. Îți vei nimici sufletul nemuritor.

Oricum era pierdută deja.

— Nu mă pot opri.

— Ba poți. Tu eşti singura care poate. Vino, stai aici alături de noi. El este cel care te va distruge.

Se uită în jos şi văzu fața bărbatului schimbându-se, trăsătură cu trăsătură, trecând de la teroare la bucurie sălbatică, la ură, la foame.

— Ba nu. El îşi găseşte sfârşitul chiar aici.

Ridică o mână în aer. Fulgere explodară în jur arcuindu-se în vârfurile degetelor ei. Şi se transformară într-o sabie de argint.

— Cu ceea ce-mi este dat îți iau viața. Ca să repar ce s-a stricat şi să pun capăt nenorocirilor. Pentru dreptate îmi las furia să se dezlănțuie şi ceea ce a fost scris să se întâmple să se întâmple. Din locul acesta şi din acest moment...

Însuflețită de o bucurie întunecată, ridică sabia cât putu de sus în timp ce el scoase un țipăt prelung.

— Voi gusta din fructul dulce-al răzbunării. Sânge pentru sânge, ochi pentru ochi.

Şi cum s-a spus aşa să fie.

Coborî sabia cu o mişcare fulgerătoare. El zâmbi când carnea îi fu despicată în două. Şi se făcu nevăzut. Noaptea urlă, pământul se cutremură. Şi prin furtună, omul pe care îl iubea se ivi alergând spre ea.

— Nu te apropia! țipă ea. Stai acolo!

Dar el se luptă cu vijelia îngrozitoare, întinzându-se spre ea. Din vârful sabiei ei țâşni un fulger şi se înfipse drept în inima lui.

— Ripley, draga mea, trezeşte-te! Haide, trezeşte-te. Ai visat urât.

Nu reuşea să se oprească din suspine, şi durerea sfâşietoare ce răsuna în vocea ei îl sperie mai tare decât faptul că nu se putea opri din tremurat.

— Nu m-am putut opune. L-am omorât. Nu am putut face nimic să împiedic asta.

— Dar acum s-a terminat.

Pipăi pe noptieră după veioză, fără să poată da de întrerupător. Aşa că rămase acolo cu ea în braţe, legănând-o la pieptul lui.

— S-a terminat. Eşti bine. Trezeşte-te.

Îi sărută obrajii scăldaţi în lacrimi, fruntea.

Braţele ei se înfăşurară în jurul lui într-o îmbrăţişare de fier.

— Mac.

— Exact. Sunt aici. Ai avut un coşmar. Vrei să aprind lumina, să-ţi aduc nişte apă?

— Nu, doar... nu. Ţine-mă în braţe o clipă, bine?

— Sigur că da.

Nu fusese un coşmar, se gândi ea în timp ce-şi îngăduia să se agaţe de el astfel.

Ci o viziune, un amestec de scene din ceea ce fusese şi ceea ce avea să vină.

Recunoscuse faţa – feţele – bărbatului de pe plajă. Era o faţă pe care o văzuse şi în alte vise. Omul murise cu trei sute de ani în urmă. Blestemat de cea care invoca Pământul. Pe alta o văzuse mai întâi în pădure, lângă cabana cea galbenă.

Bărbatul îi pusese lui Nell un cuţit la gât. Şi pe a treia o văzuse în cafenea, citind un ziar şi mâncând nişte supă. Trei părţi ale unui unic întreg? Trei etape ale unei unice sorţi? Dumnezeule mare! De unde era să ştie ea?

Le omorâse doar. În cele din urmă se văzuse stând în picioare, în mijlocul vijeliei, cu sabia în mână. Ucisese pentru că putea, pentru că nevoia de a ucide fusese atât de înspăimântător de mare.

Şi preţul pe care îl plătise, atât de înspăimântător de scump.

Pe Mac îl văzuse alergând prin furtună. Mac fusese cel lovit în inimă şi doborât din pricină că ea nu putuse controla ceea ce se afla înăuntrul ei.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta, şopti ea. Orice ar fi, nu o voi face.

— Povesteşte-mi. Povesteşte-mi visul ăsta. O să-ți facă bine.

— Ba nu. Altceva îmi va face bine.

Îşi ridică gura spre gura lui şi se abandonă complet sărutului.

— Atinge-mă. Dumnezeule! Fă dragoste cu mine. Am nevoie să te simt, şopti izbucnind din nou în lacrimi când se topi toată în îmbrățişarea lui. Am atâta nevoie de tine!

Să găsească alinare, să se simtă întreagă, să se simtă dorită. Să primească şi să dăruiască dragostea deplină. Pentru ultima oară. Tot ce ar fi putut să fie, tot ce îşi îngăduise să râvnească vreodată avea să se strângă la un loc şi să se transforme în acest act de dragoste perfectă. Îl putea vedea în întuneric. Fiecare trăsătură, fiecare linie, fiecare unghi al feței lui erau adânc încrustate în mintea şi în inima ei. Oare cum putuse, cum se lăsase să se îndrăgostească atât de profund, atât de deplin şi fără speranță?

Nu se crezuse niciodată capabilă de aşa ceva, nici nu îşi dorise măcar. Şi, cu toate acestea, iat-o acum, cu inima făcută fărâme în piept. Pentru ea, el era începutul şi sfârşitul şi tot, dar nu avea cuvinte să i-o spună. Şi nici el nu avea nevoie de cuvinte.

Îi răspunse imediat dorinței ei. Cu o tandrețe şi o profunzime de care niciunul dintre ei nu mai avusese parte vreodată. Lăsându-se să se scufunde în masa aceea de iubire, el îi murmură numele. Voia să fie cu totul al ei. Cu inima, mintea, trupul. Să o încălzească trecându-şi mâinile şi buzele pe fiecare centimetru din ea. Să o țină la adăpost de tot şi de toate pentru totdeauna. Ea se ridică spre el, îl trase spre ea. Îi întâmpină geamătul cu geamătul ei.

Dragostea lor era ca un festin şi niciunul dintre ei nu voia să se grăbească.

O mângâiere blândă, o îngemănare a buzelor. O nevoie intensă ce le pusese stăpânire pe suflete. Ea se deschise, el o umplu. Căldură în căldură şi mai mare.

Se mişcară împreună în întunericul adânc, bătaie a inimii lângă bătaie a inimii, lăsându-se inundaţi de plăcere.

Buzele lui îi şterseră lacrimile, iar gustul lor i se păru nemaipomenit. În noapte, mâinile lui i le găsiră pe ale ei şi degetele li se încleştară.

— Eşti sufletul meu.

Îl auzi spunând uşor aceste vorbe. Şi când valul îi ridică pe amândoi în acelaşi timp pe culmile plăcerii, trecu peste ei moale ca mătasea, iar ea se simţi precum un fulg dus de briza lină. Dormi tot restul nopţii în întunericul acela de nepătruns, în braţele lui. Fără vise.

Dimineaţa trebuia să vină. Era pregătită pentru asta. Trebuiau luate nişte măsuri, iar ea avea să le ia fără nicio ezitare şi, îşi promise sieşi, fără regrete.

Se strecură afară din casă foarte devreme. Mai aruncă o ultimă privire spre Mac, la cât de împăcat şi liniştit arăta dormind aşa, în pace, în patul ei. Pentru o clipă îşi îngădui să-şi închipuie cum ar fi putut fi totul. Apoi închise uşa şi nu mai privi înapoi.

O auzea pe Nell, trează deja, cântând în bucătărie, şi ştiu că frate-său avea să se scoale şi să coboare curând ca să-şi înceapă ziua. Trebuia să se grăbească.

Ieşi pe uşa din faţă şi o apucă spre orăşel, spre secţia de poliţie, în pas iute de jogging. Vântul şi ploaia se opriseră peste noapte. Sub cerul senin, aerul devenise din nou foarte rece. Se auzea vuietul oceanului. Valurile erau fără îndoială încă foarte înalte, sălbatice, iar plaja măturată de ele era plină de tot felul de lucruri aduse de apă.

Dar pentru ea, alergarea aceasta de dimineață nu avea să mai fie, ca de obicei, eliberare şi energie.

Orăşelul era neclintit ca zugrăvit pe pânză, încremenit parcă sub stratul cristalin de gheață. Şi-l imagină trezindu-se, întinzându-se, căscând şi făcând să plesnească învelişul subțire precum un pui care ieşea din ou. Hotărâtă ca insula aceasta, căminul ei, şi tot ce se afla pe ea să se trezească în siguranță, descuie uşa secției de poliție.

Înăuntru era rece şi se vedea că funcționase pe avarie. În timpul nopții se întrerupsese curentul şi intrase în funcțiune generatorul. Îşi imagină că ea şi Zack aveau să fie foarte ocupați mai încolo cu toți locuitorii insulei care nu dispuneau de generatoare de curent.

Dar asta avea să fie mai încolo.

Se uită la ceas şi deschise computerul. Se putea baza pe bateria lui suficient timp să scoată de acolo ce avea nevoie.

Jonathan Q. Harding. Se aplecă uşor spre ecran şi-şi începu căutarea. Operația asta de rutină a unui polițist o făcu să se simtă mai bine. Doar era atât de obişnuită cu ea, că-i devenise aproape instinctivă. Oprirea pe care o făcuse la hotel îi dăduse adresa lui de acasă – sau cel puțin adresa pe care o dăduse el acolo, îşi reaminti în gând. Acum intenționa să vadă cine mama dracului era omul acela. Şi astfel să înceapă să pună la un loc bucățile de puzzle ca să înțeleagă rolul pe care îl juca în povestea ei.

Trecu repede cu privirea peste datele ce se aşternuseră pe ecran. Harding,

Jonathan Quincy. Vârsta, patruzeci şi opt de ani. Divorțat. Fără copii. Los Angeles.

— L.A., repetă ea şi simți din nou fiorul acela ce i se scursese pe şira spinării când citise în registrul hotelului locul lui de reşedință.

Evan Remington era din Los Angeles. La fel şi o mulțime de alți oameni, îşi spuse ea, aşa cum îşi spusese şi cu o zi în

urmă. Dar de data aceasta, fără prea multă convingere. Citi informațiile privind ocupația lui. Lucra la un ziar. Era jurnalist. Nemernicul dracului!

— Cauți o poveste tare, Harding? Ei bine, aici n-o să dai de una. Încearcă tu numai să treci de mine ca să ajungi la Nell şi...

Se întrerupse brusc şi expiră agitat, încercând să se liniştească, să calmeze conştient indignarea violentă ce o cuprinsese instinctiv. Mai fuseseră şi alți jurnalişti, îşi spuse. Nişte paraziți care umblau după senzațional sau pur şi simplu nişte curioşi. Se ocupaseră de ei fără prea mare bătaie de cap. Aveau să se ocupe şi de acesta exact la fel. Se înapoie la informațiile de pe ecran şi notă că Harding nu avea cazier. Nici măcar nu primise vreodată o amendă pentru că parcase aiurea. Deci era, după toate aparențele, genul de om preocupat de respectarea legii.

Se dădu uşor în spate, gânditoare.

Dacă ea ar fi fost o reporteriță din L.A. În căutarea unui subiect tare, de unde ar fi pornit? Familia lui Remington era probabil un prim răspuns cât se poate de valabil. Sora lui, apoi prietenii, poate nişte parteneri de afaceri. Trebuiau făcute cercetări cu privire la toți actorii-cheie ai istoriei, incluzând-o aici şi pe Nell. Şi apoi? Probabil rapoarte ale poliției. Interviuri cu oamenii care îi cunoscuseră şi pe Remington şi pe Nell. Dar toate acestea erau nişte chestii obişnuite, de rutină.

Nu aveai cum să afli chestii cu-adevărat interesante dacă nu vorbeai direct cu personajele principale.

Smulse receptorul din furcă având de gând să ia legătura cu locul de detenție unde se afla Remington. Şi auzi cum linia foşneşte, plesneşte şi moare complet.

Mai întâi curentul, se gândi ea, acum şi telefoanele. Murmurând vorbe de ocară, îşi scoase mobilul din buzunar

şi apăsă pe butonul Pornit. Şi scrâşni din dinți exasperată când pe ecran apăru simbolul bateriei complet epuizate.

— La dracu'! Fir-ar al dracului să fie!

Se împinse de pe scaun şi începu să se învârtă prin birou. Avea o senzație de neastâmpăr de nepotolit în momentul acesta. Să fi fost polițista, femeia ori vrăjitoarea din ea, nu părea să aibă importanță. Trebuia să afle dacă Harding se întâlnise cu Remington.

— Atunci, bine.

Se calmă singură şi se aşeză jos. Era absolut vital să rămână calmă şi să se controleze. Trecuse mult timp de când încercase să zboare. Nu avea niciun fel de unelte cu ea care să o ajute să-şi concentreze energia. Şi, deşi îşi dori, pentru prima oară de cine ştie când, să fi fost şi Mia cu ea, acceptă faptul că de data aceasta era pe cont propriu. Luptându-se cu sine însăşi să nu se grăbească, făcu cercul şi, în mijlocul lui, îşi goli mintea de orice altceva şi se deschise către univers.

— Vă chem pe voi, entități care aveți puterea, ajutor oferiți-mi de vă este vrerea.

În aer mă ridicați, ochii voştri-mi împrumutați. Trupul meu pe pământ, spiritul pană în vânt. Şi cum s-a spus aşa să fie.

Şi-atunci simți o uşoară furnicătură, ca un fel de fior ce îi traversă întregul corp.

Şi-apoi senzația clară că se ridică în aer lăsând în urmă o simplă carcasă goală.

Aruncă o privire în jos la silueta ei – Ripley rămăsese acolo, în mijlocul cercului, cu capul ridicat şi ochii închişi. Ştiind ce risca dacă mai zăbovea aici, că ar fi putut fi prea vrăjită de senzația de zbor, îşi concentră toate gândurile asupra țintei pe care o avea. Şi se ridică în slava cerului.

Bătaia brizei, apa de dedesubt. Era atâta bucurie în sentimentul pe care ți-l dădea libertatea – ştia, desigur cât

de periculoasă era seducția aceasta. Dar înainte să poată fi adormită plutind pe aripile tăcute ale vântului, permise sunetelor să-i umple mintea. Murmur de voci – gândurile şi vorbele unui întreg oraş se însufleţiseră sub ea. Griji, bucurii, necazuri, pasiuni, toate se uneau într-un amestec melodios şi uman.

Merse mai departe, alunecând în jos, şi reuşi să le discearnă ca să audă ceea ce o interesa.

— Nicio schimbare peste noapte.

O asistentă îi înmână alteia o fişă medicală. Gândurile lor provocară uşoare interferențe.

Amărăciune, oboseală cronică, amintirea unei certe cu soțul şi pofta teribilă de înghețată.

— Măcar în comă e mai uşor să ai de-a face cu el. Ciudat, totuşi, felul în care s-a prăbuşit pur şi simplu, dintr-odată, la câteva ore după plecarea reporterului. Până atunci fusese atent, stabil, cu reacții complet obişnuite timp de zile întregi şi pe urmă, brusc a apărut schimbarea asta atât de dramatică.

Asistentele merseră mai departe pe coridor şi una dintre ele se înfioră uşor când Ripley trecu pe lângă ea.

— Aoleu. Mi s-a făcut frig.

Ea trecu prin uşa închisă în încăperea unde zăcea Remington. O mulțime de aparate îi monitorizau semnele vitale, erau şi camere de supraveghere.

Ripley pluti un pic pe deasupra, studiindu-l. În stare de comă, nemişcat, legat la aparate şi zăvorât în locul acesta. Ce rău mai putea face el?

Exact în momentul în care gândi asta, ochii lui se deschiseră şi rânjiră drept în ai ei.

Ea simți un cuțit în inimă, simți durerea aceea îngrozitoare cât se poate de reală.

Şi puterea magică din ea, din jurul ei, se descompuse. Simți că era gata să se prăbuşească.

Gândurile lui încercau să-i pătrundă în minte. Ca nişte pumni teribili cu care lovea prevestind răzbunare, moarte, distrugere. O ciupeau ca nişte degete lacome ce-i dădeau o senzaţie de stranie şi oribilă excitaţie. Tentând-o să se predea. Şi mai mult decât să se predea, tentând-o să primească ce venea de la el.

„Nu. Nu vei avea parte de mine sau de ce e al meu."

Se luptă să se tragă înapoi, să se elibereze. O cuprinse panica şi i se puse un nod teribil în gât realizând câtă putere avea ceea ce prinsese viaţă în interiorul lui.

Reuşi să se desprindă cu un ţipăt în acelaşi timp de furie şi de groază.

Şi se trezi prăbuşită, cu membrele în toate părţile, în cercul pe care îl făcuse pe podeaua simplă de lemn a secţiei de poliţie. Crispată de durere, îşi desfăcu pe dată cămaşa şi se holbă plină de groază la urmele roşii de arsuri dintre sâni.

Se chinui să se ridice în picioare şi să-şi redobândească suficient control ca să închidă cercul. Tocmai se străduia să ajungă la trusa de prim ajutor când uşa se izbi de perete.

Mia intră ca un vârtej înăuntru.

— Ce mama dracului crezi că faci?

Instinctiv, Ripley îşi trase cămaşa mai strâns la piept.

— Tu ce cauţi aici?

— Ai crezut că nu o să aflu?

Aproape tremurând de furie, Mia ajunse din doi paşi lângă ea.

— Că nu o să simt? Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva de una singură, fără o pregătire aşa cum trebuie? Ai idee la ce risc te-ai expus?

— A fost riscul meu şi tu nu ai niciun drept să mă spionezi.

— Ai riscat totul şi ştii asta, aşa cum ştii şi că nu te spionam. M-ai trezit dintr-un vis foarte drăguţ.

Ripley înclină capul şi se uită mai bine la ea. Mia avea părul ciufulit groaznic, buzele nedate cu ruj şi obrajii palizi.

— Acum că spui asta, constat şi eu că nu ai zăbovit să te pictezi ca de obicei. Nu cred că te-am mai văzut fără machiaj de când aveam cincisprezece ani.

— Chiar şi fără machiajul acela, tot o să arăt mereu mai bine decât tine – mai ales acum. Eşti albă ca varul. Stai jos. Stai... repetă ea şi rezolvă problema împingând-o pe Ripley pe un scaun.

— Vezi-ţi de treburile tale.

— Tu, din păcate, reprezinţi una din treburile mele. Dacă voiai să vezi ce face Remington, de ce nu te-ai uitat doar?

— Nu-mi ţine mie predici, Mia. Ştii bine că am mai puţin noroc cu domeniul acela decât tine. Plus că nu aveam niciun bol de sticlă, nimic...

— Un pahar de apă ar fi fost la fel de bun, după cum ştii foarte bine. E o mare prostie să înfrunţi un asemenea pericol cum ar fi să zbori fără o parteneră, cineva care să te poată aduce înapoi în caz că se întâmplă ceva.

— Ei bine, nu a fost cazul. M-am întors bine mersi.

— Ai fi putut să-mi ceri mie ajutorul, spuse ea cu o mâhnire în glas care depăşea supărarea. Pentru numele zeiţelor, Ripley, chiar atât de tare mă urăşti?

Întrebarea o făcu pe Ripley să-şi lase mâinile în jos, complet şocată şi aproape icnind:

— Dar nu te urăsc. Nu puteam să...

— Ce ţi-ai făcut?

Orice furie dispăru când Mia dădu cu ochii de arsurile ca nişte brazde sângerânde. Imediat trase în lături cămaşa lui Ripley. Şi i se zgudui inima din piept.

— El ţi-a făcut asta. Cum e posibil oare? Doar erai în cerc. E doar un bărbat. Cum a putut sparge bariera de protecţie să facă aşa ceva corpului tău fizic?

— Nu e doar un bărbat, spuse Ripley brusc şi fără intonaţie. Nu mai este un simplu om. Există ceva în el, o forţă foarte puternică şi foarte întunecată. Şi parte din forţa asta e aici. E într-un om care se află la hotel.

Îi spuse Miei ce ştia, aşa cum avea de gând să-i spună şi lui Nell. Trebuiau să fie pregătite.

— Trebuie să studiez, spuse Mia. Să mă gândesc. O să găsim noi răspunsul. Între timp, mai ai amuleta aia, sau oricare dintre pietrele tale protectoare?

— Mia...

— Nu fi proastă, acum chiar nu e momentul! Poartă amuleta. Reîncarc-o cu energie mai întâi. Va trebui să stai departe de Harding ăsta până ce vom şti mai multe.

— Ştiu asta. Nu voi permite să se întâmple ceva, Mia. Trebuie să-mi promiţi că nu vei încerca să mă opreşti, indiferent ce va trebui să fac în sensul acesta.

— Vom găsi noi o cale. Stai să-ţi oblojesc cumva arsurile alea.

— O să mă opreşti, repetă Ripley, apucând-o pe Mia de încheietura mâinii şi strângând-o impacientată. Eşti mai puternică decât mine şi îţi închipui ce disperată sunt de vreme ce sunt dispusă să recunosc aşa ceva.

— Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, spuse Mia nerăbdătoare, împingând mâna lui Ripley la o parte. Sunt dureroase rău rănile alea. Lasă-mă să-ţi dau cu ceva.

— Pentru o clipă arsura a fost chiar excitantă, spuse Ripley respirând adânc, încercând să se calmeze. Seducătoare. Era ca şi cum eu însămi voiam asta şi voiam efectul ăsta asupra mea.

— E parte din viclenia îngrozitoare de care e capabil, spuse Mia, dar senzaţia rece şi lipicioasă parcă de groază pură îi făcu şi ei pielea de găină. Ştii şi tu asta.

— Da, ştiu. Şi acum am şi simţito. Tu şi Nell puteţi rezista în faţa ei, şi Nell îl poate apăra pe Zack. Dar eu am văzut ce

se poate întâmpla şi nu am de gând să risc. Nu pot pleca eu de-aici, nu va funcţiona. Aşa că Mac este cel care trebuie să plece.

— Nu o va face.

Mia îşi trecu vârfurile degetelor peste arsuri, alinătoare.

— O să-l oblig eu.

Cu mâna pe inima lui Ripley, Mia recunoscu dragostea şi teama din bătaia ei. Şi propria ei inimă o duru ca răspuns.

— Poți încerca.

Trebuiau luate măsuri, îşi repetă Ripley apropiindu-se de cabana galbenă. Şi dintre toate problemele, aceasta trebuia rezolvată acum. Nu avea nevoie de puteri paranormale ori de vreun bol de cristal ca să prezică suferința profundă pe care avea s-o provoace. Mult mai dureroasă decât carnea vie de pe pieptul ei pe care nici măcar Mia nu reuşise să o vindece complet. Era posibil ca până la sfârşit bărbatul să ajungă să o urască. Dar măcar avea să fie în siguranță.

Fără să ezite, ea ciocăni scurt în uşă şi intră.

Îmbrăcat cu un tricou ponosit şi nişte blugi şi mai zdrențuiți, bărbatul era în picioare în mijlocul nebuniei din dormitor. Se uita la caseta înregistrată azi-noapte. Îi stătu respirația când îl văzu pe monitor – atât de calm, atât de ferm, atât de stăpân pe sine – aşezat pe pat lângă ea, luându-i pulsul cu blândețe în timp ce vocea lui şoptea cuvinte liniştitoare. Îi stătu inima când îl văzu uitându-se spre ea, sesizându-i concentrarea din ochi, apoi căldura aceea plăcută cu care o învălui.

Se trase într-o parte, blocând monitorul cu trupul lui, apoi îl stinse.

— Bună. Ai plecat fără să mă trezeşti de dimineață.

— Aveam treabă, spuse ea ridicând din umeri. Înapoi la muncă, nu?

— Poate să aştepte. Ce zici de o cafea?

— Da, ar fi bună.

Nu se trase înapoi de la sărut, dar nici nu răspunse. Ştia că bărbatul nu înțelegea nimic, aşa că trecu pe lângă el şi intră în bucătărie.

— Voiam să vorbesc cu tine, începu ea. Ştiu că am petrecut mult timp împreună.

— Am petrecut timp împreună?

— Da. Şi avem o chimie extraordinară, care se simte mai ales în aşternuturi, continuă ea aşezându-se şi întinzând picioarele, încrucişând gleznele. Dar treaba este că toată chestia asta a devenit un pic prea intensă pentru mine. Uite, de exemplu noaptea trecută chiar a depăşit orice culme. O să trebuiască să fac un pas în spate.

— Să faci un pas în spate? se trezi el repetând din nou ca un papagal vorbele ei şi clătină din cap. Înțeleg că sesiunea aceea de hipnoză de azi-noapte ți-a făcut rău, spuse apoi scoțând două căni şi turnând cafea în ele. Trebuie să iei o pauză de la aşa ceva.

— Nu mă urmăreşti, răspunse ea deja sângerând pe dinăuntru şi luând cana pe care i-o întinsese el. Nu este vorba numai despre munca ta – trebuie să recunosc că am descoperit-o mult mai interesantă decât aş fi crezut-o vreodată. Faptul că eşti atât de deştept te face super sexy. Nu am petrecut niciodată prea mult timp cu un tip cu adevărat deştept până la tine.

Sorbi din cafea, se fripse la limbă, şi continuă să vorbească.

— Uite ce e, Mac, tu eşti un tip foarte drăguț şi cred că amândoi ne-am simțit foarte bine. Chiar m-ai ajutat să-mi limpezesc gândurile în multe privințe.

Apreciez chestia asta.

— Pe bune?

Mda, se gândi ea, acum se uita la ea ca şi cum ar fi fost un gândac pe lamela microscopului.

— Sigur că da. Doar că am început să am senzația că sunt, nu ştiu cum să-ți zic, aşa, constrânsă. Trebuie să merg mai departe.

— Înțeleg, spuse el cu o voce calmă, uşor detaşată. Deci îmi dai papucii.

— E puțin cam mult spus.

Omul nu reacționa aşa cum se aşteptase ea. Nu părea furios, supărat, rănit, şocat.

Pur şi simplu părea uşor interesat.

— Ce zici să rămânem prieteni şi să spunem pur şi simplu că ne-am simțit bine?

— OK.

Se lăsă pe spate pe blatul de bucătărie, încrucişându-şi şi el gleznele cu o mişcare straniu de asemănătoare cu a ei, apoi sorbi din cafea.

— Ne-am simțit bine.

— Super.

Fără să vrea, simți în inimă un mic junghi de resentimente care i se citi şi în glas.

— Mă gândeam eu că eşti genul de bărbat rezonabil, ceea ce reprezintă probabil motivul pentru care nu eşti chiar genul meu. Oricum, bănuiesc că vei pleca în curând înapoi la New York.

— Nu, mai stau câteva săptămâni.

— Nu văd ce rost are să rămâi. Eu nu mai vreau să mai fac parte din jocul ăsta.

— În cazul acesta va trebui să mă asigur că nu eşti tu centrul universului meu.

Mai am încă treabă de făcut pe Insula Surorilor.

— Din partea mea, să ştii că nu vei mai obține niciun fel de ajutor. Uite ce e, mă gândesc la cum o să te simți tu. Trăim într-o lume mică aici. Oamenii vor şti că am pus capăt legăturii noastre. O să te simți aiurea.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta.

— Bine. Nu e problema mea.

Se ridică în picioare.

— Nu, nu este.

Vorbi la fel de calm punându-şi cana jos. Iar ea nu-şi dădu seama de nimic.

Acum o studia cu aerul acela vag curios şi dintr-odată o trase cu putere înspre el.

Şi gura lui fierbinte o acapară pe a ei. Fierbinte, furioasă, secătuitoare.

— De ce mă minți?

Ea rămăsese fără respirație, şi gândurile i se învălmăşiseră în cap precum bătute de vânt.

— Ia mâinile de pe mine!

— De ce minți? repetă el şi o lipi cu spatele de frigider.

Detaşat, îi trecu ei prin cap ca fulgerul. Oare i se păruse că el era detaşat?

— De unde mama dracului ți-au venit prostiile astea? strigă el scuturând-o. De ce încerci să mă răneşti?

Şi îl rănise cu-adevărat, simțea încă o durere ca un zvâcnet nimicitor în stomac şi o gheară ce-i strângea încontinuu inima.

— Nu încerc să te rănesc, doar că o voi face dacă te tot dai la mine. Nu te vreau.

— Minți. M-ai ținut în brațe în somn.

— Nu pot fi responsabilă pentru ce fac în somn.

— Te-ai întors spre mine în întuneric, spuse el ridicând glasul.

Parte din el se simțea ca şi cum dădea lupta vieții lui.

— Mi te-ai dăruit pur şi simplu.

— Sexul este...

— Nu a fost sex.

Îşi amintea cum fusese. Pentru amândoi. Mâinile i se înmuiară şi expresia lui furioasă se transformă întruna exasperată.

— Tu crezi că poți să mă faci să mă îndepărtez de tine şi să plec de pe insulă? De ce?

— Nu te vreau aici, spuse ea împingându-l, dar vocea începu să-i tremure. Nu te vreau aproape de mine!

— De ce?

— Pentru că, dobitocule, m-am îndrăgostit de tine.

Capitolul 18

Îşi coborî mâinile de-a lungul braţelor ei şi le prinse pe ale ei, apropiindu-se în acelaşi timp şi să o sărute pe frunte.

— Atunci, deşteapto, să ştii că şi eu m-am îndrăgostit de tine. Hai să stăm jos şi să începem discuţia de aici.

— Ce? Ce?

Şi-ar fi tras mâinile să se elibereze, dar el acum o strângea şi mai tare.

— Dă-te la o parte!

— Nu, spuse el blând. Nu, Ripley, nu mă dau la o parte. Nu plec. Şi nici nu voi înceta să te iubesc. Aşa că poți înghiți chestia asta şi pe urmă putem discuta despre ce te-a speriat atât de tare încât să vrei să mă vezi dus.

— Mac, dacă mă iubeşti, trebuie să-ți faci bagajele şi să te înapoiezi la New York pentru o vreme.

— Nu merge aşa. Nu, repetă el când ea deschise gura să mai spună ceva.

— Nu mai fi atât de al dracului de...

— „Implacabil” este termenul pe care am auzit că l-ai folosit ocazional cu privire la persoana mea. E mai stilat, totuşi, decât „încăpățânat ca un catâr”. În cazul acesta, însă, nu cred că mi se potriveşte vreunul. Continuă înclinând capul: Când te sperie ceva, când te îngrijorează ceva, din instinct te tragi la o parte. Aşa cum ai făcut cu puterile tale paranormale, continuă el în ciuda protestelor ei. Aşa cum ai făcut cu Mia. Nu te voi lăsa să faci la fel şi cu

mine. Cu noi. Ripley, spuse ridicându-şi mâinile odată cu ale ei şi sărutându-i încheieturile. Sunt atât de îndrăgostit de tine...

— Nu...

Inima ei nu putea rezista la aşa ceva, îşi spuse ea.

— Stai puţin.

— Nu-mi place că trebuie să-ţi spun întruna nu. Mă revanşez mai târziu.

Şi-şi plecă capul şi o sărută până ce simţi că întregul corp i se topeşte, cu oase cu tot.

— Nu ştiu ce să fac, nu ştiu cum să acţionez. Nu am mai simţit niciodată aşa ceva.

— Nici eu. Dar o să găsim o soluţie. Hai să ne aşezăm să începem.

— I-am spus lui Zack că mă întorc în douăzeci de minute. Nu credeam că va dura atâta timp să...

— Să mă părăseşti, spuse el zâmbind spre ea. Surprize, surprize. Vrei să îl suni?

Ea clătină din cap.

— Nu pot gândi limpede. La dracu', doar ştie unde sunt dacă are nevoie de mine.

Avea senzaţia că tot ce era în ea se transformase într-un vârtej de idei şi senzaţii imposibile. Şi totuşi, în centrul tuturor, inima îi strălucea precum luna de pe cer.

— Te-ai îndrăgostit de mine?

— Până peste cap.

— Ei, îşi trase ea nasul. Cum se face că nu mi-ai mai spus asta până acum?

Întrebă pe un ton uşor ridicat.

— Cum se face că nu mi-ai spus tu până acum că te-ai îndrăgostit de mine?

— Eu am întrebat prima.

— Ai dreptate. Poate că nu am găsit momentul, poate că pur şi simplu acolo aveam să ajung. Ştii...

Îi strânse brațele înainte să o împingă uşurel pe un scaun.

— După ce te înmuiam suficient.

— Poate că şi eu făceam acelaşi lucru.

— Pe bune? Mi se pare un mod cam ciudat de a face asta spunându-mi că ai terminat-o cu mine.

— Mac, spuse ea aplecându-se înainte şi de data aceasta luându-i ea mâinile în mâinile ei. Eşti primul bărbat căruia i-am spus asta. Trebuie să ai grijă cu vorbele acestea. Căci, dacă nu ai, dacă le spui aşa, la întâmplare, îşi pierd semnificația şi puterea. Tu eşti primul pentru că eşti primul. Iar pentru mine vei fi singurul. Aşa stau lucrurile cu cei din familia Todd. Ne facem perechi pe viață. Deci va trebui să te căsătoreşti cu mine.

El tresări simțind un gol în stomac.

— Va trebui să mă căsătoresc cu tine?

— Mda. Deci asta e rezolvată.

— Stai puțin.

O senzație delicioasă de plăcere pură i se prelinse prin vene.

— Da' eu nu primesc niciun inel sau ceva de genul? Nu te aşezi într-un genunchi să mă ceri şi pe urmă să spun eu da sau nu?

— Vezi că-ți forțezi norocul.

— Păi chiar mă simt norocos. Am de gând să cumpăr o casă.

— Oh.

Îi pierise vioiciunea din glas. Durere, amărăciune. Acceptare.

— New York. Mda, acolo e munca ta, normal. Probabil că e nevoie şi de polițişti acolo, nu are cum să fie altfel.

— Probabil, doar că eu am de gând să cumpăr o casă aici. Crezi că aş fi în stare să-ți cer să-ți părăseşti propria inimă?

Nu-ți dai seama că în momentul acesta aici este şi inima mea?

Ea se uită lung la el. Pentru un moment lung, nu putu face altceva decât să se holbeze pur şi simplu la el. Şi în ochii lui văzu viața, a lui şi-a ei, la un loc.

— Nu mă face să plâng. Detest să fac asta.

— Am făcut deja o ofertă pentru casa familiei Logan.

— Ca...

Era mare, frumoasă şi pe țărm.

— Nu e de vânzare.

— O, dar va fi. Pot să fiu foarte răbdător şi tenace. Vreau copii.

— Şi eu.

Degetele ei se strânseră pe ale lui.

— Ne va fi bine împreună. Vom avea o căsnicie bună, solidă şi reală. Doar că mai întâi va trebui să faci ceva pentru mine.

— Nu am de gând să plec de aici.

— Nu poți avea suficientă încredere în mine cât să faci chestia asta?

— Nu va funcționa nici aşa. Spune-mi ce te sperie. Poți începe cu visul de azi-noapte.

Ea îşi luă ochii de la el.

— Te-am ucis.

— Cum? întrebă el pe un ton intrigat.

— Ce naiba, ție chiar îți curge gheață prin vene? N-auzi? Te-am omorât, ți-am luat viața.

— O să putem găsi o soluție mai iute dacă nu intrăm în panică. Povesteşte-mi visul.

Ea se împinse de lângă masă şi se învârti de colo-colo, prin cameră, în mici cercuri, încercând să-şi înăbuşe agitația. Şi îi povesti. Iar povestea îi readuse în minte totul atât de clar şi cu atâtea detalii vii, încât simți din nou

senzația aceea de groază mişcându-se pe pielea ei precum nişte păianjeni proaspăt ieşiți din ouă.

— Te-am omorât şi am distrus tot ce contează mai mult pentru mine, încheie ea.

Nu pot purta povara asta, Mac. Nu îi pot face față. De asta m-am îndepărtat de ceea ce sunt. De asta m-am îndepărtat de Mia. Mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut – de fapt, singurul lucru pe care l-aş fi putut face. Şi parte din mine crede asta în continuare.

— Dar ştii şi că nu va funcționa, aşa că va trebui să accepți asta.

— Îmi ceri să te pun în pericol pe tine, să-mi pun în pericol familia, prietenii, căminul.

— Ba nu, spuse el blând. Îți cer doar să ne protejezi pe noi doi.

Emoția o copleşi fără veste, vie şi imensă.

— Dumnezeule, Mac, argumentul acesta chiar că e...

— Ştiu. Te voi ajuta eu, Ripley. De fapt, cred că aşa a fost dintotdeauna menit să se întâmple. Eu am fost menit să te iubesc, adăugă, luându-i mâna făcută pumn şi mângâind-o să se deschidă. Să fac parte din toate astea. Nu cred că munca mea de-o viață este doar o coincidență, cum nu cred că e vreo coincidență în faptul că am venit aici ori că stau aici cu tine în acest moment. Şi ştiu că suntem mai puternici împreună decât separat.

Ea se uită în jos la mâinile lor unite. Tot ce-şi dorise vreodată, realiză ea, şi nu ştiuse, tot ce căutase vreodată era aici, în mâinile ei.

— Dacă te omor, chiar o să mă fac foc!

El zâmbi uşor.

— Şi eu.

— Porți medalionul Miei?

— Da.

— Nu pleca nicăieri fără el. Şi nici fără ăsta.

Caută în buzunar. Ar fi trebuit să-şi dea seama încotro se îndrepta totul când simţise nevoie mistuitoare de a-l lua cu ea. Inelul era o răsucire complexă de cercuri de argint, trei bucăţi prinse laolaltă, cu simboluri încrustate.

— A fost al bunicii mele.

El se simţi mişcat până la lacrimi. Trebui să-şi dreagă glasul ca să poată vorbi.

— Deci până la urmă primesc totuşi inelul.

— Aşa se pare. O să fie mic pentru mâna ta. Poţi să-l pui pe lănţişor, alături de pandantiv.

Îl luă din mâna ei şi-şi îngustă privirea încercând să desluşească simbolurile fără ochelari.

— Par simboluri celtice.

— Chiar sunt. Pe cercul din mijloc e simbolul „dreptăţii", iar cele de-o parte şi de alta sunt cele ale „compasiunii" şi ale „iubirii". Cam cele mai importante lucruri din lume.

— E absolut minunat.

Îşi scoase lănţişorul, îl desfăcu şi strecură inelul pe el.

— Mulţumesc.

Înainte să apuce să şi-l treacă din nou pe după gât, ea-l apucă de încheietură.

— Mai hipnotizează-mă o dată.

— E prea periculos.

— Nu-mi veni mie cu rahaturi de-astea. Totul este mult prea periculos. Eu vreau să mă hipnotizezi, să-mi faci un proces de-acela de sugestie posthipnotică sau cum se cheamă. Ceva care să mă oprească dacă îmi pierd controlul.

— În primul rând, când eşti în transă, eşti prea deschisă la acţiunea altor energii.

Erai ca un burete, Ripley, pur şi simplu înmagazinai tot ce turnau alţii în tine. Şi, în al doilea rând, habar nu am dacă vreo sugestie e în stare să ţină. Când eşti conştientă şi în deplinătatea facultăţilor mintale, eşti prea hotărâtă, prea tare şi încăpăţânată ca să fii influenţată în felul acela.

— E doar o altă barieră de protecție. Nu știm că nu va funcționa dacă nu încercăm. Asta se poate face, o poți face tu și am încredere în tine. Îți cer ajutorul acum.

— Mda, și ăsta e un argument al dracului de bun. Bine, o să încercăm. Nu acum, însă, adăugă el imediat. Am nevoie de puțin timp să mai fac niște cercetări și să pregătesc totul. Și vreau să vină și Nell și Mia.

— De ce nu putem face chestia asta doar noi doi?

— Pentru că nu se poate. Voi încerca, dar doar atunci când veți forma cercul.

Acum așteaptă aici un moment.

Rosti ultimele vorbe pe un ton care nu admitea contrazicere și nici măcar vreun fel de răspuns, încât Ripley nu-și putu da seama dacă omul se enervase, era amuzat ori foarte emoționat. Dar rămase acolo, frângându-și degetele pe masă, în timp ce el ieși din cameră. Îl auzi cotrobăind prin dormitor, vorbind singur, și-și bău cafeaua care se răcise.

Când se întoarse, o ridică în picioare.

— L-am cumpărat în Irlanda, acum mai bine de zece ani.

Îi întoarse mâna cu fața în sus și-i puse în palmă un cerc mic de argint. În mijloc avea un fel de spirală din argint străjuită de-o parte și de alta de o pietricică perfect rotundă.

— Cuarț roz și piatra lunii, spuse Ripley.

— Pentru iubire și compasiune. L-am cumpărat pe post de talisman, ca să-mi aducă noroc. Îl am întotdeauna la mine. Îmi petrec aproape jumătate din timp căutându-l, dar întotdeauna apare. De asta mă gândesc că până acum s-a dovedit destul de norocos. Are un fel de za pe spate, deci îmi închipui că la un moment dat a fost purtat ca medalion. Ori îl poți pune pur și simplu în buzunar. La momentul acela nu știam asta, dar pentru tine l-am cumpărat.

Ea își puse capul pe umărul lui.

— Acum o să-ți arăt că sunt o mare plângăcioasă.

— Pe mine nu mă deranjează.

— Trebuie să mă întorc la muncă şi nu pot să stau peste tot cu ochelarii de soare pe ochi. Te iubesc foarte mult, îi spuse ridicând gura spre gura lui. Te iubesc cu adevărat.

O împingea uşor de la spate, cu grijă ca să nu se vadă că o împingea de la spate.

Avea multe de făcut.

Mac nu era atât de nesăbuit încât să-şi închipuie că nu putea fi rănit. Sau chiar ucis. Nu, credea că visul lui Ripley fusese un fel de premoniție despre cum ar fi putut sta lucrurile. Ciclul care începuse cu trei sute de ani în urmă nu se încheiase încă. Dar era suficient de deştept să cunoască diferite căi prin care se putea apăra şi să creadă cu tărie că puterea era dată de cunoaştere. Avea să mai adune cunoştințe şi să întărească astfel scutul care îi proteja pe amândoi. Nu era dispus să rişte să o pună într-o poziție vulnerabilă, de transă, până când nu era sigur că nu i se va întâmpla nimic.

Scoase copiile paginilor de jurnal al înaintaşei lui şi găsi foaia care îl interesa.

17 februarie

E devreme, soarele nu a răsărit încă. E frig şi întuneric. L-am lăsat pe soțul meu dormind la căldură, în pat, şi am urcat în camera mea din turn ca să scriu asta.

Simt un fel de nelinişte, un fel de îngrijorare neştiută care nu-mi dă pace, precum un dinte care te sâcâie. O ceață pluteşte deasupra casei ca un giulgiu.

Am senzația că apasă pe sticlă. Se aude scârțâind – precum sute de mici degete descarnate. Cât de tare îşi doreşte să intre înăuntru! Am fermecat uşile şi ferestrele şi toate micile crăpături, aşa cum m-a învățat mama mea înainte ca disperarea să-i copleşească spiritul. Cât de mult a trecut de atunci şi cu toate astea într-o noapte ca asta am senzația că s-a întâmplat abia ieri. Şi îmi e groaznic de dor de ea – de

bunătatea şi puterea şi alinarea şi frumusețea pe care le găseam la ea. Cu frigul ăsta care mi s-a strecurat în oase, mi-aş dori să-i pot cere sfatul. Dar nu pot ajunge la ea, nici măcar prin cristale ori oglinzi. Nu pentru mine mă tem, ci pentru copiii copiilor copiilor mei. Am văzut lumea în visele mele, aşa cum va fi peste ani, de trei ori o sută de ori. Dar ştiu sângele meu cum a fost şi cum va fi în continuare – la fel. Puterea, puritatea, înțelepciunea şi, mai presus de toate, iubirea vor lupta cu ceea ce se târăşte acum în fața casei mele. Şi cum va fi de-a pururi, căci n-are vârstă. Şi se hrăneşte din întuneric.

Sânge din sângele meu l-a eliberat şi sânge din sângele meu va lupta cu el. Din locul acesta şi din timpul acesta nu prea pot face mai mult decât să protejez ceea ce e acum şi să mă rog pentru ceea ce va să vină. Voi lăsa în urma mea orice magie pot ca să ajungă la aceşti copii necunoscuți, dar foarte iubiți ai mei.

Răul nu poate fi distrus de rău şi nici nu va fi vreodată. Întunericul va înghiți alt întuneric şi va deveni şi mai adânc. Binele şi lumina sunt cele mai iscusite arme.

Fie ca cei ce vin după mine să le aibă la îndemână şi să pună capăt distrugerii o dată pentru totdeauna.

Dedesubt era o vrajă scrisă în galeză pe care Mac o tradusese deja. O studie din nou, sperând că mesajul acela de peste timp avea să-l ajute în încercările prezentului.

Harding se simțea mai bine decât fusese de zile întregi. Extenuarea aceea fără sens care îl făcuse aproape o legumă începuse să-i treacă, semn că organismul lui era pe calea cea bună a recuperării după virusul ce-i invadase sistemul. Dar mintea îi era clară şi era convins că ce fusese mai rău trecuse.

De fapt, se simțea suficient de bine încât să-l apuce nervii la gândul că o nenorocită de gripă îl scosese din luptă şi, ce era mai rău, îl făcuse să-şi neglijeze programul. Intenționa

să se revanşeze în privinţa asta abordând-o pe Nell Todd chiar în ziua aceea pentru a-i lua primul interviu. Pregătindu-se pentru el, decise deci să ia un mic dejun uşor şi un ibric plin de cafea în cameră ca să poată să-şi revadă notiţele, să-şi împrospăteze memoria cu privire la detalii şi să plănuiască strategia cea mai bună pentru a o convinge să vorbească cu el pentru cartea lui.

Ideea cărţii şi a banilor şi celebrităţii pe care avea de gând să le obţină pe seama ei îl făcea să fie cât se poate de entuziasmat. Zile întregi, după cum se părea, nu mai fusese capabil să se gândească la asta cum se cuvine, să vizualizeze totul şi să-şi amintească exact paşii pe care intenţiona să-i urmeze.

Era ca şi cum mintea îi fusese zăvorâtă în spatele unei uşi groase şi, deşi încercase în mai multe rânduri să se lupte să iasă de acolo, să se elibereze de ceaţă, fusese prea obosită ca să funcţioneze.

Aşteptând micul dejun, îşi făcu duş şi se bărbieri. Se privi în oglindă şi admise că nu era în cea mai bună formă. Era palid şi puţin tras la faţă. Nu că nu se bucura de cele câteva kilograme pe care în mod evident le pierduse. Dar cearcănele negre de sub ochi care îi dădeau privirea aceea bântuită îi răneau vanitatea. Se gândi dacă să nu folosească o parte din avansul pe care îşi închipuia că avea să-l primească pentru carte ca să se aranjeze puţin după o şedere de câteva zile la un spa luxos.

După ce termina interviul iniţial cu fosta Helen Remington, avea să termine oferta pe care o făcea pentru carte şi să o trimită la agentul din New York cu care luase legătura în vederea acestei afaceri. În dressing ezită gândindu-se dacă să-şi pună costum sau doar nişte pantaloni cu un pulover casual, dar elegant. Decise să meargă pe varianta casual, mai caldă şi mai prietenoasă. Pentru Nell Todd aceasta era imaginea care avea să

funcționeze mai bine, spre deosebire de ținuta office pe care o purtase cu Evan Remington. Gândul la Remington aduse cu sine o amețeală subită ce-l obligă să se apuce de mânerul ușii ca să nu se prăbușească.

Nu își revenise încă sută la sută, își spuse. Avea să se simtă mai bine, era convins, după ce mânca ceva.

Șocul următor îl avu când își trase pantalonii pe el. Îi erau mari în talie, îi atârnau pe șolduri. Realiză că pierduse cel puțin trei kilograme în timp ce bolise din cauza gripei, poate și mai mult. Deși mâinile îi tremurau ușor în timp ce-și strângea cureaua la ultima gaură, își spuse că sigur putea să profite cumva de această schimbare neașteptată.

Avea să rămână așa, slab, să înceapă un program de antrenamente, să-și supravegheze dieta cu mai multă grijă. Avea să arate suplu și în mare formă la aparițiile publice când i se va publica opera.

Când se așeză la măsuța de lângă fereastră ca să ia micul dejun adus de cineva de la room service, se convinsese deja că starea lui era foarte bună. De fapt, mai bună decât fusese vreodată.

Își bău prima ceașcă de cafea uitându-se pe geam. Soarele era strălucitor, aproape prea strălucitor căci se reflecta în gheața ce părea să acopere toate suprafețele. I se păru ciudat că oricât de puternic era soarele nu părea să topească gheața în niciun fel. Și că strada aceasta din orășel părea încremenită. Ca și cum totul era perfect înghețat. Ca o insectă prinsă în chihlimbar.

Spera ca librăria să nu fie închisă din cauza vremii. Prefera să o abordeze pe Nell Todd acolo mai întâi. Își închipuia că acolo femeia avea să se simtă mai în siguranță și mai dispusă să-i asculte pledoaria. Poate că reușea să aranjeze și un interviu cu Mia Devlin.

Doar ea era cea care o angajase pe Nell, cea care îi închiriase o casă prima oară, când venise pe insulă, deci

tipa asta, Devlin, avea să adauge informații valoroase pentru carte.

Mai mult decât atât, se spunea că Mia Devlin este vrăjitoare, nu că Harding însuşi ar fi crezut astfel de prostii. Dar ceva neobişnuit se petrecuse cu siguranță în pădure în noaptea aceea când fusese prins Remington şi merita investigată pista asta, cu doamna Devlin.

Un fulger albastru, un cerc strălucitor. Şerpi pe sub piele.

Harding se cutremură fără să-şi dea seama de ce şi începu să-şi citească notițele.

Putea să o abordeze pe Nell Todd, îndulcindu-şi demersul pur jurnalistic şi întrebările izvorâte din el cu remarci admirative la adresa curajului şi a inteligenței ei. Remarci care, de altfel, erau cât se poate de reale, recunoscu Harding. Ca să faci ceea ce făcuse ea era nevoie de curaj, pricepere şi o minte brici.

Avea să îi flateze ego-ul. Să îi spună cum mersese pe urmele ei prin țară, cum vorbise cu zecii de oameni pentru care sau cu care lucrase. Şi... a, da, îşi spuse întorcând o foaie a caietului, să facă apel la compasiunea ei, la datoria față de celelalte femei care se găseau în situația de a fi supuse abuzurilor.

O rază de speranță, mâzgăli el în grabă. Un extraordinar exemplu de curaj. Un ajutor oferit femeilor ca să devină mai puternice. Pentru unele, evadarea este o opțiune prea terifiantă ca să o ia în seamă ori trece dincolo de capacitatea de pătrundere a spiritului lor zdrobit. (Confirmă ultimele statistici privind violența domestică, adăposturile pentru femei bătute, victimele omuciderilor conjugale.

Găseşte un psiholog specializat în terapia pentru familii, ia un interviu despre cele mai comune cauze, efecte, rezultate. Interviuri cu alte supraviețuitoare? Cu agresorii? Comparații şi confirmări potențiale.) Mulțumit că ideile îi veneau din nou cu uşurință, Harding începu să mănânce.

De cele mai multe ori, victimele sunt cumva predestinate natural acestei sorți, ca parte a unui ciclu de abuzuri. Helen Remington – Nell Channing Todd – nu pare să aibă un astfel de ciclu în trecut. (Continuă cercetările privitoare la copilărie.

Obține statistici cu privire la procentul de victime ale abuzurilor care nu sunt implicate în astfel de treburi în căminul lor anterior). Orice ciclu, însă, trebuie să înceapă undeva. Şi, după toate aparențele, ciclul acesta a început şi s-a sfârşit cu Evan Remington.

Harding continuă să scrie, dar concentrarea începu să îi scadă. Degetele îi înțepeniră pe pix şi pixul aproape că se înfipse în hârtie.

TÂRFĂ! NEMERNICĂ! ARDEȚI VRĂJITOAREA!

AAMEAAMEAAMEAAMEAAMEAAMEA!

SÂNGE. MOARTE. RĂZBUNARE.

RĂZBUNAREA E A MEA, E A MEA, E A MEA.

Dădea paginile din ce în ce mai repede scrijelind cuvinte pe toate şi respirația îi devenise întretăiată. Iar scrisul nu era al lui, iar scrisul aproape arse hârtia...

ELE TREBUIE SĂ MOARĂ. TOATE TREBUIE SĂ MOARĂ. ŞI EU VOI TRĂI DIN NOU.

Când îşi veni din nou în fire, caietul era închis frumos şi pixul aşezat lângă el. Iar el îşi bea nonşalant cafeaua, uitându-se pe geam şi plănuindu-şi ziua. Se gândi că poate era înțelept să se ducă să facă o plimbare lungă, să se mişte puțin în aer curat. Putea astfel să vadă diverse părți din insulă pe care să le poată descrie mai târziu în carte şi să vadă mai îndeaproape cabana unde locuise Nell când sosise prima oară pe insulă.

Cu siguranță venise vremea să vadă cu ochii lui pădurea unde Remington o urmărise în noaptea aceea. Cu sentimentul plăcut al omului care tocmai mâncase bine, Harding îşi puse caietul în bagaj şi scoase un carnețel nou.

Îl strecură în buzunare împreună cu un mic reportofon şi o cameră de luat vederi miniaturală şi plecă la treabă.

Nu-şi amintea nimic din ce scrisese şi nici pofta nebună de sânge ce-l inundase făcând-o.

Capitolul 19

Cabana galbenă se vedea neclintită la marginea micii păduri. Copacii erau desfrunziți şi negri şi aruncau pe pământ umbre scunde. Dinspre ei, linişte deplină.

La geamuri se vedeau perdele subțiri de dantelă şi sticla sclipea în lumina soarelui. Nicio mişcare. Niciun fir de iarbă, nicio frunză uscată. Se părea că nu se aude nici măcar un sunet, deşi marea era aproape şi orăşelul chiar în spatele lui. Harding rămase acolo o vreme, holbându-se la casa de lângă pădure şi având senzația că se uita la o fotografie făcută de altcineva. Un moment încremenit în timp, parcă, şi dăruit lui din motive pe care nu le putea explica.

Simți un fior de gheață pe şira spinării. Trupul i se cutremură şi respirația îi deveni iute şi greoaie. Se clătină dându-se un pas în spate, dar avu senzația că se izbi într-un zid. Şi nu se putu întoarce să o ia la goană aşa cum brusc îşi dori foarte tare să poată.

Apoi, la fel de brusc cum venise, senzația asta trecu. Era doar pe marginea drumului, privind o cabană frumoasă conturându-se pe fundalul unei păduri, iarna.

Trebuia să se ducă la doctor îndată ce se înapoia pe uscat, îşi spuse făcând un pas tremurător în față. În mod evident, era mult mai stresat decât realizase. Odată ce aduna toate datele necesare şi-şi organiza informațiile strânse pentru carte, avea să-şi ia vacanța aceea. Doar o săptămână sau două să-şi revină şi să-şi reîncarce bateriile înainte să se apuce serios de scris.

Însufleţit de gândul acesta, continuă să meargă spre pădure. Acum se auzeau bătaia uşoară şi ritmică a valurilor mării, ţipetele păsărilor, fâşâitul vântului printre crengile dezgolite. Clătină din cap intrând printre copaci şi se uită în jur cu atitudinea de suspiciune şi condescendenţă a unui orăşean convins faţă de solitudinea naturii. De ce ar fi ales cineva să trăiască într-un astfel de loc îl depăşea complet.

Şi totuşi, Helen Remington o făcuse.

Renunţase la o mare bogăţie, la o viaţă plină de privilegii, la o casă frumoasă şi o poziţie cu totul şi cu totul aparte în societate – şi pentru ce? Ca să facă de mâncare pentru nişte străini, ca să locuiască pe o movilă pietroasă de pământ şi într-o zi – îşi închipuia – să ajungă să crească o hoardă de mucoşi plângăcioşi.

Târfă proastă.

Pumnii i se încleştară de câteva ori în timp ce mergea mai departe. Sub picioarele lui apăruse o ceaţă murdară care îi învălui pantofii. Grăbi pasul, aproape alergând acum, deşi pământul era alunecos şi ici-colo erau petice de gheaţă. Răsufla scoţând fuioare de aburi pe gură.

Târfă nerecunoscătoare.

Trebuia pedepsită. Trebuia să sufere. Ea şi toate celelalte trebuiau să plătească, urmau să plătească pentru tot ce făcuseră. Aveau să moară. Şi dacă îndrăzneau să se opună, dacă îndrăzneau să îi pună la îndoială drepturile, drepturile lui, aveau să moară în chinuri groaznice.

Ceaţa se răspândi pe pământ şi se împrăştie la marginile unui cerc ce pulsa cu o lumină caldă şi albă. Buzele lui se ridicară într-un rânjet şi din gât îi ieşi un mârâit de fiară.

Se repezi înspre cerc şi acesta îl respinse. Lumini se ridicară din el, ca o perdea subţire de aur strălucitor. Cuprins de furie, se aruncă în el iar şi iar. Îl ardea, focul alb pârjolindu-i pielea, făcându-i hainele să fumege.

Furia îl devora şi ceea ce se afla în trupul lui Jonathan Q. Harding se aruncă la pământ, urlând ca lupul şi blestemând lumina.

*

Nell puse pe farfurii două porţii din meniul zilei. Îngâna o melodie în timp ce lucra şi cocheta cu diferite idei pentru meniul de nuntă pe care trebuia să-l livreze la sfârşitul lunii. Afacerea mergea bine. Bucatele Surorilor se pusese binişor pe picioare şi chiar şi în anotimpul rece, când nu era prea mare agitaţia, o ţinea ocupată şi mulţumită. Dar nu într-atât încât să nu-şi facă timp să lucreze la o propunere pentru Mia. Un club de gătit la Cafeneaua cu Cărţi şi un meniu mai generos erau ambele foarte posibil de făcut. După ce punea la punct detaliile, avea să-i prezinte Miei ideea – aşa, ca de la o femeie de afaceri la alta. După ce servi cele două porţii, se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră şi Peg avea să o schimbe. Avea câteva drumuri de făcut şi două întâlniri programate ca să discute alte comenzi de catering. Trebuia să se mişte repede, se gândi ea, să aibă suficient timp să gătească şi cina. Haosul de zi cu zi cu care se confrunta o soţie obişnuită şi obligaţiile legate de munca ei se adunau în straturi suprapuse ce o făceau fericită.

Dar erau şi probleme serioase ce trebuiau rezolvate, asta nu putea nega. Cina în seara aceea nu era o simplă ocazie de socializare. Înţelegea preocuparea lui Mac şi nevoia de a-şi concentra energiile pe ceea ce avea să urmeze. Doar că ea, una, avusese parte de ce putuse fi mai rău şi supravieţuise.

Indiferent ce trebuia făcut pentru a proteja ce şi pe cei pe care îi iubea avea să fie făcut. Se duse să debaraseze o masă, băgă în buzunar bacşişul. Banii din bacşiş se duceau într-un borcan special şi erau consideraţi banii ei de distracţie.

Salariile erau pentru a-şi acoperi cheltuielile, profitul din catering era reînvestit în afacere. Dar banii din bacşiş erau

doar ai ei. Monedele îi zăngăniră vesel în buzunar când se întoarse să ducă farfuriile şi bolurile înapoi la bucătărie.

Se opri brusc când îl văzu pe Harding lângă tejghea, uitându-se parcă în gol la meniul scris cu cretă pe tăbliță.

— Domnule Harding, ce s-a întâmplat? Vă simțiți rău?

El se uită în gol la ea, prin ea.

— Ar trebui să luați loc.

Îşi puse iute vasele pe tejghea şi îl luă de braț. Îl conduse pe după tejghea până în bucătărie. Bărbatul se prăbuşi pe scaunul pe care ea îl trase de sub masă pentru el, iar ea se repezi la chiuvetă să ia un pahar de apă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Luă paharul plin de recunoştință şi înghiți cu zgomot guri mari din apa rece.

Avea o senzație de arsură în gât ca şi cum îi fuseseră înfipte acolo ace încinse în foc.

— O să vă fac un ceai şi pe urmă vă dau nişte supă de pui.

El dădu din cap fără să spună nimic şi holbându-se în jos la propriile mâini. Avea unghiile pline de pământ, ca şi cum ar fi săpat în noroi. Încheieturile îi erau lovite, palmele julite.

Văzu că avea pantalonii plini de noroi şi pantofii murdari. Pe pulover avea bucățele de crengi şi frunze uscate.

Îl făcu să se simtă prost, el, un om atât de pedant, să arate în halul acela.

— Aş putea să... mă spăl pe mâini?

— Da, desigur.

Nell aruncă o privire îngrijorată peste umăr. O pată lungă, roşie, ca o arsură de soare îi acoperea jumătate din față. Arăta oribil de dureroasă şi înspăimântătoare.

Îl conduse la toaletă, îl aşteptă la uşă şi apoi îl duse înapoi în bucătărie. Turnă cu polonicul nişte supă într-un

bol şi făcu şi un ceai în timp ce el rămase în picioare nemişcat, ca în transă.

— Domnule Harding, vorbi ea cu blândeţe, atingându-l pe umăr. Vă rog, luaţi loc.

Nu vă simţiţi bine.

— Nu, eu...

Avea o senzaţie vagă de greaţă.

— Probabil că am căzut.

Clipi rapid de câteva ori. De ce oare nu-şi putea aminti? Se dusese să facă o plimbare prin pădure într-o după-amiază însorită de iarnă. Şi nu-şi putea aminti absolut nimic din ea.

O lăsă să aibă grijă de el aşa cum copiii mici şi oamenii foarte bătrâni se lasă îngrijiţi. Dădu pe gât supa caldă şi bună care îi alină durerea din gât şi-i linişti stomacul. Bău ceaiul ei de plante îndulcit cu o linguriţă generoasă de miere.

Şi se bucură de liniştea îngăduitoare cu care îl înconjură ea.

— Probabil că am căzut, repetă el. Nu prea m-am simţit bine în ultima vreme.

Aromele din bucătărie erau atât de îmbietoare, mişcările ei în timp ce prelua şi se ocupa de alte comenzi erau atât de graţioase şi de eficiente, că senzaţia aceea de anxietate îl mai lăsă.

Îşi aminti de cercetările pe care le făcuse despre ea şi admiraţia cu care îi urmărise drumul prin ţară. Avea să scrie o poveste – o carte – foarte bună despre ea. Una care să vorbească despre curaj şi triumf.

„Târfă nerecunoscătoare.” Cuvintele îi reverberă palid în minte făcându-l să se cutremure. Nell îl studie îngrijorată.

— Ar trebui să mergeţi la clinică.

El clătină din cap.

— Prefer să mă duc la medicul meu. Vă mulțumesc pentru grijă, doamnă Todd.

Sunteți foarte amabilă.

— Am ceva să vă dau pentru arsura aia.

— Arsură?

— O clipă, doar.

Ieşi iar din bucătărie, vorbi cu Peg care tocmai apăruse să-şi ia schimbul în primire. Când se întoarse, Nell deschise un dulăpior şi scoase o sticlă subțire şi verde.

— E un concentrat de aloe, spuse ea cu însuflețire. O să vă ajute.

El dădu să-şi ducă mâna la față, după care o smuci din nou în jos.

— Probabil că am... soarele ăsta e înşelător, reuşi să spună. Doamnă Todd, ar trebui să vă mărturisesc că am venit pe insula asta cu scopul clar de a vă vorbi.

— Da? spuse ea desfăcând sticla.

— Eu sunt scriitor, începu el. V-am urmărit povestea. Mai întâi aş vrea să ştiți cât de mult vă admir.

— Chiar aşa, domnule Harding?

— Da. Chiar aşa.

Ceva dădea să i se târască cumva din stomac în gât. Se forță să înghită să-l împingă la loc.

— Inițial, m-a interesat povestea pentru a scrie un articol într-o revistă, dar când am aflat mai multe, mi-am dat seama de valoarea experiențelor prin care ați trecut şi ceea ce ați făcut. Toate astea sunt atât de valoroase pentru atâția oameni.

Sunt sigur că ştiți câte femei sunt prinse în cercul acesta vicios al abuzurilor, continuă el în timp ce ea îşi turna balsam pe degete. Sunteți o adevărată eroină, doamnă Todd, un simbol al victoriei şi al puterii.

— Nu, domnule Harding, nu sunt.

— Ba da, sunteți.

Privi adânc în ochii ei. Erau atât de albaştri... Atât de senini... Crampele pe care le simțea în stomac îl mai lăsară.

— Am mers pe urmele dumneavoastră peste tot în țară.

— Chiar? răspunse ea, trecându-şi degetele pline de balsam peste obrazul lui ars.

— Am vorbit cu oameni cu care ați lucrat, am încercat efectiv să aflu tot despre dumneavoastră. Ştiu ce ați făcut, cum ați muncit din greu, cât de îngrozită erați.

Şi totuşi, nu ați renunțat niciodată.

— Şi nici nu o voi face, spuse ea rostind cuvintele clar. Ar trebui să înțelegi asta.

Să te pregăteşti pentru asta. Nu voi renunța niciodată.

— Tu eşti a mea. De ce mă faci să-ți fac rău, Helen?

Era glasul lui Evan – glasul acela liniştit, tonul rezonabil pe care îl folosea înainte să o pedepsească. Teroarea din trecut amenință să reizbucnească în ea.

Dar ştia bine că exact teroarea era ceea ce urmărea creatura.

— Nu-mi mai poți face rău. Şi nu voi permite nici să faci rău cuiva pe care-l iubesc.

Pielea lui se încreți sub degetele ei, ca şi cum ceva se târa pe dedesubt. Dar ea continuă să întindă balsamul. El se cutremură o dată şi o apucă de încheietură.

— Fugi, şopti el. Scapă de aici înainte să fie prea târziu.

— Aici este casa mea, răspunse ea luptându-se cu frica ce dădea s-o cuprindă. O voi apăra cu toată ființa mea. Te vom învinge.

El se cutremură din nou.

— Ce-ați spus?

— Am spus că ar trebui să vă duceți să vă odihniți acum, domnule Harding.

Puse la loc dopul sticlei în timp ce inima i se umplu de milă față de el.

— Sper să vă simțiți mai bine curând.

— L-ai lăsat să plece? spuse Ripley învârtindu-se de colo-colo în secția de poliție şi trăgându-se de păr de nervi. L-ai bătut pe creştet şi i-ai spus să tragă un pui de somn?

— Ripley!

Deşi calmă, în vocea lui Zack se citea un avertisment clar, însă ea clătină din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Zack, gândeşte-te! Omul e periculos! Doar a spus şi ea că a simțit ceva în el.

— Nu e vina lui, începu Nell, dar Ripley se răsuci pe călcâie cu fața spre ea.

— Aici nu e vorba de vină, e vorba de realitate. Chiar dacă nu ar fi decât un reporter de doi bani în căutarea faimei, tot ar fi suficient de prost. Omul ăsta a venit aici după tine, te-a urmărit prin toată țara, a vorbit despre tine cu tot felul de oameni, îți dai seama?

— Asta e meseria lui.

Înainte ca Ripley să se poată răsti din nou la ea, Nell ridică mâna să o oprească.

Cu un an în urmă, s-ar fi dat înapoi de la o asemenea ceartă. Doar că vremurile se schimbaseră.

— Nu am de gând să-i fac o vină din faptul că şi-a făcut meseria sau pentru ce se întâmplă cu el acum. Habar nu are de ce se petrece şi îi este rău, îi este frică. Tu nu l-ai văzut, Ripley. Eu, da.

— Nu, nu l-am văzut fiindcă nu m-ai chemat tu. Nu m-ai băgat în seamă!

— Asta e, de fapt, problema? Că nu ți-am cerut sfatul, că nu ți-am cerut ajutorul?

Strigă şi Nell ridicând bărbia. Spune-mi, tu m-ai fi chemat pe mine? Sau pe Mia?

Ripley deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc într-o linie îngustă.

— Nu despre mine vorbim acum.

— Ba poate că da. Poate că vorbim despre tot şi toate. Totul e parte dintr-un ciclu la urma urmei. Ceea ce a stat la originea lui este înăuntrul nostru. Ceea ce este înăuntrul nostru îi va pune capăt. Omului îi era rău, spuse ea întorcându-se spre Zack acum. Era confuz, derutat, temător. Nu ştie ce se petrece cu el.

— Tu ştii? întrebă Zack.

— Nu sunt sigură. E vorba despre o entitate supranaturală, una întunecată. Care îl foloseşte. Şi cred că...

Era greu să o spună, era greu până şi să o gândească.

— Mă tem că se foloseşte şi de Evan. Ca de o punte, de oriunde ar veni, prin Evan şi până la amărâtul acesta. Trebuie să-l ajutăm.

— Trebuie să-l gonim de pe insulă, o întrerupse Ripley. Trebuie să-l facem să-şi mişte târtița de-aici, să se urce pe primul feribot şi să plece. Nu e nevoie de vrăji pentru a face asta.

— Dar nu a făcut nimic, Rip, îi aminti Zack. Nu a încălcat nicio lege, nu a amenințat pe nimeni. Nu avem niciun drept să-i ordonăm să o şteargă de pe insulă.

Ea lovi cu ambele palme în birou şi se aplecă în față.

— O să vină după ea. Va fi forțat să o facă.

— Nu se va putea apropia de ea. Nu voi permite eu să se întâmple asta.

Ea se întoarse din nou spre Nell.

— Va distruge tot ce iubeşti tu. În momentul acesta e rațiunea lui de a trăi.

Nell clătină din cap.

— Nu-l voi lăsa, spuse întinzându-se să o prindă de mână pe Ripley. Noi nu-l vom lăsa.

— Am simțit ce este în interiorul lui şi de ce e în stare. Am simțito pe pielea mea.

— Ştiu, spuse Nell strângându-şi degetele în jurul degetelor ei. Avem nevoie de Mia.

— Ai dreptate, încuviinţă Ripley. Şi detest să spun asta.

— Eşti o femeie absolut fascinantă, surioară, spuse Mia aplecându-se deasupra blatului de bucătărie şi uitându-se cum Nell punea pastele în oala cu apă de pe foc. Suntem în mijlocul unei crize, al unui eveniment ce se pregăteşte de trei secole. Ripley se agită de încolo şi încoace înjurând. Şi tu, nu faci altceva decât să găteşti şi să ne serveşti masa.

— Cu toţii facem ceea ce ştim mai bine, răspunse aceasta aruncându-i o privire şi pe urmă întorcându-se la pastele pe care le amesteca. Tu ce faci, Mia?

— Eu aştept.

— Nu, nu e atât de simplu.

— Atunci să spunem că mă pregătesc, spuse Mia ridicându-şi paharul şi sorbind din vin. Pentru ce se va întâmpla, orice ar însemna asta.

— Tu ai văzut? Ţi s-a arătat ce se va întâmpla?

— Nu chiar. Doar că va fi ceva puternic, ceva negru ca tăciunele. Ceva ce a apărut din sânge şi răzbunare. Şi care are nevoie disperată de ceea ce i-a dat naştere, spuse ea. Şi care creşte pe măsură ce se hrăneşte. Şi se hrăneşte cu slăbiciunea.

— Atunci nu vom fi slabe.

— Entitatea asta ne subestimează, continuă Mia. Trebuie să avem grijă să nu o subestimăm şi noi la rândul nostru. Răul nu funcţionează după reguli, nu are habar de ce e drept ori moral. Şi e foarte isteţ. Se poate deghiza foarte uşor într-un înveliş tentant.

— Acum suntem împreună, toate trei. Eu îl am pe Zack, şi Ripley îl are pe Mac.

Mi-aş dori să...

— Nu-ţi dori nimic pentru mine. Eu am tot ce-mi trebuie.

— Mia...

Încercând să-şi găsească vorbele potrivite, Nell îşi scoase strecurătoarea din dulap.

— Chiar dacă – sau chiar când – ne vom confrunta cu ceea ce se află aici acum, mai e un pas de făcut. Al tău.

— De ce, crezi că o să mă arunc de pe stânci? spuse Mia suficient de relaxată încât să izbucnească în râs. Pot să-ți promit că nu o voi face. Îmi place mult prea mult să trăiesc.

Mai existau şi alte moduri, se gândi Nell, în care puteai sări în gol. Dădu să spună asta, dar apoi îşi ținu gura. Aveau destule lucruri de care să se ocupe acum.

Ce naiba era cu ele? Ripley asculta conversația ce se purta în jurul mesei şi a aromelor îmbietoare ale mâncării bine servite. Discuții obişnuite, de zi cu zi, purtate pe ton firesc.

Gen „Dă-mi şi mie sarea”.

Dumnezeule!

Avea senzația că în ea fierbea ceva, gata să dea pe dinafară, gata să țâşnească şi să răstoarne capacul cu fundul în sus. Şi toți ceilalți continuau să vorbească şi să mănânce ca şi cum aceasta era o seară obişnuită. Parte din ea ştia că aceasta era doar liniştea dinaintea furtunii, intervalul acela de timp pe care cu toții îl foloseau ca să-şi adune forțele şi să se pregătească. Dar ea nu avea răbdare deloc, nu avea răbdare nici cu atitudinea de calm impasibil al lui Nell şi nici cu reținerea detaşată a Miei. Propriul frate îşi mai puse o porție de paste ca şi cum tot ce conta în viața asta era să se ghiftuiască. Şi Mac...

Observa, absorbea informațiile, evalua, se gândi ea fără să-şi poată stăvili resentimentele. Ca un tocilar adevărat, până la sfârşit. Acolo, afară, se afla o entitate înfometată, o creatură care nu avea să se sature cu nişte mâncare excelent gătită în casă. Oare ei nu simțeau asta? Voia sânge, sânge şi oase, agonie şi moarte. Poftea să vadă suferință. Şi nevoile creaturii le simțea aproape fizic.

— Chestia asta e de tot rahatul.

Împinse farfuria din fața ei şi toată conversația încetă brusc.

— Stăm aici şi băgăm în noi tăiței. Asta nu e o petrecere, fir-ar al dracului!

— Sunt mai multe moduri în care te poți pregăti pentru o confruntare, începu Mac şi-şi puse mâna pe brațul ei.

Ea simți impulsul de a-i trage una, să o ia de acolo, şi se urî singură pentru asta.

— Confruntare? Asta e o luptă adevărată.

— Tot sunt mai multe moduri în care te poți pregăti pentru ea, spuse el din nou.

Să te strângi la un loc cu ceilalți, să împarți masa cu ei. Este un simbol al vieții şi al unității...

— A trecut timpul pentru simboluri. Trebuie să facem ceva care să aibă sens.

— Furia nu face altceva decât să-l hrănească, se auzi glasul cristalin al Miei.

— În cazul ăsta e pe punctul de a-i plesni burdihanul, o repezi Ripley şi se ridică în picioare. Fiindcă eu sunt îngrozitor de supărată.

— Ura, furia, setea de violență, spuse Mia ducându-şi paharul de vin la buze.

Toate emoțiile acestea negative îl fac mai puternic, iar pe tine mai slabă.

— Nu-mi spune tu ce să simt.

— Cum aş putea? Tu vrei ce ai vrut întotdeauna. Un răspuns clar. Şi când nu îl obții, începi să loveşti cu pumnii sau te întorci şi pleci.

— Nu, te rog, spuse Nell rugător. Nu putem să plecăm una de lângă alta acum.

— Exact. Hai să fie pace şi linişte.

Ripley îşi auzi tonul muşcător şi, în ciuda ruşinii pe care o simți, nu şi-l putu deloc îndulci.

— Ce-ar fi să bem cafeaua şi să ne mâncăm prăjitura?

— Suficient, Rip.

— Nu e suficient deloc, spuse ea nemaisuportând şi se răsuci spre Zack. Nu e nimic suficient până ce ne confruntăm cu chestia asta, până ce nu se termină totul. De data asta femeia aia va avea mai mult decât un cuţit la gât, mai mult decât un cuţit mânjit deja cu sângele tău. Eu nu am de gând să pierd ceea ce iubesc. Nu am de gând să stau aici să aştept să vină după noi.

— În privinţa asta putem fi de acord, spuse Mia punând jos paharul. Nu vom pierde. Şi cum cearta nu face bine la digestie, ce-ar fi să ne apucăm de treabă?

Se ridică şi se apucă să strângă masa.

— Nell se va simţi mai bine, spuse înainte ca Ripley să apuce să facă un comentariu caustic, dacă are ordine în casă.

— Bine, super, răspunse aceasta smulgând farfuria de jos. Hai să facem curat.

Se repezi în bucătărie şi îşi dădu singură câteva bile albe pentru că nu aruncă pur şi simplu farfuria în chiuvetă. Ce control de sine. Câtă stăpânire uimitoare.

Dumnezeule, îi venea să urle!

Mac fu cel care apăru în linişte în spatele ei, de unul singur. Puse vasele pe blat, apoi se întoarse către ea şi-şi puse mâinile pe umerii ei încordaţi şi rigizi.

— Îţi este teamă, spuse şi clătină din cap înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

Tuturor ne este. Doar că tu ai senzaţia că toată greutatea acestor momente, tot ce se va întâmpla în continuare este pe umerii tăi. Să ştii că nu trebuie să fie aşa.

— Nu încerca să mă iei aşa, Mac. Ştiu bine când mă port ca o nemernică.

— Foarte bine. În cazul acesta nu e nevoie să-ţi spun şi eu asta, nu? O să supravieţuim.

— Tu nu simți ce simt eu. Nu ai cum.

— Nu, nu am. Dar te iubesc, Ripley, cu toată ființa mea. Aşa că ştiu şi cunoaşterea asta e foarte aproape de simțire.

Ea se lăsă să cedeze, doar pentru o clipă. Se lăsă să se prăvălească în brațele lui şi să fie strânsă la piept. În siguranță în cercul format de îmbrățişarea lui.

— Ar fi mai uşor dacă am fi descoperit asta după.

Obrazul lui îi mângâie părul.

— Crezi?

— Ai fi putut apărea când totul intra din nou în normalitate şi ne-am fi îndrăgostit unul de altul şi am fi dus o viață absolut normală. Cu grătare cu prietenii, certuri conjugale, mult sex şi facturi la dentist.

— Asta e ceea ce vrei?

— În clipa asta toate acestea mi se par absolut de vis. Aş prefera să fiu nervoasă, nu speriată. Pur şi simplu funcționez mai bine în cazul ăsta.

— Nu uita că totul se reduce la asta, spuse dându-i uşor capul pe spate şi lipindu-şi buzele de buzele ei. Aici, în chestia asta, e mai multă magie decât au parte majoritatea oamenilor.

— Nu renunța la mine, te rog. Bine?

— În niciun caz.

*

Încercă din greu să-şi stăpânească nerăbdarea în timp ce se făceau pregătirile.

Refuză să se întindă pe canapea, căci aşa avea senzația că e prea vulnerabilă. În schimb, se aşeză pe un fotoliu în sufragerie, cu mâinile pe brațele acestuia şi ochii în monitoare şi ecranele camerelor.

Ştia că ar fi trebuit să se simtă mai bine acum că le avea pe Mia şi pe Nell de-o parte şi de alta a ei, ca nişte santinele. Doar că se simțea aiurea.

— Fă-o odată, îi spuse lui Mac.

— Trebuie să te relaxezi.

El trăsese un scaun exact în faţa ei şi stătea acolo ţinând aproape neglijent medalionul în mână.

— Respiră încet. Inspiră, respiră.

Reuşi să o bage în transă. De data asta cu atât de puţin efort, atât de repede, că îl făcu să se cutremure de emoţie şi el însuşi.

— E în perfectă rezonanţă cu tine, spuse Mia, surprinsă şi ea de cât de deplin fusese modul în care Ripley se lăsase în puterile lui. Şi la fel şi tu, cu ea. Asta este în sine un generator de putere.

Aveau nevoie de el, se gândi ea, simţind un fior ce-i făcu pielea de găină. Şi ca reacţie la el, întinse braţul şi, pe deasupra lui Ripley, o prinse pe Nell de mână.

— Noi suntem Cele Trei, spuse ea clar. Şi două o păzesc pe una. Şi cât suntem aşa nu ne poţi răni nici dacă vrei.

Căldura îi picură din nou prin vene şi dădu din cap înspre Mac.

— Eşti în siguranţă aici, Ripley. Nimic nu-ţi poate face rău aici.

— E închis, spuse ea cu un tremur. Îi e frig şi s-a săturat să aştepte.

Ochii i se deschiseră şi se holbă orb în ochii lui Mac.

— Te cunoaşte. Te-a urmărit de multă vreme şi te-a aşteptat. Aveţi acelaşi sânge.

Tu vei muri din cauza mea, asta e ceea ce urmăreşte. Moartea va aduce putere şi puterea va aduce distrugere. Prin mâna mea.

Durerea îi ajunse până în măduva oaselor.

— Opreşte-mă.

Capul îi căzu pe spate şi ochii i se dădură peste cap, lăsând la iveală doar albul.

— Eu sunt Pământul.

Se schimbă, chiar acolo, sub ochii lui, şi părul i se făcu numai inele, în toate părţile, iar trăsăturile i se rotunjiră subtil.

— Păcatul meu trebuie răscumpărat şi timp nu prea mai e. De la soră la soră şi de la dragoste la dragoste. Vine furtuna şi întunericul vine cu ea. Nu am nicio putere. Sunt pierdută.

Lacrimi mari i se prelinseră pe obraji.

— Soră.

Mia îşi puse mâna liberă pe umărul lui Ripley şi simţi din nou răcoarea.

— Ce putem face noi?

Ochii care se îndreptară spre Mia nu erau ai lui Ripley. Păreau bătrâni de când lumea şi insuportabil de mâhniţi.

— Ce vreţi. Ce ştiţi. Ce credeţi. Încrederea e una, dreptatea duce la doi şi dragostea fără margini, la trei. Voi sunteţi Cele Trei. Fiţi mai puternice decât aceea din care vă trageţi, altfel totul e în zadar. Căci dacă trăiţi, inima vi se va mai sfâşia încă o dată. Puteţi îndura aşa ceva?

— Eu voi trăi şi-mi voi păzi inima.

— Şi ea a crezut la fel. Eu am iubit-o, le-am iubit pe amândouă. Prea mult sau nu destul, nu mi-am dat seama încă. Fie ca al vostru cerc să fie mai puternic şi să reziste.

— Spune-ne cum să rezistăm.

— Nu pot. Dacă răspunsul e în voi, întrebările nu vor conta.

Apoi se întoarse spre Nell.

— Tu ţi l-ai găsit pe-al tău, aşa că mai e o speranţă. Fii binecuvântată!

Ripley icni din nou şi se întoarse.

— În furtună, spuse ea când primul fulger izbi răspândind lumină albastră în încăpere.

O veioză se făcu ţăndări de podea. O vază cu flori de-a lui Nell se învârti în aer şi se izbi singură într-un perete.

Canapeaua se deschise şi se închise la loc şi-apoi se mişcă până-n peretele celălalt.

Zack se repezi spre Nell şi o masă i se puse în cale, de nicăieri. Sări peste ea, înjurând, şi, ajungând la ea, făcu scut cu trupul lui ca să-l protejeze pe-al ei.

— Opreşte-te, strigă Mia în vântul care vâjâia prin încăpere. Nell, rămâi cu mine.

Mâna i se strânse mai tare pe mâna lui Nell şi o folosi pe cealaltă ca să-i apuce mâna inertă a lui Ripley.

— Încetaţi puterea şi liniştiţi aerul. Apropiaţi-vă de cercul acesta dacă îndrăzniţi.

Aici suntem, noi suntem Cele Trei. Şi cum s-a spus aşa să fie.

Voinţa se confruntă cu altă voinţă. Magia se izbi de altă magie. Şi apoi, la fel de brusc precum începuse, vântul muri. Cărţile ce se învârteau în aer căzură la pământ cu zgomot.

— Ripley.

Vocea lui Mac rămăsese la fel de calmă, exact pe invers faţă de inima ce îi bătea să-i iasă din piept.

— O să număr descrescător de la zece. Tu o să te trezeşti când ajung la unu. Încet.

Se aplecă înspre ea, îşi lipi buzele de obrajii ei şi şopti descântecul pe care îl citise în jurnal.

— Îţi vei aminti asta, îi promise sperând că avea să rămână în mintea ei pentru momentul de restrişte ce se apropia.

— O să-l auzi în urechi. O să-l ştii.

Ea avu senzaţia că se ridica atunci când el o aduse înapoi, ca şi cum s-ar fi sculat după ce se afundase într-o movilă de pene. Şi, cu cât se apropie de vârf, cu atât mai tare simţea frigul. Şi groaza.

Cu ochii deschişi, văzu cât se poate de clar sângele de pe faţa lui Mac. I se scurgea de pe frunte în jos pe obraz.

— Doamne! Doamne sfinte!

— Nu e nimic.

Nu-şi dăduse seama că era tăiat pe frunte până ce ea-i duse mâna la față şi o retrase mânjită de sânge.

— Doar nişte cioburi care-au zburat. Nu mi s-a întâmplat nimic, repetă el. Sunt doar nişte zgârieturi.

— Sângele tău.

Strânse pumnii peste sângele acela şi simți vinovăția, puterea. Foamea şi frica.

— M-am tăiat altă dată şi mai rău la un simplu bărbierit. Uită-te la mine.

Relaxează-te. Nell, poate ar fi bine să-i aduci un pahar cu apă lui Ripley. O să facem o scurtă pauză aici înainte să vorbim despre toate astea.

— Ba nu! se răsti Ripley ridicându-se. Mă duc eu. Am nevoie de o clipă.

Îi atinse uşor fața.

— Îmi pare rău. Nu am putut controla ce-a fost. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Ea dădu din cap ca şi cum era de acord cu el, dar ştiu în mintea ei, îndreptându-se spre bucătărie, că nu era adevărat. Că nu va fi adevărat. Că nu avea cum să fie adevărat.

Ştia ce să facă. Ce trebuia făcut. Sângele lui era deja rece pe degetele ei când ieşi pe uşa din spate şi dădu piept cu furtuna care creştea în intensitate.

Capitolul 20

Ieşi în vijelia de afară cu un singur scop clar în minte. Avea să părăsească insula şi să-l ia şi pe Harding cu ea. Departe de Mac. Departe de Nell, şi de Mia, şi de fratele ei. Şi după aceea avea să facă ce-i venea la îndemână. Dar

pericolul cel mai mare şi mai apropiat de cei pe care îi iubea era în interiorul ei şi era legat de creatura ce se afla în Harding.

Vărsase sângele lui Mac.

Strânse din nou degetele încă uşor umede de la sânge, le făcu pumn. Sângele însemna putere, era una dintre sursele sale elementare. Practicile de magie neagră îl foloseau pe post de conductor ori se hrăneau din el.

Toată fiinţa ei şi toată credinţa din ea respingea asta. Refuza asta. Detesta asta.

Să nu faci niciun rău, se gândi. Avea să încerce să nu facă niciun rău. Dar, mai întâi, avea să se asigure, să fie cât se poate de sigură că niciun fel de rău nu avea să se abată asupra celor pe care îi iubea.

Uciderea celor inocenţi.

Şoapta îi răsună în urechi atât de clară, atât de pregnantă, că se răsuci în loc aşteptându-se să vadă pe cineva în picioare în spatele ei.

Dar nu se vedea nimic, doar noaptea – întunecată – şi forţa nimicitoare a fulgerelor furtunii vuind. Cu cât se depărta de casă, cu atât mai violentă devenea vijelia şi cu atât mai tare creştea furia din ea. Avea să se folosească de ea ca să-i facă rău lui Mac, să ajungă la Nell, să o distrugă pe Mia.

Nu, era gata să moară şi să ia creatura cu ea înainte să se întâmple asta.

Când ajunse pe plajă, mări pasul, apoi se răsuci pe călcâie când auzi zgomot în spatele ei. Lucy ieşi ca o furtună din întuneric, cu urechile ciulite. Aproape că strigă la câine s-o şteargă înapoi acasă. Dar apoi Ripley îşi coborî mâna pe care o ridicase să-i arate direcţia şi şuieră:

— Foarte bine, în cazul ăsta, vino şi tu. Poate că e mai bine să fie lângă mine un câine prostuţ în locul celorlalţi din familie.

Îşi puse mâna pe capul lui Lucy.

— Să aperi ce-i al meu.

Părul îi flutură în vânt în timp ce alerga pe nisip cu câinele pe urmele ei. Valurile vuiau ca un perete de apă întunecată ce se izbea fără încetare de ţărm.

Şi zgomotul acela îi izbea şi în creier.

Sora ei murise. Ucisă ca o mieluşea pentru dragostea ei, pentru inima ei. Pentru puterile ei. Unde era dreptatea?

Aerul însuşi era plin de vaiete şi de ţipete, de mii de glasuri chinuite. Sub picioarele ei, o ceaţă murdară începu să i se ivească sub tălpi, crescând până la glezne, apoi la jumătatea pulpelor. Şi răceala ei i se strecură în oase, până la măduvă.

Sânge pentru sânge. Viaţă pentru viaţă. Putere pentru putere. Cum oare putuse să creadă că mai exista şi altă cale?

Ceva o făcu să se uite peste umăr. Acolo unde ar fi trebuit să se afle casa, cu luminile sale sclipind în ferestre, nu se vedea nimic, doar o perdea de abur alb murdar.

Fusese izolată, i se tăiaseră legăturile cu casa – şi, îşi dădea seama acum că în continuare ceaţa se ridica în jurul ei în vălătuci din ce în ce mai groşi, cu orăşelul însuşi.

Foarte bine, se gândi ea, împingându-şi teama sub furia ce-o însufleţea.

— În cazul acesta, vino, nemernicule! urlă ea şi vocea tăie ceaţa precum un scalpel de chirurg. Sa ne măsurăm puterile.

Primul imbold de energie negativă o izbi aruncând-o în spate trei paşi buni înainte să se poată înţepeni pe picioare. Furia oarbă se ridică şi mai sus în ea. Îşi ridică braţele în aer, abandonându-se cu totul ei, şi atunci fulgere străbătură cerul şi marea ca nişte bice cu vârful înroşit. Ah, iată, se gândi ea, aici era magia adevărată. Se văzu pe sine

însăşi, şi parcă nu era ea, stând în bătaia furtunii, strângând forţele. Văzduh, Pământ, Flacără, Apă.

Alături de ea, Lucy ridică capul şi scoase un urlet lung şi răsunător.

Harding, ori creatura ce pusese stăpânire pe el, păşi afară din ceaţă.

— *Rip s-a priceput mereu de minune să facă crize de nervi, spuse Zack încercând să mai ridice moralul celor din jur.*

Sufrageria era praf şi, dacă-şi îngăduia, putea în continuare să simtă bâzâitul forţei ce trecuse ca vijelia prin ea, înţepându-i pielea.

— Frică şi furie, furie şi frică, spuse Mia plimbându-se de colo-colo în timp ce vorbea. Eu nu am putut trece prin ea. Ripley şi cea din care se trage, doar. E atât de puternică, atât de tare.

— Aşa cum e şi tare de cap? spuse Mac cu un zâmbet slab.

— Exact. Sperasem să văd ce tactică va fi folosită în continuare ca să o putem contracara. Ceea ce, natural, ar fi fost prea simplu.

— Chestia asta îi face rău, comentă Nell.

— Ştiu bine, o bătu Mia absentă pe braţ. Şi îmi pare nespus de rău. Singura chestie pe care o putem face este să stăm jos şi să ne gândim cum am putea folosi emoţiile acestea, tot negativismul din ele, pentru ceea ce urmează acum. O vrajă protectoare, la momentul acesta, nu va face decât să-i frâneze orice acţiune.

Oricât de tare aş detesta să fiu de acord cu domnişoara şerif adjunct, va trebui să acţionăm.

Se opri să-şi adune gândurile.

— Tu nu ai prea multă experienţă, Nell, şi oricum nu va fi o chestie uşoară.

— Ce nu va fi o chestie uşoară? întrebă Mac. Te gândeşti să faceţi o vrajă comună?

— Ce bine e să ai un savant la îndemână. Da, continuă Mia. Noi suntem cinci. Ar fi mai bine dacă am fi doisprezece, dar nu avem timp să adunăm recruți. Exact cum nu avem timp nici să facem prea multe pregătiri. O să ne folosim de ce avem. Odată ce...

Se opri brusc şi deveni livid ă ca o moartă.

— A plecat. A ieşit dincolo de granița protectoare.

Frica o înhață în ghearele ei ascuțite înainte să i se poată opune.

— A spart cercul.

Mac dădu să se repeadă spre uşă, când Mia îl apucă de braț.

— Nu, nu. Gândeşte-te! Nu e suficient să simți, asta e problema ei, de fapt. Vom merge împreună, spuse trecând cu privirea peste cei din încăpere. Şi vom merge pregătiți. Ştii cum se face?

Mac se luptă să nu-l cuprindă panica.

— În teorie.

Mia îl urmări pe Zack prinzând-şi tocul cu arma de umăr. Vru să-i spună că nu aceasta era calea, dar expresia de pe fața lui o avertiză să se lase păgubaşă.

— Spune-ne ce să facem, spuse Nell iute. Şi hai s-o facem cât se poate de repede.

Ripley îşi înfipse picioarele în pământ, uşor desfăcute, cu tot trupul încordat. Era o provocare, şi ea ştia bine asta. „Scoate-l la iveală”, se gândi ea. „Scoate-l şi atrage-l spre tine şi salvează-i pe ceilalți.”

„Şi distruge-l.”

Lângă ea, Lucy scoase un mârâit prelung din gât.

— Harding, îşi potrivi ea vocea ca să sune batjocoritor. Un băiat de oraş tipicar, de vârstă mijlocie. Şleampăt. Nu ceva ce s-ar putea considera o alegere prea inspirată.

— E o carcasă bună.

Vocea era mai adâncă şi cumva mai apoasă decât s-ar fi aşteptat.

— Ne-am mai întâlnit.

— Chiar aşa? Eu îmi amintesc doar oamenii interesanţi.

— Ceea ce e în tine îşi aminteşte de ceea ce este în mine.

Îi dădu roată, sprinten. Ripley se întoarse odată cu el, atentă să fie tot timpul cu faţa spre faţa lui. Îşi băgă degetele pe sub zgarda lui Lucy ca să o ţină pe loc, căci câinele se trăgea dând să sară la el.

— Ai vrut ceea ce am vrut şi odinioară şi l-ai acceptat înăuntrul tău ca pe un iubit.

Aminteşte-ţi extazul acela.

Nu era, descoperi ea, o simplă rugăminte ori un îndemn. Era o poruncă. Un fior puternic se ridică în ea. Se simţi plină şi fericită. Extatică. Ca un fel de orgasm ce-i umplu corpul întreg şi aproape că o puse în genunchi din cauza plăcerii feroce.

Se scutură să-şi revină şi aproape că nu reuşi să-şi înăbuşe geamătul.

Da, Dumnezeule, da. Putea avea parte de asta? O senzaţie ca asta merita orice.

Trădarea, damnarea. Moartea.

Se chinui să-şi limpezească mintea şi apucă să vadă o mişcare fulgerătoare. Se chinui să reziste, dar se trezi întinsă la pământ, cu membrele în toate părţile în nisipul rece.

Se simţea ca şi cum fusese lovită de un camion,

El chicoti vesel şi ghiduş când ea se chinui să se ridice pe mâini şi genunchi. O văzu pe Lucy luând poziţia de atac, aruncându-se spre el, cu dinţii rânjiţi şi lovindu-se de un scut de aer ce scoase scântei la impact.

— Nu! Lucy, nu! Stai!

— Pot să-ți dau ce vrei şi mai mult decât atât. Dar nu va fi pe gratis. Nu va fi gratis, dar va fi uşor. Ce-ar fi să mă iei de mână?

Ea-şi ținu respirația. Întinse mâna spre câinele care tremura mârâind.

— Ce-ar fi să mă pupi în fund?

El o lovi din nou, punând-o la pământ. Cu o pală sălbatică de vânt.

— Te-aş putea zdrobi. Ce pierdere! Uneşte-ți puterile cu ale mele, alătură-te mie şi vom fi stăpâni.

„Mincinosule”, se gândi ea. „Minte cu neruşinare. Şi se joacă cu tine. Fii mai deşteaptă. Fii mai rea.”

— Sunt confuză, spuse ea slab. Nu pot gândi. Trebuie să ştiu că oamenii pe care îi iubesc sunt în siguranță.

— Desigur, o asigură el cu vocea cu care ar fi alintat un copil. Orice vrei poate fi al tău. Dă-mi mie ceea ce eşti.

Ea-şi păstră capul plecat ridicându-se uşor în picioare, ca şi cum i-ar fi trebuit un mare efort. Şi mintea ei fu ceea ce trimise înspre el când îşi dădu capul pe spate brusc. Cu toată furia din ea. Iar pe fața lui, pentru o clipă de uriaşă satisfacție, citi şocul pur. Şi-apoi trupul lui zbură înapoi, împins de puterea ei.

Nisipul pe care ateriză se făcu negru pe sub ceață, ca pârjolit.

— Te voi trimite în iad, îi promise ea.

Lumina era orbitoare şi valuri de căldură şi frig îngrozitoare se izbeau în aer, împrăştiindu-se în toate părțile precum şrapnelul. Îşi urmă pur şi simplu instinctele şi sări spre el, respingându-l, atacând cu toate puterile.

Simțea durere – vie şi pătrunzătoare – şi se folosi de ea precum s-ar fi folosit de-o armă.

— Tu şi ai tăi vor pătimi, îi spuse el. Se vor târî în agonie, apoi nu va mai fi nimic, ceea ce e şi mai rău decât agonia. Ceea ce iubeşti va înceta să mai existe.

— Nu poți atinge ceea ce iubesc eu. Până ce nu vei trece de mine.

— Nu?

Îi auzea respirația greoaie, întretăiată. Obosea, se gândi ea cu o bucurie întunecată. Avea să câştige în fața lui. Şi chiar când încerca să se adune ca să pună capăt, el îşi uni mâinile şi le ridică. Un fulger negru coborî din vârtejul cerului, îi străpunse mâinile unite şi formă o sabie scânteietoare. O coborî o dată prin aer, apoi încă o dată. Pe față i se citea triumful şi porni către ea. Ea chemă Pământul, îl simți tremurând uşor. Şi când începu să se clatine mai tare, Lucy sări să o apere. Ripley țipă şi sabia lovi.

— Tot ce iubeşti, spuse el când câinele rămase nemişcat pe pământ. Totul va muri în noaptea asta.

— Doar pentru asta... strigă ea ridicându-şi mâna spre cer şi toată puterea cu ea.

Te voi ucide.

Simți mânerul sabiei în mână. Potrivit precum o mănuşă, uşor precum un fulg. O coborî fulgerător şi zgomotul sabiei pe sabia lui răsună asurzitor, ca şi cum porțile iadului s-ar fi deschis.

Acum ea era cea care chema furtuna, o sută de fulgere ce brăzdară nisipul şi apa până ce se ridicară în jurul lor precum nişte bare de oțel, prinzându-i ca într-o cuşcă. Furia şi violența pe care le simțea o hrăniră, o însufleți ră, o transformară.

Ura îi crescu atât de lacom că înghiți orice altceva.

— Tu ai ucis femeile acelea nevinovate.

El rânjea cu buzele ridicate.

— Până la ultima.

— Mi-ai distrus surorile.

— Au murit jelind.

— L-ai ucis pe omul pe care-l iubeam.

— Şi atunci, şi acum.

Setea să-i vadă sângele curgând îi ardea gâtul şi părea că o hrăneşte cu o putere imposibil de stăpânit. Lovi cu sabia împingându-l înapoi, înapoi spre barele acelea arzânde.

Vag auzi ca în depărtare pe cineva strigând-o – în minte, în urechi. Blocă chemarea aceasta, continuând să atace şi să lovească, simţindu-i sabia lui din ce în ce mai tremurătoare şi pasul făcut înapoi de fiecare dată. Nu voia nimic – nimic pe lumea asta – cum tânjea după sentimentul înălţător pe care i l-ar fi dat momentul în care i-ar fi străpuns inima cu sabia ei. Şi cum puterile ei ar fi crescut până la ceruri odată cu lovitura aceea ucigătoare.

O simţea deja, puţin mai adânc în sufletul ei, puţin mai adevărată la fiecare mişcare. Mai aproape, gândi ea, mult mai aproape. Aproape că putea simţi promisiunea – întunecată, amară, seducătoare.

Când sabia lui îi zbură din mâini şi-i căzu la picioare, ea se simţi însufleţită de o senzaţie aproape sexuală. Strângând cu ambele mâini mânerul sabiei, o ridică mult în sus deasupra capului.

— Ripley.

Glasul lui Mac sună atât de stins prin vacarmul din capul ei că abia dacă-l auzi.

Dar mâinile îi tremurară.

— Asta este ceea ce vrea el. Nu-i da ce vrea.

— Eu vreau dreptate, ţipă ea şi părul i se vălătuci în jur în spirale şi bucle.

— Eşti prea slabă să mă ucizi, strigă bărbatul lăsându-se la picioarele ei şi întinzându-şi gâtul dezgolit spre ea. Nu ai curajul ăsta!

— Rămâi cu mine, Ripley. Uită-te la mine.

Strângând sabia în mâini, se uită dincolo de bare. Îl văzu pe Mac la câţiva centimetri distanţă. De unde venise oare? îi trecu prin cap. Cum ajunsese aici?

Lângă el se afla fratele ei şi, de-o parte şi de alta, Mia şi Nell.

Îşi auzi propria respiraţie întretăiată şi gâfâitul şuierat, simţea cum sudoarea rece i se prelinge pe piele. Şi lăcomia aceea fantastică, foamea aceea de sânge de mai devreme pulsându-i prin vene.

— Te iubesc. Rămâi cu mine, spuse Mac iar. Aminteşte-ţi.

— Coboară bariera, răsună vocea Miei puternică. Şi fă cercul. Noi suntem mai puternice.

— Vor muri, o provocă entitatea ce sălăşluia în Harding. Îi voi ucide încet, în chinuri, ca să-i poţi auzi urlând. Moartea mea sau a lor. Alege.

Ea îşi întoarse privirea de la cei pe care îi iubea şi o întâlni pe cea a duşmanului ei.

— Oh, a ta.

Noaptea explodă în mii de bucăţi când ea coborî sabia. Mii de imagini i se perindară prin minte. Şi printre ele, văzu triumful din ochii lui, sclipirea aceea oribilă şi victorioasă. Şi o clipă mai târziu, îi văzu uimiţi, pierduţi. Ochii lui Harding.

Opri tăişul la un fir de păr de gâtul lui.

— Ajută-mă, şopti el şi ea îi văzu pielea încreţindu-i-se.

— Te voi ajuta. Vraja din inimă vine, începu ea repetând vorbele pe care Mac i le sădise în subconştient. De-aici, puterea face numai bine. Cu lumina sa învingem întunericul, cu bucuria sa alungăm nemernicul. Să protejăm şi să apărăm, să trăim şi să vedem. Şi cum s-a spus aşa să fie.

Sub tăişul sabiei coborâte, Harding începu să râdă.

— Crezi că nişte farmece slabe de femeie mă vor ţine în loc?

Ripley îşi înclină capul, aproape compătimitor.

— Da. Şi la fel şi asta.

Mintea îi era limpede precum cristalul când îşi închise mâna pe tăişul sabiei. Şi îi pătrunse în pielea pătată deja de

sângele lui Mac. Aproape de inima ei, amuleta pe care i-o dăduse Mac sclipi caldă şi strălucitoare.

— Sângele lui, spuse ea. Şi sângele meu. Amestecate acum, întru adevăr.

Strânse mâna până ce picături începură să-i cadă pe pielea lui. Şi el începu să urle. De furie, îşi spuse ea, şi continuă. Ce furie minunată.

— Turnate din inimă, te vor cuceri. Puterea o eliberez chiar de nu vei dori. Şi cum s-a spus aşa să fie.

— Târfo! Nemernico! urlă el când ea se trase înapoi, încercând să se ridice, să o înşface cumva.

Mârâi oribil când nu putu face nici una, nici alta.

Brusc, vederea nu-i mai era deloc înceţoşată. Speranţa, realiză ea, strălucea acum orbitor în ea. Făcu să dispară zăbrelele de lumină şi se întoarse.

— Nu-l putem lăsa pe Harding aşa, aici, spuse în timp ce mila faţă de om i se strecură în suflet. Bietul de el.

— Vom face cercul, spuse Mia.

Făcură un cerc de sare şi argint. În interiorul lui, Harding scuipa şi urla ca un animal şi blestemele lui se făcură din ce în ce mai oribile şi ameninţările din ce în ce mai hidoase.

Feţe tremurară peste faţa lui, ca şi cum oasele i s-ar fi desfăcut şi lipit la loc de mai multe ori. Tunete răsunară pe cer la fel de violente ca valurile ce se izbeau de ţărm. Vântul vui pătrunzător. Pupilele lui Harding se învârtiră când îl închiseră în cercul lor.

— Te trimitem de-aici, din întuneric eşti în întuneric să te duci, de aici până la sfârşitul veacurilor, fii însemnat! spuse Mia concentrându-se.

O mică pentagramă albă apăru pe obrazul lui Harding.

Bărbatul urlă ca un lup.

— În uitare şi în noapte, continuă Nell. Afară din corpul acesta şi dincolo de lumină.

— Helen, te iubesc. Tu eşti soţia mea, eşti toată lumea mea, spuse el cu vocea lui Evan. Ai milă!

Milă era într-adevăr ceea ce simţea. Dar lacrima ce se ivi alunecându-i lui Nell pe obraz fu tot ce putu să-i ofere.

— În locul acesta şi la această vreme, rosti Ripley incantaţia, te gonim căci n-avem a ne teme. Noi suntem împreună şi împreună suntem Cele Trei. Şi cum s-a spus aşa să fie.

— Te gonim, repetă Mia şi fiecare dintre cei care se ţineau de mâini în jurul lui repetă, unul câte unul, până ce cuvintele se suprapuseră într-o singură voce.

Forţa entităţii malefice se transformă într-o pală de vânt, rece şi cu miros fetid.

Se ridică în aer precum un vârtej întunecat şi se risipi. Şi în mare.

Pe nisip, Harding, cenuşiu la faţă, dar fără vreo urmă de semn, gemu.

— Are nevoie de îngrijiri, spuse Nell.

— Poţi să-l îngrijeşti tu, atunci, spuse Ripley trăgându-se înapoi.

Imediat puterea din ea dispăru şi se prăbuşi.

— E în regulă, iubito. Este în regulă, spuse Mac prinzând-o şi lăsând-o încetişor pe genunchi. Respiră, limpezeşte-ţi mintea.

— Sunt bine. Doar un pic ameţită, spuse ea reuşind să ridice capul şi să se uite la fratele ei. Deci, nu va trebui să mă bagi la închisoare pentru omucidere.

— Deci, da, spuse el lăsându-se în genunchi şi prinzându-i faţa în mâini. M-ai speriat îngrozitor, Rip.

— Da, şi pe mine m-am speriat.

Îşi strânse uşor buzele ca să nu-i mai tremure.

— Mâine o să avem treabă multă. Din cauza pagubelor provocate de furtună.

— Ne descurcăm. Familia Todd are grijă de Insula Surorilor.

— Ba bine că nu!

Inspiră şi expiră de câteva ori şi se simți eliberată.

— Ar trebui să-i dai o mână de ajutor lui Nell cu Harding. Bietul amărât. Eu sunt bine.

— Mereu ai fost.

O sărută pe ambii obraji şi o mai ținu o clipă strâns la piept. Apoi se uită la Mac, care se ridica în picioare.

— Ai grijă să rămână aşa.

Ea mai trase încă o gură de aer în piept.

— Mai lasă-mă un minut, OK? îl întrebă pe Mac.

— Probabil că mai pot aştepta unu sau două, dar nu mai mult de-atât.

— Bine, încuviință ea, lăsându-se ajutată să se ridice.

Îşi simțea genunchii de gelatină, dar le porunci să se întărească, să se poată ține pe picioare, şi se întoarse spre Mia. Şi atunci uită de toată slăbiciunea, de şoc, de ecourile puterii ce mai reverberau în ea. Mia stătea acolo, zâmbind uşor, cu mâna pe capul lui Lucy. Iar câinele dădea din coadă precum un metronom nebun.

— Lucy!

Dintr-o săritură, ajunse lângă câine şi-şi îngropă fața în blana lui.

— Am crezut că am pierdut-o. Am văzut...

Se trase înapoi şi începu să o mângâie pe Lucy căutând rana.

— Nu era reală, spuse Mia încet. Sabia lui era doar o iluzie, un truc violent, ca să te pună la încercare. S-a folosit de el ca să te silească să repeți păcatul. Nu îți dorea moartea – nu încă. Îți voia sufletul şi puterile.

Ripley o mai strânse încă o dată pe Lucy, apoi se îndreptă şi se întoarse spre Mia.

— Ei bine, a pierdut, nu?

— Într-adevăr, a pierdut.

— Tu ai ştiut tot timpul ăsta ce se va întâmpla?

— Doar bucăţi, clătină Mia din cap. Nu suficiente încât să fiu sigură, destule doar cât să am îndoieli şi să-mi fac griji.

Întinse mâna către Nell, care se apropie de ele.

— În inima mea ştiam că nu vei da greş. Dar în mintea mea, nu puteam fi sigură.

Întotdeauna ai reprezentat pentru mine un puzzle foarte dificil.

— Poate c-aş fi făcut-o. Eram destul de înspăimântată, destul de nebună de furie.

Dar v-am simţit pe amândouă, v-am simţit în sufletul meu. Niciodată nu mi-am dorit asta, spuse cu o şoaptă furioasă. Ştiţi că niciodată nu am vrut să se întâmple aşa ceva.

— Viaţa e grea, spuse Mia ridicând din umeri. Trebuie să-ţi joci cărţile pe care le primeşti sau să abandonezi.

— Eu ştiam că vei învinge, spuse Nell luându-i mâna rănită şi desfăcându-i uşor degetele strânse. Trebuie să vezi ce faci cu asta.

— Mă ocup eu. Nu e grav, spuse strângându-şi buzele. Vreau să-mi rămână cicatricea, continuă. Am nevoie de ea.

— Atunci...

Încet, Nell închise din nou la loc degetele lui Ripley în pumn.

— Eu şi Zack o să-l ducem pe domnul Harding acasă la noi, pentru moment. Are nevoie de o masă caldă. E derutat, confuz şi zguduit de ce s-a întâmplat dar, una peste alta – aruncă o privire în spate spre locul unde Zack îl ridicase în picioare pe Harding – uimitor de nevătămat. Aproape că nu-şi aminteşte nimic.

— Atunci aşa să rămână, îi ceru Ripley. Foarte bine, hai să mergem înapoi, să curăţăm ce mai e de curăţat.

Ridică privirea spre cer şi văzu norii împrăştiindu-se şi haloul alb al lunii strălucind pur şi neatins.

— A trecut furtuna, murmură ea.

Mia încuviinţă din cap.

— Pentru moment.

Ripley deschise gura, după care se uită din nou către Harding.

— Poate că băieţii ar putea să-l ducă pe Harding înapoi, să ne mai lase o clipă aici.

— Foarte bine. Îi spun lui Zack.

Vântul se transformase într-o briză, şi briza mirosea a noapte şi a apă. Ripley aşteptă până ce bărbaţii şi câinele vesel se întoarseră şi o luară spre casă.

Cu Mia şi Nell alături, închise cercul pe care îl deschiseseră. Îşi luă sabia ritualică – care se dovedise suficient de reală – şi o curăţă. Valurile se adunară înspumate la picioarele ei, îmblânzite acum, şi-i udară ghetele.

— Când am ridicat sabia, începu, ştiind că prietenele ei erau alături de ea, voiam sânge. Aveam nevoie aproape fizic de sânge. Şi mi s-a părut că trec ore întregi până am putut s-o cobor, zise făcând un pas. Eu nu mă pricep prea bine la chestiile astea cu viziunile. Asta e treaba ta, Mia. De obicei. Dar am văzut imaginile. L-am văzut pe Mac, m-am văzut pe mine cu Mac. Mi-am văzut părinţii, fratele. M-am văzut împreună cu voi în pădure, aşa cum am fost toamna trecută. Am văzut-o pe Nell. Aveai un bebeluş în braţe.

— Un bebeluş, repetă Nell cu o voce caldă, visătoare, apăsându-şi uşor o palmă pe abdomen. Dar nu sunt...

— Poate nu încă.

— O, Doamne! izbucni Nell într-un râs vesel, uluită. O, Doamne, o, Doamne!

— În sfârşit, continuă Ripley. Am văzut lucrurile acelea şi altele în plus. Cele trei surori într-un codru întunecat, într-

un cerc de lumină. Cea care era Pământul chiar pe plaja asta, în furtună. Erau atâtea imagini, derulându-se cu atâta repeziciune că se suprapuneau, dar fiecare dintre ele era perfect clară. Şi te-am văzut pe tine, Mia. Stând pe stâncile tale, chiar la marginea stâncilor tale, singură şi plângând. Erai înconjurată de întuneric, întunericul acela precum cel care a ieşit din Harding în noaptea asta. Te voia pe tine. Cumva am simțit că... Tot timpul a fost în legătură cu tine cel mai mult.

Un fior de gheață i se prelinse pe şira spinării şi Mia dădu din cap.

— Adică vrei să-mi spui să... mă feresc?

— Da, să ai mare grijă. Am mai văzut ceva în momentul în care am oprit căderea sabiei. O ultimă imagine. Noi trei, într-un cerc. Şi am ştiut că totul va fi bine.

Ceea ce vreau să spun este că ştiu că totul poate fi bine. Dacă facem ceea ce trebuie să facem, dacă facem alegerile pe care trebuie să le facem.

— Tu ți-ai făcut-o pe a ta, în noaptea asta, îi aminti Mia. Ai încredere în mine că şi eu voi face alegerea care trebuie.

— Tu eşti cea mai puternică.

— Vai! Adică să înțeleg că mi-ai făcut un compliment?

— Nu te entuziasma aşa, OK? În chestii legate de magie, tu eşti cea mai puternică. Şi ceea ce va veni după tine va fi tot cea mai puternică entitate negativă.

— Niciuna dintre noi nu mai e singură acum, spuse Nell luându-i mâna Miei, apoi pe cea a lui Ripley. Suntem trei.

Ripley o apucă pe Mia de mână ca să încheie lanțul. Da. Vrăjitoarele Suntem Noi.

Ripley îşi spuse că făcea ceea ce trebuia făcut, dar asta nu însemna că îi va şi face plăcere. O urmări pe Nell alinându-l şi vrăjindu-l pe Harding. Făcându-l să se simtă mai bine cu supă şi ceai. O lăsă pe Mia să îi oblojească şi

să-i panseze rana. Şi evită să rămână singură cu Mac până ce plecară pe jos spre cabana galbenă.

— Poți să-ți încarci echipamentele în noaptea asta dacă vrei.

— Le iau mâine, răspunse el.

Nu o atinse. Nu ştia de ce, dar simțea că ea nu era încă pregătită pentru asta.

— Deci, până la urmă, Harding va avea şansa să-şi scrie cartea.

— Nu pe cea la care se gândea, probabil. Dar, da, cred că lui Nell îi place ideea unei cărți ce oferă speranță oamenilor aflați într-un cerc vicios al abuzurilor.

Acum mi se pare aproape complet schimbat dat fiind că a fost...

— Exorcizat?

— Într-un fel, da. Pot să-ți pun o întrebare tehnică?

— Cred că da.

Era o noapte frumoasă. Rece şi proaspătă şi senină. Nu avea niciun motiv, îşi spuse ea, să fie aşa de nerăbdătoare şi iritată.

— Cum de-ai ştiut că sângele îl va opri?

— Nu prea ştiu...

— Crezi că sunt nişte reminiscențe ereditare? încercă Mac o explicație, dar primi doar o ridicare din umeri.

— Poate. Genul ăsta de lucruri sunt domeniul tău. Există magie în sânge. În al meu, spuse ridicând o mână. Şi în al tău, deşi e destul de diluată.

Se uită spre el când el izbucni în râs.

— Mi se pare o explicație destul de pertinentă, spuse ea țâfnoasă. Şi sângele e o cale de transmitere, e un simbol al sacrificiului, e un fel de mijloc de transport în timp. E viața însăşi.

— Aici nu te pot contrazice.

Bărbatul se opri, se întoarse la marginea copacilor, unde umbrele erau uşoare şi lumina lunii se strecura printre ramurile întunecate.

— Asta a fost tot?

— Există o legătură. O legătură emoțională – dincolo de cea intelectuală sau de cea logică, sau chiar de cea ritualică, presupun.

— Dragostea.

Aşteptă o fracțiune de secundă înainte să continue.

— De ce nu poți spune asta acum?

— Nu m-ai mai văzut niciodată în felul acela, spuse ea dintr-o suflare. Tot ce s-a întâmplat până acum a fost joacă de copii în comparație cu asta.

— Ai fost absolut magnifică.

O urmări cum făcea ochii mari. Avea să se simtă foarte bine, se gândi el, să o uimească aşa, la culme, cu declarații de felul acesta, pentru următorii cincizeci ori şaizeci de ani.

— Ai crezut că dacă voi vedea ce-am văzut îmi voi schimba sentimentele față de tine?

— Nu, nu ştiu. Mac, aproape că am fost sedusă. Poate că atunci când am ieşit şi-am plecat am făcut-o cu ideea că aş putea să mă sacrific – şi să nu-mi spui că sunt patetică. Deja mi-am dat şi eu singură seama.

— În cazul ăsta, mă abțin.

— Bun. Dar cu cât mă îndepărtam mai mult de casă, de voi toți, cu atât mai mult voiam sânge. A existat un moment, mai mult de un moment, când a fost posibil să mă răzgândesc, când a fost posibil să iau ce mi se oferea. Puterea aceea era strigătoare la cer – uriaşă, seducătoare, absolut irezistibilă.

— Şi totuşi, i-ai rezistat.

— Da.

— De ce?

— Mai mult decât puterea aia, mă voiam pe mine. Te voiam pe tine. Şi... ştiu că va suna complet ca un clişeu...

— Zi-mi oricum ar fi.

— Voiam dreptate mai mult decât orice.

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi o sărută uşor pe frunte. Apoi îi ridică palma bandajată şi o sărută şi pe ea.

— Ți-am spus că ai fost absolut magnifică. Şi descrierea aceasta, să ştii, a fost cât se poate de exactă. Ieşea lumină din tine. Şi nimic nu ar fi putut să o facă să pălească. Iar acum... eşti, eşti doar iubita mea.

— Iubita ta, pufni ea. Te rog.

— Cu totul şi cu totul a mea, spuse el şi făcu ceea ce îşi dorise să facă de când o văzuse cu o sabie strălucitoare în mâini.

O ridică în braţe, aproape sufocând-o în îmbrăţişarea lui şi gura i-o căută pe-a ei.

— Mărită-te cu mine. Hai să mergem să trăim împreună în casa de pe malul mării.

— O, Doamne, Mac, te iubesc. Şi sentimentul ăsta e mai tare decât orice pe lumea asta. La naiba, Mac – strigă lăsându-şi capul pe spate – chiar eşti lumea întreagă, lumea mea.

— Şi abia suntem la început.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi el o mângâie pe păr. O minte sclipitoare, un trup puternic, o inimă bună. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet când îşi spuse:

„Cu totul şi cu totul al meu”.

— Când aveam puterea aceea în mine, m-am simţit invincibilă, absolut fantastic.

Am avut senzaţia că aur topit îmi curgea prin vene. Ai habar cum mă simt în momentul acesta?

— Cum?

— Chiar mai bine de-atât.

Îşi ridică faţa spre a lui, pentru ca buzele să li se întâlnească, din nou. Zgomotul mării se auzea ca o inimă bătând la distanţă, iar luna plutea albă deasupra capetelor lor. În jurul lor, noaptea radia stropi de magie.

Şi era destul.

CUPRINS

- prolog
- capitolul 1
- capitolul 2
- capitolul 3
- capitolul 4
- capitolul 5
- capitolul 6
- capitolul 7
- capitolul 8
- capitolul 9
- capitolul 10
- capitolul 11
- capitolul 12
- capitolul 13
- capitolul 14
- capitolul 15
- capitolul 16
- capitolul 17
- capitolul 18
- capitolul 19
- capitolul 20